

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA Today Bestseller

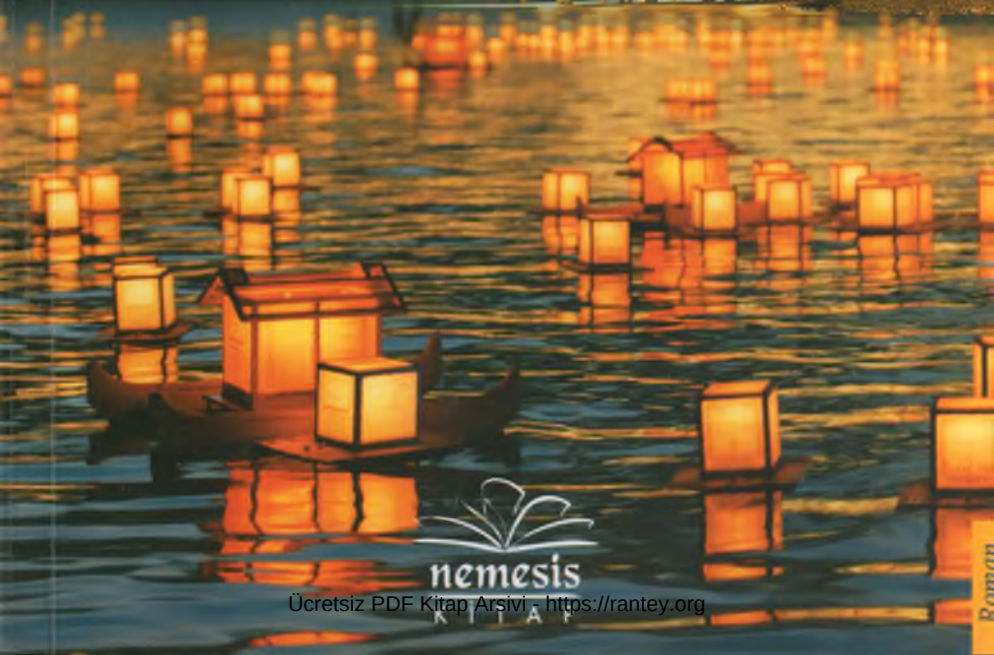
TONI BLAKE

Aşkların Son Durağı

*Yol seni götürmeden, son durağın
neresi olduğunu bilemezsin.*

*'Peşinden sürükleneceğiniz,
büyüleyici bir öykü.'*

Robyn Carr

nemesis
KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Roman

USA Today Bestseller

TONI BLAKE

Aşkların Son Durağı

OHIO, DESTINY'ye HOŞ GELDİNİZ!
İKİ BÜYÜK AİLENİN SON 50 YILDIR
DÜŞMAN OLDUĞU KASABAYA...

Rachel Farris, büyükannesine yardım etmek için yıllar sonra Destiny'ye döner. Yıllardır düşman oldukları aileden bir tek Mike Romo kalmıştır kasabada. Birbirleriyle karşılaşmaları uzun sürmez. Didismekten başka bir şey bilmeyen iki düşman ailenin çocukları olarak birbirlerine iyi davranma şansları bile yoktur. Arkadaş olmaları imkânsızdır; birbirlerine âşık olma ihtimalleri ise sohbet konusu bile edilemez.

Oysa Destiny sihirli atmosferiyle fırsat kollamaktadır; onları bir araya getirmek ve hem birbirleriyle hem de geçmişleriyle barıştırmak için.

₺ 19.00

ISBN 978-605-5092-02-3

facebook.com/nmssktip

twitter.com/nemesis_kitap

nemesis
KİTAP

Digitized by Nemesis Kitap Arşivi - https://rante.org

“Adın ne değeri var ki? Gül dediğimiz şeyin adı değışse,
yine aynı güzelliğe kokardı.”

William Shakespeare, *Romeo&Juliet*

1.BÖLÜM

Rachel Farris, on beş yıl önce kaçarcasına ayrıldığı Destiny’ye iki şeritli ışılandırmasız yoldan aynı hızla geri dönerken, radyoda çalan Rolling Stones’un kafasındaki düşünceleri bastırmasını umuyordu. Ama ne yazık ki Mick’in -her zaman istediğini elde edemeyeceğini ona hatırlatan- çatallı sesi tam tersi etki yaratmıştı.

Tam hayat neredeyse mükemmele yakın derecede güzelken ve her şeyin anlamını çözdüğüne inanırken, bir sonraki gün nasılda her şey bir anda *tepetaklak olabiliyordu*.

Tamam, hayatında henüz bir patlama olduğu söylenemezdi ama muhtemel çöküşün işaretleri son zamanlarda her yerde karşısına çıkıyordu.

Asla geri dönmeyi düşünmediği Ohio, Destiny’ye doğru yolda olmak yeterince kötü değilmiş gibi, zamanlaması daha da kötüydü.

Büyükannesi Edna yalnızdı ve sonbahardaki elma hasadında yardımına ihtiyacı olduğunu söyleyerek Rachel’ı yanına çağırmişti. Bu da ona yardıma gitmek için yeterince makul bir sebepti; sonuçta aile her şeyden önce gelirdi. Tabii bu olay tam da Rachel’in üniversite zamanından beri çalıştığı Chicago’daki küçük ama prestijli bir reklam ajansı olan Conrad/Phelps’in küçülmeye gittiği sırada gerçekleşmese, hayat

şüphesiz Rachel için çok daha kolay olurdu. Küçülme kararının hemen ardından patronu, iki müşteri yönetimi pozisyonundan birini kaldıracakları konusunda Rachel'ı uyarmış ve işte o an kariyerinde tehlike çanları çalmaya başlamıştı.

Diğer müdür Pamela Tremaine'nin şirkette henüz üç yılı doldurmadığı düşünülürse, Rachel kalan kişinin kendisi olacağından tümüyle emin olabilirdi –tabii ekibi şirketin en büyük müşterisini yakın zamanda kaybetmemiş olsaydı. Ve Pamela'nın genç, hoş ve kendisiyle temas kuran herkes tarafından seviliyor olması işini hiç de kolaylaştırmıyordu. Bu yüzden Edna'nın çağrısı, hiç de uygun olmayan bir zamanda zorunlu olarak işten izin almasını gerektirmişti.

Evet, patlama potansiyeli gittikçe artıyordu –bu düşünceyle hafif bir viraja girdiği sırada, ayağındaki pahalı *Manolo Blahnik* marka ayakkabısıyla BMW'sinin gaz pedalına biraz daha asıldı. Sonuçta Destiny'ye ne kadar erken varırsa, oradan ayrılması da o kadar çabuk olacaktı. Rachel'ın çalışma prensibi buydu; hızlı ve hedefine odaklı. Eğer bunları Edna için de uygularsa, fırtınalı şehrine hemen geri dönüp, vakit kaybetmeden kariyerini kurtarmaya çalışabilirdi. Ve işte, direksiyon başında geçen yaklaşık yedi saatlik bir yolculuktan sonra, *Farris Ailesi Elma Bahçesi*'ne varmaya hazırды.

Destiny kasaba sınır tabelasının hızla gözden kaybolduğu sırada, karşı dağların arasından bir anda parlayan akşam güneşi gözünü aldı ve görüşünü tamamen engelledi. Hemen güneş gözlüğünü bulmak için torpido gözüne uzandı ve bu hamlesiyle arabası hafifçe yoldan saptı.

Tam bu esnada da dikiz aynasından fırıl fırıl dönen mavi alarm ışıklarının yansıması göründü ve siren sesleri duyuldu.

Kahretsin! Bu tam da ihtiyacı olan şeydi!

Aracını yolun kenarına çekti –*Destiny'de yol kenarı tekerleklerin altında çatırdayan çakıl taşlarından oluşan dar bir şarampolden ibaretti*– ve derin, sakinleştirici bir nefes alarak, aşırı hız yapanları yakalamaya hevesli yaşlı ve göbek-

li bir memurla yüzleşmeye hazırlandı. Bu, büyük olasılıkla memurun bugün yaşayacağı en önemli olay olmalıydı. Ama yine de Rachel'ın biraz dil dökerek başını bu dertten kurtarmayacağı anlamına gelmiyordu. Neticede onun işi, ikna edici ve inandırıcı olmaktı.

Torpidodan ehliyet ve ruhsatını çıkardı –*kahrolası güneş gözlüğüne rastlamadı*- ve sonra radyoyu kapatıp pencereyi araladı. Birden Ağustos ayma özgü yoğun bir sıcak hava dalgası içeriye kaplayarak klimayı etkisiz hale getirdi.

Başını kaldırdığında, doğrudan yüzüne çarpan ve batmakta olan güneş yüzünden gözlerini kısmak zorunda kaldı. Polis memuru yaklaştığı sırada gözünün önünde noktalar belirmiş ve zihni karışmış haldeydi.

“Bu acele niye?” diye çıkıştı memur. Ciddi, daha ziyade huysuz bir ses tonuyla.

Şşş – *Ses tonumuzu biraz alçaltabilir miyiz?* Kısık gözleriyle, parlak güneş ışığı altındaki adamı görmeye çalıştı, bunda başarılı olamayınca da rozetini okumaya çalışmakla yetindi. “Özür dilerim. Hız yaptığımın farkında değildim,” diye uydurdu kibar ama kendinden emin bir ses tonuyla. “Ama korkarım hasta büyükanmem beni bekliyor ve onu endişelendirmek istemiyorum. Yolda olduğumu haber vermek için onu arardım ama buradan hiç sinyal alamıyorum...” Gözlerini kısarak rozete doğru iyice yaklaştı. “...Memur Romeo.”

Memur, “Romo!” diye sertçe düzelttiği anda Rachel'ın ağzı bir karış açık kaldı. Olamaz. O bir Romo'muydu? Kahrolası bir *Romo öyle mi?* Farris ve Romo aileleri çok önceden beri birbirlerine düşmandılar ve Farris'lerin çok büyük bir kısmı Destiny'den ayrılmış olsa da Rachel bu husumetin aynen devam ettiğini biliyordu.

Ve sonra adam yaraya tuz basmak ister gibi, “Ehliyet ve ruhsat Madam,” dediğinde Rachel ona okkalı bir yumruk atmak istedi. Ne zamandan beri Madam olmuştu? Tanrı aşkına daha yalnızca otuz iki yaşındaydı! *Bahse girerim Pamela'yı*

madam diye çağırıyorlardır. Göğsünü dikleştirerek evrakları uzattı ve adamın tepkisini bekledi.

“Görünüşe göre,” diye söylendi memur anlaşılmayan bir ses tonuyla. İşte Rachel’in beklediği tepki geliyordu.

“Evet?” diye sordu Rachel aptalı oynayarak.

“Sen bir Farris’sin,” dedi, sanki bu Rachel’in bilmediği bir şeymiş gibi. Sonra vücut ağırlığını diğer tarafına verdi ve geniş omuzları güneşi gölgelediği anda Rachel nihayet yüzünü görebildi.

İlk fark ettiği şey, polislere özgü aynalı güneş gözlüğünün ardından çatık kaşlarla kendisine baktığıydı.

İkinci fark ettiği şeyse...*aman Tanrım.* Birden boğazı kurudu.

O bir...ilah polis gibiydi. Gür ve koyu renk saçları, yarık teni, sert çenesini kaplayan bir-iki günlük sakalı ve bej üniformasını dolduran geniş omuzlarıyla, o...insanın kanını donduracak derecede seksiydi. Hem de aynalı güneş gözlüğüne rağmen. Ve onca yerin içinde, Destiny’de! Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Ama sonra hâlâ burada oturan arkadaşı Amy’nin söylediklerini hatırladı –ona, inanılmaz seksi bir Romo’nun kasa-ba polisi olduğundan bahsetmişti. Adam söylenmeye devam ederken, kalbi şimdiye dek olmadığı kadar hızlı atmaya başlamıştı. Rachel nefesini kontrol altına almaya çalıştı.

Sakinleş. Kendine gel.

Tamam, seksi olabilir –ama o bir Romo. Üstelik huysuz ve kaba olanlarından.

“Eyalet dışı ehliyet.” Söylenmeye devam ederek Rachel’in düşüncelerini kanıtladı adam.

“Öyle olmalı çünkü ben bu eyalet dışında yaşıyorum,” diye soğuk bir şekilde cevap verdi Rachel. Normalde polislerle karşılık vermezdi ama bir Romo’nun altında kalmaya hiç niyeti yoktu.

Biraz daha kibar olsaydı ve elbette bir Romo olmasaydı, onun altında kalmakta bir sakınca görmezdi. Ama öyleydi ve istemsizce bu adamı çekici bulmuş olması Rachel'ı daha da öfkeliendiriyordu.

Bu sözleri ona çatık kaşlı etkileyici bir yüz ifadesi ve yeni bir karşılık daha kazandırdı. “Bu arada Edna ne hasta ne de güçsüz durumda. Dolayısıyla bahanen geçerli değil.”

Kahretsin. Görünüşe göre Edna'nın kendisini ziyarete gelebilecek bir toruna sahip tek Farris olduğunu bilecek kadar kasabadakileri iyi tanıyordu. “Ama bana hiç de öyle söylemiyor. Tek bildiğim elma hasadına yardım etmem için beni çağırmış olduğu; ve eğer yoluma gitmeme izin verirsen benim de yapacağım şey bu.”

Romo başını eğdi ve şüpheli bir ifadeyle, “Pek de bostan işçisine benzer bir tarafın yok,” dedi.

Sana soran oldu mu? Rachel bu sefer dilini tuttu ve sakınleştirmeye çalıştı. Tüm ikna kabiliyetinin birden yok olduğunu hissetti. Bu yüzden başını kendinden emin bir şekilde yana çevirdi ve en yumuşak sesiyle yanıt verdi, “Bu konudaki becerilerim seni hayrete düşürür.” *Hmm, bu kendine güvenin mi yoksa flört etmenin mi bir ifadesiydi?*

“Bu işten bu kadar kolay kurtulamazsın.”

İster kendine güven olsun ister kur yapma, her halükarda bir işe yaramamıştı. Bu kez ona öfkeli bir bakış attı. “Hadi ama Romo, rahat bırak beni.”

Gözlüklerinin ardından kalkan koyu kaşlarını gördüğünde, Rachel biraz önce ne demiş olduğunun farkına vardı ama onun kazanmasına izin veremezdi. Bu adamla ilgili hisleri buydu; kazan ya da kaybet meselesi. Farris'ler Romo'lara karşı. Onun üstün gelmesine izin veremezdi, en azından direnmek için elinden geleni yapmalıydı.

“Bilmen gereken bir şey var, *Farris*,” diye gürledi adam. “Chicago'da sorunlarını tartışarak çözüyor olabilirsin, ama bu Des-tiny için geçerli değil. Limitin yirmi mil üzerinde gidiyordun.”

Olamaz. Yirmi mi? Gerçekten mi? Yine de... yeni bir taktiğe geçmenin zamanı gelmişti. “Seninle açık konuşabilir miyim?”

“Pekâlâ,” dedi memur soğuk ve şüpheli bir ifadeyle.

Ama bu soğuk karşılık, Rachel’ın bu seksi ilah polisi süzmesine engel olmadı. “Böyle boş bir yolda, bu kadar düşük bir hız limiti olduğunu gösteren tabelayı gördüğümde ne yapacağımı bilemedim. Yani insan nasıl bu kadar yavaş gidebilir ki? Demek istediğimi anlıyorsun değil mi? İmkânsız bu.”

Romo ona doğru eğildiğinde, yüzündeki ifade biraz yumuşamıştı. Rachel da bu nedenle Romo’nun kendini anlamaya başladığını düşündü ve gözlerini görebilmek için dua etti. Acaba vücudunun geri kalanı gibi onlar da harika mıydı? Hangi renkti acaba? Kahverengi? Adam bir anda emredici bir tonda konuştu. “Sana nasıl yapacağımı anlatayım Bayan Farris. Gazdan ayağını çekeceksin.”

Tamam, çılgınca seksiydi ama hâlâ pislğin tekiydi.

“Farris’ler çokbilmişliğin kitabını yazarlar. Aynı zamanda kanunları çiğnemek konusunda da etkileyici bir geçmişe sahipler.”

Evet, bu doğru olabilirdi. Yine de gözlerini devirip, kendisine hakaret edilmişçesine bir tavır takındı. “Cezamı yazabilir misin? Böylece Edna kalp krizi geçirmeden ona yetişebilirim.”

Mike Romo, trafik kurallarını çiğneyenlerle nadiren tartışırdı ama işte bu kadın bir şekilde bunu başarmıştı. Belki de iliklerine kadar şehir kızı olmanın getirdiği ukala tavırlar, omuzlarına biten havalı saç kesimi, koyu renkli tarz kot pantolonu ve boynundaki şık fuları yüzündendi. Belki de kızın çok çekici olmasındandı -*sarışın, zayıf ve doğal görünüşünün kendini kurtarabileceğini güvenen*- Ya da belki de sadece birçok kişinin kuralları çiğnemesine rağmen, kendisine bu kadar sert karşılık vermesinden dolayıydı...

“Seni şu an tutuklayabilirim, biliyorsun değil mi?” dedi;

çünkü otoriteye karşı tavrı onu kızdırmıştı. Yine de ses tonundaki sıcaklık, onu tutuklamaktan daha hoş şeyler yapabileceğini düşündürüyordu.

Kahretsin. Bu da nereden çıktı! Sadece hız yapmıştı. Bar da tanıştığı bir bebek değildi o. Hem, mesaideyken asla böyle şeyler düşünmezdi. Rachel, tam bu anda Romo'nun yaşadığı şoku yarıda kesti. "Gerçekten mi? Tutuklayabilir misin?" İşte yine başlamıştı.

"Yirmi mil Farris ve ek olarak şerit ihlali. İki birlikte dikkatsiz sürüşe giriyor."

Rachel bu suçlamaya anında tepki gösterdi. "Ben her zaman arabama hakimdim."

Suratındaki, *sen benimle dalga mı geçiyorsun* ifadesiyle "Eğer kanunlar arabana hakim olduğun sürece manyak gibi kullanabileceğini söylüyor olsaydı, haklı olabilirdin tabii. Ama ne yazık ki öyle değil. Ayrıca zikzaklar çiziyordun." Kaşlarını iyice çatarak pencereye doğru biraz daha eğildi ve o an burnuna Rachel'in yumuşacık feminen kokusu çarptı. Bu kokuyu ta kasıklarında hissetmişti. Lanet olsun! Yine de sinirliydi ve onun bunu anlamasını istiyordu. "Samimiyetle söylüyorum ki, bu kural ihlali meselesini ciddiye aldığını düşünmüyorum."

"Kural ihlali mi?" diye tekrarladı Rachel. San ki bir deliyle konuşuyor gibiydi. "Bak, sorun neyse söyle. Ben kimseyi öldürmedim. Chicago'dan geliyorum ve biz orada arabayı hızlı kullanıyoruz. Aksi halde, eziliriz."

Gerçekten ciddi miydi? "Pekâlâ. Ama şu an Chicago'da değilsin Farris ve bunu kabullensen iyi edersin."

Mike elindeki dosyaya gerekli bilgileri girerken düşüncelerini Rachel'dan ve vücudunun ona verdiği tepkiden uzaklaştırıp, işine vermeye çalışıyordu. Kafası yerindeydi; Rachel'in davranışlarına kızmış olsa da. Ama lanet olası vücudu, özellikle de vücudunun yanlış noktaları sertleşiyordu. Buna bir anlam veremiyordu ve bu durum hiç hoşuna gitmemişti.

Rachel'a ehliyet ve ruhsatıyla birlikte cezayı uzattığında, Rachel tekrar bir çılgılık attı. "Burada yüz elli dolar yazıyor."

"Ah, evet."

Rachel'ın sesi tekrar alçaldı, biraz daha uzlaşmacı bir tonda konuştu. "Ben en son Destiny'de kenara çekildiğimde bu ceza...otuz dolardı."

Otuz mu? Mike'ın kaşları tekrar çatılmıştı. "En son ne zaman geldin?"

Rachel düşünüyormuş gibi yaptı, kaşlarını birleştirdi. "Ben on yedi yaşındayken."

Kafasını salladı ve düşünmeye başladı. Hayatı boyunca Destiny'de yaşamış biri olarak bu kızı nasıl hatırlamazdı? Bu kız kesinlikle hafızada yer edecek cinstendi. "Anlıyorum. Henüz bilmiyorsun ama zaman her şeyi değiştiriyor. Artık hız sınırını aşanlara tolerans göstermiyoruz. Limiti aşarsan, cezayı ödersin."

Rachel bıkkın ve mağlup görünüyordu. Yine de gözlerini tekrar çevirip ona baktığında pek de acınacak bir görüntüsü olduğu söylenemezdi. "Sen nasıl istersen Memur Romeo."

Bu kelimeler Mike'ın dişlerini sıkmasına sebep olmuştu. "Hâlâ seni nezarete tıkabilirim biliyorsun değil mi?"

Bu tehdidin davranışlarını değiştireceğinden emindi. Bu yüzden Rachel ona boş ve isyankâr gözlerle baktığında gerçekten şaşırmıştı.

Tekrar pencereye doğru eğildiğinde, onu bir kez daha korkutmaya çalışmanın işe yarayacağından emin değildi. Sadece ona biraz daha yakınlaşmasını söyleyen içgüdülerini takip ediyordu. "Sana bir tavsiye vereyim Farris. Kanunlara saygı duymayı öğren ve yavaşla."

Ardından, arabasına doğru ilerlerken bir anda arkasını dönüp ukala bir şekilde "Destiny'ye hoş geldin," dedi.

Ertesi gün Rachel arabasını Destiny kasaba meydanına

bıraktı; yani Amy'nin kitabevinin önüne. Amy ve bir diğer yakın arkadaşı Tessa burada çalışıyordu. Rachel, restore edilmiş binanın dışarıdan ne kadar şirin görüldüğünü fark ettiğinde, onu daha önce görmemiş olduğu için kendini suçladı. Ailesinin her Noel'de veya diğer tatillerde Edna'yı Chicago'ya getirdiği gibi, Rachel da arkadaşlarını sürekli kuzeye, kendi yanına sürüklemişti. Kendisine kızların şehre seyahat etmeyi sevdiğini hatırlattı. Hatta Rachel kasabaya geleceğini ilk söylediğinde, Tessa biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Kapıyı ittiğinde hoş bir zil sesi duyuldu. Rachel yine de, "Tık, Tık. Kimse var mı?" diye bağırdı.

"Rachel!" İki uzun kitaplığın arasından fırlayan Amy kollarını açmış, sarı bukleleri omuzlarında dans ederek ona doğru koşuyordu. Ama onlar sarılamadan bir kedi aralarına doğru zıplayarak Rachel'in geri adım atmasına sebep oldu.

"Lanet olsun." dedi kediye bakarak.

Amy başını salladı. "Özür dilerim, bu Shakespeare. Biraz baş belasıdır kendisi. Sürekli yukarı raflardan aşağı atlıyor ve varlığını ispatlamaya çalışıyor. Bir keresinde Bayan Lamp-ton'u korkudan bayıltıyordu. Sanırım bir daha asla buraya gelmeyecek. Ona bir ev bulmalıyım."

Kedi ayaklarının altında rahatsız edici bir şekilde dolaşırken, Rachel "Şunu söylemek zorundayım ki telefonda onu olduğundan çok daha iyi anlatmışsın," dedi.

Amy omuzlarını silkti. "Biliyorsun kedilere karşı zaafım var."

Amy'nin birçok şeye karşı zaafı vardı: kitaplara, insanlara, Destiny'ye. Ve tabii ki kedilere –Shakespeare gibi başıboş sokak kedilerine bile. Rachel çoğu zaman, Amy gibi küçük şeylerle mutlu olabilen biri olmayı dilerdi.

"Bay Knightley'in evde bir arkadaş istemediğinden emin misin?" diye öneride bulundu Rachel.

Amy korkuyla geri çekildi. "Tanrı aşkına! Böyle bir şey yapsam beni evden kovardı." Bay Knightley, Amy'nin sev-

gili kedisiydi ve Tessa'ya göre, Amy ona hastalıklı bir şekilde bağlıydı. Rachel de bu dakikadan itibaren bu düşünceye inanmaya başladı. "Belki Edna, bahçede sevimli bir kediden faydalanmak ister?" diye sordu Amy.

Rachel başını salladı. "Olabilir. Sorarım."

Tam o sırada, başka bir grup rafın ardından her zamanki zarif ve sevimli haliyle Tessa belirdi. Ela gözleri kocaman açılmıştı. "Rachel, demek buradasın!"

Ve sonra kucaklaştılar. Destiny'ye dönüşünün tek güzel tarafının bu olduğunu inkâr edemezdi. Her sonbahar Amy ve Tessa'nın ziyaretini dört gözle beklerdi ve bu kez –buluşma yerleri her zamankinden farklı olsa da– daha uzun bir süreliğine birlikte olacaktı. Ve büyük olasılıkla onların yetişkin hayatlarını yerinde göreceği için, çok iyi zaman geçireceklerdi. Tabii artık onları alışveriş merkezine sürükleyemeyecekti.

"Haydi oturalım." Amy, kapının yanındaki rahat görünümlü koltukları işaret etti. Amy ve Rachel otururken, kendisi de büyük, parlak renkli kupalara kahve doldurdu.

"Edna nasıl?" diye sordu Tessa, Amy ona da büyük bir kupa uzatıp, koltuklardan birine yerleşirken.

Rachel gözlerini devirdi. "Turp gibiydi; ben ona dizlerinin ağrısını hatırlatana kadar. O an destek almak için en yakınındaki mobilyaya tutundu. Ama Edna'yı bilirsiniz işte. Tek yapabileceğim ona yüz verip isteklerini yerine getirmek, onunla biraz zaman geçirmek ve birkaç hafta için elma bahçesinde ona yardım ederek mutlu olmasını sağlamak." Son birkaç senedir, bu her altı ayda bir meydana gelen bir durumdu. Edna, çocuklarından ya da torunlarından birinin bir süreliğine kendisini ziyarete gelip onunla kalması için, çeşitli hastalık ya da sakatlıklar bahane ediyordu. Ve hepsi bu yaşlı alçağı çok sevdiklerinden, buna hoşgörüyü göz yumuyorlardı. Rachel bunları düşürken yine bu ziyaretin zamanlamasının ne kadar kötü olduğunu hatırladı.

“Neden büyükanne yerine ona Edna diyorsun?” diye sordu Amy. “Bunu hep merak etmişimdir doğrusu.”

Rachel başını salladı. “Bilmiyorum. Küçüklüğümüzden beri, bütün torunlar böyle seslendik. Farris aile geleneği olsa gerek. Ya da yalnızca hepimizin çokbilmiş olma eğilimi nenedeniyledir.” diye ekledi bir kahkahayla. Sonra dün akşam Romo’nun ailesini tanımlamak için de aynı kelimeyi kullanmış olduğunu anımsadı.

Amy’nin yüzünde uçarı bir gülümseme belirdi. “Burada olduğun için o kadar mutluyum ki –hep birlikte harika zaman geçireceğiz!”

Rachel, *Bay Hız Yaparsan Cezanı Ödersin*’i düşünmekten kurtulmasını sağladığı için Amy’ye minnettar oldu. “Çok fazla umutlanma Amy, görevimi bitirir bitirmez buradan gideceğim.” Amy’nin gülümsemesi yerini asık bir surata bıraktı.

“Kusura bakmayın kızlar ama Reklam Diyarı’nda biraz sıkıntı var.” dedi Rachel, kızlar arasında işyeri olan Conrad/Phelps için kullandıkları lakaba gönderme yaparak.

Onlara Pamela Tremaine ile yaşadığı ani rekabeti anlattı. “Onu eğittim ve ona akıl hocalığı yaptım.” Midesinin sıkıştığını hissetti. Şimdi Destiny’de olduğu için, döndüğünde bir işinin olmaması ihtimali ona daha korkunç geliyordu. “Patronlarım iş müşteri bulmaya ve onları mutlu etmeye geldiğinde, her zaman benim sihirli güçlere sahip olduğumu söylerdi; fakat sanırım son günlerde şapkamdan yeterince tavşan çıkaramıyorum. Bu yüzden yeni bir iş bulmam gerekebilir; ama dışarıdaki her iş için aşırı kalifiyeyim. Ayrıca on yıldan fazladır, yani hayatımın üçte biri boyunca Conrad/Phelps’te çalıştım.”

Amy kahvesini dökmemeye dikkat ederek, onu sıkıca kucaklamak için Rachel’a doğru eğildi. Tessa da Rachel için üzülmüş görünüyordu. Ve Rachel ağlayan bir tip olsaydı, şu an gözyaşları sel olmuş olurdu. Her şeyin ötesinde o, hedef-

leri, bir rüyası olduğu için Destiny'den ayrılmıştı ve bunların hepsini başarmıştı. Üstelik her şeye sıfırdan başlayarak sahip olmuştu. Bir anda elindeki her şeyi kaybetmek çok yıkıcı olurdu.

“Birikmiş paran var mıydı, eğer ihtiyacın olursa?” diye sordu Tessa.

Rachel başını salladı. İki eliyle kupasına sımsıkı sarılmıştı. “Beni bir süre idare eder –ama daha önemlisi, bu durumun bana uzun vadedeki etkisi.”

Aslına bakılırsa Rachel çok iyi kazanıyordu ve kazandığını harcamaktan da zevk alıyordu. Gezilere, göl kenarında güzel bir daireye ve ayakkabılara birçok insanın delice diyeceği kadar para harcamıştı. Ama tüm birikimini harcamamıştı; hatta harcamadığı hatırı sayılır miktarda parası vardı. Ona kariyer basamaklarını tırmandıran, Jimmy Choo'dan alışveriş yapabilmenin ötesinde bir hırsı; kimsenin bilmediği başka finansal meseleler söz konusuydu.

Şanslıydı ki arkadaşlarının hiçbiri uzun vadeli etkilerin ne olabileceğini sormamıştı. Büyük ihtimalle onun geleceğe ilişkin kaygıları olduğunu düşünmüşlerdi. Aslında onlardan sır saklamak gibi bir niyeti yoktu, sadece bu konu hakkında düşünmeyi sevmiyordu. Bu yüzden de onlara anlatmaya gerek görmemişti.

“Sanki bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de kasabaya gelirken trafik cezası yedim. Onca polisin içinde şu Romo denen herife çattım.” Neden şimdi bu heriften bahsediyordu ki? Büyük ihtimalle parasal sıkıntılar yüzünden olmalıydı. Hepsi buydu. Bu olayın dengesini nasıl bozduğundan bahsetmeye gerek yoktu. Her nasıl olduysa, o sakın, kendinden emin tavrı onu orada terk etmişti.

Asık suratlı bir şekilde söylemesine rağmen, Amy'nin gözleri bir anda parladı. “Haklı değil miyim? Çok ateşli değil mi?” Amy, ceza kısmını tamamen es geçmişti ve Rachel'in asık suratını da tabii.

Olayı düşündüğünde tüyleri ürpermesine rağmen, Rachel onu çekici bulduğunu kabul etmedi. “Olabilir; fakat o herif pislüğün teki.”

“Tanrıya şükür,” dedi Tessa onaylayarak. “O pislik tarafından kenara çekilen bir tek sen değilsin. Bir kez halam Alice’i de durdurmuştu o.”

Amy Tessa’ya azarlayıcı bir bakış attı. “Sana daha kaç kere Alice’in deli gibi araba kullandığını söylemem gerek.”

Gözlerini Rachel’a çevirdi ve daha yumuşak bir ses tonuyla devam etti. “O kadar da kötü biri değil. Kötü bir çocukluk geçirdi.”

Bu Rachel’in tepki vermesine sebep oldu. “Zor olan ne yaşad ki o?”

“Hadi ama biz çocukken olanları hatırlamıyor musun?”

Rachel eliyle Amy’nin anlatması için bir işaret yaptı. “Ben liseden beri burada değilim. Ne olduğunu bilmiyorum.”

O anda Rachel’in tamamen unuttuğu Shakespeare aniden kucağına atladı. “Ulu Tanrım!” diye bağırdı Rachel geriye doğru çekilirken. “Bu kedi bir canavar.” Kedinin otuz beş kilo kadar olduğunu tahmin ediyordu.

“Shakespeare! Kötü kedicik seni!” diye bağırdı Amy. “Aslında bu kadar kaba değildir. Seni sevmiş olmalı.”

“Çok şanslıyım.” dedi Rachel tekrar konuya dönmeye çalışarak. “Şu memur Romo.”

“Mike,” dedi Amy düzelterek.

Soyadına o kadar odaklanmıştı ki adına dikkat etmemişti. “Peki, Mike,” dedi, bunun Amy’nin devam etmesini sağlayacağı düşünüyordu.

Birden Amy’nin gözlerinde bütün arkadaşlarının tanıyacağı hınzır bir bakış belirdi. “Seni dertlerinden ne kurtarır biliyor musun? Mike Romo ile biraz romantizm.”

Tanrım! Rachel gözlerini devirirken bir yandan da kediyi kucağından itmeye çalıştı ama kedi hareket etmiyordu. “Şaka

yapıyor olmalısın.” Memur Romeo, içinde bir kıpırtı oluştursa da bu imkansızdı ve böyle olmasının birçok sebebi vardı.

“Sana onun ne kadar yakışıklı olduğunu tekrar hatırlatmama gerek var mı?”

“Sana onun pislik ve bir sürüngen olduğunu, ayrıca bir Romo olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Bu herif bana yüz elli dolarlık bir ceza yazdı.”

Bu rakamı duyduklarında iki kız da şaşırdı. “Oovv,” dedi Tessa.

“Doğru kelime. Bu benim yakıt faturama veya alışveriş faturama denk. Ya da bir çift ayakkabı tabii.”

“Eğer Mike Romo’ya ilgi duymuyorsan, Logan’a ne dersin?” Logan Whitaker küçüklükten beri Amy’nin komşusuydu, onun kardeşi gibiydi. Amy her zamanki çöpçatanlık rolüne soyunmuş görünüyordu.

Bu kez Tessa gözlerini devirdi. “Herkesi Logan’a ayarlamaya çalışıyor; ben de dahil.”

Zavallı Tessa ve tabii zavallı Logan. Sürekli Amy’nin hınzırlıklarıyla uğraşmak zorunda kalıyorlardı. Rachel tekrar gözlerini Amy’ye dikti. “Neden? Bir sorunu mu var?”

“Tanrım! Hayır. Bu çocuğun hiçbir sorunu yok.”

“Doğru. Çok seksi bir çocuk,” diye ekledi Tessa. Rachel’in onun görüşüne, romantik ve hayalci Amy’den daha fazla güveneceğini biliyordu. “Ama kimyamız uyuşmadı ve onda sanırım bağlanma korkusu var. Kimseyle uzun süre çıkmıyor.”

“Belki o da kovalamaca bittiğinde sıkılanlardandır,” dedi Rachel.

Amy sadece omzunu silkmekle yetindi. “Ben sadece onun iyi bir kız bulup düzenini kurmasını istiyorum, hepsi bu.”

Amaçsızca kucağındaki şişman kedinin kulağını seven Rachel, yavaşça eğildi. “O zaman yanlış ağacı havlıyorsun kızım. Benim düzen kurma kızı olmadığımı biliyor olman lazım.” Rachel kariyerine çok derinden bağlıydı.

“Belki bu yüzden Mike’ı seveceğini düşünüyordumdur,” dedi Amy. “Onun da evlenmeye niyeti yok.”

“Umurumda değil. Ama sen bütün bunları nasıl biliyorsun?”

Amy bir sır verecekmiş gibi eğildi, Destiny dedikodularından çok hoşlanıyordu. “Logan’ın söylediğine göre Mike her hafta sonu Crestview’a farklı bir kız götürüyormuş.”

“Anladım,” dedi Rachel. Memur Romeo’nun bir pislik olmanın dışında bir kadın avcısı olduğunu öğrenmek onu kızdırmıştı. “Dışarıdan tam bir oduna benziyor. Kim tahmin ederdi ki?”

“Ve ayrıca Logan’ın en iyi arkadaşı. Bu yüzden Mike da çok kötü olamaz,” diye ekledi Amy.

“Belki de Logan sadece onun için üzülmüyordur. Az önce bahsettiğin zorlu geçmişi nedeniyle.” Rachel kahvesini yan tarafa bırakıp kediye doğru eğildi. Amy’yi tekrar hikâyenin aslına döndürmeye çalışıyordu. Birden aklına bir şey takıldı ve vücudunu dikleştirdi, “Bir dakika. Ben onu neden hatırlamıyorum?”

“O bizden birkaç sınıf üstteydi,” diye cevapladı Tessa.

Mantıklıydı. “Bence her Romo aynıdır. Hiçbirinin birbirinden farkı yok. Neyse. Geçmişte ona ne oldu?”

O an kapı zili duyuldu. Üç kız birden kapıya doğru baktıklarında Mike Romo’yu gördüler. Her zamanki seksi, mas-külen, cüsseli bedenine oturan üniformasıyla karşılarında duruyordu.

Tanrım, iti an... Kelimeler Rachel’in dilinin ucuna geldi ama kendini tuttu. Mike’ın kendisi hakkında konuşulduğunu öğrenmesini istemiyordu; fakat aynı geçen akşamki gibi onu görmek Rachel’i fiziksel olarak etkilemişti. Bu Rachel için hayal kırıklığı yaratan bir durum oldu; çünkü bir önceki gece hissettiklerinin yorgunluktan veya güneşin gözünü almasından kaynaklandığını düşünüyordu. Ne yazık ki şu an, dün gecedan bile daha iyiydi. Belki de onu ilk defa tam olarak

görebiliyordu. Güneş yoktu, parlama yoktu. Pislik olsun ya da olmasın gözlerini ondan ayıramıyordu.

“Dışarıda yangın musluğunun önüne park etmiş bir araba var.” dedi öfkeyle. Aynı geçen geceki gibi somurtuyordu. Birden Rachel’ı gördü. “Ben de bu araba tanıdık geliyor diyorum. Birkaç kanun daha çiğnemek için dışarı mı çıktın Farris?”

“Memur Romeo kurtarmaya geldi,” diye mırıldandı Rachel.

Görünen o ki sesi, Mike’ın duymasına yetecek kadar yüksek çıkmıştı. “Bir ceza daha mı istiyorsun? Eğer istemiyorsan arabayı oradan çek.”

Sakin ol. Ve ceza falan demeyi de bırak. Bir şey istiyordu ama bu kesinlikle başka bir ceza değildi. “Tamam Romo. Sakin ol. Çıkıyorum birazdan.”

Mike alaycı bir ifadeyle Rachel’a baktı. Tekrar eski Mike’a dönmesiye çok uzun sürmedi. “Birazdan değil, şimdi. Eğer cezayı istemiyorsan tabii.”

“Şişşt,” dedi Rachel gözlerini ona dikerek. “Kasaba misafirperverliği de bir yere kadar.” Shakespeare’ı yere doğru bırakarak mırıldandı. “Aptal kedi.” Ve Mike’ın yanından yürüyerek geçti.

Sadece kediye dokunmamak için Mike’a biraz yakın geçmişti ve yanlışlıkla ona sürtündü. Tanrım! Göğsü Mike’ın bisepslerine dokunmuştu. Göğüs uçlarında bir sızlama hissetti. Ulu Tanrım! O da neydi!

Çekici birisine dokunduğunda böyle hissetmek normaldi, hormonlarla ilgili bir şey olmalıydı bu. Başka bir anlamı olamazdı. Artık Mike Romo’yu kafasından atmanın zamanı gelmişti. İkisi de birbirinden hoşlanmadığına göre, aradaki ailevi düşmanlık olmasa da kendi aralarındaki çatışma yerterliydi.

Arabayı park ettiği yere doğru yürürken, Mike’ın arkasından kapanan kapıyı tuttuğunu ve ardından onu takip ettiğini hissetti. Onun kokusunu içine çekti... Erkeksi bir kokuydu ve Chicago’daki erkeklerin kokularından farklıydı. Güzel kokuyordu.

Tanrı aşkına artık yeter! Adam ter kokuyor işte bu kadar. Ağustos ayındayız.

Ne zamandır ter kokusu onu uyarıyordu?

Arabasına doğru ilerlerken arka taraftaki polis motorunu gördü ve onun kendisini takip etmiş olabileceğini düşündü. Belki onun vücudunu, kalçasını izliyordu.

Şoför kapısını açtığı anda, Mike'a bir bakış attı. "Sen de hatalı park etmemiş misin burada?"

Rachel şaka yapmıyordu fakat ilk defa Mike'ın gülümsemediğini gördü. Sonra gülümseme kayboldu. "Polisler, kanunları uygulamak için her yere park edebilirler."

"Tabii ki," diye mırıldandı Rachel. "Ben nereye park edebilirim Romeo? Çünkü geri gelip arkadaşlarımı görmek istiyorum senin için de sakıncası yoksa."

Mike meydanın öbür tarafındaki bir noktayı işaret etti. "Orada boş bir alan var."

"Tamam," dedi ve arabasına bindi Rachel. Motora çarpmamaya dikkat ederek arabasını çıkardı. Böyle bir şey olsa herhalde onu gerçekten hapse atardı. Arabayı meydanın öbür tarafına doğru götürürken, Destiny'nin ne zamandan beri park yeri bulmakta zorlanacağı kadar yoğun bir yere dönüştüğünü merak etti. Arabasını park ettiği anda Romeo'nun meydanın çevresinden dönüp, tekrar motoruyla arkasına geldiğini gördü. Şimdi ne vardı? Bu sefer de nasıl park ettiğini mi eleştirecekti? Belki de sadece yürürken onu izlemek istiyordu. Tabii bu Rachel'in, Mike'ın onu izlemesiyle ilgili bir problemi olmadığını göstermezdi.

Daha önce planlamamış olmasına rağmen kendini arabanın camından sarkıp, "Bu yeterince iyi mi Romeo? Çizgilerin arasına park edebildim mi? Kaldırıma yeterince yaklaştım mı? Çok mu hızlı gittim yoksa çok mu yavaş? Beni taciz edebileceğin başka bir konu var mı? Ya da yapmamı istediğin başka bir şey?" derken buldu. Tanrım. Ona göğüs çatalını göstermeye mi çalışıyordu? Tabii ki hayır.

Aynı kitapçının önünde olduğu gibi Mike'ın neredeyse güldüğünü gördü ama yine kaybolmuştu. "Evet var. Edna'ya benden selam söyle."

Rachel şaşkın bir şekilde gözlerini açtı. "Sanki senin selamını istemiş gibi." O an gözlerinin çok güzel olduğunu fark etti. *Bu da nereden çıktı şimdi?* Gözlerine doğrudan bakmak, dizlerinin titremesine sebep olmuştu.

"Aslında Edna ile çok iyi geçiniriz," dedi Mike. "Hatta o hayatımda gördüğüm en mantıklı Farris diyebilirim."

Hımm. Bu cümle duygularını incitmeli miydi? Hayır, daha fazla çalışması gerekiyordu. "Sanırım kendin söylemen gerekecek. Gözümlün önünden kaybolduğun anda seni unutmuş olacağım."

"Sen öyle san," diye mırıldandı Mike. En azından Rachel bunu duyduğunu düşünüyordu.

Arkasını döndü ve "Ne?" diye bağırdı. Gerçekten bu kadar ukala mıydı? Dizleri titriyor olsa da kendini beğenmiş erkeklere katlanamazdı.

İlk defa gerçekten sırtıttığını gördü. Küçük bir sırtıtış. Gözleri parıldarken gösterdiği ukala bir sırtıtış. "Bir şey yok Farris. Yürümeye devam et."

Ve Tanrım gerçekten kahverengiydiler... Gözleri. Çikolata renginde, karnının acıktığını hissettiren bir renkteydiler. Ve nasıl olurdu da dünden daha yakışıklı olabilirdi? Bu kez gözlerini görmüştü. Sıcak, seksi gözleri...

Bakışları tekrar kesiştiğinde, ona bir şey daha söylemeye cesaret edecekken, arkasını döndü ve Mike'ın söylediğini yaptı. Kitapçıya doğru yürüdü. Mike'ın her adımını izlediğine emindi. Bu da vücudunu deli gibi ürpertiyordu.

Bu kötüydü. Hem de çok kötü. Onun muhteşemliği sadece bir hayal ürünü değildi.

Öte yandan kaba, kendini bir şey sanan kasaba polisi asla onun tipi olamazdı. En kötüsü de o bir Romo'ydu.

Canı cehenneme.

“Romeo’nun saatlerini uzatan keder ne?”
William Shakespeare, *Romeo&Juliet*

2. BÖLÜM

Mike Romo, Destiny sınırı yakınındaki Meadowview otoyolunda, bir grup küçük sedir ağacı tarafından kamufle edilmiş arabasının içinde, radarı hazır bir şekilde oturuyordu. Konu hız yapma olunca, insanların kendisini baş belası olarak gördüklerinin ve büyük olasılıkla aylık ceza kotasını doldurmaya hevesli bir polis olarak düşündüklerinin farkındaydı. Ama Mike’ın derdi kasaba kasasını cezalardan elde edilen paralarla doldurmak değildi. Onun tek amacı vardı: Destiny halkını güvende tutmak.

Onu örümcek kafalı biri olarak gören birçok kişi olduğunu biliyordu ama bu hiç de umurunda değildi. Yazdığı bir ceza makbuzu bile birilerinin daha dikkatli araba kullanmasına ya da yaşamasına katkı sağlayabilirdi ve bu, geceleri rahat uyumasını sağlıyordu.

Aklından bu düşünceler geçerken, yolda Willie Hargis’in yavaşça ilerleyen eski kırmızı pikabı görüldü. Willie, araba kullanmak da dahil yaptığı hiçbir işte aceleci davranmayan biriydi ve Mike bu nedenle ondan hoşlanıyordu. Onun yolu izlemesine alışkın olan Willie, geçerken ona el salladı ve Mike da ona karşılık verdi.

Rachel Farris içinse durum tam tersiydi. Kanunlara hiç saygı duymadığı açıktı ve onun gibileri yüzünden, Mike’ın

insanları güvende tutması zorlaşıyordu.

Aslında, ona karşı olan tuhaf davranışları da dahil olmak üzere onunla ilgili her şeyi unutmaya hazırdı. Çünkü o arzularını kontrol edebilen biriydi; özellikle görev başındayken -en azından bugün Rachel'in kahrolası aracını yangın söndürme musluğunun önünü kesecek şekilde park ettiğini görene kadar öyleydi.

Ve Mike, daha ne olup bittiğini anlamadan yanından hızla geçmiş, ardında baştan çıkarıcı kokusunu bırakmıştı -hafif, meyveli bir kokuydu ve yanlılıkla göğüsleriyle koluna dokunduğu anda tüm duyuları alarma geçmişti. Kahrolası yumuşak, güzel göğüsler... Peki, meyve kokusu ne zamandan beri *baştan çıkarıcı* bir şeydi?

İstemsizce onunla ilgili başka şeyleri de fark etmeye başladı. Mesela giyim tarzı Destiny'deki çoğu kadından farklıydı -onlar genellikle çiçekli etekler giymekten ve yumuşak renklerden hoşlanırlardı. Rachel'in ise çok daha seksi bir görüntüsü vardı. Bugün koyu renk kot pantolon, bantlı yüksek topuklu ayakkabılar ve tüm kıvrımlarını saran şık bir bluz giymişti. Ve camdan eğildiği sırada Mike, bu kıvrımlara yakından bir göz atma fırsatı bulmuştu.

O ana kadar, gerçekten onu aklından atmıştı -yani hemen hemen. Ama şimdi... Kahretsin, neler oluyordu böyle?

Nihayetinde o, Mike'm bir kadında hoşlandığı özelliklerin tam aksine sahipti: kendini beğenmiş ve tartışmacı biriydi, sorumsuz olması da cabası. Tüm bunların yanında Destiny'yi kendine layık görmediği de çok açıktı, bunu dile getirmesine bile gerek yoktu, zira gözlerindeki ifadeden her şey anlaşılıyordu. Bu yüzden, ona karşı böylesi ilkel tepkiler göstermiş olmaktan dolayı kızgındı. *Ben Tarzan, sen Jane.* Ve o, kesinlikle böyle biri değildi. En azından çoğunlukla.

Kısa bir an için onunla neredeyse flört etmiş olsa da bunu devam ettirmeye niyetli değildi. Hayır, bu Tarzanvari dürtülerini kendine saklayacaktı.

Rachel gibi bir kadınla birlikte olmamak için bir dolu sebebi vardı. Ayrıca onu Memur Romeo diye çağırmasından inanılmaz rahatsız oluyordu. Ve, seksi olsun ya da olmasın, bu kadın her şeyden önce bir Farris'ti.

Mike'ın insanları ailelerine dayanarak yargılama alışkanlığı yoktu aslında; ama hayatı boyunca yapmış olduğu gözlemler göstermişti ki Farris'lerin çoğu birbirine benziyordu: ya mali ya da hukuki konularda başları deritte oluyor ve genellikle kendi çıkarlarının peşinde koşuyorlardı. Çoğunun kasabadan ayrılmış olmasından dolayı gayet mutluydu.

Ve iki aile arasındaki düşmanlığı başlatan asıl mesele- nin ne olduğundan tam olarak emin olmasa da, Farris Ailesi Elma Bahçeleri'nin bir zamanlar İtalya'dan buraya göç eden büyükbabasına ait olduğunu ve kendi ailesinin o günden beri hep bahçenin yasal olarak kendilerinin olması gerektiğini düşündüklerini biliyordu. Tabii ki Edna bunu sürekli olarak reddetmişti ve bu, Mike'ı daha küçük bir oğlan çocuğuyken bile sinirlendirirdi. Ama zaman geçtikçe bu düşünceleri bir kenara atmayı becerdi ve Edna'yı tanıdıkça da içmeli sözleri- ne rağmen onu sevdi.

Tam o anda Rachel Farris'i onyediyedeki haliyle hatırladığını fark etti. Ehliyetindeki doğum tarihine bakılırsa, Mike o yıllarda Chilicothe'da polislik eğitimi almış ama yine de Destiny'den hiçbir zaman çok uzun bir süre için ayrılmamıştı –ve o günlerde kasabada uçuşan sevimli ve delişek küçük bir Farris kızı vardı. Eğer yanlış hatırlamıyorsa aynı zamanda bir amigoydu. Ve hisleri onu yanıltmıyorsa daha o zaman bile –yani Mike'ın bu konuda bir şeyler yapmaya henüz yetkisi olmadığı zamanlarda- çok hızlı araba kullanıyordu. Onun hiç değişmemiş olduğunu düşündü. Büyük ihtimalle tek farkı amigo eteği içindeki şirin, delidolu, kendine çok güvenen bir kızken şimdi kalçasını güzelce saran kot pantolonu içinde çekici, delidolu, kendine çok güvenen bir kadına dönüşmüş olmasıydı.

Ama Rachel Farris'in 'jean'i ve genleri birbirinden apay-

rı iki şeydi; ve Mike, birinden hiç hoşlanmamışken diğerine pekâlâ hayran olabilirdi. Rachel'ın çekici olmak için çaba göstermesine gerek yoktu. Ama Mike, eğer bir kadını isterse, -soyadı Farris olmayanlarından birini- elde edebilecek kapasiteye sahipti.

Mike çok çekici biri olmadığını farkındaydı, ama buna rağmen çoğunlukla bir kızı etkilemek için tek yapması gereken ona bir içki ısmarlamaktı; böylece kız bütün gece onun olurdu. Logan ona *İtalyan Aygırı* adını takmıştı ve bu durumun genlerinden gelen bir özellik olduğunu iddia ediyordu. Kim bilir, belki de öyleydi. Herkes, ölen büyükbabası Giovanni Romo'nun da kadınlarla arasının iyi olduğundan bahsedirdi.

Tam o sırada uzaklardan virajı hızla dönen bir arabanın, gözüne ilişmesiyle bir anda gözden kaybolması bir oldu. Yalnızca mor renkli bir araba olduğunu görebilmişti. Radarını açık olan camdan dışarı uzattı ve şimşek hızıyla uzaklaşan arabanın saatte doksan iki mil hız yaptığını ölçtü. İşte şimdi birileri hapsi boylayacaktı.

Tek sorun, bu kahrolası herifi nasıl yakalayacağıydı.

Bakışlarını yoldan ayırmadan hemen harekete geçti. Etrafa çamur ve çimen sıçratarak gazı sonuna kadar kökleyince araba hafifçe yalpalansa da çabucak toparladı ve Mike bu arada siren ve ışıkları açtı.

Araba hızla geçerken, onun son model bir Mustang olduğunu da tespit etmişti –bu da puşt herifi yakalamanın neredeyse imkânsız olduğu anlamına geliyordu. Arabayı tanııyordu, daha önce hiç etrafta görmemişti; ama Rachel Farris'in bile, bu adamın yanında tarlada gezintiye çıkmış aheste bir sürücü gibi kaldığı kesindi.

Mike, mümkün olduğunca hızlı gidiyor ve adamın ancak kavisler ya da –Tanrı korusun– diğer araçlar yüzünden yavaşlayabileceğini düşünüyordu. Gözünü yol kenarından ayırmamaya çalışıyordu –o hızda giderken aşağılık herifin hatalı

bir hareket yapması ve yoldan çıkarak bir ağaca ya da hendeğe savrulması an meselesiydi— ama doksan mil hızla gitmek, yolun kendisine konsantre olmaktan daha zor bir şeydi.

Mustang’i bir anlığına bile olsa göremeden yaklaşık bir on dakika ilerledi ve sonunda onu yakalayamadığı gerçeğini kabullendi. *Kahretsin!*

Yavaşladığı sırada avucunun içiyle direksiyona sertçe vurdu ve küfretti. Virajlı çift şeritli otoyolda böylesi hız yaparken bu gerizekalının aklından ne geçiyordu ki!

Sonunda, arabayı kenara çekmek ve geri dönmek için uygun bir yer gördü —Destiny kasabası sınırından oldukça uzaklaşmıştı, evinin önünden geçmiş ve kasaba dışındaki tarlalara doğru ilerlemişti. Burası kırsal bir bölgeydi ama birkaç milde bir birbiriyle çaprazlama kesişen bir dolu yol vardı— bu yüzden Mustang şu an herhangi bir yöne doğru hareket etmiş olabilirdi.

Kasabaya geri döndükten sonra arabasını doğruca karakola sürdü. Vücudundaki her bir kas hâlâ gergindi. İlk kez birisi ondan kaçmaya çalışmıştı ve başarmıştı da. Kendi hatası olmadığını bilmesine rağmen kendine kızmıştı. Arabayı karakolun önünde durdurdu ve indikten sonra kapıyı hızla çarptı.

“Hey dostum, kim *seni* bu kadar öfkeliendirdi böyle?”

Başını kaldırdı ve Logan Whitaker’ı —*bu dünyada kendisini en yakından tanıyan insanı*— gördü. Gerçekte insanların, kendisi hakkında her şeyi bilmelerinden hiç hoşlanmazdı ama Logan konusunda elden bir şey gelmiyordu. *Bu, uzun ömürlü bir arkadaşlık için ödediğiniz bir bedeldi.* Logan, bir itfaiyeciydi. Üzerinde itfaiye teşkilatı logolu tişörtü ve kot pantolonuyla merkez kapısının hemen önünde oturmuş güneşli havayı içine çekiyor ve Mike’a göre fazla neşeli görünüyordu.

“Meadowview yolunda, Mustang’li aşağılık herifin biri doksan iki mil hızla yanımdan uçarak geçti,” diye homurdandı Mike.

Logan katlanır sandalyesinde hafifçe geriye doğru kaydı. “Hay aksi. Onu yakaladın mı?”

Mike kaşlarını kaldırdı. “Yakalamışa benzer bir halim var mı?”

“Ah.” Logan konuşmayı devam ettirmedi, çünkü Mike’ın aşırı hız yapanlara ve sorumsuz insanlara ilişkin hislerini biliyordu.

Mike karakola açılan kapıyı ittiğinde ortalığın boş ve sessiz olmasından memnun oldu; sadece şef Tolliver masasında oturmuş evrak işleriyle uğraşıyordu ve onu görünce elini kaldırıp, bakışlarını kısa bir an için ona çevirerek selam vermek adına, dalgın bir şekilde “Mike,” diye mırıldandı.

Mike, “Walter,” diye karşılık verdi. Sonra kendini masasına atarak arabaya ilişkin elindeki kısıtlı bilgiyle Ohio Eyalet Karayolu Devriyesi’yle iletişime geçmek üzere bilgisayarını açtı. Motorlu Araçlar Merkez Bürosu’nun veritabanında plakanın bir bölümü bile olmadan pek bir şey bulmaları mümkün değildi, ama öte yandan bölgede kaç tane mor Mustang olabiliirdi ki?

Yarım saat sonra, cevabın bir tane bile olmadığı ortaya çıktı. Yakın bölgede hiç mor renkli Mustang yoktu. Ama eyalet çapında hatırı sayılır miktarda vardı ve Emniyet Teşkilatı’nın otomatik veri sistemini sorguladığında, birkaç hafta önce Cleveland banliyölerinin birinden mor bir Mustang çalınmış olduğu sonucuna ulaştı. Meadowview’da kovaladığı arabanın bu olduğuna dair bahse girebilirdi.

Belki çok fazla fikir yürütmüş olacaktı ama polislik içgüdüleri ona bunun sadece çılgın bir otomobil gezintisinden ibaret olmadığını, bu işin içinde başka bir şeylerin olduğunu söylüyordu. Kaygı verici şeyler. Kahretsin!

Derin bir nefes alarak çalıntı Mustang’in kayda geçtiği yerdeki görevlilere e-posta gönderip, onları arabayı görmüş olabileceğine dair bilgilendirdi. Ve veritabanını kapattıktan sonra, içini çekerek arkasına yaslandı. Odanın karşı çapra-

zındaki şefinin kendini işlerine kaptırmış olmasından ve bu sayede ruh halini fark etmemesinden dolayı memnuniyet duydu.

Sonra hâlâ masasında bulunan Anna'nın fotoğrafına bir bakış attı. Bir paskalya zamanında çekilmişti ve üzerinde dantelli beyaz bir elbiseyle bahçede duruyordu.

Her nasılsa, böylesine mutlu, tasasız ve masum görünmesi Mike'ın nefesini kesiyordu. Başına neler geleceğini hiç bilememişti. Hiçbiri bilememişti.

Ve yine sık sık düşünmüş olduğu gibi, dünyada olup biten tüm bu kötülükler karşısında kendini çok güçsüz hissetti. Tekrar tekrar denemiş –tüm gücüyle çabalamış– ama hiçbir şeyi düzeltememişti.

Neredesin Anna? Hangi cehennemdesin?

* * *

Rachel, üzerinde Farris Ailesi Elma Bahçeleri yazan tahta bir tabelanın yanından sola döndü ve Sugar Creek deresini kesen küçük taş köprü üzerinden ilerlemeye devam etti. Güneş ışınlarının yükselen ağaçların arasından süzülerek yerde oluşturduğu alacalı gölgeler, Rachel'e küçük bir kızken burada geçirdiği zamanları hatırlattı. Edna'nın evi, Farris ailesinin toplanma yeriydi –Pazar yemekleri, tatiller, hepsi bu bahçede yapılırdı. Kuzenleriyle birlikte bu bahçede saklambaç oynadıklarını hatırladı; sonra ağaç gövdelerine çömeldikleri ya da şimdi görüş alanına giren kırmızı renkli ahıra kaçtıkları zamanlar gözünün önünde canlandı. Arabasını ahırın hemen yakınında durdurdu ve Edna'nın küçük Toyota pikabı ile en az yirmi yıldır yük taşımadığını sandığı 1940 model meyve kamyonunun yanına park etti.

Edna'nın oymalı ahşap işlemelerle donatılmış küçük beyaz evine girişte herkes ön kapıdan çok arka kapıyı kullanırdı. Rachel da şimdi aynı şeyi yapmıştı; kapı, arkasından çarptığı sırada, “Hey Edna, ben geldim!” diye bağırdı.

Cevap gelmedi. Ama büyütülecek bir şey yoktu, kestiriyor olabilir. Ya da belki ‘çok da ağrımayan dizleriyle’ birkaç olgunlaşmış elma toplamak için bahçeye çıkmış olabilir – Rachel onun elmalı turtalarına bayıldığından, Edna geldiğinde onun için turta yapmaya söz vermişti.

Mutfaktan, Edna’nın oturma odası diye adlandırdığı yere geçtiğinde, Rachel evin hâlâ geçtiğimiz yüzyıldan kalma mobilyalarla dolu olduğunu fark etti: antika bir kanep ve sandalye, küçük sehpa, otuzlardan kalma büyük ahşap bir radyo, üzerinde dantel masa örtüsü olan ve eski fotoğraflarla donatılmış eski bir piyano. Rachel’in en son on beş yıl önce burada olduğu günden beri çok az şey değişmişti. Sadece Edna epey yaşlanmıştı. Piyanonun üzerindeki çerçeveli fotoğraflarda Edna’nın ve tüm aile fertlerinin eski zamanlardaki genç hallerini görünce içini hüzün kapladı.

Nedendir bilinmez Edna’nın gençliğine, Rachel’in anne-babasının yeniyetme hallerine, sonra kendisinin diğer kuzenleriyle birlikte çekilmiş çocukluğuna ait tüm bu fotoğraflar göğsünün sıkışmasına neden oldu. *Hayat nasıl da hızla akıp geçiyor.* Belki de günlerin hareketli ve yoğun bir şekilde geçtiği şehirde, hayata bu açıdan bakmaya odaklanmamak daha kolaydı. Oysa burada, Amy’nin yenilenen mağazasının vitrininden dışarıdaki eski kamyonete, erken yirminci yüzyıl dönemi çiftlik evlerinden Edna’nın piyanosu üzerinden saçılan fotoğraflara kadar, zamanın nasıl hızla geçtiğini ve her insanın ömrünün...sınırlı olduğunu fark etmemek çok zordu.

“Uçup gidiyor değil mi?” dedi Edna.

Rachel ürkerek geri çekildi –sonra döndü ve arkasından gizlice yaklaştığı için Edna’yı bakışlarıyla azarladı. “Ne?” diye sordu.

“Hayat. Beklediğinden hızlı geçip gidiyor.”

Edna bazen böyleydi işte –yalnızca yüz ifadesinden insanın aklını okuyabilirdi. Rachel bunu unutmuştu.

“Kendine bir bak,” diye devam etti Edna. “Büyüyüp bir

yetişkin oldun ve şehirde iyi bir işin var. Oysa seni dizlerimde hoplattığım, yüzüne bulaşan çikolataları temizlediğim, hasta olduğunda ezilmiş buz üzerine kola şurubu koyup sana verdiğim günler daha dün gibi aklımda.”

“Onun ne işe yaradığını hiçbir zaman anlamadım,” diye itiraf etti Rachel düşünceli bir şekilde. “Ezilmiş buz üzerine koyulan kola olayını. İnsana nasıl bir fayda sağlıyor ki?”

“Mideyi yatıştırır. Bunu herkes bilir. Kendimi bildim bileli bu bizim aileye özgü ev yapımı bir ilaç.”

“Hımm.” Rachel derin derin düşündü. “Edna, hayallerini yıkmak istemem ama... kola midemi yatıştırırsa bile, kırık buzların bunda herhangi bir etkisi olduğunu sanmıyorum.”

Edna omzunu silkti. “Hastalandığında hâlâ ondan bir kap dolusu yiyor musun?”

Rachel bir anlık tereddüitten sonra başını salladı. “Kırılmış buzdan ekstra bir fayda sağladığıma inandığımdan değil ama... evet, hasta olduğumda bunu yapıyorum.”

“Gördün mü! Eğer yapıyorsan bir faydasını görüyorsun demektir.”

“Sanırım rahatlık veriyor,” diye itiraf etti. “Çünkü sen hep bunun sayesinde kendimi daha iyi hissedeceğimi söyledin.”

“Bu yeterli,” dedi Edna. “Aslına bakarsan torununa bırakabileceğin bundan daha iyi bir şey düşünemiyorum. Ve ben öldüğümde, sen hâlâ buna sahip olacaksın.”

Rachel’in yüzü asıldı. “Kes şunu –hiçbir yere gitmiyorsun.” Sonra piyanoya dönerek, Edna’nın ellilerindeyken çekilmiş fotoğrafına odaklandı. Üzerinde, beyaz dantel yakalı yarım kollu bir kazak ile koyu renk bir etek vardı. “Gerçekten çok güzeldin,” dedi Rachel.

“Anneme çekmişim,” diye cevapladı Edna arsızca, Rachel’in büyük büyükannesinin duvardaki çok daha eski –otuzlardan kalma– fotoğrafını işaret ederek. Uzun, desensiz elbisesi içinde ve düz saçları arkasında toplanmış haliyle gerçek-

ten de harika görünüyordu. “Ve bu iyi bir şey; çünkü görünüş ve çekicilik o zamanlar Destiny’de bir kızın sahip olmak isteyeceği en önemli şeydi. Zamanın değiştiğine seviniyorum.”

Bu Rachel’a bazı şeylerin hiç değişmediğini ya da görünüşe göre çok fazla değişmediğini hatırlattı –Farris/Romo düşmanlığı gibi. “Bu arada dün akşam sana söyleme fırsatım olmadı. Kasabaya gelirken yolda Mike Romo tarafından kenara çekildim.”

Bir süre, Edna’nın tıpkı Rachel’ın gençliğinde düzenli olarak yaptığı gibi “Şu kahrolası Romo’lar,” diye söylenmesini bekledi. Bu yüzden Edna’nın yüzündeki tebessümü gördüğünde afalladı. “Ah. Mike efendi bir çocuktur. Demek seni hız yaparken yakaladı ha? Bu konuda oldukça hassas ve titizdir. Burada olduğun süre boyunca arabayı gerçekten yavaş kullanman gerek.”

Rachel ağzı açık bir halde büyükannesine bakakaldı. “Bu da ne demek oluyor böyle? Ne zamandan beri bir Romo hakkında söyleyecek güzel şeylerin var?”

Edna yine omuzlarını silkti ve başını salladı. “Dediğim gibi, devir değişti. Çoğu hakkında yine iyi şeyler düşünmüyorum ama Mike dürüst ve güvenilir bir adam. Çok fazla konuşmaz, yani çoğu insanla fazla muhabbeti yoktur ama bu kasaba için çok iyi işler yaptığı kesin.”

“Hah,” dedi Rachel şaşkın bir ifadeyle, hâlâ bu durumun etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. “Bana seninle arasının iyi olduğunu söyledi ama ona inanmadım. Ve...bilmelisin ki Farris’ler hakkında hâlâ söyleyecek kötü şeyleri var.”

“Asla onun bir melek olduğunu iddia etmedim.”

“Bizim kanunlara karşı en ufak bir saygımızın olmadığını söyledi –ve ayrıca ukala olduğumuzu da.” İsim takma olayını asıl başlatanın *kendisi* olduğundan bahsetmeye gerek duymamıştı.

Edna’nın yüzünde bir tebessüm belirdi, besbelli eğleniyordu. “Görünüşe göre adam ciğerimizi biliyor.”

Rachel kuşku dolu gözlerle Edna'ya baktı. "Aile sadakatine ne ne oldu senin? Benim tanıdığım Edna bu olamaz."

"Belki de asıl soru –*ailem* nereye gitti? Bir kere yalnız kaldın mı... artık sadık olacağın çok şey varmış gibi hissetmiyorsun belki de. Ya da belki de sadece yaşlandım ve gürültücü olmaktan yoruldum. İnsanlarla iyi geçinmek daha kolay bir işmiş. Bunu daha önce keşfetmiş olmayı dilerdim."

Rachel elleri belinde gözlerini Edna'ya dikmeye devam etti. "*Sen kimsin?* Ve benim büyükanneme ne yaptın?"

"Bunda tantana edecek bir şey görmüyorum. *Hepimiz* ukalayız –belki kuzenin Elaine dışında; ama bu da sadece çok zeki olmamasından kaynaklanıyor. Sonuçta, çokbilmiş olmak için biraz beyin gerekir. Ve amcan Dave yıllar önce paraya sıkıştığında şaibeli bazı emlak işleri yaparken buna sahipti ve büyük halan Liddie yetmişli yıllarda buralarda yazdığı karşılıksız çeklerle meşhurdu. Piyasalarda durgunluk vardı biliyorsun. Ve kuzenin Robby–"

"Yeter." Rachel elini kaldırdı. "Bunların hepsini biliyorum ve hatırlatılmasından hoşlanmıyorum."

Edna yine de başını salladı. "Hepimiz neysek oyuz hayatım. Bu, bütün ailenin böyle olduğu anlamına gelmiyor tabii, ama kimse mükemmel de değil."

Ve Farrislerin kötü tarafı neydi? Parayla aralarının iyi olmaması. Aile üyelerinin birçoğu için bu durum geçerliydi. Rachel'a göre bu, soyağacının her bir dalında tekrarlanan bir ses gibiydi. Dave, Liddie ve Robby gibi bazı akrabalar bunu her şekilde göstermişken, diğerleri -mesela kendi ailesi, görünürde oldukça rahat bir hayat sürerken sahip oldukları her şeyi boşa harcamış, çarçur etmişlerdi. Bu yüzden Rachel için önemli olan mükemmel olmak ya da olmamak değil, sorumluluk sahibi olmaktı. Hayatta doğru ve sağlam yolları seçmekti.

Ve bu Rachel'ın sahip olduğu işi elinde tutmak için üzerinde bu kadar baskı hissetmesinin sebeplerinden biriydi,

bugün Amy'nin dükkânındayken düşünmek istemediği şey buydu. Kişisel açıdan bakıldığında, kariyerindeki başarılar onu tanımlayan şeylerdi; bu başarılar kişiliğinin büyük bir parçasını oluşturuyor, kendisi ve hayatıyla ilgili iyi şeyler hissetmesini sağlıyordu. Ayrıca pratikte de çok büyük bir önemi vardı. Aslına bakılırsa, düzenli olarak ailesine ve ağabeyi Noah'a para göndermesi gerekiyordu; bu bazen doktor faturaları için, bazen araba ödemeleri için oluyordu. Ve er ya da geç, Rachel onların kendisinin yardımına daha çok muhtaç olacaklarından korkuyordu. Ailesi, ağabeyi, Edna –ya bir zaman gelir de onlardan biri ya da birileri tamamen beş parasız kalırsa? Onları kurtaracak kişi Rachel'dan başka kim olabilirdi ki?

Neyse ki Edna, Rachel'ın cevap vermediğini fark etmemiş görünüyordu. Mutfağa yöneldi ve “Şu turtayı yapayım, akşam yemeği için de biraz tavuk kızartırım ne dersin?” diye sordu. Sesi neşe doluydu.

“Harika,” dedi Rachel, ve gerçekten de öyleydi. Destiny'ye dönmenin iyi taraflarından biri de buydu: Edna'nın aşçılığı. Chicago'da onunkilerle boy ölçüşebilecek güzellikte yemek yoktu. Bu yüzden Rachel hayata dair endişelerini zihninden uzaklaştırdı. “Ama... dizlerin bugün nasıl?”

Edna dişlerini sıktı ve yüzünü acıyla buruşturdu. “Oldukça ağrıyorlar, ama dayanırım. Bastonumu uzatabilir misin?”

* * *

“Birer tane daha ister misiniz?”

Mike, Dew Drop Bar'ındaki barmene baktı. Anita Gray, Destiny'ye geldiği günden itibaren -bir seneden fazla- Mike'in sevdiği ve saydığı kırklı yaşlarda bir kadındı. Mike ve Logan, Cumartesi akşamları için çoğunlukla bitişikteki kasaba olan Crestview'u tercih ederlerdi ama Anita burayı satın aldığından beri, Dew Drop çok daha güzel bir yer olmuştu.

“Elbette,” dedi Mike ve Anita üç tane biranın daha kapa-

ğım açtı –biri Mike, biri Logan ve diğeri de Mike’ın omzuna elini atmış olan sarışın içindi. Tam da gündüz saatlerinde düşündüğü gibiydi –ona bir bira ısmarlamıştı ve kız şimdi onu rahat bırakmıyordu.

Mike kendi içinde bu durumdan neden hoşnut olmadığını bilmiyordu. Onun için biraz fazla kıkırdayan bir tip olmasına rağmen çekici bir kızdı. Ayrıca utangaç biri değildi ve bu Mike’ın birlikte takılmak için tercih ettiği tür demekti –hızlı, kolay, sorunsuz ve telaşsız.

Ama gündüz girdiği kötü ruh halinden kurtulmayı hala becerememişti; ve bu potansiyel çalıntı bir Mustang içindeki dikkatsiz bir sürücünden çok daha derinlere giden bir konuydu. Çoğu gece olduğu gibi, Anna’yla ilgili düşünceler –ve cevapsız sorular– zihninin içinde dolanıp duruyordu.

Bundan artık vazgeçmesi gerektiğini biliyordu. *Yıllar* önce bu işe bir son vermeliydi ama böylesi korkunç bir şeyi nasıl unutabileceğini ve bunun üstesinden nasıl gelebileceğini bilmiyordu. Sık sık bazı küçük şeyler onu ateşliyor, düşüncelerini alıp o korkunç yöne doğru sürüklüyordu ve o da bir süre için bunun etkisinden kurtulamıyordu. Bugün düşüncelerini harekete geçiren şey ise Mustang’in içindeki adam olmuştu.

“Önümüzdeki macera dolu gecenin şerefine,” dedi sarışın ve Mike onun tokuşturmak üzere şişesini kaldırdığını fark etti. O da şişesinin ağzıyla kızinkine dokundu ve sonra aynı şeyi yapmak için öteki yanında oturan Logan’a döndüğünde, onun kaşlarını kaldırmış olduğunu fark etti. Mike, bu bakışı kolaylıkla okuyabilirdi. *İtalyan Aygırı yine sayı yaptı!*

“Pekâlâ Tracy.” Logan, Mike’m ardından eğilerek sordu. “Buralarda mı oturuyorsun?”

Hımm, demek adının Tracy olduğunu söylemişti –Mike bunu kaçırmış olmalıydı. Ve görünüşe göre kendisi pek fazla çaba göstermediğinden, Logan onun yerine işin sosyalleşme kısmını hallediyordu.

“Crestview’deyim,” dedi kıkırdayarak –neden güldüğü

hakkında Mike'ın hiçbir fikri yoktu. "Bleachers'ın yanındaki Solaryum Salonu'nu işletiyorum, sanırım sizi orada görmüş-tüm."

Bu birçok şeyi açıklıyordu. Neden bu kadar yapay bir bronzluğu olduğunu ve simasının neden tanıdık geldiğini. Bleachers sık sık gittikleri bir spor bariydi.

"Evet, Mike ve ben oraya oldukça sık takılırız; özellikle futbol sezonu açıldığında. *Öyle değil mi Mike?*"

Logan'ın gözlerini üzerinde hissederek, ilgisizce bakış-larını bira şişesinden kızın yüzüne doğru kaldırdı. "Hımm. Evet."

Sonra Logan'ın iç çekişini duydu. "Onun kusuruna bak-ma. İşte zor bir gün geçirdi."

"Ooo. Yoksa tehlikeli suçlular mı yakaladın?" diye sordu sarışın.

İşte o an kafasına dank etti –onun gibi kızlar Mike'ten polis olduğu için hoşlanıyorlardı. Destiny gibi küçük bir ka-sabada bile. Bunu fark etmesi niye bu kadar uzun zaman al-mıştı ki? Belki de, kendini şu kahraman tiplerden biri olarak görmediği içindi. "Hayır –hayır öyle bir şey değil," diye ce-vapladı.

"Peki, ne oldu öyleyse?" diye tekrar sordu Tracy.

Şimdi iç çekme sırası kendisine gelmişti. Kaba olmak iste-miyordu ama ... "Bunun hakkında konuşmamayı tercih ede-rim. Aslına bakarsan, anlatırsam bu yalnızca modumu daha da kötüleştirir."

"Öyleyse bunu yapmanı istemeyiz," dedi kız yine kıkırda-yarak. "Ne hakkında konuşmak istersin?"

Cevap olarak Logan'a baktı –neticede arkadaşı bu konuş-mayı ondan daha ileriye götürebilecek gibi görünüyordu.

Ve Logan, kızların uğruna deli olduğu o meşhur gülüşünü serbest bıraktı "Neden sen bize solaryum hakkında bilinmesi gereken her şeyi anlatmıyorsun?"

Mike ona yandan bir bakış attı. Bunun Logan'ın kendisine işkence etme ve aynı zamanda güldürmeye çalışma yöntemi olduğunu biliyordu. Ve Tracy de şevkle solaryum yatakları ve aletleri ile farklı cilt tipleri hakkında uzun, bol detaylı bir ders anlatmaya koyuldu. Çok geçmeden Mike kulaklarını tıkamak istedi –ama onun yerine şişesinden büyük bir yudum alarak, bundan zevk almayı umut etti. Kahretsin daha en başından neden şu kıza içki ısmarlamıştı sanki? Neden olduğuna dair hiçbir fikri yoktu –belki sadece alışkanlıktan bunu yapmıştı– ama şu an bunu yaptığına çok pişmandı.

Hepsinden öte, en yakın arkadaşının durumu ele alması gerçekten kötüydü. Ama Logan ve onun arasında işler böyle yürüyordu. Konuşmaya ve tartışmaya gerek olmaksızın her koşulda birbirlerinin arkasını kollarlardı. Yaşanan o korkunç olay boyunca Logan hep yanında olmuştu, Mike o zamanlar sadece on iki yaşındaydı, Logan da on. Logan'ın kendisine karşı hep hoşgörülü olmasının nedeni büyük olasılıkla bu yüzdendi. Ve Mike da bu yüzden gerektiğinde bir saniye bile düşünmeden Logan için hayatını tehlikeye atabilirdi.

Kızın, omzuna yapışık bir halde, “Eğer bir gün solaryum paketi almak isterseniz, size indirim yapabilirim,” dediğini duydu. Kolunu tekrar geri alabilmeyi ve böylece her seferinde şişesini yere bırakmadan çereze ulaşabilmeyi gönülden istiyordu doğrusu. “Gerçi, *senin*,” diye devam etti Mike’a bakarak, “öyle göz kamaştırıcı bir rengin var ki asla solaryuma ihtiyacın olmaz. İtalyan falan mısın sen?”

Mike başını kaldırdı. “Ah, evet –yarı yarıya öyleyim.”

“Ama öte yandan ben, ben kötü müyüm?” diye sordu Logan flört eder gibi.

“Hayır şapşal. Sen de kesinlikle çok çekicisin. Ve haliha-zırda oldukça güzel ve bronz bir tene sahipsin. Ama benim oraya gelirsen vücudunun beyaz kalan yerleri de aynı güzel-liğe kavuşur. Hey, biraz bozukluğunuz var mı? Müzik kutusundan bir şarkı seçmek istiyorum.”

Logan ceplerini aramaya koyulduğundan Mike hiç istifini bozmadı. Kıza bozuk paraları verdikten ve o da şarkısını seçmek için süzülerek müzik kutusuna doğru ilerledikten sonra, Logan “Buna ne dersin?” diye sordu.

Mike güçlkle başını kaldırdı. Şimdi kolu boşta kalmış olduğundan, Tracy’den çok yerfıstıklarıyla ilgileniyordu. “Buna ne der miyim?”

“Büyükanenin partisi için?”

Mike inanamayan gözlerle Logan’a baktı. “Dalga mı geçiriyorsun? Hayatta olmaz.” Mike artık otuz beşine geldiğinden ve hâlâ evli olmadığından, ailesi onu çok sıkıştırmaya başlamıştı ve büyükanesinin doğumgünü partisi için ailesi de kasabaya geleceğinden, Logan partiye bir kızla gitmesini önermişti. Bunun hepsinin çenesini kapatacağını ve en azından bu meseleye bir çözüm bulmaya çalıştığı izlenimi yaratacağını söylemişti. Ne var ki böyle bir çabası yoktu. Çünkü ona göre çözülmesi gereken bir durum yoktu. Logan’a evliliğe dair aklından hiçbir şey geçirmediğini ve insanların da evliliği istediğini düşünmesini sağlayacak en ufak bir fikre kapılmalarına davetiye çıkarmayacağını söylemişti. Ne var ki son günlerde ne zaman bir kızla takılsa, Logan hemen bu konuyu gündeme getiriyordu.

Logan sadece omzunu silkti. “Bir de şu açıdan bak. Onunla tanışılırsa senin bekar olarak kalmanı tercih edebilirler.”

Mike bunun pek de yabana atılmayacak bir fikir olduğunu inkâr edemezdi. Ama bütün parti boyunca solaryuma ilişkin konuşmalar dinleyip işkence çekmesine degecek kadar da parlak değildi. “Teşekkürler. Şansımı tek başıma deneyeceğim. Ve bunu engellemeye çalışmayı kesersen sevinirim.”

O sırada Tracy geri döndü ve Mike’ın koluna tekrar asıldı. Kahrolası yerfıstıklarına veda zamanıydı.

Sonra barın kapısı açıldı ve Mike üç kadının konuşarak içeri girdiğini gördü –kadınlardan biri Rachel Farris’ti. Kendisini kapıya doğru baktıran şeyin ne olduğu hakkında hiç-

bir fikri yoktu. Hemen her dakika içeri birileri girip çıkıyor, köşedeki bilardo masasında insanlar oyun oynuyor ve her yerden müzik ve konuşma sesleri geliyordu. Ama bir anda dikkatini çeken bir şey oldu ve Rachel'ı gördüğü anda bacaklarının arasındaki de dahil olmak üzere vücudundaki her kas gerildi.

Lanet olası kadın! Basit bir kot pantolonu bile kendisine yakıştırmayı biliyordu. Ve üzerinde taşıdığı diğer parçalar da yine kendisine baktıracak güzellikteydi. Her zaman olduğu gibi bir şehir kadını şıklığındaydı ve canlı pembe bluzu göğüslerini sarmış, mavi gözlerini ortaya çıkarmıştı. Kahretsin. Bu kadın onun tüm korunma mekanizmasını alt üst ediyordu hem de sadece bir saniye içinde.

Tam o anda gözlerini ona dikmiş olduğunun farkına vardı.

Rachel'in da aynı şekilde kendisine baktığının da tabi.

Ve yanında ona yapışmış olan bir kız olduğunun.

Farris buna bozulmuş mu görünüyordu? Belki.

Bunu dert ettiğinden değildi. Hâlâ onun gibi biriyle birlikte olmak gibi bir niyeti yoktu. Ve eğer buna rağmen ona bakıyorsa, sonunda içtiği bira etkisini göstermeye başlamış olmalıydı.

Bakışlarını Rachel'in üzerinden çekti, sonra araba kullanacağı için bira şişesini uzaklaştırdı ve solaryum kraliçesinin o kadar da kötü olmadığına karar verdi. Tanrı biliyordu ki Rachel Farris'ten çok daha sıcaktı ve ereksiyon halindeki bir erkek için yakınlık ve sıcaklık hakkında söylenecek çok şey vardı.

"Ben tuvalete gidiyorum," dedi bu gecelik onun bebeği olacak kız.

Mike ilgisizce başını salladı ve sonra Rachel Farris ve arkadaşlarının -kitapçıdaki kızlardı; Amy ve Tessa- müzik kutusunun yanında bir masaya oturmalarını izledi.

Logan onu hafifçe dürttü. "Dostum, tekniğini eleştirmek

istemem ama omzuna asılmış bir kadın varken gözlerinle başka bir kadını soyman uygunsuz kaçıyor.”

Kahretsin, yine ona bakıyor olmalıydı –bu yüzden arkasını döndü ve “Rachel Farris’i gözlerimle soyamak yapacağım en son şey,” diye yalan söyledi.

Logan kaşlarını kaldırdı. “Ah. O Rachel mı? Amy onun bir süreliğine buraya geleceğinden bahsetmişti. Vay canına, ne kadar da güzelleşmiş.”

“Seyretmek için öyle belki ama yalnızca bu kadar.”

Logan koyu kumral kafasını suçlar bir şekilde salladı. “Onunla derdin ne –hız falan mı yaptı?”

Evet, Logan onu gerçekten çok iyi tanıyordu. “Kırk beş mille gitmesi gereken yerde altmış beş mil hızla gidiyordu,” diye cevap verdi ve içkisine uzandı.

Logan yalnızca pis pis güldü. “Kahretsin dostum, senin kötü yanma denk gelmek çok uzun sürmüyor.”

“Ayrıca ukalanın teki ve korkunç dikkatsiz biri. Ve bana kalırsa kendisini bu kasaba ve içindekiler için fazla iyi görüyor.” Bunu söyledikten sonra, daha fazla içmemeye karar vermiş olduğunu hatırlayarak şişesini tekrar kenara koydu. “Onu hiç gözüm tutmadı.”

“Onu seyretmenin güzel olması dışında. Ve onu gözlerinle deli gibi soymuş olman dışında. Neredeyse barın ortasında onunla sevişecek gibiydin.”

Mike geri çekildi ve yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi. “Bir Farris’le mi? Hiç sanmıyorum.”

Logan yine bir kakhaha attı ve birasını ağzına götürdü.

Ve Mike yine Rachel’a baktı.

Niyeti bu değildi aslında.

Ama bakışları bir kez ona kaydıığında, gözlerini geri çekmesi çok zordu.

“Sen nasıl bir şeytansın ki bana böyle işkence ediyorsun?”

William Shakespeare, *Romeo&Juliet*

3. BÖLÜM

Rachel, özellikle konuşan kendisi olduğundan, tüm gücüyle Tessa ve Amy ile olan sohbetine odaklanmaya çalıştı ama Memur Romeo onu kesiyordu. Daha açık olmak gerekirse, bakışlarıyla Rachel’in kalçalarının tatlı bir şekilde ürpermesine neden oluyordu.

Bu yüzden durmaksızın konuşarak dikkatini bu histen ve onun gözlerinden uzaklaştırmaya çalıştı. “Her neyse, sonra Edna’ya bastonunu uzattım ve yüzünde mutlu bir ifade belirdi ve benim burada olmamın ne kadar mutluluk verici bir şey olduğunu söyledi. Ve gerçeği söylemek gerekirse, işimle ilgili endişelerime rağmen, o an Edna’yı böylesi mutlu etmiş olmak... her şeye değdi.”

“Gördün mü,” dedi Amy gülümseyerek, “Destiny’de olmak o kadar da kötü bir şey değil.”

Tessa ise şüphe dolu bakışlarını Rachel’a yöneltmekle yetindi. “Ben de seni iyi tanıdığımı düşünürdüm.”

“İnsanlara karşı nazık olabilirim,” diye ısrar etti Rachel. Daha sonra Mike Romo’nun bakışlarını üzerinde hissetmekten hoşlandığını fark ederek başını cilveli bir şekilde oynattı ve kendini göz kamaştırıcı ve harika zaman geçiriyormuş gibi görünmek isterken buldu.

Tessa, “Evet, ama insanlar seni enayi yerine koyduğunda çoğunlukla pek öyle olmaz,” dediğinde, düşünceleri tekrar Edna’ya yöneldi.

“Doğru,” diye onayladı Rachel. “Ama bir parçam Edna’nın gerçekten de doğruyu söylüyor olabileceğine inanmaya başladı sanki. Yani belki de dizleri *gerçekten* ağrıyordur.”

“Bunu sana düşündüren şey ne?” diye sordu Tessa, şaşır-
mış görünerek.

Rachel bir an için tereddüt etti, düşüncelerini tartmaya çalışıyor gibiydi. “Emin değilim. Sadece...gözlerindeki bir şey.” Bunu itiraf etmekten hiç hoşlanmasa da –çünkü bu Edna’nın hikayelerine inanacak kadar saf olan tek Farris’in kendisi olduğu anlamına gelebilirdi ki böyle şeyler için fazlasıyla uyanık olduğunu düşünürdü- belki de yanılıyordu. Belki de Edna onu duygusallaştırmıştı.

Bu nedenle konuyu değiştirdi. “Sue Ann nerede? Onun da geleceğini söylemişsiniz.”

Amy içini çekti. “Sophie hastalandı.”

“Yazık.”

Sue Ann de liseden beri görmediği eski arkadaşlarından biriydi. Ama anne olan diğer arkadaşlarından biliyordu ki hasta bir çocuk her şeyden önce gelirdi.

“Ama Jenny ve Mick uğrayabilir,” diye ekledi Tessa.

Yine onların döneminden bir başka kız arkadaşları daha geçen yıl kasabaya dönmüş, Tessa ve Amy’ye göre herkes tarafından kasabanın en kötü oğlanlarından biri olarak bilinen Mick Brody ile evlenmişti. “Jenny’nin bir Brody ile evlenmiş olmasına hâlâ inanamıyorum.” Jenny de Destiny Bulldogs takımının amigolarından biriydi ve o kadar iyi bir kızdı ki, Rachel ne kadar denese de onun başını belaya sokamamıştı.

“Bazen zıt kutuplar birbirini çeker,” dedi Amy.

Sonra Tessa eğilerek onlara yaklaştı ve sesini alçaltarak, “Sue Ann, Jenny’nin kocasıyla arasındaki seksin inanılmaz

olduğunu söylediğini ağzından kaçırdı,” dedi.

İçkileri geldiği sırada, Rachel masanın üzerindeki kâse-den bir yerfistğini alıp ağzına attı. “Sue Ann hâlâ boşboğazlık yapmaya devam ediyor öyle mi? Pekâlâ, söyleyin bakalım –Mick Brody nasıl görünüyor? Çünkü... size hiçbir zaman söylemedim ama lisedeyken gizliden gizliye onun çok seksi olduğunu düşünürdüm.”

Arkadaşları bir kahkaha patlattı ve Amy konuşana kadar Rachel neden bu kadar güldüklerini anlamadı. “Biz de! Ve Jenny ile Sue Ann de!”

“Emin ol hâlâ aynı görünüyor,” dedi Tessa.

“Peki, Jenny’nin babası tüm bu olan biten hakkında ne düşünüyor?” Jenny, Şef Tolliver’in tek çocuğuydu ve babası her zaman aşırı korumacı olmuştu.

“Açıkçası başlarda,” dedi Amy, acıbadem likörüne uzanarak, “sessiz sedasız takıldılar ve ilişkilerini gizlediler. Ama neticede işe yaradı –çünkü Tolliver, Anita Gray ile çıkmaya başladıktan sonra, Mick’e karşı pek de önyargılı olamazdı.”

“Anita Gray de kim?”

Tessa, beyaz şarap dolu kadehinin üzerinden cevapladı. “Barın arkasında, Mike Romo ile konuşan kadın.”

“Vay be!” dedi Rachel bakar bakmaz. Kadın barmen, parıltılı ve oldukça dekolte bir üst giymişti ve bundan hiç de rahatsızlık duyuyor gibi değildi. “Edna haklıydı –devir *gerçekten* değişiyor.”

Bara doğru baktığı sırada Memur Romeo’nun hâlâ kendisini izlemekte olduğunu görmüştü. Onu önemsemediğine kendini inandırır da, gelmeden önce kıyafetlerini değiştirme zahmetine girdiği için gayet memnundu. Daracık ipeksi bir üst giymişti ve vücut hatları tüm ihtişamıyla ortadaydı. Tek istediği Mike’ın kendisine baktığını düşünüyor olmamasıydı, çünkü kesinlikle ona bakmıyordu.

“Pekâlâ,” dedi, seksi polise *değil*, doğrudan arkadaşlarına

odaklanarak. “Mike Romo’nun başına neler geldiğini bana hiç anlatmadınız. Trajik geçmiş ve tabii diğer şeyleri.”

Rachel margaritasından ilk yudumunu aldığı anda, Amy buz kesmiş görünüyordu. “Bunu şu an, adam tam karşıdayken anlatacak değilim. Kimsenin onun hakkında dedikodu yaptığımızı duymasını ve ona söylemesini istemem. Burada ondan bahsetmemiz çok uygunsuz bir davranış olur.”

“Evet,” dedi Tessa. “Arkasından dedikodu yapmamız daha hoş.”

Amy somurttu ve Rachel onun haklı olduğunu düşündü. Bununla beraber, hâlâ masanın altında tatlı bir şekilde ürpermeye devam ediyordu.

Ve bu ürperti Mike Romo’nun geçmişinde neler yaşadığına dair duyacaklarından daha büyük bir kaygı konusuydu.

Kes şunu, kes artık. Kendine gel. Zalim bir Romo’yu çekici bulamazsın.

Amy, kendisi ve Logan’ın gelecek Çarşamba akşamı yapılacak bir maçta yiyecek satış standında çalışacakları hakkında konuşurken, Rachel arkasını dönüp çaktırmadan odanın karşısındaki Memur Romeo’ya baktı ve –*Tanrım, lanet olsun. Kimi kandırıyorum? Zalim pis Romo’yu cidden çekici buluyorum,* diye düşündü.

Ama bu düşünceyi görmezden gelme çabasını sürdürmeliydi.

Peki, bir kadın bir erkeği arzuladığını nasıl görmezden gelebilirdi? Arzulayacağı başka bir erkek bularak! En mükemmel çözüm buymuş gibi görünüyordu ve aniden bunu ilan etmek için sabırsızlıkla konuştu, “Eğer kovulursam bunun olumlu tarafı biraz önce aklıma geldi kızlar!”

“Destiny’de kalabilirsin?” diye tahmin yürüttü Amy.

Rachel kaşlarını çatı. “Ağzından yel alsın. Sizi seviyorum kızlar, ama küçük kasaba hayatı bana göre değil.” Sonra tekrar neşelendi. “Hayır, olumlu yanı şu, nazik patronum Chase

Alexander ve benim aramda her zaman tatlı bir flört etme durumu vardı. Eğer bundan böyle onun çalışanı olmazsam, nihayet bunu açığa çıkarabiliriz. Ve açıkçası, şu aralar güzel bir sekse hayır demezdim.”

Tessa güldü ve Amy dudaklarını büktü. “*Rachel*,” diye çıkıştı.

“Onu boş ver. Tüm şu Jane Austen hikâyeleri onun beynini yıkadı ve kadınların her daim ağırbaşlı olmaları ve kurallara uygun hareket etmeleri gerektiğine inandırdı.” Tüm hayatları boyunca Amy büyük bir Jane Austen hayranı olmuştu.

“Tanrıya şükür yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz,” diye homurdandı Rachel. “Çünkü hiçbir zaman tam olarak dikkatli ve kuralcı biri olamadım.” *Ve eğer şu anda Mike Romo’nun gözleri yüzünden neler hissettiğini bir bilseniz, benim ne kadar dikkatli ve kuralcı biri olmadığımı anlardınız.*

Tam o sırada, içeri girdiklerinde Romo’nun omzuna asılıp duran genç kız geri dönmüş ve aynı pozisyonu almıştı –ki bu Rachel’i bir parça yaraladı. Onları birlikte ilk gördüğünde bir *iğrenme ve aynı zamanda ondan kurtulduğuna dair sevinme* hissi içindeydi; ama kız ortadan kaybolduğunda bunun belki de yalnızca anlık bir flört olduğuna karar vermişti. Ve şimdiyse, kendine açıkça ondan etkilendiğini itiraf ettiği için, bu durum kalbini biraz acıtmıştı. *Chase’i düşün, Chase’i düşün. Chase gerçekten de yakışıklı biriydi. Ve kesinlikle ona Mike Romo gibi küçük bir kasaba erkeğinden çok daha uygun* biriydi. Ve her zaman ona karşı bir şeyler *hissettiğini biliyordu.*

Ama sonra –devamını getiremedi. Romo’yla birlikte olan yapışkan kız kıkırdadı ve müzik kutusundan yayılan şarkılara rağmen, odanın diğer tarafından rahatlıkla duyulabilecek şekilde, “Seni neşelendirmenin yolunu bildiğime bahse girelim,” dedi ve sonra eğilip kulağına fısıldadı.

Gerçi teklif ettiği şeyin ne olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Özellikle de o ve Mike bir dakika sonra taburelerinden kalktıklarında.

Aman Tanrım. Bardan birlikte çıkıyorlardı. Sevişmeye gidiyorlardı. Her nedense Rachel kendini duvara toslamış gibi hissetti. Boğazı düğümlendi ve hislerinin Edna'nın kolaylıkla fark ettiği gibi herkes tarafından fark ediliyor olmaması için dua etti.

Amy, sanki yeterince apaçık fark edilmiyorlarmış gibi Mike ve onun "çıktığı" kızın olduğu yönü işaret etti. "Demek doğruymuş. Ve görünüşe göre yalnızca Crestview'da değil."

"Kimin umrunda!" dedi Rachel ve sonra margaritasından büyük bir yudum almak için eğildi. Sarhoş olmak için doğru zaman olduğuna karar vermişti. Böylece Memur Romeo ve aşırı bronz kız arkadaşıyla ne yaptığını düşünmek zorunda kalmayacaktı. Ayrıca bu zaten çok saçma bir endişeydi. *Onu çok az tanıyorsun. Ve sana karşı zalim olmak dışında başka bir şey yapmadı. O halde onun kimle ne yaptığını kim takar? Ne olursa olsun kesinlikle ben değil.* Düşüncelerini içkisinden büyük bir yudum alarak noktaladı.

Tam o sırada, barda Mike'la birlikte olan adam bira şişesini alıp onlara doğru ilerledi. Rachel adamın kendilerine asılmaya geldiğinden emindi ta ki onun Amy'ye doğru bakıp, "Hey, çilli naber?" dediğini duyana kadar.

Ve o an, onun Logan olduğunu anladı –çünkü bütün hayatı boyunca Amy'ye bu adla hitap etmiş olduğunu herkes gibi Rachel da biliyordu. Vay canına, doğru söylemişlerdi – Logan oldukça yakışıklı bir adam haline gelmişti. Karşılıklı selamlaşmadan, o ve Rachel'in birbiriyle tanıştırılma faslından sonra, Logan bir sandalye çekip arkasını çevirip oturdu.

Rachel, margaritasından yedi ya da sekizinci büyük yudumunu alıp Logan'la havadan sudan konuşmaya yeni başlamıştı ki, aniden barın kapısı şiddetle açıldı. Herkes başını o yöne çevirdi ve öfkeyle bağırıp çağıran Mike Romo'nun içeri girdiği görüldü.

Esip, gürlüyordu... ona karşı!

Mike kaba bir şekilde yaklaştığı sırada, Rachel içgüdüsel

olarak geri çekildi ve dikkatle ona baktı. Bu da ne demek oluyordu şimdi?

“Farris, arabamın geçiş yolunu tıkamışsın! Senin kadar sorumsuz araba kullanan bir Farris daha görmedim!”

Gerçekten *bundan* dolayı mı *bu kadar* öfkeliydi? “Sesini biraz alçalt memur Romeo,” dedi Rachel.

“Romeo mu?” diye sordu Logan.

“Ayrıca okuması da zayıf,” diye yakındı Romo.

Mike her zamanki gibi –eskitemiş kotu ve mavi gömleğiyle delicesine seksi görünmesine rağmen- Rachel’ı gerçekten gıcık ediyordu. “Güneş gözlerimi alırken evet, iyi okuyamıyorum.” Bakışlarını ondan Logan’a kaydırdı. “Geçen gün bana acımasız bir ceza yazdığında aptal rozetini okuyamadım da.”

“Devam et Farris,” diye gürlledi Romo, “ve ben de sana acımasızlığın ne olduğunu göstereyim.”

“Elinden geleni ardına koyma.”

Neden böyle bir cevap verdiğini ya da Romo’nun ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı ama tartışmaya devam etti; çünkü bu onu arzulamak ve kıskanıyor olmaktan daha iyiydi.

“Arabayı çekecek misin yoksa çekici mi çağırmam gerek?”

“Lanet olsun dostum,” dedi Logan, “kıza arabanın anahtarını bulması için izin ver.”

“Teşekkür ederim Logan,” dedi Rachel, kelimelerin üstüne basarak; ve çantasına uzanıp anahtarı aramaya koyuldu. “Sen ve Memur Öfkeli’nin arkadaş olduğuna inanmak gerçekten çok zor.”

“Kötü bir gün geçirdi,” dedi Logan.

“Benim adıma mazeret üretme dostum.”

“Keyfin bilir,” diye yanıtladı Logan. “Ben gidip biraz bilaro oynayacağım. Bana katılmak ister misiniz kızlar?”

Amy zıplayarak yerinden kalktı ve Tessa'nın da onlarla gitmesiyle birlikte Rachel, Mike Romo ve görünüşe göre çantasının gizli bir köşesine gömülmüş olan anahtarı ile baş başa kaldı. Mike hemen yanında ayakta dikilmiş, iki yanında yumrukları sıkılmış bir haldeydi ve oldukça öfkeli görünüyordu. Rachel onu bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu merak etti.

“Bulдум,” dedi sonunda ve sesinin çok *rahatlamış* gibi çıkmamış olmasını ümit etti; sanki onu bekletmiş olmaktan dolayı kaygı duymuş gibi. Aslında biraz endişeliydi, çünkü Mike çok sinirli görünüyordu, ama ona bunu fark ettirmek mi, daha neler!

Dışarı doğru yürürlerken, Mike'ın bedeninin sıcaklığını sadece birkaç adım uzağında hissetti ve akşamın temiz havasına minnet duydu; çünkü içerideyken o erkeksi kokuyu tekrar hissetmişti. Belki sadece ter değildi. Her ne idiye, Rachel'in acıları artmıştı – göğüsleri onun varlığının farkındaydı, aslına bakılırsa ihtirasla ağrıyorlardı. Berbat bir durumdu.

Arabasına yaklaşıırken, Mike'ın aracının tam önündeki büyük pikap olduğunu fark etti – saçma sapan kısa eteğiyle tampona yaslanmış bronz kız ona tüyo vermişti.

“Bilgin olsun diye söylüyorum,” dedi Romo'ya, “otoparkın tam da senin kamyonetinin önünde sınırlandığını fark etmedim. İkinci bir araç sırası yaptığımı ve senin ön kısımdan dolaşarak çıkabileceğini düşündüm.”

“Her neyse Farris,” diye homurdandı Mike.

Ve Rachel ona okkalı bir yumruk atmak istedi; ama bunun yerine arabasına doğru ilerledi. Mike'ın bronz kızı kamyonetinin yolcu koltuğuna bindirdiğini görünce içinin alev alev yandığını hissetti. *Bu çok aptalca, nasıl böyle kıskanç olabiliyorum? Edna ve Amy ne derse desin bu adam pisliğin teki.*

Yine de arabasını çalıştırıp, geri geri çakıllık alana sürerken, kamyonetteki kişi olmayı, Mike'ın öpmeye ve dokunma-

ya başlamak üzere olduğu kişinin kendisi olmasını istemesinden dolayı bedeninde duyduğu acıya dayandı. Mike Romo nasıl öpüştüğü acaba? Büyük ihtimalle yumuşakça değil gerçekten yoğun ve tutkulu bir şekilde olurdu. Ve Rachel bunu tatmak isterdi; kahretsin!

BMW'sini, kimseyi engellememiş olduğunu umarak başka bir boşluğa çekti, arabadan indi ve anahtarlığın üzerindeki kilit butonuna bastı. Bu sırada Mike'ın hâlâ arabasının yanında durmakta olduğunu görünce şaşırdı. Onunla yüzyüze gelmeye korkuyormuş gibi görünmeden başka arabaların arasından geçeceği bir yol seçmek için artık çok geçti, bu nedenle ağır adımlarla yanından geçip gitmeye karar verdi –Mike onu kolundan tutup durdurana kadar.

Tanrım. Daha çok ürpermişti. Yalnızca dokunmakta olduğu bölge değil, kolundan göğüslerine doğru yayılan tatlı bir ürperti içindeydi.

Rachel büyük bir dikkatle onun yüzüne baktı ve neredeyse eridiğini hissetti; birbirlerine öyle yakın duruyorlardı ki bedenleri neredeyse birbirine değecekti. Her yeri titriyordu.

“Dinle Farris –Logan’ın söylediği doğrudur. Berbat bir gün geçirdim.”

Rachel gözlerini kırptı, nasıl karşılık vermesi gerektiğinden emin değildi. “Bu senin özür dileme tarzın mı?”

Mike tekrar sinirlenmiş göründü. Rachel şimdiye dek, sinirlendiğinde bu kadar *seksi* görünen bir erkeğe rastlamamıştı. “Sadece durumu açıklıyorum,” diye yanıtladı Mike, belli ki basitçe özür dilemek için fazlasıyla gururluydu.

Daha fazla üstüne gidecek havada olmadığından, Rachel soğuk bir şekilde karşılık verdi. “Artık gitsen iyi olur. Kız arkadaşın sabırsızlanmaya başlamış gibi.”

“O benim kız arkadaşım değil.”

Ah, öyleyse mesele yok. Onun yalnızca tek gecelik olduğunu duyunca nasıl rahatladım bilemezsin!

“Her neyse,” dedi Rachel. Sonra hızla kolunu çekip, Dew Drop Barı’na doğru yürümeye başladı.

“Rachel! Bu sen misin?” Ses sağ tarafından gelmişti ve Rachel başını kaldırdığında, biraz yaş almış ama hâlâ her zamanki gibi hoş olan Jenny Tolliver’ın, yüzünde parlak bir gülümsemeyle kollarını açmış bir halde kendisine doğru geldiğini gördü. Eski arkadaşını gördüğüne çok sevinmişti ve o da gülümseyerek karşılık verdi. Kucaklaşmadan olduğu kadar Mike Romo’nun, o ve yakında sevgilisi olacak kız için üzülmekten başka yapacak çok daha iyi şeyleri olduğunu görmesinden de mutluluk duydu.

Ama Jenny’ye sarılıp gerçekten söylendiği kadar seksi olan Mick Brody ile tanıştırılırken bile gerçekte orada değilmiş, sanki tüm bunları bir başka kişi yaşıyormuş da kendisi dışarıdan onu izliyormuş gibi hissetti.

Çünkü o anda tek düşünebildiği şey, Mike Romo’nun o gece yanında başka bir kızı evine götürdüğü için karnına nasıl kramplar girdiğiydi.

Bu hiç mantıklı değildi.

Ve deli gibi canını yakıyordu.

* * *

Edna ve Rachel, bir Gala elma ağacının altındaki merdivene çıkmışlardı. Edna, Rachel’a iş elbiselerinden birini giymesini söylemişti, böylece ikisi de büyük beden koton önlükler ve hasır şapkalara bürünmüştü. Rachel kimsenin kendisini bu kılıkta görmemesi için dua etti. Giymek için eski bluzlarından bazılarını getirmiş olsa da Edna onların elma toplamak için fazla şık olduklarında ısrarcı olmuştu.

“Onları nasıl toplaman gerektiğini hatırlıyor musun?” diye sordu Edna, olgun bir elma üzerinde uygulamalı gösterirken. “Sıkıca kavra, çevir ve bük.” Edna boşa kalan elmayı, merdiveninden sarkan sepetin içine bıraktı.

Rachel önce ağacı kaplayan elmalara baktı, sonra da Sugar Creek deresi boyunca uzanan çimenliği dolduran tüm ağaçları düşündü. “Bana bu çağda elmaları toplamının daha kolay, daha modern bir yolu olmadığını mı söylüyorsun? Tek seferde yirmi tanesini toplamayı sağlayan bir makine ya da herhangi bir alet yok mu?”

“Evet aynen öyle. En azından Farris Ailesi Elma Bahçeleri’nde yok. Biz burada işleri eski usul yöntemlerle yaparız.”

“Eski usul yöntemleri *sevdiğimiz* için mi? Yoksa başka yöntemleri bilmediğimizden mi?” diye sordu Rachel merakla.

Ama Edna sadece başını salladı. “Ben ve makineler. Ben basitlikten hoşlanırım –bunu biliyorsun.” Gerçekten de öyleydi. Rachel bir keresinde Noel hediyesi olarak Edna’ya temelde e-posta ve internet erişimi sağlayan basit bir bilgisayar almıştı ama o bunu kullanmak istememişti. Ve Rachel, Conrad/Phelps’teki olayları takip etmek için Blackberry’sini her kontrol edişinde Edna onu azarlamış ve hatta dün kısa bir süreliğine telefonunu saklamıştı.

“Şehre bir an önce geri dönmek için sabırsızlandığımdan değil ama,” dedi Rachel, olmuş bir elmaya ‘kavra, döndür ve çek’ metodunu uygularken, “acaba bu hasat işinin ne kadar süreceğine dair hafızamı tazeler misin?”

“Şey, genellikle bu iş için birilerini tutarım ama bu sene biraz paraya sıkışığım, bu yüzden sadece Betty Cahill’in liseye giden oğlu yarından başlayarak öğleden sonraları ve hafta sonları bize yardım edebilecek. Bir de bugünlerde eskisi gibi hızlı hareket edemediğim gerçeği var,” diye ekledi, “*Seni* de bir bakıma bu nedenle çağırdım.”

Of! Rachel, Edna’nın paraya sıkışık olduğunu duymaktan hiç hoşlanmamıştı –yine de bu onu şaşırtmadı; neticede meyve toplama sezonluk bir işti. Ve bir kez daha Edna’nın diziyle ilgili şeyleri uydurup uydurmadığından emin olamadı. Edna’nın kendisini aradığında ve buraya geldiğinde, onun kendisini kandırdığından emindi. Ama şimdi... Edna belki de

her zamankinden daha yavaş hareket ediyordu. Ve bütün gün bu merdivenleri inip çıkmak gerçekten oldukça zor bir işti.

“Her neyse,” diye devam etti Edna, “hasat, ekimin ilk haftasonu yapılacak elma festivalinden önce bitmiş olmalı.”

Rachel elmaları yolmaya devam ediyordu ama bunu duyunca durdu ve başını kaldırdı, “Elma festivali mi? O da ne?”

Edna, aptalca bir soru duymuş gibi gözlerini kırıştırdı. “Yıllık Destiny Elma Festivali. Bizim için çok önemli bir olay –bunu bilmediğine inanamıyorum. Her sene kasaba meydanında gerçekleşir –elmalı turta pişirme ve yeme yarışları, hedefteki elmaları vurma yarışları yapılır. Karamelli elmalar, elma marmeladı, elma şarabı, elma sosu, ne ararsan var. Civardaki kasabalardan da insanlar gelir.”

Rachel hâlâ şaşkın bir haldeydi, çünkü *onun* burada yaşadığı zamanlarda elma festivali diye bir şey yoktu. “Nasıl oldu da bu elma festivali denen şey başladı? Ve ayrıca ne zaman?”

“Şey, elbette bu *benim* fikrimdi.” Edna’nın ses tonu, Rachel’in bunu bilmesi gerektiğini vurgular gibiydi. “On yıl önce kasaba meclisine Destiny’de bir sonbahar etkinliği yapılmasını önerdim ve bir elma festivalinin de bunun için biçilmiş kaftan olacağını söyledim. Aramızda kalsın ama beni hâlâ işin içinde tutan şey işte bu festival. Şüphesiz hafta sonları bir iki kilo almaya gelenler oluyor ama festivalde kullanılan tüm elmalar bu bahçeden sağlanıyor; o olmasa Farris Aile Elma Bahçeleri çoktan tarih olurdu.”

Rachel ilk olarak hangi durum üzerine kafa yoracağını bilmiyordu. Kendi festivalini yaratarak işleri ayakta tutmayı sağlayan Edna’nın hakkını vermesi gerektiğine mi? Yoksa onun, Rachel’in ekime kadar orada kalması beklentisi içinde olmasına mı!

Aniden ayrılmadan önce Chase’in söylediği birkaç söz kulağında çınladı. *Büyükannene gerektiği kadar zaman ayır, ama çok uzun süre de kalma, ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?* Rachel’in kaderini ellerinde tutanlar Chase’in üst-

leriydi ve o da nazikçe tavsiyede bulunmuş, üstü kapalı olarak endişesini dile getirmişti. Ama söyledikleri Rachel'ı birden öylesine etkiledi ki başının döndüğünü hissetti. Kendini toparlamak için iki eliyle de merdiveni sıkıca tutması gerekti.

“Yüce Tanrım! Tatlım sen iyi misin?”

Rachel, hâlâ sıkı sıkıya tutunduğu yerde, baş dönmesinin azalmaya başladığını hissetti. “Evet, iyiyim,” diye yalan söyledi. “Sadece biraz dengemi kaybettim o kadar.”

Elbette Edna'ya işiyle ilgili olan biten her şeyi anlatabilir ve *altı* hafta yerine sadece birkaç hafta içinde geri dönmüş olmayı beklediğini söyleyebilirdi ve o da onu kesinlikle anlayışla karşılardı. Ve yakında yüzde elli ihtimalle işsiz kalma olasılığı varken para harcamak pek de akıllıca bir hareket gibi görünmese de, her zamanki işçileri kiralayabilirdi. Neticede sevdiği birine bir çek yazıp onu maddi olarak desteklemek ilk kez yaptığı bir şey olmayacaktı.

“Dikkatli ol!” dedi Edna. “İş ortağımı kaybetmek istemem.” Sonra içini çekti, yüzünde daha üzgün bir ifade belirdi ve bir sır verir gibi konuşmaya başladı. “Biliyorsun tatlım, bu tarz şeyleri itiraf etmek pek hoşuma gitmez ama... inan bana son yıllarda bu bahçede ailemi yanımda görmeyi özledim. Bir zamanlar burası dopdoluydu –siz çocuklar sağa sola koşuşturuyordunuz– ve şimdiyse bomboş. Bazen kendimi yalnız hissediyorum,” diye sözlerini tamamladı.

Ve Rachel midesinde bir boşluk hissetti.

Aslına bakılırsa, eğer Rachel şimdi işiyle ilgili durumu tüm açıklığıyla anlatsa, Edna muhtemelen ona, “Neden bunu en başında bana söylemedin?” diyecek ve hemen eşyalarını toplamasını isteyecekti. Ama... Edna'nın sahiden de tamamen yalnız olduğu düşüncesiyle Rachel'ın içi parçalandı.

Neden böyle hissettiğini bilmiyordu –çünkü Edna yardım istemek için her aradığında, ailesi zaten bunun yalnızlık çekmesinden kaynaklandığını farz etmişti. Ama bunu Edna'nın ağzından duymuş olmak, durumu daha gerçekçi bir hale ge-

tirmişti ve Rachel'in daha önce hissetmediği şekilde bir acı vermişti. Ve her zaman kendinden emin bir duruşa sahip Edna'nın bunu kabullenmesi büyük bir itiraftı.

Bu yüzden şimdi herhangi bir nedenden dolayı Edna'nın yanından ayrılmak, onu duygusal açıdan yüzüstü bırakmak gibi olacaktı. Gerçi Edna çoğu zaman her açıdan kırılgan bir görüntüden çok uzaktı.

Biraz önce söyledikleri dışında tabii.

Rachel'in, Tessa ve Amy'ye anlatmış olduğu -Edna'nın gülümseyip, onun burada olmasından dolayı mutluluk duyduğunu söylediği an dışında. O basit tebessüm içinde küçük bir kız çocuğu saklıyor gibiydi. O tebessümün içinde bir şeyler, bilindik Edna'dan çok daha derinden dokunmuştu Rachel'a.

Ve Rachel birden bunun nedenini anladı. İnatçı, huysuz Edna her zaman böyle sert biri değildi.

Derin bir nefes verdi. Onu şimdi yalnız bırakamazdı ve birkaç hafta içinde de yapamazdı bunu. İş son derece önemliydi ama şaşırtıcı derecede samimiyet dolu şu dakikada, Edna *çok daha* önemliydi. Eğer Edna'nın elma festivaline kadar ona ihtiyacı varsa, pekâlâ... o da elma festivaline kadar burada kalmalıydı. Bunu kalpten istiyordu.

Kalbi. Birkaç gün önce buraya geldiğinde işin içine *kalbi-ni* dahil edeceğini hiç ummazdı. Ama daha şimdiden, buradaki bir şeyler —bu ister Edna olsun, ister arkadaşları ya da kasabanın kendisi— onu yumuşatmıştı. Birazcık da olsa...

Bu gerçekten oldukça büyük bir yenilikti. Rachel'i tanıyan hiç kimse onu yumuşak ya da tatlı biri olarak adlandırmazdı. Ama hemen kendini toparlayarak tüm bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı ve gündemdeki konuya geri döndü: elmaları toplamak ve büyükannesiyile zaman geçirmek. Ve ekime kadar hayatını yaşama fikrini kavramaya çalışmak.

Hava hâlâ sıcaktı ama elma ağaçları yeterince gölge sağ-

lıyordu ve ağaçların arasından gelen esinti sayesinde gün oldukça rahat geçiyordu. Ara ara, uçuşan yabanarılarının çıkardığı vızıltılar ve dere yatağı boyunca uzanan kır çiçekleri üzerinde kanat çırpın rengârenk kelebekler yüzünden kesintiye uğrasa da, Rachel tüm bu manzarayı içine çekmek için durduğunda, bu bir süreliğine de olsa işiyle ilgili her şeyi unutmasını sağlıyordu.

“Destiny’de zaman değişiyor,” dedi Rachel birden, Edna’dan esinlenerek. “Ama burada gerçekten değişmediği kesin, öyle değil mi? Demek istediğim tam olarak burada, bu bahçede. Küçüklüğümden beri bu ağaçlar ve toplanan elmalarla ilgili neredeyse değişen hiçbir şey yok. Hatta belki senin buraya geldiğin günden beri.”

Bunu söyledikten sonra, Edna’nın kırıksık yüzünde çizgiler oluşturacak alışılmadık başka bir özlem dolu ifade yakalamak için ona şöyle bir baktı. “Belki de yılın bu zamanını bu kadar çok sevmemin nedeni bu. Yapılması gereken çok fazla iş var ve tüm elmaların toplandığından emin olmak için telaş içinde uğraşıyorsun, ama haklısın –bu merdiven üzerinde durmak... eğer işin aslını bilmesem, gözlerimi kapatır ve burada Sugar Creek’in yanında ilk kez elma topluyor olduğuma inanabilirdim.”

Sonra Edna’nın gerçekten de gözlerini kapatıp, bir eli merdivende, diğeriyle sıkıca kavradığı bir elmayı koparmasını izledi. Yine mutlu bir genç kız ifadesi yüzünde belirdi ve Rachel o an neyi hatırlamakta olduğunu merak etti.

Edna gözlerini açtığında Rachel sordu. “Buraya ilk kez hangi yıl gelmiştin?”

“1958’de. On sekiz yaşındaydım. Ve çok âşıktım.”

Vay be. Rachel hayatı boyunca Edna’nın aşk hakkında konuştuğunu hiç duymamıştı. Bu onu biraz sarstı. Muhtemelen, bugüne dek hiç âşık olmadığı içindi. Ve demek Edna daha on sekizinde bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Rachel tüm o geleneksel aşk ve evlilik zırvalarını hiçbir zaman

kendine amaç edinmemişti, ama şimdi nedendir bilinmez bu durum onu neredeyse imrendirmişti.

“Büyükbaba Farris’e,” diye lafa karıştı, şimdi özlem dolu olan kendisiydi.

Edna “Hayır. Giovanni Romo’ya,” dediğinde, neredeyse merdivenden düşüyordu.

Başını çevirdi. Edna’ya bakakaldı. “Kim dedin?”

Edna ona muzip bir bakış attı. “Ne dediğimi duydun.”

Rachel ne diyeceğini bilemedi. Edna, Rachel on beşindeyken ölen, rahmetli kocası Edward Farris dışında bugüne dek hiçbir erkekten bahsetmemişti. Ama soluklandığı sırada, Rachel ona soracağı şey için en uygun zaman olduğunu hissetti. “Söyler misin, Romo ailesi ile düşmanlığımız tam olarak nasıl başladı?”

Edna elmaları toplamaya devam etti ve “Bu hikâyeyi hiç duymadın değil mi?” dedi.

“Hayır. Merak etmek için yeterince büyüdüğümde, buradan ayrılmıştım. Ve bir keresinde anneme sordum ama o da tam olarak neler olduğunu bilmiyordu.”

“Pekâlâ, öncelikle söylemeliyim ki bu bütünüyle benim suçum değildi. Ama Romo’lar buna hiçbir zaman inanmadı.”

“Buraya bir bakalım.”

Edna’nın ağabeyi Dell, bir hayli dar patikanın ucundaki ahşap direğe bağlı gümüş posta kutusunu işaret etti. Ağaçların arasından bakınca, patikayı takip eden derenin sonundaki küçük beyaz evi görebiliyordu. Kamyonları bozulduğundan beri en az bir mil yol kat etmişlerdi ve bu yol boyunca gördükleri ilk ev olmuştu; bu nedenle yardım isteyebilecekleri tek yer de burası gibi görünüyordu.

Diğer kardeşi Wally yere tükürdükten sonra, başparmaklarını pantolonunun askılarına geçirerek tulumunu yukarı doğru çekti ve “Destiny’miş, kıçımın kenarı!” diye sövdü.

“Wally küfretme,” diye ağabeyini azarladı Edna, ama Wally’nin çatık kaşları, azarlamak için yanlış bir zaman olduğunun anlatıyordu. Ve başlarına gelenlerden sonra Edna bunun için onu suçlayamazdı.

Üçü birlikte ailenin emektar kamyonu ile iş aramak için Kentucky’den yola çıkmışlardı. Ya başka bir iş bulacaklardı ya da artık yaşları geldiğinden kömür madenine çalışmaya gideceklerdi ve babaları bunun lafını bile duymak istemiyordu. Ama evde beş çocuk daha vardı ve ellerinde herkesi bütün kış doyurmaya yetecek kadar bir yana, okul için ayakkabı almaya yetecek kadar bile paraları yoktu. Bu yüzden yirmi bir yaşındaki Dell ile on dokuz yaşındaki Wally’nin, oralarda tarım işçisine ihtiyaç olup olmadığına bakmak için Ohio’ya gitmelerine karar vermişlerdi. Edna da onlarla gitmeye karar vermişti; kendisinin de en az oğlanlar kadar iyi çapa işi yapabileceğini, patatesleri kazıp çıkarabileceğini ya da mısır koçanı soyabileceğini ileri sürmüştü –ayrıca şimdiye dek çiftlikten yirmi milden daha uzağa gitmemişti. Bu yüzden bu ona bir çeşit macera gibi görünmüştü. Ve onlara, Destiny’ye geldiklerini gösteren tabelayı geçtiklerinde büyülenmiş gibi hissetmişti. “Burası,” demişti. “Burası aradığımız şeyi bulacağımız yer.”

Bu, kamyonetin motorunun boğulup durmasından yaklaşık iki dakika önce olmuştu. Ve iş istemek için son gittikleri yerde reddedilmelerinden yarım saat sonra. Ohio Nehri’nden kuzeye doğru olan yoldaki tüm çiftliklerde, kasabalarda, tüm üretim yerlerinde ve hatta kiliselerde durmuşlar ama bir şey bulamamışlardı. “Size söylemiştim, Cincinnati’ye gitmeliydik,” dedi Wally, yürüyerek köprüyü geçtikleri sırada. “Orada kesinlikle iş bulurduk.”

“Annem oraya gitmemizi istemedi,” diye hatırlattı Edna.

“Şu anda ailenin karnını doyurmaya, geçimini sağlama-ya çalışan annem değil, öyle değil mi?” diye çıktı Wally ve Edna onu duymamış gibi yaptı. Hemen altından akıp giden suyun, usul usul taşların üzerinden yuvarlanarak onları te-

mizlemesini izliyordu. Huzur dolu bir manzaraydı ve doğru-
su kamyonetin içinde Wally ile onca saat geçirdikten sonra
birazcık huzur iyi gelirdi.

Köprü onları, Edna'nın bugüne dek gördüğü en şirin çift-
lik evi olduğunu düşündüğü yere doğru götürdü. Beyaz evin
verandasının çok hoş ahşap süslemeleri vardı; hemen arka-
sında da kırmızı bir ahır. Yolun karşısında küçük bir elmalık
ve evin arkasında ise büyük bir bahçe –hatta çitlerin ara-
sında asmalar bile gördü. Bir ineğin böğürtüsünden, yakın-
larda büyükbaş hayvanlarla dolu bir otlak olduğunu anladı;
göremiyordu ama ahırın arkasında olmalıydı. Ve görünüşe
göre birileri ahıra taze saman yığarak kışa hazırlık yapıyor-
du –tıpkı o ve kardeşleri gibi. “Ne kadar güzel değil mi?”
dedi Edna.

İkisinden de cevap gelmediğinde, Edna bunun nedenini
kolaylıkla anladı: kıskanmışlardı. Böylesi güzellikte bir yer-
de yaşamak, başlarına gelebilecek en güzel şey olurdu ama
bugünlerde ailesi için işler hiç de parlak görünmüyordu.

Edna ve Wally geride kalıp beklediği sırada, Dell veran-
daya doğru ilerleyip kapıyı çaldı ama cevap veren olmadı.

“Aşâğılık herif,” diye söylendi Wally ama Edna bu kez onu
azarlama zahmetine girmede. Burayı gördüğünde içi umut-
la dolmuştu ama şimdi bunun aptalca olduğunu fark etmişti.
Yolculukları boyunca hiçbir şey yolunda gitmemişti –şimdi
neden bir anda şanslarının dönmesini bekliyordu ki?

Sessizce ve ağır adımlarla patikaya doğru yürüdüler. Ye-
niden yola doğru yöneldiklerinde, dünya üzerindeki en gös-
terişli arabanın köprüyü geçip kendilerine doğru geldiğini
gördüler. Büyük, parlak ve turkuvaz renkli bir arabaydı. “Vay
canına!” diye mırıldandı Dell, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Nasıl bir araba bu böyle?” diye sordu Edna. Dell arabalar
hakkında bilgiliydi –kasabadaki eczanenin sahibi Bay Dillis,
dükkana uzun süre gelen giden müşteri olmadığında onun ar-
kadaki raflardan araba dergilerini almasına izin verirdi.

"Bu, kardeşim, bir Cadillac," dedi. Araba kendilerine yaklaştığında hâlâ hayranlık içinde onu inceliyordu. "Bir El-dorado Biarritz. Fotoğraflar dışında ilk kez gerçeğini görüyorum. Şu kanatlara bakın."

Ama Edna o an kanatlardan çok, üstü açılır arabanın içindeki adamı incelemekle meşguldü. Adam koyu tenli ve yakışıklıydı, bej bir takım elbise giymiş, ona uygun bir şapka takmıştı ve Edna'ya göre en az Cadillac kadar seyredilesi bir güzellikteydi.

Arazisinde dikilen üç yabancı görmekten tedirgin olmuş bir hali yoktu –aksine, aracını evin arkasına park etmek için yanlarından geçerken, sanki onları tanıyormuş gibi gülümsemi ve el salladı.

Adam onlara yaklaştığı sırada Edna'nın dizleri heyecandan neredeyse birbirine çarpmak üzereydi.

"Merhaba," dedi. "Size nasıl yardım edebilirim?"

Ve sonra Edna bayılacak gibi oldu. Adamın, daha önce hiç duymadığı yabancı bir aksanı vardı, belki sadece filmlerde duymuştu.

Dell şapkası elinde, bir dizi talihsizlik yaşadıklarını anlattı; kamyonetlerinin bozulduğundan ve iş aradıklarından bahsetti. "Ne iş olursa olsun yapmaya hazırız. Ben ve Wally iyi birer çiftlik işçisiyiz ve Edna da öyle –ayrıca çok hızlı yemek ve temizlik yapar. Ve bu dünyada yiyebileceğiniz en güzel elma turtasını da... Anneminkinden bile daha güzeldir ve bu size epey ipucu vermiş olmalı."

Edna'nın neden birden bu kadar gerildiği hakkında hiçbir fikri yoktu; ama şimdiye dek böylesi yakışıklı ve iyi giyimli bir adamın karşısına çıkmamıştı tabii. Ve o an kaderlerinin bu adamın ellerinde olduğunu hissetti.

"Şansa bakın," dedi adam, "burada yalnızım ve tüm işleri ben yürütüyorum. İki çalışanım vardı ama geçen hafta işi bırakarak bir fabrikada çalışmak üzere Columbus'a gittiler. Biraz yardım hiç de fena olmaz."

Dell şükranlarını sunmak için dizleri üzerine çöktü ve Edna ağlamamak için kendini zor tuttu. İçlerinde en sert olan Wally maaş pazarlığı yapmak için yaklaştı ama üçü de biliyordu ki yakışıklı adam ne önerirse önersin teklifini kabul edeceklerdi. Gerçi görünüşe göre makul bir ücret ödemeye hazırdı; hatta yüzünde samimi bir gülümsemeyle onlara kalmaları için evinde ayrı bir oda verebileceğini bile söyledi. Anlaşma şartları görüşülürken, Edna adamın konuşma tarzını kendini kaptırmıştı.

“Bayım,” Edna anlaşma sağlandıktan sonra adama yaklaşıp sordu: “Nereli olduğunuzu öğrenebilir miyim?”

Adam, Edna'nın merakı karşısında gülümsedi ve o an Edna'nın kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. “İtalya sahilindeki Vernazza adlı küçük bir balıkçı kasabasındayım.”

İtalya sahili mi? Aman Tanrım. Birkaç gün öncesine kadar doğup büyüdüğü kasabanın sınırları dışına çıkmamışken, şimdi dünyanın öteki ucundan gelen bir adam için çalışacaktı. Heyecanını gizlemeye çalışsa da gözlerinden kolaylıkla okunabildiğini hissediyordu. Adam ona gülümsedi ve annesine ait eski bir elbise ve ayakkabılar içindeki Edna, çekingenliğini biraz olsun üzerinden atarak rahatladı.

“Pekâlâ, şu turta. Kardeşinin vaat ettiği kadar mükemmel mi? Yoksa bu sadece sizi işe almam için baştan çıkarmaya yönelik bir şey miydi?” diyerek göz kırptı. Gözleri ıslıl ıslıl parlayan adamın bu hareketinin etkisini Edna bütün bedeninde hissetti.

“Övünmek gibi olmasın ama bu dünyada yiyebileceğiniz en lezzetli şeydir,” diye cevap verse de, konuştuktan sonra bundan o kadar da emin olamadı. Çünkü neticede şimdi dünyası hızla gelişmişti. Bu yüzden “en azından Kentucky'nin Rowan şehrinde –bizim geldiğimiz yerde. İtalya için bir şey diyemem, tabii ki,” diye ekledi.

Adam ona gülümsemeye devam etti. “Pekâlâ, yakında göreceğiz. Şu ilerde elma ağaçları var,” diye işaret etti. “El-

malar olgunlaştığında, bana o lezzetli turtandan bir tane pişirebilirsin."

"Hayal kırıklığına uğramayacaksınız," dedi Dell, tamamen kendinden emin bir halde. Sonra ekledi: "Burada yalnız olduğunuzu söylediniz, öyleyse evli değilsiniz sanırım?"

"Ah, hayır. Henüz kendime bir eş bulamadım."

Dell 'anladım' der gibi başını salladı ve Wally'nin yüzünde de bir sırıtma ifadesi belirdi. Edna bunun sebebini merak etmişti ama kısa sürede durumu çözdü –yakışıklı adamın kendisinden hoşlandığını düşünmüşlerdi.

Olabilir miydi? Şüphesiz hayır. Edna çok... taşraya özgüydü. Ve adamın çok entelektüel bir havası vardı. Onlar gibi çiftçi olsa bile... tamamen farklı dünyalardan geliyorlardı.

Bu nedenle kardeşlerinin bu konuda fazla iyimser olduklarını düşünürken bir yandan da adamın ismini sordu.

"Giovanni Romo," dedi adam, heceler ağzından egzotik bir aksanla dökülüvermişti.

Edna ezberlediğinden emin olmak için, bu ismi arka arkaya zihninde tekrarlardı. Giovanni Romo. Bugüne kadar duyduğu en muhteşem isimdi.

"Öğle yemeği vakti," dedi Edna, merdivenden inmeye başlarken.

"Dur," dedi Rachel. "Daha anlatmaya yeni başladın ve ben acıkmadım bile." Hâlâ büyükannesinin bir zamanlar bir Romo'ya âşık olduğu fikrinin şaşkınlığı içindeydi ve hikâyenin geri kalanını dinlemek için sabırsızlanıyordu.

"Ama ben açım. Ve bu, iyi bir hikâye. Kırk yılda bir anlattığım bir şeydir bu arada. Bu yüzden eğer senin için sakıncası yoksa acele etmeden, istediğim kadar uzatacağım. Nasıl derler, taksitlerle," dedi. "Evet, bölüm bölüm anlatacağım sana."

"Ya benim için sakıncası varsa?" dedi Rachel aşağıya ba-

karak. Edna şimdi yerdeydi ve Rachel da onun gibi dikkatlice merdivenden indi.

“Ne yazık!” dedi Edna kinayeli bir tonda.

Bu yüzden Rachel gözlerini devirdi ve Edna’nın peşi sıra eve doğru yürüdü. “Anladım, gönüllü yardıma ikramiye verilmiyor.” diye alçak sesle söylendiği sırada, tel örgülü kapı ardından hızla çarptı. Hâlâ inanamıyordu –Edna ve bir Romo ha?

Edna ellerini yıkamaya giriştikten sonra, Rachel’in bir Noel’de ona almış olduğu ekmek yapma makinesinin içinden taze pişmiş ekmek somununu çıkardı ve “Romolardan bahsetmişken, bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey daha var,” dedi.

Sesi sanki çok önemsiz bir şey söyleyecekmiş gibi çıktıysa da, Rachel bunun fazlasıyla önemli bir şey olduğunu anladı. Önemli ve bir o kadar da büyük bir şey. Özellikle Edna’nın hikayesinin nasıl başladığına bakılırsa. “Neymiş o?” diye sordu ellerini sabunlarken.

Edna arkasından dolanarak buzdolabından öğle yemeği ve peynir çıkardı. “Mike Romo elma bahçesini benden satın almak istiyor.”

Lavabonun musluğunu kapattığı sırada, Rachel’in her tarafı taş kesildi. “*Ne dedin?*” Bu... bu sanki Mike Romo evini soymaya kalkmış ya da onun özel alanını affedilemez bir şekilde ele geçirmiş etkisi yaratmıştı üzerinde. Rachel’a karşı zalim ve kaba davranması başka bir şeydi, büyükannesinin sevgili evini ve işini elinden almaya kalkması ise bambaşka bir şey.

“Bir Romo’nun burası için teklifte bulunması yeni bir şey değil aslında. Hemen hemen elli yıldır şu ya da bu Romo, bahçeyi almak için uğraşiyor. Şimdi farklı olan şeyse... ona burayı satmayı düşünüyor olmam.”

Rachel’in bir karış açık kalan ağzı ve sarsılmış ifadesine karşılık Edna, “Sakinleş kızım. Birkaç yıl içinde, artık işle-

ri yürütememekten şikayet ettiğim zaman yapacağım bunu, şimdi değil,” dedi.

Rachel gözlerini kırptırdı, ağzı hâlâ açıktı. Romolardan nefret edenlerin başında gelen Edna’nın böyle bir teklifi düşünmesine bile inanamıyordu. Hem de bir zamanlar Mike’ın büyükbabasına karşı bir şeyler hissetmiş olmasına rağmen. “Hem ayrıca... Bu bahçeyle ne yapmak istiyor ki? Her çevirmede Destiny vatandaşlarına dehşet saçmakla yeterince meşgul değil miydi?”

Edna sandviçleri hazırlamaya devam etti ve Rachel’a bakmadan cevap verdi. “Teşkilattan ayrılıp emekli olmaya karar verirse istediğini söyledi. Ve burayı işletmekten mutluluk duyacağını. Birkaç ay önce bana bu teklifle geldi –şimdiden para biriktirmeye başladığını ve hatta eğer istersem ölene kadar da bu evde kalabileceğimi söyledi.”

Rachel’in gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu. “Ölümünü de pazarlık konusu mu yapıyor?”

Edna *bu kez* başını kaldırdı. “İster inan ister inanma, bir gün *ben* de öleceğim.”

Belki öyleydi ama... Rachel *gerçekten* de bunu düşünmekten hoşlanmıyordu.

“Bunun cömert bir teklif olduğunu düşündüm. Ölene kadar küçük evime sahip olacağımı bilme düşüncesi, yüreğime su serpiti.”

Rachel hâlâ çok öfkeliydi ve bu olup bitene inanamıyordu. “Ne zamandan beri bu araziyi bir Romo’ya satmayı ister oldun?”

“Çok basit,” dedi Edna, biraz önce tabağa koyduğu sandviçlerin yanına olgunlaşmış birer elma eklerken. “Bütün hayatım boyunca, çocuklarımdan ya da torunlarımdan birinin buralardan gittiğinde bu bahçeyi devralacağını düşündüm. Ama görünüşe göre böyle bir şey olmayacak. Artık bunu büyük bir mesele haline getirmiyorum, ama gerçek şu ki, ben öldükten sonra bahçenin yaşamasını ve bir Romo’nun ona

özenle bakmasını, hiç yaşamayacak olmasına tercih ederim.”

Elbette bu sözler tam anlamıyla tasarlanma amacına uygun etkiyi yaratarak Rachel’a kendisini suçlu hissettirmeyi başarmıştı. Bütün ailenin bencil fertleri adına. Burada olmadıkları için. Edna’ya daha fazla yardım etmedikleri için. Aile işletmesini önemsemedikleri için. “Tamam, anlıyorum,” diye kabul etti Rachel, “ama yine de, bir *Romo* mu? Dünyadaki onca kişi arasından, buranın varlığını sürdürmesi için bir *Romo*’yu mu seçtin?”

Edna omzunu silkti. “Bir *Romo* benim ilk tercihim mi? Hayır. Ama seçeneklerim arasında yalnızca bir *Romo* var. Ve daha önce de söylediğim gibi Mike efendi biri –ve bu *hiç* seçeneğim olmamasından daha iyi.” İki bardak buzlu çay doldurdu ve sözlerine devam etti. “Eğer sen ya da kuzenlerinden biri aniden bahçe işletmeye karar verirseniz haberim olsun. Aksi takdirde, Mike’ın teklifini değerlendirmemek aptallık olur.”

Mavi çiçekli duvar kâğıdıyla kaplı, eski moda yemek odasına geçtiler, antika yemek masasına oturup sessizlik içinde yemeklerini yediler. Rachel, Gala elmasını yemeye koyulduğunda bir yandan da Edna’nın söylediklerini iyice düşünüp tartıyordu. En sonunda konuştu: “Mike *Romo* üzerinden bana bir dolap mı çeviriyorsun? Böylesi detaylı bir dalavere uydurup, aile işinin başına geçmem için beni kandırmaya mı çalışıyorsun? Eğer öyleyse kesinlikle yanlış yoldasın Edna. Bunu yapmayacağım. Yapamam. Burada sana birkaç hafta için yardım etmeye hazırım ama ben bahçe işlerine meraklı bir kız değilim ve bundan sonra da böyle biri olamam.”

“Sen,” dedi Edna, “bugüne dek karşılaştığım en yavaş elma toplayıcısısın. Yardımına minnettar olmadığımından değil ve eminim ki biraz pratikle bu işi daha iyi yapacaksın ama... hayır Rachel Marie Farris, bu bir dümen değil. Öyle ya da böyle çocuklarımın hepsi şehir hayatını seçti –ve nihayet ben de bu gerçeği kabullendim ve planlarımı ona göre yapıyorum.”

“Pekâlâ...”dedi Rachel ve Edna şehir hayatını seçmiş olmayı mantıksız bir seçim gibi gösterdiğinden ekleme ihtiyacı hissetti. “*Bence...* bunu anlamış olman çok iyi. Ama hâlâ bahçeyi bir Romo’ya satabilmeyi düşündüğüne inanamıyorum.”

Özellikle de onu her düşündüğünde, Rachel’ın bütün vücudunun ürpermesine sebep olan bir Romo’ya.

“Senin dudaklarınla, dudaklarım günahlarından arındı.”

William Shakespeare, Romeo&Juliet

4. BÖLÜM

Rachel uzun virajlı yolda ilerleyerek, Tessa’nın evindeki küçük partiye gidiyordu. Bu, okul zamanlarından kalma bir gelenektir. Lisedeysen o, Tessa ve Amy, iki haftada bir toplanırlardı ve kız kıza sohbet ederlerdi. Sonrasında da yılda bir bu geleneği sürdürmeye devam ettiler. Şimdi Edna, elma festivali bombasını patlatmışken, Rachel’la birlikte ardı ardına birkaç parti yapma şansını yakalamışlardı. Rachel bu gece onlara Edna’nın yaptığı turtayı götürüyordu. Yol karanlığa doğru ilerlerken, bugün yaşadıkları bir türlü aklından çıkmıyordu, aydınlanma dolu bir gündü. Artık elma toplama becerilerini geliştirmek için ekime kadar zamanı vardı. Ayrıca Edna’nın, Mike Romo’nun büyükbabasıyla yaşadıklarını öğrenmişti. Ve günün asıl bombası ise Mike Romo’nun bağı satın almak istemesiydi. Bu durumun, içindeki duyguları nasıl da yoğunlaştırdığını düşünüyordu Rachel.

Çünkü Edna’nın söyledikleri kulağa mantıklı geliyordu; bahçenin bakımsız kalmasındansa bir sahibinin olması daha iyiydi. Ama Romo’nun bir akbaba gibi doğru zamanı kolladığını düşünmeden edemiyordu. Şu an Edna yardıma muhtaç durumdaydı, bu yüzden Mike’ın onu ikna etmesi çok daha kolay olacaktı. Ama gerçek bu değildi, Edna gerçekten bağı Romo ailesine satmak istiyor olamazdı. Hayatı boyunca Rachel’a bu ailenin şeytanlıklarından bahsetmişti. Eğer bu bağı

Mike Romo'ya satarsa bu yalnızca umutsuzluktan olabilirdi.

Bu da Rachel'in kendini suçlu hissetmesine sebep oluyordu. Aslında böyle hissetmemesi gerektiğini biliyordu. Sonuçta aileden geriye kalan tek kişi kendisi değildi ve hiç kimse kendini mutlu etmeyen bir görevi üstlenmek zorunda olmamalıydı. Ayrıca o, kariyeriyle meşguldü. Gerektiğinde Edna'ya finansal olarak yardım edebilmeliydi. O yalnızca bir kadındı, yapabilecekleri sınırlıydı.

Bugün aldığı güzel bir haber de vardı; kendi ekibi bir organik cilt bakım firmasının işini bağlamıştı. K&K işi kadar büyük olmasa da birkaç aydır almaya çalıştığı 'Natural Girl' kayıplarının bir kısmını karşılayacaktı. Aslında sırf bu haber bile kutlamaya değerdi, tabii kafasını meşgul eden diğer konular olmasa. Kıvrımlı virajı alırken BMW'sinin yolu ne kadar iyi kavradığını fark etti ama Tessa'nın bu kadar uzakta oturduğunu önceden bilmiyordu. *Whisper Falls* yolu kulağa çekici ve otantik geliyordu. Şimdi bu yolu gördüğündeyse daha çok tehlikeli ve ürkütücü olduğunu düşündü. Tessa nasıl burada yaşamayı kabul etmişti ki! Onun son birkaç yılda büyük değişiklikler yaşadığını biliyordu. Tessa'nın her gün eve gitmek için kat etmek zorunda olduğu yolu görünce gerçekten üzülmüştü. Her an başı olmayan bir atlinin karşısına çıkabileceğinden korkuyordu. O an arka camını mavi ışıkların aydınlattığını fark etti ve bunu görür görmez içinden küfretmeye başladı. *İnanılmaz. Beni tekrar nasıl buldu?*

Arkasındaki arabanın sürücüsünün Destiny'deki diğer polislerden biri olabileceğini hiç aklına getirmede ve bunda haklı çıktı. Görünüşe göre kasaba yollarında kuralları çiğneyenlerin peşinde olan tek polis Mike Romo'ydü.

Mike büyük feneri suratına tuttuğunda Rachel, "Sen beni takip mi ediyorsun?" diye sordu.

"Hayır, sana ceza yazıyorum. Otuz beş ile gitmen gereken yolda elli beşe gidiyorsun."

"Ciddi misin?"

“Evet, gösterge öyle diyor.”

“Ondan bahsetmiyorum. Bana bir ceza daha mı yazacaksın? Daha ilkin bile ödeyememişken hem de.”

Mike’ın bakışlarını karanlıkta bile hissedebiliyordu. “Tekrar ceza yiyebilmek için yeterince zaman geçti sanırım. Görünüşe göre ilk ceza seni pek yavaşlatmamış.” Ayrıca karanlığın içinde gözlerinin ne kadar muhteşem olduğunu da görüyordu –*kahretsin!*

“Biliyor musun Memur Romeo, bu aptal küçük kasabaya hoş geldin demek üstüne yok.”

“Hoş geldin demek benim görevim değil. Ayrıca ne kadar çabuk gidersen, ben de ceza yazmaktan o kadar çabuk kurtulurum. İnan ellerim yoruldu.”

Rachel gözlerini devirdi ve Romo görmese de derin bir iç çekti. Sonra daha önce de fark ettiği gibi omuzlarının ne kadar geniş olduğunu ve ne kadar yakışıklı olduğunu düşündü. Günlerdir tıraş olmamış gibiydi ve Rachel onun çenesindeki sakallara dokunmak istiyordu. Ve bacaklarının arasındaki o kıpırdanmayı tekrar hissetmek...

Daha sonra onu en son gördüğünde bronz pilici yatağa atmak için eve götürdüğünü hatırladı. Bu düşünce gerçekten midesine kramplar girmesine neden oluyordu, tıpkı o an olduğu gibi. Hâlâ böyle hissediyor olması gerçekten entere-sandı.

“Bu arada, büyükannemi rahat bırak. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum.”

Mike gözlerini Rachel’a çevirdi. Pek de etkilenmişe benzemiyordu. “Neden bahsediyorsun sen?”

Rachel’in gözleri o koyu şehvetli gözlerle karşılaştığında etkilenmemek için kendini zor tutuyordu. “Onun bağıntı çalmaya çalışıyorsun ve ben buna izin vermeyeceğim.”

“Hayır, Farris. Her zamanki gibi yanılıyorsun. Ben o bağıntı satın almak istiyorum, bedelini ödeyerek. Ve Edna onu bana

satmaya karar verirse, bunu engellemek için elinden hiçbir şey gelmez.”

Öyle mi... “Belki de bağı ben alacağım.” Böyle bir niyeti yoktu belki ama söyleyecek bir şey bulmalıydı.

O an Mike Romo’yu güldürmeyi başardı, daha öncesinde bir kez bile böyle güldüğünü hatırlamıyordu. “Bu gerçekten iyiydi Farris. Bunu Edna’ya da söyle. Onu da güldürmüş olursun.”

Rachel kaşlarını çatı. “Bunun nesi komik?”

Mike kafasını salladı. “Sen tarım işi yapamazsın. Hatta seni burada gördüğüme bile çok şaşıyorum.”

Rachel dudaklarını ısır. Bu sözlerdeki aşağılamaya rağmen duydukları yine de içine bir tür sıcaklık vermişti. “Aynı geçen gece beni Dew Drop Barı’nda gördüğün gibi değil mi? Anladığım kadarıyla sen zaten beni görmeden edemiyorsun Romeo?”

Mike omzunu silkti. “Hoş bir paketinin olduğunu söylemeliyim. Ama o paketin sahibi bir bağa bakamaz ve bana Romeo demeyi bırak Farris.”

“Haklısın. Edna’nın bağına bakmak istemiyorum. Ben zaten kariyerimle yeterince meşgulüm, teşekkür ederim.”

“Yarış pilotu olarak mı?”

Tanrım birden *Bay Espritüel*’e dönüşmüştü.

“Ben prestijli bir reklam ajansında üst düzey direktörüm,” dedi Rachel vurgulayarak. Güç sahibi biri gibi konuşmuş ve bunun Mike’i etkilemesini beklemişti. O göstermek istese de istemese de.

“Ama bu, Edna’nın bütün hayatı boyunca çalıştığı yeri araklamana izin vereceğim anlamına gelmiyor. Bu yüzden onu rahat bıraksan iyi olur.”

“Yoksa ne olur?”

“Yoksa tüm Farris sülalesini karşında bulursun.”

“Dizlerim titredi. Sürekli çalmak ve araklamak gibi ke-

limeler kullanıp duruyorsun. Fakat sanırım ellili yıllarda büyükbabamdan bu bağı çalan Edna'ydı. Bu nedenle bana göre ben zaten benim olması gereken bir şeyi geri alıyorum. Samimi konuşmak gerekirse bunu da aşırı derecede nazik bir şekilde yapıyorum.”

Mike öne doğru eğilmişti. Böylece şimdi onun yüz hatlarını iyice görebiliyordu. Yeniden onu öpmeyi hayal etmeye başladı. Buna onun kokusunun sebep olduğunu düşünmeye başlamıştı.

“O zaman olanları biliyor musun? Edna ve büyükbaban arasında geçenleri?” Sesi istediğinden daha yumuşak çıkmıştı.

“Tam olarak değil. Büyükbabam bu konuda asla konuşmazdı ama kendini aldatılmış hissettiğini biliyorum. Ve öldüğünde tek isteğinin o bağı babama bırakabilmek olduğunu da biliyorum.”

“Ben de hikâyeyi çok iyi bilmiyorum ama bu bağın adı Farris Ailesi Elma Bahçesi ve bir gün bu isim Romo'ya döneirse Tanrı cezamı versin.”

Mike cevap olarak ceza makbuzunu tırtıklı yerinden yırttı ve ona uzattı. Rachel cezayı aldığı anda elleri birbirine değdi ve Rachel bu dokunuşu tüm vücudunda hissetti. Bir nevi mini orgazm gibiydi. Kendini ona bakmaktan alıkoyamıyordu.

“Ne var?” dedi Mike.

“Hiçbir şey,” diye yalan söyledi Rachel; ama Mike'ın gözleri zaten her şeyin açık olduğunu gösteriyordu. Büyük ihtimalle kendi gözleri de hissettiklerini açığa vuruyordu. *Sadece, ellerimiz birbirine dokunduğunda bacaklarımın arasında bir titreşim hissettim.* Tanrım bu korkunçtu. Gözlerini ceza makbuzuna çevirdi ve bu, vücudundaki titreşimlerin aniden durmasına neden oldu. “Kahretsin. Bir yüz ellilik daha mı?”

“Yirmi mil fazla Farris.”

“Bu sefer beni hapse atmakla tehdit etmemene şaşırdım.”

“Beni kışkırtma.”

Rachel gözlerini devirdi. Ondan sıkılmış görünmeye çalışıyordu. “Bunu yapmanın tek sebebi benim bir Farris olmam. Bunu biliyorum.”

“Hayır. Bunu yapıyorum çünkü sorumsuz bir sürücüsün. Bir Farris olmansa, işin eğlendirici yanı.”

Rachel tekrar içini çekti. “Gidebilir miyim Memur Bey?”

“Yollarımda hız yapmadığın sürece özgürsün.”

“Çok motive oldum Romeo. Seninle karşılaşmamak için her şeyi yapabilirim.” Rachel tekrar yola çıktığında avuçlarının terlediğini fark etti ve kalbi delicesine çarpıyordu. Bunun kenara çekilmiş olmakla hiçbir ilgisi yoktu.

Ondan gerçekten hoşlanmıyordu. Onunla ilgili her şeyden tiksiniyordu. Sahip olduğu rozetin insanlara kabalık etme hakkı verdiğini düşünmesi, sürekli sinirli ve serseri bir şekilde dolaşması ve Edna’nın bağını almaya çalışması Rachel’ı gerçekten çileden çıkarıyordu. Hepsinden de ötesi, o bir Romeo’ydu.

Yine de görünüşe göre bunların hiçbiri onun kıyafetlerini yırtıp atma isteğine engel olamıyordu. ‘Böyle bir şey asla olmayacak tabii ki,’ dedi kendi kendine.

Ama paketini düşünüyor olması hoştu. Tanrım, ne zaman ona paket diye hitap eden erkeklerden hoşlanmaya başlamıştı? İlk günden beri Destiny’ye gelmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordu ve her geçen gün bunun daha kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyordu.

“Ben nasıl burada bir elma festivali olduğunu bilmem?” diye sordu Rachel, Tessa’nın mutfağında Amy’nin karamelli brownilerinden atıştırırken.

“Bana sorma,” dedi Amy. “Bu bir Destiny geleneği. Herkes çok seviyor.”

“Ve festival ekimde. Ekime kadar burada kalmalıyım.”

Chicago dünyanın öbür ucu gibi görünüyordu şimdi. Edna'yla birlikte elmalarla uğraşırken endişelerini kolayca bir kenara bırakabiliyordu fakat şimdi biraz paniklemişti. "Chase'i arayıp kararımı söyleyecektim fakat daha sonra yokluğumun dikkat çekmesinin hoş bir şey olmayacağını düşündüm."

"Sanki fark etmeyecekler mi?" diye sordu Tessa, turtadan bir parça alırken.

Tessa haklıydı. "Kim bilir? Belki de fark etmezler. Belki 'Natural Girl' işini almış olmamız hâlâ benim çalışıyor olduğum izlenimini verir." Belki de yeni müşterilerin yokluğunu zannettiği kadar uzun süre saklayamayacaktı. Belki de sadece Edna yalnız olduğu için burada kalmak saçmaydı. Onları daha önce bu geceki ceza olayını anlatmıştı. "Asıl şunu dinleyin. Mike Romo, Edna'dan bahçeyi satın almak istiyor." Kızların gözleri fal taşı gibi açıldı. "Mike Romo bahçe mi yönetecekmiş?" dedi Tessa. "Bu kadar sakın bir şey ona göre değil."

"Kesinlikle haklısın," dedi Rachel başını sallayarak.

"O bahçe bir zamanlar onun ailesine aitti ama biliyorsun," dedi Amy.

"Evet, evet. Ama bu çok eskilerde kaldı." Ve tam onlara Edna'nın, Romo'nun büyükbabasıyla yaşadıklarını anlatacaktı ki dilini tuttu. Belki de bu özel bir hikâyeydi. Görünüşe göre aile üyelerinden kimse bu hikâyeyi bilmiyordu. Bu nedenle arkadaşlarına anlatmayı istese de, bunu kendine saklamaya karar verdi.

Aslında o an konuyu değiştirmek için iyi bir fırsattı. O ana kadar çok fazla Romo konuşması olmuştu zaten. Biraz daha devam ederse ondan ne kadar etkilendiğini kabul edecekti ve bunu itiraf ettiğinde hisleri daha gerçek ve kaçınılmaz bir hal alacaktı. "Peki, biraz da siz anlatın kızlar. Buraya geldiğimden beri sürekli benden bahsediyoruz. Hiçbirinizin hayatında bir hareketlilik yok mu?"

Tessa başını salladı. "Kitabevi ve bahçe işleri dışında hiç-

bir planım yok. Belki sırf umutsuzluktan *Crestview Tribune* gazetesine bir ilan veririm.” Tessa iç mimarlık işini tekrar ayağa kaldırmak istiyordu. Fakat hiç müşterisi yoktu. Çünkü Destiny gibi küçük bir kasabada kimse evini dekore etmesi için birine para vermek istemiyordu. Arkadaşının, yaşadığı teşhis edilemeyen sindirim problemi yüzünden, Cincinnati’deki kariyerine son verip buraya gelmek zorunda kalması Rachel’i üzüyordu. Tessa’nın küçük kardeşi de ikinci kez Afganistan’a gitmişti. Bu da onun stresini daha da arttırıyordu. Destiny’den kaçma fikrinde Tessa şimdiye kadar hep Rachel’in yoldaşı olmuştu. Bu yüzden Tessa’nın geri dönmek zorunda kalmasının onda yarattığı etkiyi tahmin edebiliyordu. Gülümsemeye çalışarak, “Reklamın duyulmaya başladığında yeni bir işin olacak,” dedi.

Tessa’nın kariyer endişeleriyle ilgili bir süre daha konuştular ve onun yaptığı kabaklı ekmekten yediler. Amy, “Benim tek ekstra planımı size anlatmıştım. Sonraki gece, Logan ile birlikte eşek topu oyununda satış standında çalışacağım,” dedi. Rachel eşek detayını ilk konuştuklarında kaçırmış olmalıydı. “İnsanlar hâlâ eşek topu oynuyorlar mı? Lütfen bana bunun gerçek olmadığını söyleyin.” Gençliğinden, öğretmenlerinin, koçlarının ve kasabadaki diğer tanınmış insanların eşek üzerinde basket atmaya çalıştığı bu oyunu oynadıklarını hatırladı. *Destiny’ye uygun olmadığına bir kanıtı daha...*

“Tabii ki oynuyorlar. Her sonbaharda kasaba spor vakfı yararına oyunlar düzenleniyor.”

“*Pardon. Neden orada çalışmak zorundasın?*” Rachel’in aklına o dayanılmaz kokular geliyordu.

“İtfaiye bu satış standını kurmak için gönüllü oldu fakat yeterince eleman bulamadılar. Bu yüzden Logan benden yardım etmemi istedi.” Böyle günlerde yardımının istenmesi makul görünüyordu fakat bir grup eşeğin arasında satış yapmak için Amy fazlasıyla heyecanlıydı. “Peki, spor salonunun zemini yıpranmıyor mu? Bütün bu toynaklardan ve düşme-

lerden dolayı?” Tessa browniye doğru uzanırken cevapladı. “Tam yemek muhabbeti Rachel.”

“Eşekleri muhabbetin içine sokan ben değildim ve bunu her zaman merak etmişimdir. Ben parkenin üstünde topuklarım ile yürüdüğüm zaman herkes bana bağılıyor ama on tane eşek bütün gece orada tepinince hiçbir şey olmuyor mu?”

Amy güldü. “Koruyucu bir halı seriyorlar.”

“Tamam bu kadar eşek muhabbeti yeter.”

“Bize patronundan bahsetsene. Yıllar boyu onunla olan flörtünü hiç anlatmadın,” dedi Amy.

Çok daha iyi bir konu diye düşündü Rachel. “Açıkçası bana hiç uygun görünmedi ama öte yandan gerçekten çok yakışıklı. Armani giyiyor ve bir Jaguar’ı var. Her yönüyle tapılası biri aslında.”

Gerçekten de öyleydi. Fakat Rachel’in, Chase’den bahsederken gözünün önünde Mike Romo’nun kızgın yüzünü görüyor olması çok deliceydi.

* * *

Elma toplama işi nedeniyle Rachel’in omuzları ve baldırları ağır içindeydi. Sıcak bir duşa ihtiyacı vardı. Ama Edna’nın evinde sıcak bir duş için onun eski ayaklı küvetini doldurması gerekti. Yine de bu ağrılarına iyi gelmişti. Kendini biraz daha eski Rachel gibi hissetmeye başlamıştı. Küveti boşaltıp pembe bornozu üzerine geçirdiğinde telefonun çaldığını duydu, hemen ardından da Edna’nın yankılanan sesini. “Rachel tatlım, Amy arıyor.”

Kapıyı açıp eski kablolu telefona uzandı ve rahatlamış bir şekilde, “Selam,” dedi. Fakat Amy’nin sesi telaşlı geliyordu. “Benim büyük bir iyiliğe ihtiyacım var.”

“Nedir?”

“Satış standında benim yerime durur musun?”

Bu gece mi? Ve oraya gitmesini mi istiyorlardı? “Neden?”

“Gerçekten böyle olsun istemezdim Rachel ama bugün kitap kulübü gecesi.”

Kitap gecesi ve eşek topu aynı gece. Gerçekten Destiny halkı için zor bir seçim olmalıydı. Ama bu düşünceleri kendine sakladı. “Tessa’dan ne haber? Sendeki kitap kulübünü o yürütmeyecek miydi?”

“Sorun da bu zaten. Kendini iyi hissetmiyor. Birkaç gündür midesi yanıyordu ve sanırım hastalık şimdi onu yatağa düşürdü.”

Rachel’ın kalp atışları hızlandı. Tessa’nın ülserini bilmesine rağmen daha önce böyle bir zamanda Tessa’nın yanında olmamıştı hiç. Ondan bu kadar uzak kaldığı için kendini suçlu hissetti. “Peki, şimdi nasıl? Gidip ona bir bakmamız gerekir mi?”

“Hayır. Hastayken yanında kimseyi istemiyor. Eğer birine ihtiyacı olursa annesini çağırır. Her neyse, sen satış standına gidebilir misin? Logan’ı geçen gece görmüştün. İyi bir çocuktur ve yardımın gerçekten onu mutlu edecektir.”

Kahretsin nasıl hayır diyebilirdi ki? Tessa hastaydı ve arkadaşları şimdiye dek ondan hiçbir iyilik istememişti. “Tabii ki giderim.”

Rachel hızla koyu renk kot pantolonunu ve beyaz uzun kollu bluzunu üzerine geçirdi. Apartman topuklu Gucci ayakkabılarını giydikten sonra, Edna’nın ısrarı üzerine tavuklu salatasını yiyip evden çıktı. Bir daha asla görmeyi ummadığı Destiny Lisesi’ne gidiyordu. Bu okulda pek çok güzel anısı vardı. Ponpon kızlık yapmıştı, kulüplerde aktif olarak yer almıştı ve notları hep çok iyi olmuştu. Ama okulda çoğunlukla sıkılıyordu. Sürekli daha büyük, daha yoğun bir yere gitme isteği duyuyordu. Ciddi bir ilişkisi olmamıştı. Klasik sınıf kesişmeleri ve gizli bakışmalar... Bir kez hizmetli odasında Russel Jamison’la öpüşürken yakalanmıştı.

Kasabaya giden otoyola çıktığında hızlandı ama sonra he-

men yavaşladı. Memur Romo'nun peşinde olmasından şüpheleniyordu. En son ceza yazdığı günden beri onu görmemişti ama her gördüğünde içine bir ürperme geliyordu. Bu adamın düşüncelerine bu kadar hızlı nüfuz etmesine inanamıyordu.

Öte yandan geceyi onun en iyi arkadaşıyla geçirmek üzereydi. O yüzden Romo'nun adının muhabbete karışmaması için dua ediyordu. Sadece görevini yapıp, olabildiğince az eşek kokusunu içine çekerek eve dönmek istiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde elma toplamakta oldukça yol kat etmişti. O ve Edna, son birkaç gündür Gala ağaçlarına çıkıyorlardı. Yakında tüm Gala elmaları toplanmış olacaktı ve Honey Crisp ve McIntoshları toplamaya geçeceklerdi. Okul önüne park ettiğinde içini değişik bir his kapladı. Bina hatırladığından çok daha küçük görünüyordu. Güneş hâlâ batmamıştı bu yüzden spor salonuna giderken fazla görünmemeye çalıştı, kimsenin kendisini tanımasını istemiyordu. Aslında Destiny insanlarıyla çok iyi hatıraları vardı; sadece bu hatıraları yad etmek için havasında değildi. Bu kasabaya geldiğinden beri sürekli gergindi. Kariyer endişeleri, bu kasabadaki kalışının uzaması, Mike Romo, her şey stres düzeyini arttırıyordu. Edna'yla çalışmak onu bir miktar rahatlatırsa da o yanında olmadığı zamanlar endişelerine hakim olamıyordu. Bu yüzden bahçede geçirdiği zamanlar onu mutlu ediyordu.

Spor salonunun girişine ulaştığında, üzerinde siyah sarı itfaiye teşkilatı logolu bir tişört bulunan adama stantta görevli olduğunu açıkladı. Hatırladığı kadarıyla standın kurulacağı yer boyalı duvarlarla örtülü küçük bir odaydı. Salonun hemen dışında, büyük pencereli bir oda olmalıydı. Odanın sürgülü bir kapısı vardı ve asma kilitle kilitleniyordu. Kapı açıktı, pencereden baktığında içeride kimseyi göremedi. Logan'la burada buluşması gerekiyordu. İçeriye adımını attığındaysa, kolonun arkasında Mike Romo'nun beklediğini gördü.

Onu gördüğünde yüzünde tıpkı buzdolabında bozulmuş bir yemek gören birinin ifadesi belirdi. Nefesini içine çekti,

burnunu tıkadı ve korku dolu gözlerle ona baktı. Aklında tek kelime vardı –*kahretsin!* “Bu bir şaka olmalı.”

Mike da en az Rachel kadar şaşırmıştı. “Hem de bayağı kötü bir şaka.”

“Amy gelemiyormuş.”

Mike aynı gıcık ses tonuyla cevapladı. “Logan da.”

Rachel’ın ağzı açık kaldı. Kafasını sallayarak, “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Seninle iki üç saat geçirmek veya burada eşek binen adamların arasında kalmak benim için imkansız.” dedi. Fularını alıp gitmek çok daha iyi bir fikirmiş gibi geliyordu.

“İyi fikir Farris. Ben de seninle çalışabileceğimizi düşünmüyorum zaten. Ama ben arkadaşını yüzüstü bırakabilecek bir insan değilim.”

“Ben de değilim,” dedi Rachel dişlerini gıcırdatarak. “Ben seni yüzüstü bırakacaktım.”

“Gerçek bir Farris.”

Ooo, çok sert. Bu konuşma üzerine gerçekten ayrılamazdı. Bu Mike’ı haklı çıkarırdı.

Bu yüzden derin bir nefes alıp bir yetişkin gibi davranmaya karar verdi. “Peki Romeo. Kalmamı bu kadar istiyor-
san kalırım. Ve üzerimde ters psikoloji kullanmaya çalıştığını anlamadığımı zannetme. Sana Farrisler hakkında bir tek kötü söz daha söyletmektense ölürüm daha iyi.”

“Bana Romeo demekten vazgeç artık.”

“Bunu söylediğin iyi oldu Romeo. Sen de bana ceza yazmaktan vazgeç o zaman. Her zaman istediğimizi alamıyoruz değil mi?” Kasabaya gelirken dinlediği Stones şarkısını hatırladı.

Bu sırada aşırı demode saçıyla bir kadın içeri girdi. Üzerinde kırmızı beyaz Destiny Bulldogs tişörtü vardı. “Selam. Ben Madge. İhtiyacınız olan her şeyi aldınız değil mi?” Onlar henüz konuşmadan, kadın kendi sorusunu cevapladı.

“Bozukluk çekmecesini, ikolatalar, cipsler, kupalar –eğer içecek makinesinin haznesi boşalırsa gelin ve beni bulun. Enerji içeceklerinin oradayım. Sanırım her şey tamam.”

Hızla dışarı doğru yönelmişti ki Rachel kadını durdurdu. “Ma bittikten sonra parayı almak için gelecek misiniz yoksa içeride mi bırakalım?” Kadın suratında ‘*ah nasıl da düşünemedim*’ ifadesiyle Rachel’in elini tuttu ve sıktı. “İyi ki sordun. Bunu unutmuştum. Bir düzine eşeği spor salonuna sokmak gerçekten çok zor inanın bana.”

“Eminim,” dedi Rachel anlayışlı bir şekilde.

“Ma bitiminde eşeklerle uğraşmam gerekiyor. Bu yüzden siz hasılatı sayıp, kasadaki yirmi dolar bozukluğu çıkardıktan sonra toplamını yazın ve buraya bırakın. Bu yeterli olur. Bir hesap makinesi, defter, para çekmecesini ve bir de fermuarlı deri çanta var orada.” Kadın köşedeki metal rafı gösterdi. “Siz çıktığınızda kapı otomatik olarak kilitlenecektir. Böylece güvende olacak. Bu arada bir şey daha var. ıkana kadar bu kapıyı açık tutmalısınız; çünkü kilitlendiğinde iki taraftan da açılmıyor.”

“Bu çok saçma,” dedi Rachel.

“Burası elli yıllık bir bina hayatım. Eğer içeride kilitli kalırsanız, tezgâhın üzerinden yukarı tırmanmalı ve Elmer’i bulmalısınız –okul bekçisini. Sonuç olarak buradan çıkana kadar burası açık kalsın. Başka bir şey var mı? Beni bekleyen bir düzine eşeğin yanına gitmeliyim de.”

“Anlaşıldı,” dedi Romo ve kadın bolca saç spreyi sıkılmış bir yıldırım gibi odadan çıktı. Mike’dan ne kadar nefret ettiğini unutan Rachel ona döndü ve “Bir düzine mi? Bu oyunda on oyuncu yok muydu?” diye sordu. Mike omzunu silkti. “Birkaç eşek oyundan atılırsa diye.”

Rachel gülümsemedi; çünkü o an kocaman saçlı kadının etkisi geçmişti ve kiminle çalışmak zorunda kaldığını tekrar hatırlamıştı.

Ardından ilk müşterileri içeri girdi; kızıl saçlı bir ocuk.

Gofret ve küçük kola istedi. Rachel içecek makinesine yakın olduğu için, Romo'ya "Ben içecekleri halledeyim. Gerisini de sen al," dedi.

"İyi olur Farris."

Bu şekilde hızla anlaşılmış olmaları gerçekten iyi olmuştu. Çünkü ondan sonraki on beş dakika boyunca sürekli sipariş aldılar. Rachel bir eşek topu oyununun bu kadar ziyaretçi çektiğine inanamıyordu fakat sonuç olarak Destiny'de çok da fazla eğlence olduğu söylenemezdi. Ara verdiklerinde hesap makinesini aldı ve Mike'ın büyük siparişleri hesaplayabilmesi için onun yanına koydu. Makinenin fişini takmak için yere eğildi ve başını çevirdiğinde Mike'ın fermuarı ve içindeki kabartıyla burun buruna geldi. Neredeyse bayılacak gibi olmuştu. *Ulu Tanrım...* Aslında o an daha çok korkmuş olması gerekiyordu ama onun yerine büyülenmişti. Daha önce onun bu kısmını inceleme fırsatı olmamıştı ve bunu fark etmiş olmak onu terletiyordu. Kotu üzerine iyi oturmuştu; ne çok dardı ne de çok bol. Ama o tarafı biraz dardı ve bu, Rachel'in dudağını ısırmasına sebep oldu. *Vahşi bir çekim gücü yaratıyor bu adam. Hemen üstesinden gelmelisin.*

"Sen ne yapıyorsun orada?"

Kahretsin! Kafasını yukarı kaldırdığında Mike'ın kendisine baktığını gördü. Bulunduğu pozisyonsa en iyi ihtimalle tahrik ediciydi. Bu yüzden hızla gözlerini ondan uzaklaştırıp tekrar içeri doğru eğildi. "Prizi arıyorum." Aslında birkaç dakika önce prize bulmuştu. Yüzündeki kızarma geçene kadar ayağa kalkmadı. Tekrar ayağa kalktığında ise mükemmel zamanlamayla iki küçük kız geldi ve siparişlerini söylediler. O kabartıyı görmüş olmasının içinde yarattığı müthiş arzuya rağmen kupaları içeceklerle doldurmaya devam etti ve Memur Romeo'nun, onun nereye baktığını görmüş olup olmadığını düşündü.

Şansına siparişlerin ardı arkası kesilmiyordu bu nedenle o konu hakkında konuşacak zaman da bulamıyorlardı. Tabii o küçük alanda bulunmaları nedeniyle sürekli olarak çarpı-

şıyorlar veya bir şekilde birbirlerine dokunuyorlardı; bazen kolları, bazen kalçaları. Bir kez bütünüyle çarpışmışlardı hat-ta. Romo ellerini beline dolamış onu diğer tarafa çekmişti.

Bunun ardından Rachel neredeyse bayılıyordu. Mike'ın ona dokunmuş olması, dokunduğu yerin biraz daha aşağısında bir şeyler hissetmesine sebep oldu. Bir daha o mini orgazm reaksiyonunu yaşamamak için elinden geleni yapıyordu. Bu çok kötüydü, aralarındaki fiziksel çekim giderek daha yoğun bir hal alıyordu. Devre arası olana kadar gerçek eşek kokusu henüz burunlarına gelmemişti. Devre arasındaysa herkesin topluca odaya girmesiyle birlikte iliklerine kadar bu kokuyu hissetti. Ama hiç tepki vermedi çünkü bu Romo'nun gözünde daha da zayıf düşmek anlamına gelirdi. *Burası Destiny, Chicago değil. Burada tarım hayvanları var, anla artık.* Bundan sonraki on dakika durmaksızın kola, gazoz, cips, çikolata, şekerleme vererek geçti. İçecekleri bitirir bitirmez hesap makinesini kapıyordu, bu sırada Mike da para alış verişini tamamlıyordu. İçindeki çılgın istek dışında her şeye konsantre olmaya çalışıyordu.

“Hey, maç nasıl gidiyor?” diye sordu birden Mike siyah saçlı bir genç kıza.

“Fakülte, Cemiyet Liderleri'ni dört puanla yeniyor,” dedi kız gülümseyerek. Rachel o an Mike'ın kızla flört ettiğini düşünerek, dehşet içinde onları seyretti. “Sen burada ne yapıyorsun?” diye sordu kız.

“Logan beni bu işe soktu.” diye cevapladı ve kız siparişini söylemeden ona fındık ve şekerleme verdi. “Bendensin. Şimdi akıllı ol ve oğlanlarla konuşma,” diye sözlerini bitirdi.

“Mike Amca. Yapma böyle,” dedi kız. Mike kafasını salladı. “Senin gerçek amcan olmadığımı biliyorsun değil mi? İkinci kuşak kuzenim diyebilirsin ve siz bana amca dediğinizde gerçek amcalarınız Tim ve Jay gerçekten çok kızıyorlar.”

Kız omzunu silkti. “Amca demek daha kolay ve seni on-

lardan daha fazla seviyoruz.” dedi ve yanlarından ayrıldı.

Vayy. Onu seven genç akrabaları var. Kaba Mike Romeo'nun akrabalarıyla böyle bir ilişki kurabileceği hiç aklına gelmemişti. İkinci yarı başlamadan hemen önce okul müdürü Ralph Turley aceleyle içeri girdi ve “Bana aldırma. Sadece birkaç havluya ihtiyacım var. Top biraz kirlendi de,” dedi ve çıkarken kapıyı kapattı. “İğrenç. Hayatta bu oyunu oynayamam.” Mike konuşana kadar Rachel, Romeo'nun ona neden garip bir şekilde baktığını anlayamadı. “Bu adam az önce kapıyı mı kapattı?”

“Olamaz!” dedi Rachel ve koşarak kapıyı çekmeye çalıştı. Koca saçlı kadın yalan söylememişti, gerçekten de açılmıyordu.

“Önemli değil,” dedi Mike. “Ben şimdi Elmer’i bulurum.” Kapıda duran itfaiyecilerden birini çağırarak hizmetliyi bulmasını istedi. Birkaç dakika sonra doksanlarında bir adam pencereye doğru yaklaştı. Elmer, Rachel’in zamanında da aynı görevi yürütüyordu ve o zamanlar bile yaşlıydı. Hatta Russel Jamison ile Rachel’i basan bizzat Elmer’di fakat onun şu an bunu hatırladığını sanmıyordu Rachel.

“Bu kapıyı kapatmamalısınız,” dedi Elmer onlara.

“Biliyoruz. Yanlışlıkla oldu,” diye cevapladı Mike.

“Kendisi kilitleniyor.”

“Evet biliyoruz.”

“Şu anahtarımı bulayım da kapıyı açayım. Ve bir daha kapatmayın, yoksa tekrar kilitlenir.”

“Anlayabiliyoruz,” dedi Mike. Ardından Elmer’in büyük bir anahtar seti olduğu belli olan anahtarlığının içinden odanın anahtarını aradığını duydular. Bir süre sonra kapı açıldı.

“Açtım. Bir daha kapatmayın yoksa beni bir daha buraya getirtmek zorunda kalırsınız.”

“Anladık,” dedi Mike artık sinirlerine hakim olamayarak fakat Elmer bunu fark etmedi. Elmer koridorda kaybolduğun-

da Rachel Mike'a döndü ve "Bu arada eğer kapıyı kapatırsan kilitlenir," dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde Mike Romo gülümsedi. Gözlerindeki parıltıyı gördüğünde Rachel'ın yine göğsü sıkıştı. Onun her zaman kötü biri olmadığını fark ediyor gibiydi. Kuzeni onu Rachel'dan daha iyi tanıyor olmalıydı.

"Bunu kabul ediyor olmak hoşuma gitmiyor ama iyi bir ekip olduk."

Mike cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü. "Haklısın Farris. Sanırım mucizeler gerçekleşebiliyor."

Bir süre sonra birbirlerine yapışmış gibi birlikte yürüyen genç bir çift bir paket çikolata ve iki kola istediler. Onlar da odadan çıktıklarında Rachel, "Umarım seni ve kız arkadaşını geçen gece fazla oyalamamışımdır," dediğini duydu. *Ben bunu neden söyledim? Sus artık, yine her şeyi berbat edeceksin!*

Mike ona yandan bir bakış attı. "Sana söyledim. O benim kız arkadaşım değil."

"Her neyse," dedi Rachel ve fişleri düzeltirmiş gibi yaptı. Daha sonra Romo'nun gözlerini üzerinde hissetti ve içine bir sıcaklık yayıldı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, onu evine bıraktım."

Rachel nefesini çekti fakat hâlâ Mike'a bakmak istemiyordu. "Bak, bütün çirkin detayları anlatmak zorunda değilsin. Eve gittiğiniz çok belliydi zaten," dedi.

Yan tarafında tam olarak görmemekle birlikte Romo başını sallıyor gibi görünüyordu. "Benim demek istediğim onu kendi evine götürdüm. Sonra da kendi evime gittim. Hepsi bu." Tanrım, sanki göğsünden bir ağırlık kalkmıştı. "İlgilenmediğimi düşünme ama neden?" Sonunda Rachel ona bakma cesaretini kendinde buldu. "Çünkü o çok da kapıda bırakılabilecek birine benzemiyordu."

Mike omzunu silkti. "Bilmiyorum. Pek ilgim yoktu. Kötü bir moddaydım."

“Bana mı söylüyorsun?” dedi park hatasını hatırlatmaya çalışarak. “Fakat birçok erkek o kızın modlarını değiştirmeye yardımcı olmasından hoşnutluk duyar ve kız bunu denemeye hazır görünüyordu.”

“Dediğim gibi. İlgilenmiyordum. Sadece bilmeni istedim.”

Rachel suratına yerleşen sırıtışı engelleyemedi. “Senin kolay biri olduğunu düşüneneğimden mi korkuyorsun Romo?”

Romo gülümsedi ve gözleri tekrar birbiriyle buluştu. Romo’nun gözleri aynı zamanda doğrudan Rachel’in kasıklarına bakıyordu. Yani Rachel’in da bir şeyler hissettiği yere.

“Dikkatli ol. Yoksa yakında daha fazla silahım olur. Bütün kasaba Romo’ların ne kadar kolay olduğunu konuşup dururlar.”

Mike bir kahkaha attı. “Bizimle ilgili en kötü şeyleri söylediler zaten. Büyük ihtimalle Farrisler yüzünden.”

Rachel kıkırdadı. “Bırak artık şunu. Seni sevmiyorum ve seninle eğlenmiyorum.”

“Çok geç Farris. Sanırım çoktan benden hoşlanmaya başladın.”

Rachel bunu reddetmedi. Sadece ona bir bakış attı ve “Bunu nasıl berbat edeceğini izlemek istiyorum,” dedi.

* * *

Oyun bittiğinde ve kalabalığın çoğu ayrıldığında Rachel sordu. “Eşekleri lobiden nasıl geçiriyorlar?” Mike bu soruyu komik bulmuş görünüyordu. “Oradan geçirmiyorlar. Arka taraftan sokuyorlar.”

“Öyle mi?”

Mike ona baktı. “Farris, onları göremediğin için gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun.”

“İlgisi yok. İğrenç kokuyorlar. Ama daha önce hiç eşek topu maçına gitmemiştim. Şimdi de birine gittim ama bir tane bile eşek göremedim.”

“Burada büyüdün ve hiç eşek topu maçına gitmedin mi?”

“Beni pek çekmiyordu.” Ardından Mike beklenmedik bir şekilde Rachel’in elinden tutarak onu lobiye doğru çekti. “Al işte oradalar,” dedi. İçeri girdikleri anda son eşek de arka kapıdan çıkıyordu. Rachel gülümsedi, neden gülümsediğini bilmiyordu. Her şey çok sıra dışıydı. Belki de Mike Romo az önce onun eşek görme isteğini yerine getirdiği için böyleydi veya sadece elini tutmakta olduğu için. Bu kasıklarını ağrıtıyordu.

“Beklediğimden daha büyükmüş.” Koruyucu halı kaldırılmıştı ve parke yeni gibi görünüyordu. “Bu koruyucu halı, temizliği iyice kolaylaştırıyor sanırım.”

“Temizlikten bahsetmişken işimize dönsek iyi olur.”

Rachel başını salladı ve o an Mike onun elini bıraktı. Her tarafı ürperti içindeydi. Bu nasıl çılgın bir arzuydu. Tekrar lobiye geçip kantine döndüklerinde Rachel, Elmer’in odanın penceresindeki metal kapağı kapatıp kilitletiğini fark etti. Mike parayı sayarken, Rachel da temizliğe başladı. Çok fazla bir şey yoktu, sadece yere ve tezgaha biraz içecek dökülmüştü. Temizliği bitirdiğinde, Mike da hesabı tamamladı. Bir süre sonra parayı çantaya koyup fermuarı kapattıktan sonra da hesap makinesini fişini çekti. Mike bunları yaparken Rachel da onun poposunu izlemekle meşguldü. Hesap makinesini aldığı yere koyduktan sonra Rachel, “Sanırım işimiz bitti,” dedi ve kapının arkasındaki duvarda asılı fularını almak için sürgülü kapıyı kapattı. Fuları boynuna doladı ve çantasını aldı. Ve o an Mike’ın eliyle alnına vurduğunu gördü. Mike ona bir embesile bakar gibi bakıyordu.

“Ne var?”

“Lanet olası kapıyı kapattın Farris!” Mike’ın sözleri Farris’i şok etti. “Kahretsin!”

“Kahretsin doğru kelime. Şimdi pencere de kapalı ve etrafımızda kimse kalmadı.” Rachel Mike’a baktı. Paniklemişti. “Sence dışarıda kimse var mıdır?”

Mike da tezgâhın arkasına geçip onunla birlikte kapıyı

yumruklamaya başladı. “Hey, hey! İçeride kilitli kaldık!” diye bağıırıyordu Rachel. “İçeride kilitli kaldık!” Mike da ona eşlik ediyordu. “Yardım edin. Bizi buradan çıkarın.”

“Elmer, adamım orada mısın? Çıkar bizi.”

Bir dakika sonra durup dışarıyı dinlediler. Tek bir ses bile yoktu. İçeride kilitli kalmışlardı. Ayrıca Rachel Blackberry’sini de evde bırakmıştı. Mike gözlerini Rachel’a dikti, onu öldürmeye hazır görünüyordu. “Neden o kahrolası kapıyı kapattın?”

Rachel dudağını ısırıldı. “Düşünemedim. Yalnızca fularımı alacaktım. Bu herkesin başına gelebilir.”

Mike inanamaz bir şekilde başını salladı. “Fular da ne demek?”

“Fular işte, bu.”

“Bana bir şaldan farksız görünüyor.”

“Hayır. Senin büyükannenin taktığı şey şal, bu ise fular.”

“İyi, tamam. O zaman senin lanet olası fuların bizi buraya kilitledi. Umarım mutlusundur.” Mike gerçek kimliğine hızla dönüyordu. Rachel duyulabilir bir şekilde içini çekti. “Hayır değilim. Basbayağı çaresizim.”

“Bu senin suçun.”

Daha fazla kaldıramayacaktı. Rachel yüzünde tiksindir bir ifadeyle Mike’ın kahverengi gözlerine gözlerini dikti. Kabalığı ve geri kalan her şeyi Rachel’ın sabrını taşırmıştı. “Bak, ben buraya gelmek istemedim. Sadece iyilik yapmaktı amacım. Ben bu aptal kasabada bulunmak bile istemiyorum. Ama yine de büyükanneme yardım etmek için buradayım. Bir de sen gelmiş bana uçuk tutarlı cezalar yazıp benim ne kadar kötü bir insan olduğumu söyleyip duruyorsun. Ben o kadar da korkunç biri değilim Romo. Bu yüzden neden bütün suçlamaları ve haklılığını alıp bir tarafına sokmayı denemiyorsun.”

“Dur!” dedi Mike ellerini kaldırarak. “Sessiz ol, sessiz.”

Rachel önce Mike’ın bir ses duyduğunu düşündü ve durup

dışarıyı dinledi; fakat o an Mike'm onun dudaklarına baktı-
ğını fark etti. Mike'ın gözleri yarı kapalıydı ve ağzı açıktı.
Rachel onun kirli sakalına tekrar baktı, yine o hoş kokuyu
almaya başlamıştı ve bu koku Rachel'in duyularına nüfuz
ediyordu. Rachel'in sadece birkaç santim uzağındaydı. Bunu
şu ana kadar neden fark edememişti?

Mike konuştuğunda Rachel'in kanındaki adrenalin daha
da yükseldi. Ona gözlerini dikmişti ve nefes alışverişi ağır-
laşmıştı. Aynı şekilde Mike'ın nefesi de Rachel'inkine uyum
sağlamıştı.

“Belki de sadece şu işi hemen yapıp bitirmeliyiz,” dedi.

Rachel ona bakıyordu. “Hangi işi?”

Mike birden onu haşin bir şekilde öptü.

Mike'm ağzı öyle bir kuvvetle kendi ağzına gömülmüş-
tü ki çenesinin kırılmasını önlemek için onu öperek karşılık
vermek zorunda kalmıştı Rachel.

“Hmm bundan bahsediyorsun,” dedi Rachel öpüşme bit-
tiğinde.

Ardından Rachel içgüdüsel bir şekilde tekrar Mike'ı öptü.
Mike'm davranışları onu biraz şaşırtmıştı. Ama daha çok,
bunun hoşuna gittiği söylenebilirdi.

“Evet, işte bu,” dedi Mike arzulu bir şekilde.

Ve dudakları tekrar birleşti, ateşli bir şekilde öpüşüyor-
lardı ve Rachel yavaşça Mike'm üzerine doğru hareketlendi.
Artık Mike'ın öpücüklerini bütün vücudunda hissediyordu.

Mike onu biraz daha kendine çekti ve kalçasını kavradı.
Rachel, kasıklarının arasındaki şişkinliği hissediyor ve ona
duyduğu açlık giderek artıyordu. Bir tarafı bunu yaptığına
hâlâ inanamıyordu. Ama geri kalan tarafı düşünmeyi tama-
men bırakmıştı. Onu istiyordu, bunu inkâr edemezdi. Belki
de Mike şu işi bitirmek konusunda haklıydı. Duyduğu zevk
giderek artıyordu ve bir adım atmak için en uygun zaman
gibi görünüyordu.

Mike aniden yavaşladı, ellerini tekrar Rachel'in yüzüne götürdü ve onu tekrar öptü. Dili Rachel'in dudaklarının arasında kıvrılarak ilerliyordu. Rachel buna kendi dilini kullanarak karşılık verdi ve alt tarafındaki ıslaklığın giderek arttığını hissetti.

İşte gerçek 'öpüşmek' buydu. En son kimin onu bu kadar iyi öptüğünü hatırlayamıyordu. Mike Romo'yla bu şekilde birlikte olacağı asla aklına gelmemişti daha önce. Daha sert daha hızlı öpücükler, tam da Rachel'in ihtiyacı olan şeydi. Onun öpücüklerini göğsünden kasıklarına kadar hissetmişti.

Öpüşmeleri bittiğinde ikisi de nefes nefeseydi. Mike ellerini Rachel'in yüzünden ayırdı, bir elini kalçasına diğer elini ise boyun kıvrımlarını takip ederek göğsüne indirdi. Kasıklarında o an bir kasılma hissetti ve bu hisle birlikte sessiz bir inilti çıkardı.

Gözleri birbiriyle buluştu ve dudakları titredi. Sonra avucunu yavaşça göğsünde gezdirip başparmağıyla göğüs ucunu buldu.

Rachel gözlerini kapatıp kendini geriye doğru bıraktı. Mike'ın onu seyrettiğini biliyordu, kendisini böylesine arzulaması ise umrunda değildi. Mike'ın bakışları, Rachel'a kendini çok güzel hissettiriyordu.

Mike diğer elini de kaldırdı ve iki eliyle birlikte Rachel'in göğüslerini okşamaya başladı. Rachel kendini kaybetmemek için tüm gücüyle çabalıyordu. Yaşadığı zevk sanki içinde bir nehir olmuş akıyordu.

Sonra Rachel elleriyle Mike'ın yüzüne ulaştı. Bilinçli bir hareket değildi; yalnızca aniden içinden gelmişti. Onu tekrar öpmeye başladı ve bu tatlı, derin öpücükler Rachel'a, Mike'ın içinde boğuluyormuş gibi bir his veriyordu. Sonunda onun kirli sakalı avucunun içindeydi. Parmak uçlarını onun buğday renkli teninde gezdiriyordu. Her saniye onunla daha da bütünleşiyordu. Sonunda Mike göğüslerini bırakıp bluzunun düğmelerini çözmeye başlamıştı. Vay canına. Rachel öpüş-

meyi bırakarak mırıldanmaya başladı. “Burada mı yapacağız?” Şimdiye kadar sadece öpüşmüşlerdi, bir sonraki adıma henüz geçmemişlerdi. Bu, işleri değiştiriyordu.

“Beni durduracak mısın?” dedi Mike derinden gelen bir sesle.

Rachel durmak istemiyordu ama bunun doğuracağı sonuçları da düşünmeden edemiyordu. “Ya Elmer gelirse?”

“Sanmıyorum, herkes gitti.” Mike’ın dudakları Rachel’in kilerde yalnızca bir santim uzaktaydı. Rachel kollarını Mike’ın boynuna doladı, o da düğmeleri çözmeye devam etti.

“Okul içerisinde sevişecek olman gerçekten beni şaşırttı,” diye fısıldadı. “Bu kanuna aykırı değil mi?”

“Benim bildiğim kadarıyla hayır.” Bluzu tamamen çözülmüştü, Mike tekrar onu kucakladı.

Rachel kendini tutmaya çalışıyordu. Titriyordu.

“Ama yine de uzaktan bakınca yanlış görünüyor.”

Mike tekrar Rachel’in kalçasını kavradı ve kendini onun kasıklarına doğru bastırdı. “İyi bir polis olmam kötü bir çocuk olamayacağım anlamına gelmiyor.”

Rachel inledi. “Sanırım beni de kötü bir kız yapmak üzeresin.”

“Güzel.” Mike onu tekrar öptü. Rachel ona içindeki kötü kızın neler yapabileceğini göstermek istiyordu. Elleriyle aşağı doğru uzandı ve kot pantolonun içindeki sertleşmiş aletine bastırdı.

“Ahh tanrım,” diye mırıldandı Mike. Gözleri kapanmıştı. Rachel onun içindeki bu cinsel gücü görmeyi seviyordu. Karşısındakine zevk vermeyi başarabilen tek kişi ise Mike değildi.

Bir süre daha öpüştiler ve bu süre içinde Rachel dünyanın geri kalanını tamamen unuttu; ama Mike, Rachel’in pantolon düğmesine uzandığında tekrar dünyaya döndü ve ne yapmak üzere olduğunu hatırladı. Kendini geri çekerek konuştu.

“Bak, bu senden hoşlandığım anlamına gelmiyor tamam mı?”

“Güzel, benim de senden hoşlandığımı düşünmeni istemem zaten. Şimdi sus ve öp beni.”

“Beni her şeyimle al.”

William Shakespeare, Romeo & Juliet

5. BÖLÜM

Rachel karşısına çıkan her ateşli erkekle sevişen biri değildi. Evliliğe niyeti olmayan her kadın gibi o da sadece zevk için sevişmeyi öğrenmişti ve birçok sevgilisi olmuştu; fakat ilk defa doğru düzgün tanımadığı biriyle sevişiyordu. Veya hoşlanmadığı. Bu kendini biraz değişik hissetmesine sebep oluyordu.

Ama durması imkânsızdı çünkü kendini çok iyi hissediyordu. Bunu yapması gerekiyordu. Her şey bundan sonra daha güzel olacaktı. Bluzunu çıkarıp onu tekrar kucakladığında Mike’ın kollarında eridiğini hissetti. Kendini çok ateşli hissediyordu.

Tabii daha hoş bir iç çamaşırı giymiş olmayı tercih ederdi ama beyaz bluz nedeniyle düz beyaz formu bir sütyen tercih etmişti. Ve tabii aceleyle çıktığı için altında da beyaz külotu vardı. “Genelde daha hoş iç çamaşırları giyerim,” derken buldu kendini.

“İç çamaşırların umrumda değil tatlım,” dedi Mike ve Rachel’ı boynundan başlayarak öptü. “Ben sadece iç çamaşırının altındakiyle ilgileniyorum.”

Rachel nefesi kesilmiş bir biçimde öpüşmeye devam etti. Mike’ın büyük ellerinin kotuna doğru ilerlediğini hissediyordu. Durmak için artık çok geçti. Bu yüzden işleri kolaylaş-

tırmak için sert hamlelerle ayakkabılarını çıkardı.

Topuklu ayakkabılarını çıkardığında Mike'ın ne kadar uzun olduğunu bir kez daha fark etti. İlk defa onun yanında, gerçekten olduğu boya inmişti. Rachel Mike'm çıplak vücudunu görmek için sabırsızlanıyordu; bu yüzden hızla onun gömlek düğmelerini çözmeye başlamıştı.

Hayal kırıklığına uğramamıştı. Vücudu, ellerini dolaştırması için yeterli miktarda kaslıydı. Yavaşça göğsündeki kollarla oynadı. Daha sonra aşağıya, pantolonuna doğru götürdü ellerini. Fermuarı çözüp pantolonunu indirdiğinde Mike'ın derin bir nefes aldığını duydu. Fermuarı biraz daha çözmese patlayacak gibiydi.

Mike'ın nefes alışları daha da sesli bir hale gelmişti ki Rachel fısıldadı. "Kondom?"

"Hımm," Rachel bunun evet anlamına geldiğini biliyordu. Mike arka cebine uzandı ve yıpranmış bir deri cüzdan çıkardı.

Bir saniye sonra külodunu göstererek "Çıkar onu," dedi.

Külodunu çıkaran Rachel kendini gerçekten çıplak hissediyordu; ayrıca çok da seksi.

Hemen sonra Mike Rachel'ın elini tutarak kendiyle birlikte onu aşağı indirdi. Mike'ın sırtı sütuna dayanıyordu, Rachel da kucağındaydı. Rachel'ın vücudu gergin ve arzuluydu.

Daha çok arzuluydu. O kadar arzuluydu ki Mike'ın iç çamaşırını çıkarmak üzere harekete geçti. Tipik beyaz bir iç çamaşırıydı. Hafifçe vücudunu kaldırarak Rachel'a yardım etti Mike; o an ereksiyonu ortaya çıkmıştı. Çok büyüktü ve bir kaya gibi sertti. Rachel bu görüntü karşısında tamamıyla erimişti.

Rachel hızlı bir şekilde kondomun ambalajını açtı ve kondomu Mike'ın aletine giydirirken kalbi deli gibi çarpıyordu. Sonunda her şey hazırды, ona sahip olacaktı. Çok uzun bir süre beklemediğinin farkındaydı ama bir ömür boyu bu anı beklemiş gibiydi.

Mike'ın elleri kalçasındaydı, Rachel üzerinde dengeye gelene kadar ona yardım etti ama onu aşağı çekmedi. Bu kısmı ona bırakmıştı. Rachel avuçlarını Mike'ın göğsüne dayamıştı, dudaklarını ısırarak yavaşça onu içine aldı.

Birlikte inlediler. Bütün vücudu Mike'la dolmuş gibiydi. "Tanrım," dedi, başını geriye doğru atarken zevkten kendini kaybedecek gibiydi.

Mike'a baktığında gözlerinin kapanmak üzere olduğunu gördü. Elleri halen kalçasındaydı. Parmakları etine gömülüyordu. Yavaşça Mike'ın üzerinde hareket etmeye başladı. Nazik ama belirgin bir şekilde hareket ediyordu.

"İyi mi?" diye sordu Mike.

Rachel yavaşça başıyla onayladı. *Çok iyi.*

Mike Rachel'ın kalçasını iyice kavradı ve yukarı doğru bastırmaya başladı. Yavaşça ve derinden hareketlerle ilerliyordu.

Rachel bu kısmın daha hızlı ve daha sert geçceğini düşünmüştü ama bu da hoşuna gitmişti. Birlikte her hareketi hissediyorlardı. Tekrar avuçlarını Mike'ın göğsüne bastırdı ve ona doğru eğilip öptü. Onu öpmeyi seviyordu. Mike'ın dili aşağıdaki ritimle birlikte ağzının içinde hareket ediyordu.

Öpüşmeye devam ederlerken, Mike sütyen kopçasını buldu ve onu çözdü. Elleri Rachel'ın sıcak göğüsleriyle buluştu. Başından omurgasına doğru bir uyuşmanın yayıldığını hissediyordu.

Mike göğüs ucunu ağzına almak için eğildiğinde irkildi ama ardından işini kolaylaştırmak için ona doğru yaklaştı. Bu tam ihtiyacı olan şeydi. Nerede olduğuna ve kiminle seviştiğine inanamasa da kendini çok iyi hissediyordu. Mike'ın başının üstünde duvara kırmızı boyayla yazılmış "Buldoglar ileri!" yazısını gördü. Her şey çok gerçekdışı görünüyordu. Kim inanırdı ki Destiny Lisesi'nde bu kadar zevk aldığı bir an yaşayacağına, üstelik bu Elmer'in odasındakinden çok daha iyiydi.

Başını indirip Mike'a baktı. Dili göğüs ucunun etrafında dolanıyordu ve bunun yarattığı his kasıklarının daha fazla kasılmasına sebep oluyordu. Bu çikolata rengi gözlerin ona böyle bakması aynı göğüsleri gibi ruhunun da Mike tarafından emildiğini hissetmesine sebep oluyordu.

Ardından diğer göğsüne geçti. Daha önce bu kadar güzel bir seks yaşamış mıydı? Bu kadar ateşli, bu kadar mükemmel... Gerçekten hatırlamıyordu. Mike göğsünü emerken gözleri sürekli buluşuyordu.

İçindeki milyonlarca ısınmış hücre, giderek daha fazla kendinden geçmesini sağlıyordu. Üzerinde daha hızlı gidip gelmeye ve inlemeye başladı. Orgazmı başladığında inlemeleri arttı. Vücudunu bir gelgit dalgası gibi sarsmıştı. Sanki onunla birlikte tüm oda kendinden geçmişti.

Gidip gelmeye devam ederken Mike'ın kolları belinin etrafında kilitlendi ve bu onu iyice cesaretlendirdi. Gözlerini açtığında Mike'ın ona bakmakta olduğunu gördü ve doruk noktasına ulaşana kadar birkaç kez gidip gelmeyi başardı.

Tekrar Mike'a baktı ve ne yaptığını –ne yapmakta olduğunu– tekrar hatırladı. Ama canı hiç durmak istemiyordu. Tam tersine bu durum başını döndürmüştü. Dudağını ısırdı ve yaramaz bir şekilde Mike'a gülümsedi. “Sen bütün suçluları böyle mi cezalandırıyorsun? Eğer öyleyse birkaç kanun daha çiğneyeceğim.”

“Hayır, ama sana çok kızdığında neler yapabileceğimi gösterdim.”

Rachel kıkırdadı. “Şu an bayağı kızmış görünüyorsun.”

Mike, bir Farris'le aynı odaya tıklılmaktan hoşlanabileceğini asla hayal etmemişti daha önce. İlk tanıştıkları andan itibaren bunun bir fırtına gibi yaklaştığını biliyordu. Rachel'a şu işi yapıp bitirmenin iyi olacağını söylemişti ama acele etmeye hiç niyeti yoktu.

Yavaşça Rachel'ın nemli göğüs ucunun kıvrımlarını diliyle gezmeye başladı. Sonra diğerine geçti. Ve sonra tek-

rar tekrar yaptı bunu. Rachel tekrar üzerinde hareket etmeye başlamıştı. Şimdi sadece Rachel'ı seyrediyordu. Üzerinde yavaşça ve ritmik bir şekilde kıvrılıyordu. Gerçekten hisli bir kadındı, kendisi gibi o da yavaş ilerliyordu. Bu florasın ışıktaki zevk aldığını saklamaya çalışmamıştı. Kahretsin, patlamaya yaklaşmıştı ve Rachel'in onu giderek sona yaklaştırmasını seyrediyordu.

"Seni gelirken görmek hoşuma gitti," dedi. "Bunu tekrar görmek istiyorum."

Rachel derin bir nefes aldı ve bu ses Mike'in aletinin daha da kasılmasına sebep oldu. İsteddiği kadar bu hisse dayanabilmeyi dilerdi.

"Sadece devam et," diye fısıldadı Rachel.

Mike onun sözünü dinledi. Aletini ona doğru yavaşça bastırdı. Göğüslerine dokundu, onları öptü. Rachel'in dudaklarının arasından çıkan seksi sesleri dinledi. Sonra ellerini kalçalarına götürerek aynı ritimde onları sıktı.

"Ah tanrım," dedi Rachel, "Tanrım." İkisi de beraber ilerliyor olmasına rağmen görünüşe göre Mike onu hazırlıksız yakalamıştı. İkinci orgazmı daha düzensiz gelmişti. Kısa nefesler alıyordu Rachel. Onu sıkıca kavradı. Rachel'in kendini kaybetmiş olmasından büyük haz duyuyordu. Rachel'in her hareketi onu heyecanlandırıyordu.

Rachel tekrar Mike'in üzerine yığıldı. Avuçları yine göğsündeydi. Onu sıkıca tuttu ve çok fazla sıkılmış olmaktan korkarak seslendi. "İyi misin?"

Rachel'in başını salladığını gördü. Bir süre sonra konuşmayı başarabilmişti. "Sadece kendimi güçsüz hissediyorum."

"Beni böyle bırakmayacaksın değil mi?"

Başı halen göğsündeydi. Kafasını kaldırıp ona doğru baktı. Dudağını üst dudağına değdirdi. "Asla."

Tanrıya şükür, onu daha fazla istiyordu. Olabilecek her şekilde istiyordu.

“Ayağa kalkabilir misin?”

Rachel tekrar başını kaldırdı, şaşırmış görünüyordu. “Birtirdik mi? Ben senin şey yaptığını sanmıyorum. Bilirsin ya... Tamam, yorgunum ama o kadar da yorgun değilim.”

Mike gülümsememeye çalıştı ama Rachel’in devam etmek isteyişi hoşuna gitmişti. “Merak etme tatlım. Bitirmeye yaklaştık bile. Şimdi ayağa kalk.”

Rachel hafifçe doğruldu ve birlikte kalktılar. Mike gömleğinden kurtuldu ve Rachel’in sutyenini fırlattı. Pantolonunu halen çıkarmamış olmasına rağmen Rachel’in güzel çıplak vücudunu döndürdü ve arkasına doğru yaklaştı. Elleriyle Rachel’in ellerini tutup duvara dayadı.

“Ah,” dedi Rachel yumuşak bir şekilde. Bu pozisyon Rachel’i Mike’in düşündüğünden daha çok şaşırtmıştı.

Mike hiç duraksamadı. Duraksayamazdı, hemen Rachel’in içine girmeliydi. Bu yüzden kalçasını kavradı ve birden içine girdi. Rachel’in çıkardığı ani inleme hoşuna gitmişti.

“İyi misin?” dedi kulağına eğilerek.

“Hımm.”

“Bu iyiyim mi demek?”

“Hıhımm”

“İyi o zaman.”

Tekrar içinde hareket etmeye başladı. Kondoma rağmen Rachel’in ıslaklığını hissedebiliyordu. Bu kez daha hızlı ve daha sertti. Yavaş ve derinden hareketler bir süre iyiydi ama şimdi farklı bir şeye ihtiyacı vardı.

Rachel, Mike’m her hareketine karşılık verdiği için duyduğu zevk giderek artıyordu. Her vuruşta birlikte inliyorlardı. Rachel’in içinde olmanın verdiği zevkle Mike’in tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Göğsü ve kasıkları kasılmıştı. Kalbi bir davul gibi atıyordu. Ellerini uzatıp göğüslerine dokundu. Daha sonra karnına indi ve oradan da kasıklarının arasına girdi. Tam tahmin ettiği gibi sıırılsıklamdı ve bunu hissetmek

ateşini daha da artırmıştı.

Yumuşak tenine tekrar tekrar dokunurken Rachel'in bacaklarının güçsüz düştüğünü hissetti. "Yakaladım seni." Onu belinden kavramıştı. Yavaşça Rachel'ı yere bıraktı. İkisi de dizlerinin üstündeydi.

Hareket etmeye devam etti. Artık kendini kontrol etmek imkansız bir hal almıştı. Rachel başını çevirip ona baktığında o kadar güzel görünüyordu ki, dayanamayıp onu öptü.

Yanağını ona bastırıp ileri geri hareket etmeye devam etti. Elleri yavaşça göğüslerinin üzerinde gidip geliyordu.

Tam gelmek üzereyken içinden çıktı. Rachel şaşırmıştı. Önce kendi de bu davranışının sebebini anlamamıştı. Gelmesine ramak kalmıştı. Rachel tekrar dönüp ona baktığında neden bunu yaptığını hatırladı. Henüz ona doyamamıştı. Daha fazla istiyordu.

"Yat," dedi Mike. "Sırt üstü."

Rachel onu dinledi ve dirseklerinin üzerinde yere uzandı, o kadar mükemmel görünüyordu ki Mike o an patlayacağını düşündü.

"Yer soğuk," dedi Rachel.

"Pardon," dedi Mike hatasının farkına vararak. "Muhtemelen serttir ayrıca."

"Sorun değil. Lütfen tekrar içime gir."

Tanrım, bu istek onu paramparça etmişti. Bu kız eski Rachel Farris'ten çok daha uysaldı. Ama yine de sürekli bir şeyler istiyordu. Ama bu sefer umrunda değildi.

Bacaklarını araladı, çıplak vücuduna bir kez daha baktı ve tekrar içine girdi. Rachel'in teni onu tekrar içine aldığı anda gürlledi. "Çok iyi, çok sıkı." Rachel'in gözlerine baktı. "Gel-mek üzereyim."

Rachel yavaşça başını salladı. Hâlâ ateşli görünüyordu. İçinde hareket etmeye başladı. Mike, daha derine inmek için gayret ediyordu.

Kısa zamanda aralarındaki ateş yine yükselmişti. Mike artık dayanamayacağını biliyordu. “Şimdi!” diye gürledi ve o an daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Onun gözlerine bakarak kendini bıraktı.

Rachel sert ve soğuk zeminde yatarken *neler olduğunu* düşünüyordu.

Çünkü kendisini bu dünyanın kadını olarak görmesine ve pek çok kez sevişmiş olmasına rağmen daha önce böyle sevişip sevişmediğinden emin değildi. Sanki görünmez bir güç içinde dolaşüyor gibiydi. Vücudu kendi ritminde hareket etmişti. Bütün tepkileri bilincinden çok daha derinden bir yerlerden gelmişti. Aynı anda kendini hem zayıf hem de çok güçlü hissediyordu. Yine de kontrollüydü ve tüm bu olanlar çılgıncasına içtendi.

O kadar içtendi ki birkaç dakika hiç konuşmadan durdular. İkisi de ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Mike bir süre sonra kendini toparladı. “Giyinmemiz lazım.”

Tamam. Rachel bir anda onun bay nazik olmayacağını tahmin etmesi gerektiğini düşünüyordu. Belki hayatının en güzel seksini yaşarken bazı gerçekleri unutmuştu. “Doğru,” dedi Mike üzerinden kalkarken. “Giyinmeliyiz tabii.” Daha sonra aklına başka bir şey geldi. “Neden acele ediyoruz? Yakın zamanda yardımın geleceğini sanmıyorum.”

Romo ayaktaydı, pantolonunun fermuarını çekiyordu. Çok yakışıklı görünüyordu. “Benim cep telefonum var.”

Doğrulup dizlerini kucaklayan Rachel cevapladı. “Bu şimdi mi aklına geliyor?”

“Evet, şimdi aklıma geldi. Aklım başka yerdeydi.”

“Ah tabii.” Bu konuşmanın yarattığı gerginlik suratından okunuyordu ama Romo’nun bunu görmesini istemiyordu. Rastgele sekse boyun eğmişti ve Romo’nun tavırları bundan bir sonuç çıkarmaması gerektiğini ona bir kez daha hatırlatmıştı.

K lödunu giymeye çalışırken Mike “Ben bir Logan’ı deneyeceğim. Crestview’da bir başsağılığı ziyaretine gidecekti ama şimdiye kadar dönmüş olmalı,” dedi.

Bir dakika sonra Mike’ın Logan’a “Beni ara” mesajı bıraktığını duydu. Rachel bluzunu iliklerken Mike’ın Logan’dan sonra kimi deneyeceğini merak ediyordu. Kırmızı topuklu ayakkabılarını giymişti ki dışarıda anahtar sesine benzer bir ses duydu.

İkisi de donup kalmışlardı. Mike’ın üstü çıplaktı. Rachel ayağının altındaki mavi gömleği alıp ona fırlattı. “Orada kimse var mı?” Okul müdürü Turley’nin sesine benziyordu.

“Evet, biz içeride kilitli kaldık,” diye bağırdı Rachel. Mike ona anlamlı bir yüz ifadesiyle baktı ama Rachel’in bu fırsatı kaçırmaya hiç niyeti yoktu.

Kapı açıldığında Mike gömleğini yeni iliklemişti ama saçları hâlâ dağınıktı.

“Eşekleri yeni kamyonu yükledim, arabama gidiyordum ki buradan ışık geldiğini gördüm. Ne oldu burada?”

Bir bilsen diye düşündü Rachel. “Rachel kapıyı kapatıp bizi içeri kilitledi,” dedi Mike. Fazla suçlayıcı bir tonda söylememiştir ama yine de bu cümle Rachel’in utanmasına sebep olmuştu.

“Bu kapıyı yaptırmalıyız, çok da zor bir iş değil,” dedi Turley. Rachel da Mike’a kendini beğenmiş bir bakış attı.

Üçü birlikte odadan çıktılar. Rachel kendini karmaşık bir durumda hissediyordu. Beş dakika önce can düşmanının altında çırılçıplak yatıyordu. Şimdi ise sanki hiçbir şey olmamış gibi Müdür Turley ile eşek topundan bahsediyorlardı. Sanki çöpte kullanılmış bir kondom bırakmamış gibiydiler. Sanki dünyası radikal bir biçimde değişmemiş gibiydi.

Aslında dünyası gerçekten değişmişti. Korkunç Romo ile sevişmişti ve böyle bir şeyi yapacağı şimdiye kadar aklının ucundan geçmemişti. Ve hayatı boyunca hiç böyle sevişmemişti. Böyle bir seksten sonra bundan sonrakileri beğenebi-

lecek miydi? Hâlâ Romo'nun içinde hareket ettiği anları düşünüyordu. Bu bir artçı şoktu.

Müdürün arabası kapıya yakındı, bu nedenle Mike ve Rachel'ı yalnız bırakmıştı. Sonbahar kendini göstermeye başlamıştı, hava serindi.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, ben genelde böyle şeyler yapmam," dedi Rachel birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

"Okulda sevişmekten mi bahsediyorsun? Bu konuda fazla endişeleniyorsun."

"Ben yakalanmaktan korktum. Ayrıca genelde tanımadığım insanlarla sevişmem demek istemiştım."

"Ve hoşlanmadığın sanırım," diye ekledi Mike.

"Doğru, ben ne bir meleğim ne de bir azize, bunu kabul ediyorum ama bu benim için alışılmadık bir şeydi." Gerçekten de öyleydi. Rachel için rastgele seks daha önce yapmadığı bir şey değildi ama partnerleri konusunda genelde çok seçici olurdu.

"Peki neden yaptın?"

Güzel soru, birkaç saniye cevap vermedi Rachel. "Senin dediğin gibi işi yapıp bitirdik."

"Şimdi bitti mi?"

"Kesinlikle," dedi yalan olduğunu bilmesine rağmen.

"İyi, benim için de öyle," diye cevapladı Rachel. Midesi kasılıyordu.

"Benim arabam şurada," dedi ilerdeki BMW'yi göstererek. İlerideki büyük pikapı da görmüştü. Orada bulunan tek araç olduğundan onun da Mike'm olduğunu tahmin ediyordu.

Kendini çok garip ve hayal kırıklığına uğramış hissediyor olmasına rağmen gecenin böyle soğuk bir şekilde bitmesini istemiyordu. Mike eski kaba kimliğine dönmüş olsa da Rachel daha önce biraz sıcaklıkla ve öpüşmeyle bitmeyen bir seks hiç yaşamamıştı. *Görünüşe göre her şeyin bir ilki oluyor.*

Mike'dan bir tepki alamayacağını bildiği için yavaşça yolunu onunkinden ayırmıştı ki o an elini tutan Mike şaşırtıcı bir hareket yaptı ve onu kendine doğru çekti.

Rachel'in kulağına eğildi ve fısıldadı. "Bilgin olsun diye söylüyorum; daha önce bu iş benim için hiç bu kadar güzel olmamıştı." Daha sonra avucuyla Rachel'in çenesini kavrayarak ona büyük bir öpücük verdi.

Tanrım işte böyle!

"İyi geceler Farris," dedi öpücük bittiğinde.

"İyi geceler Romeo."

Bir sonraki gün Rachel kitabevine geldiğinde Amy bir sandalyenin üstüne çıkmış tavana hayalet şeklinde bir lambayı asmaya çalışıyordu. Tessa ise tezgâhın üstüne minyatür bal-kabakları koymakla meşguldü. Rachel, Tessa'yı gördüğünde rahatladı. "Gelmişsin, bu iyi olduğun anlamına mı geliyor?"

Tessa başını salladı. Teni solgun olmasına rağmen gülüm-süyordu. "Kalkacak kadar iyiyim, hastalığın beni uzun süre yatağa bağlaması hiç hoşuma gitmiyor."

"Kendimi kötü hissediyorum, sen hastalandığından beri yanında olamadım."

"Nasıl yanımda olacaksın ki, sen Chicago'da yaşıyorsun."

"Yine de daha önce gelmeliydim. Eğer en iyi arkadaşla-rımdan biri hastalık geçiriyorsa ben de onun yanında olma-lıydım."

"Üzülme, beni sürekli aradın ve sürekli yazıştık. Merak etme her şey iyi."

"Tamam, sadece seni düşündüğümü bilmeni istiyorum."

Tessa şüpheli bir şekilde baktı. "Sana ne oldu anlamadım ama merak etme, biliyorum beni düşündüğünü."

O sırada Amy ayaklarının arasında sürekli dört dönen şişman kediye takılıp neredeyse düşüyordu. Tessa yardımına yetişti. "Bu kedi tam bir baş belası."

“Biliyorum, biliyorum. Edna’ya sordun mu?”

“Hay aksi, unuttum ama soracağım. Söz.”

“Peki, dün gece nasıldı anlat bakalım? Logan’la eğlendiniz mi?”

Rachel içini çekti. “Hayır, çünkü Logan gelmedi.”

Amy işini bırakıp Rachel’a döndü. “Şaka yapıyorsun?”

“Hayır, son anda Crestview’a gitmesi gerekmiş o yüzden yerine Mike Romo’yu gönderdi.”

Amy, Tessa’ya göz kırptı. “Hımm, öyle mi?”

“Peki, ikiniz yine kapıştınız mı?”

Rachel bir süre bu soruya nasıl cevap vereceğini düşündü. “Öyle de diyebiliriz.”

Amy gözlerini Rachel’a dikti. “Ne demek istiyorsun?”

“Oyundan sonra orada seviştik.”

Amy’nin elindeki lamba kaydı ve Tessa’nın çabasına rağmen Shakespeare’in üzerine düştü. Kedi bağırarak lambayla ve kablosuyla mücadele etmeye başladı, bu da Amy’nin dengesini kaybetmesi için fazlasıyla yeterliydi. Başını sandalyeye vurmuştu ama en azından lambanın üzerine düşmemeyi başarmıştı. Kendini toparladıktan sonra doğruldu ve şaşkın bir şekilde Rachel’a baktı.

“Ben size söyledim, bu kedi tam bir haylaz.”

“Bu kedinin suçu değil, ben orda lamba asmaya çalışırken bombayı kedi patlatmadı.”

Tessa da ağzı açık Rachel’a bakıyordu. “Lütfen tekrarlar mısın?”

“Tabii, bu kedi tam bir-”

“Hayır, Mike Romo’yla ilgili olan cümleleri tekrarla çünkü sanırım yanlış anladık.”

“Yanlış anlamadınız. Memur Romo’yla yattım.”

“Ulu tanrım,” dedi Tessa.

Amy, şaşırtıcı bir şekilde şoku çabuk atlatmıştı ve hatta

lambanın kordonu boynuna bir kolye gibi dolanmış olmasına rağmen halinden memnun görünüyordu. “Sana ikinizin iyi bir çift olacağını söylediğimde tiksiniştin ama bak ben haklı çıktım. Onun o kadar da korkunç biri olmadığını sen de anlamışsın.” Ardından ellerini çırpı. “Harika, Rachel için bir sonbahar aşkı başlıyor.”

Rachel durmalarını işaret ederek ellerini kaldırdı. “Dur bakalım Hızlı Gonzales, sakın ol. Sadece seviştik dedim. Size onun Bay Romantik’e dönüştüğünü söylediğimi hatırlamıyorum.”

Tessa, Rachel’ı sandalyelerden birine oturttu. “Eğer bir dükkânın zemininde doğru düzgün tanımadığın bir adamla sevişiyorsan çok fazla romantizm beklememelisin öyle değil mi?”

Rachel omzunu silkti. “Kabul. Zaten ben de şikâyetçi değilim. Ayrıca...” Rachel dudaklarını ısırdı. “Düşünceli davranıldığı zamanlar olmadı değil. Ama orgazm sonrası muhabbetle ilgili biraz derse ihtiyacı var.”

“Tekrarlıyorum, dükkân, zemin, yabancı...”

“Yani orgazm vardı...” Amy, Rachel’dan bir doğrulama bekliyordu. Bu terim Amy’yi rahatsız etmiş gibiydi. Basit kelimelerle seksten bahsetmekte bir sorunu yoktu aslında ama detaylara gelince biraz utanıyordu.

“Orgazmlar,” dedi Rachel.

“Vayyy!”

“Evet, bu kısım beni de açıkçası biraz şaşırttı. Çünkü bu benim... her zaman yaşadığım bir şey değil.”

“Kaç tane?” diye atıldı Tessa.

“Sadece iki, ama oldukça yeterliydi. Bir kez daha olsaydı beni taşımak için bir sedyeye ihtiyaç olacaktı.”

Amy kordonlardan kurtulmuştu sonunda. “Baştan başlayabilir miyiz lütfen? En başından. Böyle bir şey nasıl oldu?”

Ve böylece Rachel gizemli kilitli kapı ve şalından başlaya-

rak bütün hikâyeyi anlattı ve “Sonra beni öpmeye başladı,” diyerek sözlerini bitirdi.

“Tamam, tamam, ön sevişme kısmını geçelim,” dedi Tessa. “O nasıldı?”

Ve Rachel’in yanakları hiç de alışık olmadığı bir şekilde kızardı. Ona göre bu ağlamak gibi bir şeydi –hiçbir zaman ağlamamış, hiçbir zaman böyle utanıp kızarmamıştı. Bu çok saçmaydı. Sanki daha önce hiç seks hakkında konuşmamışlardı, ama işte bu kez kendinden çok Amy gibi davranıyordu.

“O kadar mı iyiydi?” diye sordu Tessa, açıkça hayran kalmış görünüyordu.

Rachel’in bakışları arkadaşları üzerinde dolandı ve onlara dün gecedен beri beynini yiyen acımasız gerçeği anlattı. “Bugüne kadar hayatımda yaşadığım en iyi seksti.”

“Vay canına. Bu büyük bir itiraf,” dedi Tessa. “Çünkü bu konuda bir sürü tecrüben var.”

Rachel terslenerek arkadaşına baktı ve Tessa ellerini havaya kaldırıp, “Sadece gerçekleri dile getirdim,” dedi. Ve aslına bakılırsa Rachel’in bu konuda pek söz söyleme hakkı yoktu; çünkü o bekâretini -hizmetli odasında Russell Jamison’la birlikte olduğu gün- bütün arkadaşlarından önce kaybetmişti ve o zamandan beri seçici olmakla birlikte oldukça sağlam bir cinsel iştaha sahipti.

“Pekâlâ, onu bu kadar iyi yapan ne?” diye sordu Tessa ve Rachel’in yüzü yine kızardı –bu kez Amy de kendisine katılmıştı. Büyük olasılıkla yüzünde beliren canlılık ifadesi yüzündendi.

“Bunu... tam olarak açıklayabilmem mümkün değil,” dedi. “Yavaş ve gerçekten şehvet doluydu. Ve o...ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ellerini nasıl kullanması gerektiğini... Ve bilirsiniz... aletini de.”

Shakespeare iki kitap rafının arasından sessizce ve dikkatlice Rachel’in koltuğuna yöneldiği ana kadar, kızların üçü de öylece oturup, Rachel’in anlattıklarını düşündüler. Sha-

kespeare davet edilmediği halde, Rachel'ın yanındaki boşluğa sıçrayıp, tortop olarak kucığına doğru kıvrıldı.

“Peki...” dedi Tessa en sonunda. “Şimdi ne olacak?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Onunla tekrar görüşecek misin?”

Rachel hafifçe geriye kayarak doğruldu. “Ah, hayır. Bu... bu o tarz bir şey değil.”

“Hayatının seksini yaşadın,” diye hatırlattı Amy; yüzünün kırmızılığı hâlâ tam olarak geçmiş değildi.

“Doğru, ama daha önce de birçok kez size açıklamaya çalıştığım gibi, bazen seks sadece sekstir. Yalnızca iki kişinin insani ihtiyaçlardan dolayı yapmaktan keyif aldığı bir şeydir. Ve ikimiz de bunun sadece vücudumuzdan atma ihtiyacı duyduğumuz bir şey olduğu konusunda hemfikir olduk.”

“Enfeksiyon gibi mi?” diye sordu Tessa, bu düşünceye inanmadığı çok açıktı.

Yine de Rachel, ona anlatmaya çalıştı. “Pekâlâ, onu tanıdığım ilk andan itibaren birbirimize karşı tuhaf bir çekim içindeydik, doğru. Ama birbirimizden kesinlikle hoşlanmadığımız için ve ikimizin dünyası apayrı olduğu için, bunu ileriye götürmek aptallık olurdu. Zaten beş dakikadan daha uzun bir süre birbirimizle iyi geçinebilirsek şanslı sayılırız.” Sonra düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. “Seks hariç. O sırada *gayet iyi* geçindik. Sonrasındaysa her şey eski haline döndü. Tüm söyleyebileceklerim bunlardan ibaret.”

Arkadaşları ona deliymiş gibi baktılar. Ama sonra kendine hatırlatması gerekti –burası Destiny’ydi, kazıklardan yapılmış çitler diyarı ve kendine özgü değerleri olan küçük bir kasaba. Amy ve hatta görünüşe göre Tessa için, kendisinin geldiği yeri ve bu neden meselenin peşinde koşmayacağını anlamak zordu. Ve bu da neden Chicago’ya ait olduğunu gösteren bir başka sebepti, orada insanlar daha ileri görüşlüydüler.

“Ve kendimi biraz tuhaf hissetsem de,” diye devam etti, “öncesine göre çok daha sakinim. Bu yaşadığım, içimdeki stresi atmama gerçekten yardımcı oldu.” Ve *stressiz* kalmak istediği, işiyle ya da başka şeylerle ilgili dertleri düşünmek istemediği için konuyu değiştirmeye karar verdi. “Pekâlâ, artık bana Romo’nun başına gelen korkunç şeyi anlatabilir misiniz?”

“Şey, şimdi *olmaz*,” diye yanıtladı Amy, “Sue Ann ve Jenny her an gelebilirler. İkisi de dün gece kitap kulübüne katıldılar ve onları bugün bizimle birlikte öğle yemeğine davet ettim.”

“İyi yapmışsın,” dedi Rachel ve söylediğinde samimiydi. “Ama bu iş gittikçe saçma bir hale dönüşüyor. Hadi artık ağzındaki baklayı çıkar. Öncesinde ondan nefret ettiğim için hakkında merak ettiğim tek şey buydu ama şimdi... onunla ilişkiye girdim. Tanrı aşkına onunla seviştik Amy! Anlat. Hemen, şimdi.”

Amy, pes ettiğini gösteren derin bir nefes verdi. “Pekâlâ, öyle olsun. Ama hızlıca anlatacağım.”

“Lütfen.”

“Tamam.” Oturduğu yerden öne doğru eğildi ve yalnız olmalarına rağmen, sanki birileri gizlice onları dinleyebilirmiş gibi etrafı kontrol etti. “Mike on iki yaşındayken, ailesiyle birlikte Crestview’in kuzeyindeki eyalet parkı içinde yer alan göl kenarında kamp yapmaya gitmişler. Ailesi birkaç parça erzak almaya gittiğinde, on yaşındaki erkek kardeşi Lucky ile beş yaşındaki kız kardeşi Anna’ya Mike göz kulak oluyormuş. Ama ailesi yanlarından ayrıldıktan kısa bir süre sonra Anna ortadan kaybolmuş.”

Rachel’in kalbi duracak gibi oldu. “Ulu Tanrım, bu hikâyeyi *hatırlıyorum*. Mike, o Romo mu?”

“Evet. Hatırlamadığına inanamamıştım zaten –o zamanlar için çok önemli bir olaydı bu. Sanırım dokuz yaşlarındaydık.”

“O kadar çok Romo vardı ki, ayrıca bizden yalnızca bir sınıf büyük olduğu için Lucky’yi hatırlıyorum ama Mike’ın o ailedeki diğer erkek olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Tanrım.”

Amy haklıydı –o dönem bu olay bütün kasaba halkı için büyük bir trajedi olmuştu. “Babam bile onu aramaya gitmişti. Böylesine bir olayda düşmanlığın bir önemi olmadığını söylemişti.”

“Benim babam ve amcam da yardım için göle gitmişlerdi,” diye ekledi Tessa.

“Doğru,” dedi Amy. “Bütün parkta büyük çaplı bir arama yapılmıştı.”

“Ama onu asla bulamadılar,” diye anımsadı Rachel.

Amy başıyla onayladı. “O gün bugündür ona ne olduğunu kimse bilmiyor.”

Ve o Mike’ın kız kardeşiydi! “*Tanrım.*” Rachel’in tüyleri ürpermişti.

“Her neyse,” dedi Amy, “Logan’a göre Mike hiçbir zaman suçluluk duygusundan kurtulamadı. Çünkü olay meydana geldiğinde, çocuklara göz kulak olması gereken kişi oydu.”

“Ah, ama bu çok kötü.”

“Ve şimdi...”

“Şimdi ne?”

“Şey, şimdi neredeyse yapayalnız.”

Ama Rachel, Amy’nin ne demek istediğini anlamadı, öne doğru eğilerek sessizce sordu, “Nasıl yalnız?”

“Lucky neredeyse dağılmış durumdaydı –oldukça kötü bir çocuğa dönüşmüştü.” Rachel da aynen böyle hatırlıyordu Lucky’yi: daima uzak durulması gereken, başı sürekli belada olan biri olarak. “Liseden sonra kasabadan ayrıldı ve bir daha geri dönmedi –bu yüzden kimse ona ne olduğunu bil-

miyor. Ve ondan sonra Mike'ın anne ve babası da Florida'ya taşındı. Hiçbir zaman kayıplarının üstesinden gelemediler ve buralarda olmaya daha fazla katlanamadılar.”

“Mike neden onlarla birlikte gitmedi?” Bütün olup bitenden sonra burada uğruna kalmasını gerektirecek ne vardı ki?

Amy başını salladı. “Kim bilir? Ama... her zaman öfkeli olmasına karşı gösterdiğim hoşgörünün sebebi bu.”

Tam o sırada kapının üzerindeki çan şingirdadı ve Sue Ann ile Jenny içeri girdiler. “Rachel Farris, yeniden Destiny’de –bugünleri göreceğime hayatta inanmazdım!” dedi Sue Ann canlı gülümsemesiyle. Rachel de tıpkı Dew Drop’ta tesadüfen Jenny ile karşılaştığında olduğu gibi, eski arkadaşlarını gördüğü için heyecanlıydı –ve birkaç dakika içinde arayı kapatmış olarak buluşmanın tadını çıkaracaklardı. Ama o dakika, hâlâ başı dönüyor, Mike Romo’nun başına gelenleri duyduktan sonra kendini toparlamaya çalışıyordu. Hayal edebileceğinden çok daha beter bir durumdu bu.

“Ben de,” demeyi başardı sonunda Rachel ve Sue Ann’i karşılamak için yerinden kalktı.

“Dünya gezilerini duymak için sabırsızlanıyorum. Geçen yıl İtalya’ya gittiğini duydum ve seni deli gibi kışkandım.”

Rachel gülümsemeye çalıştı. “Bense *seninle* ilgili haberleri almayı tercih ederim ve bugünlerde bana Sue Ann’in küçük bir kopyası olduğundan bahsettiler.” –Herkes Sophie’nin tıpkı annesine benzediğini söylüyordu– “Bu yüzden umarım yanında bir fotoğrafı vardır.”

Amy bir saatliğine dükkânı kapattığında, Mike Romo’nun acı dolu geçmişi hâlâ bütün ağırlığıyla Rachel’in üzerindeydi ama arkadaşlarına odaklanmaya çalıştı ve kendi kendine bunun bir önemi olmadığını söyledi.

Ne de olsa Mike ondan hoşlanmıyordu –kendisi de Mike’dan.

Bir kereliğine seks yapmışlar ve bunu sistemlerinden çıkarıp atmışlardı. Artık tamamen bitmişti.

Ama aksine kalbinde hâlâ onun acısını taşıyordu.

“Ah Romeo, Romeo; neden Romeo’sun sen?”

William Shakespeare, Romeo&Juliet

6. BÖLÜM

Ağustos ayı eylüle dönerken bahçe insanlarla dolup taşıyordu. Rachel normalde İşçi Bayramı tatilinde kız arkadaşlarıyla Miami’ye uçar ya da işyerinden arkadaşlarıyla Michigan Gölü’nde tekne gezintisine çıkardı –Chase, kamaralı büyük bir tekneye sahipti ve çalışanlarını sık sık teknesine davet ederdi. Ama bu sene, Farris Ailesi Elma Bahçeleri’nden, kendi elmalarını toplamaya gelen müşterileri karşılıyordu.

Ahırın hemen yanında, kot pantolonu ve üzerine oturan kırmızı renkli tişörtüyle ayakta durmuş, misafirlere sepetleri dağıtıyor ve onları seçtikleri elmalıklara yönlendiriyordu. Gala elmalarından biraz kalmıştı, bir de hasata hazır durumda olan McIntosh ve Honeycrisp elmalıkları vardı.

“Rachel, Benson Ailesi’ne Honeycrisp elmalıklarına kadar eşlik eder misin?” diye rica etti Edna. “Geri döndüğünde de biraz önce boşalttığımız sepetleri yeniden istiflemeye yardım edebilirsin. Saat daha erken ve bugün epey müşterimiz olacak.”

Doğrusu Edna bugün canına okuyordu ama Rachel onu tüm bu koşturmaca içinde tek başına bırakmak istemediğinden bu durumu önemsemiyordu. Ayrıca bu iş insana tahminlerinin ötesinde bir canlılık da kazandırıyordu. Harika bir gündü, masmavi bir gökyüzü vardı, güneş tepelerinde tüm

sıcaklığıyla parlıyordu ve hafif esintiyle birlikte elma kokusu her yeri sarıyordu. Bir yerlerden kuşların cıvıltısı duyuluyordu. Ve her şeyden öte, son günlerde merdiven tepesinde geçirdiği onca zamandan sonra, Benson'lara yolu gösterirken ağaçlar arasında yapılan ufak yürüyüş ona çok iyi gelmişti. Brian Cahill'in -Edna'nın yarı zamanlı olarak işe aldığı oğlanı- yaşlı bir çiftin McIntosh elmalarıyla dolu sepetini, bahçenin temin ettiği yük arabasına yerleştirmeye yardım ettiğini gördüğünde el salladı.

Elmalar hakkında insanlarla konuşmanın tuhaf bir şekilde... rahatlatıcı olduğu gerçeğini de inkâr edemezdi. Takım elbiseli ve kravatlı inatçı adamlarla, reklam ve tanıtım işleri için on binlerce dolar harcama üzerine yapılan konuşmalardan çok daha stressizdi. Elma ticareti, oldukça basit ve çok daha nazik bir işti.

Ama sen bu yüzden Edna'nın elma işinden elde ettiği paradan çok daha fazlasını kazanıyorsun. Ve dünya para üzerine dönüyor. İnsanlar başını sokacak bir çatıya, karnını doyuracak yemeğe para sayesinde sahip oluyor.

Ayrıca elma işi bir anlamda fazla basit kaçıyordu belki de. Çünkü bu iş, Mike Romo'yu zihninden uzaklaştırmaya yeterli gelmiyordu. Conrad/Phelps'teki hayatını düşünmediği zamanlarda, odaklandığı tek şey Mike Romo'ya dair düşüncelerdi. Onu öpme şeklinden, içinde nasıl hareket ettiği ve kendisini nasıl da şaşırtıcı bir şekilde dolu hissettirdiğine kadar... Ve ona bağlanmış olduğu gerçeği de... Bu kısmı kendine itiraf etmekten hoşlanmıyordu; çünkü ikisi de bunun tek seferlik bir şey olduğu konusunda hemfikir olmuşlardı ama bu kadar yoğun bir sevişme yaşayıp sonrasında da biraz olsun bağıllık hissetmemek çok zordu.

Normal anlamda bir bağıllık değildi tabii. Sonuçta onu çok az tanıyordu ve okulda birlikte geçirdikleri gece dışında onunla iyi geçinebildiği söylenemezdi.

Ama o günden sonra onu bir daha görememiş olmaktan dolayı biraz huzursuzdu. Görmüş olsa ona karşı nasıl dav-

ranacağını bildiğinden değil ama artık durum, birkaç gün önce onunla karşılaşmaktan kaçındığı zamanlardan elbette farklıydı.

Pekâlâ, bu bağlılık duygusundan olabildiğince silkinip kurtulmak zorundaydı. Bir kere o, erkeklere karşı bağlılık hisseden kadınlardan değildi; bu yüzden sürekli güç gösterisinde bulunan küçük bir kasaba polisi, bu tarz duyguları boşa harcamak isteyeceği en son erkekti. Ayrıca ne de olsa yakında buradan ayrılacaktı.

“İşte geldik,” dedi Bensonlara; Columbus’tan günübirlik gelen dört kişilik sevimli bir aileydi. Genç erkek ve kız çocuğu yük arabasını çekme işini birlikte üstlenmişlerdi. “Bütün bu alanda Honeycrisp ağaçları var ve özellikle dış taraftaki dallar iyi ve olgun elmalarla dolu. Renklere göre hareket etmeyin, iyi bir elmayı elinize aldığınızda onun sert ve kütür kütür olduğunu hissidersiniz. Eğer yardım isterseniz ya da sorularınız varsa söyleyin; yoksa, size iyi eğlenceler.”

Küçük kırmızı ahıra döndüğünde kendini Mike Romo’yla yaptığı seks ve bunun yarattığı şoktan çok daha fazlasını düşünürken buldu. Onun, küçük kızları ortadan kaybolan ailenin bir üyesi olduğunu öğrenmek şaşkına döndürmüştü Rachel’ı. Ve ondan hiç hoşlanmamasına rağmen, bu kayıpla ilgili kendini suçladığını duymak, bu olayı her düşündüğünde içini sızlatıyordu. Alt tarafı on iki yaşındaydı, daha kendisi bir çocuktuktu. Böylesi bir kayıp ve bunun için insanın kendisini suçlamasının ağırlığı birini ne hale getirirdi kim bilir?

“Güzel, hesapları kapamaya yardım için tam zamanında yetiştin,” dedi Edna, Rachel ahırın köşesini döndüğünde. Çoğu aile ve çift elmaların ücretini ödeyip gitmek için hazırdı. Rachel hemen hesaplamaları yaptı ve kredi kartlarıyla yapılan ödemelerle ilgili Edna’ya yardım etti. İşlemler tamamlandığında, köprüyü geçen birkaç arabanın daha kendilerine katılmak üzere yaklaştıklarını gördüler.

Saatler akşam altıyı gösterdiğinde son araba ayrılmış ve Rachel bitkin düşmüştü. Edna da yorgun görünüyordu ama

vücudunda tükenmeyen bir pil varmış gibi hâlâ hareket halindeydi.

“Sen artık paydos edebilirsin,” dedi Rachel. “Kalan işleri ben toparlarım.” Yapılacak fazla bir şey kalmamıştı –sepetler bir kenara istiflenecek, yük arabaları ahıra yerleştirilecek ve Edna’nın eski taşınabilir yazarkasası ile antika pos cihazı eve getirilecekti.

“Birazdan,” dedi Edna.

“Ne de olsa dizlerin kötü durumda *unuttun mu?*” dedi Rachel, *hâlâ* Edna’nın diz ağrıları hakkında kendisini kandırıp kandırmadığından emin değildi.

Yazarkasanın çekmecesindeki paraları düzenlerken, Edna durdu ve eğilerek bir dizini ovuşturmaya başladı. “Dizlerimden söz açılmışken, *gerçekten* de ağrıyor.”

Pekâlâ, ağrıyor mu ağrımıyor mu? Ve... Kahretsin, artık ağrıyıp ağrımadığının bir önemi var mı ki?

“O halde içeri gir ve kalan işleri benim bitirmeme izin ver.”

Ama Edna işleri tamamlama ve dinlenmeye çekilme arasında kararsız kaldı. “Sanırım beni bir süre daha idare edebilirler –ve... artık herkes gittiğine göre, sana göstermek istediğim bir şey var.”

“Neymiş?”

“Beni takip et,” dedi Edna ve Rachel da büyükannesiyle birlikte ahırın arka bölümüne doğru ilerledi; varlığını çoktan unutmuş olduğu ve ancak şimdi görünce hatırladığı eski kilere doğru.

“Ah, çocukken burada oynardık,” dedi neşeyle. Kardeşi ve kuzenleriyle hayali oyunlarında burayı büyük bir “zindan” olarak kullandıklarını hatırladı.

“Hatırı sayılır miktarda elmaya zarar verirdiniz benim *hatırladığım* kadarıyla,” diye homurdandı Edna.

“Onların üzerinde tepinen ve ezmeye çalışan yalnızca

Robby'ydi, geri kalanımız hiçbir şey yapmazdı. Ama o suçu hepimizin üzerine atmak için yalan söylerdi.”

Edna başını salladı ve söylendi. “Ah o Robby nasıl da sinisi bir çocuktuk.” Sonra eski kiler kapısına doğru eğildi. Yere neredeyse paralel olan bu kapıdan aşağıya doğru iniliyordu.

“Dur, Edna, bırak ben yapayım,” dedi Rachel; çünkü Edna oldukça bitkin görünüyordu ve solgun yeşil renkli ahşap kapının kilidini açmakta zorlanıyor gibiydi. Anahtarlığı Edna’nın elinden aldı ve kapının kanatlarını iki yana doğru genişçe açarak ev sahipliği yaptı. Taş merdivenlerden dikkatlice aşağıdaki serin ve karanlık kilere doğru ilerlediler.

“Aşağıda fare yoktur değil mi?” diye sordu Rachel –karanlık ve yeraltındaki kapalı alanlardan kendini bildi bileli hoşlanmazdı, bodrum katlarından bile.

“Umarım yoktur, yoksa elmalarımız mahvolur,” dedi Edna, bunun gereksiz bir endişe olduğunu ima ederek.

“Peki, neden buraya indik?” En alt kata ulaşmışlardı ve etrafları, çoğu bomboş raflarla doluydu.

“Elmaların depolanmasıyla ilgili küçüklüğünden bir şeyler hatırlıyor musun bilmem ama yine de hafızanı tazelememe izin ver.”

“Tamam –anlat bakalım.”

“Şimdi, belli bir süreliğine depolanması gereken elmalar buraya getirilir. Görüyor musun,” dedi eliyle ileriye işaret ederek. “Elma festivali için ayırdığım birkaç kasa Gala elmalarını Brian ile buraya gönderdim bile. Buranın serinlik ve karanlığı onları taze tutacak.”

“Festival yaklaştığında, elmaların bir kısmını da kış için depolamak isteyeceğiz ve onların saklanma yöntemi biraz daha farklı. Şuradaki gazete yığınına görüyor musun?” diye tekrar işaret etti, “Onları saklıyorum çünkü her bir elmanın yaklaşık çeyrek sayfa kâğıtla tek tek sarılması gerekiyor. Sonra onları istediğimizde kullanmak üzere raflara yığacağız. Çoğunlukla haftada bir kasa elmayı Willie Hoskins’in dük-

kanı General Mercantile'e götürüyoruz, orayı hatırladın mı?"

"Orası hâlâ duruyor mu?" Eski devirden kalma dükkânda yalnızca bazı temel gıdalar satılırdı: atıştırmalıklar ve meşrubatlar ile bazı meyve ve sebzeler. Ve onun yaşındaki çoğu kişinin sahip diye adlandırdığı Grampy Hoskins, Rachel'ın küçük bir kızken oldukça hoşuna giden eski bir şekerleme makinesine sahipti.

"Elbette duruyor ve ayrıca o benim en güvenilir müşterim. Bazen de meyveli pasta ve turta yapmak için elma almaya uğrayan geçici müşterilerim oluyor ve aceleyle buraya iniyorum. Ve tabii ki kendi kullanımım için de elimin altında elma bulundurmak istiyorum. Bu yüzden toplama işimiz bittiğinde, onları paketlemeye başlamalıyız ki gelecek yazı kadar beni idare edebilecek dolu bir kilerim olsun."

"Peki, buraya ilk geldiğinde kiler var mıydı yoksa büyükbabam Edward mı yaptı?" diye sordu Rachel, merdivenlerden çıkarken. Daha önce hiç ilgisini çekmemişti ama şimdi bahçenin geçmişiyile ve bu yerle ilgili şeyleri gittikçe merak etmeye başladığını fark etti.

"İkisi de değil," diye cevap verdi Edna, birer kanadından tutup kapıyı kapattıkları sırada. "Buraya ilk geldiğim yaz, Giovanni Romo ve erkek kardeşlerim bu kileri inşa etti."

Ah tabii –şu meşhur iyi kalpli Giovanni. "Hikâyenin geri kalanını bana hâlâ anlatmadın," diye dokundurdu Rachel, bir yandan da asma kilidi takmak için yere eğilmişti. Son günlerde istemeden de olsa Giovanni'nin torununa kendini öyle bir kaptırmıştı ki, Edna'nın hikâyesi aklından uçup gitmişti. Ama şimdi yeniden hatırladığına göre, Edna'nın, Mike'm büyükbabasına nasıl vurulduğunu öğrenmek istiyordu.

Ayağa kalktığında Edna'yı özlem dolu bir halde, kilerin üstünde bir noktaya bakarken buldu. Rachel onun *her şeye* özlem duymasına alışmakta zorlanıyordu ama yine de sordu. "Ne düşünüyorsun?"

“Giovanni’nin yakıcı güneş altında üzerinde tişört olmadan çalışırken nasıl da hoş göründüğünü.”

Rachel hafifçe geri çekilerek “Edna,” diye çıkıştı.

Ama büyükannesi sadece ciddi bir bakış atmakla yetindi. “Ben insan değil miyim? Yaşlıyım diye hiçbir zaman böyle şeyler hissetmediğimi mi sanıyorsun?”

Rachel gözlerini kırıştırdı. “Şey, hayır tabii. Hissettiğine eminim, yalnızca...”

“Yalnızca ne?” diye sordu Edna elleri belinde.

“Sanırım... Yalnızca bu konular hakkında konuşmana alışık değilim. Ve sonuçta sen benim *büyükannemsin*, bu yüzden biraz garip bir durum.”

Edna başını eğdi ve ciddi bir tonda konuştu. “Pekâlâ. Bak sana ne diyceğim hayatım, eğer bu hikâyeyi dinlemek istiyorsan, ben bitirene kadar büyük olasılıkla sana çok daha garip gelen şeyler olacak. Bunu kaldıracabilecek misin?”

“Evet,” dedi Rachel. Çünkü durum çok tuhaftı ve gerçekten de olanları bilmek istiyordu.

“Hadi o zaman. Ahırda, arabaya yükleyip Mercantile’e götürmek istediğim elmalar var. Çalıştığımız sırada sana olanları anlatabilirim.”

Edna ahırın gölgesindeki bir örtüye oturmuş, o sabah bahçeden toplamış olduğu taze fasulyeleri kucağındaki kabin içine kırıyordu –akşam yemeği için etli taze fasulye pişirmeyi planlamıştı. Ama gözlerini Giovanni’nin sırtından ve kollarından alamazken fasulyelere odaklanmak çok zordu. Yanık teni terle kaplanmıştı. Kileri inşa etmede kullandığı düz taş parçalarının her birinin arasına harç sürerken, sağ kol kası hafifçe yön değiştiriyor ve bunu izlemek Edna’nın her tarafının ürpermesine neden oluyordu. Elbette Dell ve Wally de onun hemen yanında çalışıyor ve en az onun kadar ter döküyorlardı ama Edna onların farkında bile değildi –ona göre

oradaki tek kişi Giovanni'ydi.

Giovanni ayağa kalkıp arka cebine uzanarak, alnındaki teri silmek için bir mendil çıkardığında, Edna onun çıplak göğsünü ve alnına dökülen dağınık saçlarını inceledi.

"Biraz ara verelim çocuklar," dedi Giovanni. "Hava, şu an çalışmaya devam etmemiz için fazla sıcak." Gerçekten de yazın ortasıydı –haziran sonuydu – ve hava bunaltıcı derecede sıcaktı. Gölgede bile, Edna'nın göğüs çatalından terler süzülüyordu.

"O halde eğer gerekli parçalar varsa bu işi yapmak yerine traktörü tamir edebilirim," diye önerdi Dell. "Ahırda olduğuna göre, çalışmak için yeterince serin bir ortam sayılır."

Giovanni başını salladı. "Tek başına tamir edebileceğinden emin misin Dell?"

"Elbette. İstersen Edna'ya sor."

İki kardeş de Giovanni'nin Edna'ya karşı olan zaafının, dikkatini bir noktadan diğerine çekmenin en kolay ve hızlı yolu olduğunu öğrenmişlerdi. Bu yüzden Giovanni ona baktığında Edna, "Dell motorlar hakkında her şeyi bilir. Babamızın Farmall model traktörü, komşumuzun Allis-Chalmers marka traktörü ve daha birçoğunun," diye seslendi.

Giovanni tekrar Dell'e döndü. "Chillicothe'daki traktör tedarikçisinden gerekli malzemeleri alabilirsin değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Dell.

Birkaç dakika sonra hepsi Giovanni'nin mutfağında toplanmıştı. Oğlanlar yıkanıp kıyafetlerini değiştirmişler ve Edna onlara, yolculukta yanlarında götürmeleri için peynirli sandviç ve elma hazırlamıştı. Giovanni alınacak parçalar için cüzdanından para çıkardı ve Dell'e uzattı –ardından da bir dizi anahtarın bulunduğu anahtarlığı. "Cadillac'ı alın."

Dell ilk haftalıklarıyla eski aile kamyonetini çoktan tamir etmişti ve Giovanni de eski bir çiftlik kamyonetine sahipti – bu yüzden Dell'in büyük hayranı olduğu turkuaz renkli lüks

arabayı almalarını teklif etmesi büyük şaşkınlık yaratmıştı. Dell, "Emin misin Giovanni?" diye sorduğu sırada, Edna kardeşinin heyecanını saklama çabasını yüzünden okuyabiliyordu.

Giovanni başını salladı ve dönerken depoyu da doldurmalarını söyledi. Edna, Giovanni ile birlikte kardeşlerinin cilalı arabanın içinde uzaklaşmalarını seyrederken, Dell'in günün geri kalanını büyük mutluluk içinde geçireceğinden emindi.

Giovanni'ye gülümsedi. "Gerçekten çok kibarsın. O arabaya ne kadar bayıldığını biliyorsun."

Yakışıklı Giovanni, şimdi kolsuz tişörtü ve askılı pantolonu içinde omzunu silkti ve gülümsedi. "Ağabeyin iyi biri," dedi. "İkisi de öyle -Wally bazen... nasıl desem...sinirli olsa da."

"Sen de peynirli sandviç ister misin?" diye sordu Edna, arka kapıdan mutfığa doğru yönelirken.

Giovanni haylazca başını salladı. "İki kişiye yetecek büyüklükte olsun, bahçede piknik yapacağız."

Bu ikisinin baş başa gitmek üzere oldukları ilk piknik değildi. Edna ve ağabeyleri, Giovanni Romo ile yaşamaya ve onun adına çalışmaya başlayalı neredeyse bir ay olmuştu ve onun Edna'ya karşı özel bir ilgisinin olduğu açıktı.

Ama şimdiye dek ona bir kere bile elini sürmemişti. Ve Edna bunun için yanıp tutuşuyor, içinde bunun açlığını hissediyordu. Bunun kötü bir şey olduğunu biliyordu. Evlerinin yakınındaki Trinity Kilisesi'nde Peder Trapp bu tarz şeyler aleyhinde vaaz vermişti; ama o hiç de kötü bir şeymiş gibi hissetmiyordu. Yalnızca deli gibi arzuladığı şeyi yapmamları hariç tabii, o kötüydü. Tek yapması gereken Giovanni'ye bir kez bakmaktı, sonrasında içinin eridiğini hissedebiliyordu ve bu kesinlikle haziran sıcaklarından kaynaklanmıyordu. Sabah kalktığı andan, gece uyuduğu ana kadar bütün gün boyunca sürekli onu düşünüyordu. Sabahları giyinirken tek düşündüğü ona güzel görünebilmektir. Yemek yaparken, evi

temizlerken, bahçede ya da üzüm asmalarında çalışırken, her şeyi onu memnun edebilmek adına yapıyordu. Şimdiye dek hiç kimse ya da hiçbir şeye kendini bu kadar kaptırmamıştı.

Onun hâlâ kendisine dokunmamış olmasına hiçbir anlam veremiyordu. Pazar ayinlerinden sonra kilisenin arkasında birkaç dakikalığına yalnız kaldığında, ona göz kulak olması gerektiği zamanlarda ya da kendini Wally'nin arkadaşlarından biriyle yürürken bulduğunda hemen her oğlan ona dokunmaya çalışmıştı. Ona öyle geliyordu ki tüm erkeklerin tek isteği dokunmak ve öpüşmekti ve o hepsini reddetmişti. Ona dokunmasını arzuladığı yalnızca bir oğlan – yani bir adam – vardı ve o da bunu yapmıyordu. Belki de Giovanni onu yalnızca bir arkadaş olarak görüyordu.

Edna, sandviçleri, elmaları, asma bağından kopardığı üzümleri ve önceki gün pişirmiş olduğu elmalı turtadan iki dilim ile iki şişe kola ve açacağı bir sepete yerleştirdi. Üzerini pamuklu bir örtüyle kapladı ve örtünün kenarlarını sepetin içine sokuşturdu. Giovanni de dolaptan her zamanki ekose desenli piknik örtülerini aldı. Patikanın ucundaki ağaçları takip ederek bağın derinliklerine ulaştılar ve dereye yakın bir nokta seçtiler –Edna suyu göremese de, üzerinde kırmızının ilk ipuçlarını göstermeye başlayan elmaların bulunduğu bir ağacın gölgesine piknik örtülerini yaydıkları sırada, akıp giden şırıltısını duyabiliyordu. “Derenin sesine bayılıyorum,” dedi. “İçimi huzurla dolduruyor.”

Örtünün üzerine yerleşirlerken Giovanni gülümsedi. Yazlık eteği esen rüzgârla birlikte uçuşup ve bir anlığına dizlerini açığa çıkarırken Edna da ona gülümsedi ve eteğini düzeltti; ama Giovanni'nin bu anı görüp görmediğini merak etmişti.

“Geçmişte bir kez daha bunu söylemiştin,” dedi Giovanni. Kolunun üzerinde yana doğru uzanmıştı. “Yani dereyi sevdiğini. Burayı seçmemin sebebi de bu.”

Edna'nın yüzü hafifçe kızardı, kendini tekrarlamış olmaktan dolayı utanmıştı. Ona zeki görünmek istiyordu. “Sanırım bir türlü...üstesinden gelemiyorum.”

“Neyin?”

“Buranın...buranın ne kadar güzel bir yer olduğu, bizim evimize hiç benzemediği gerçeğinin.”

“Evde durumlar kötü mü?” diye sordu Giovanni ve Edna bu kadar dürüst olduğu için kendine bir tokat atmak istedi – cevap vermek istemiyordu.

Ama yine de gerçeklerden başka bir şey düşünemiyordu. “Şey, zor zamanlar geçiriyoruz,” diye anlattı. “Ve bu annem ve babamın sürekli asabi ve gergin olmasına neden oluyor. Ayrıca...”

“Devam et,” diye onu teşvik etti Giovanni, uzandığı sepetten sandviç ve içecekleri çıkarırken.

Edna dudak büktü, ama sonra geri kalan cümlelerin de ağzından dökülmesine izin verdi. “Bizim evimiz seninki kadar güzel değil. Ve külüstür kamyonetimizi de gördün. Ve ben...buradaki renklere bayılıyorum. Bizim bahçemiz de renkli elbette ama...ben senin evinin önündeki çiçekleri ve kırmızı ahırını seviyorum. Sanırım...buradaki her şey bana çok daha canlı ve parlak görünüyor.” Son kelimeleri söylediğinde Giovanni’nin gözlerinin içine bakmıştı, her zamankinden daha cesur olmaya hazırды –nihayetinde onun dünyasında her şeyin bu kadar parlak görünmesini sağlayan şey gerçekte Giovanni’nin ta kendisiydi ve onun bunu bilmesinin Edna için bir sakıncası yoktu.

“Burada mutlu olman beni de sevindiriyor Edna,” dedi Giovanni ve bir ter boncuğu daha Edna’nın göğüslerinin arasına süzüldü. Gölgede olmalarına rağmen hava çok sıcaktı, ama Giovanni’yle birlikte olduktan sonra bunu dert etmiyordu. “Bilmeni isterim,” dedi, “buraya geldiğinizden beri ben de çok mutluyum.”

Edna dudağını ısırды, heyecandan göğsü sıkışmıştı. “Neden?” diye sordu merakla.

Ve Giovanni, Edna’nın heyecanının aksine, sakın bir sesle cevap verdi. “Seninle birlikte olmak çok hoşuma gidiyor.”

Edna başını eğerek bakışlarını sandviçine dikti; onun gözlerine bakabilecek durumda değildi. “Şey, benim için de öyle. Yani, ben...ben senin arkadaşlığından hoşlanıyorum.”

“Edna sen, İtalya’dan ayrıldığımdan beri... bana kendimi yepyeni bir yerde neredeyse evimdeymiş gibi hissettiren ilk kişisin.”

Bu cümleyle tam olarak neyi kastettiğinden emin olmasa da söyledikleri Edna’nın hoşuna gitti. “Bana evinden biraz daha bahsetsene.” Ona sık sık sorardı ve Giovanni de geçmiş, ailesiyle ilgili ufak tefek şeyler ya da doğduğu kasaba hakkında hikâyeler anlatırdı.

“Bugün neyi öğrenmek istersin?” Düşüncelerini toparlamak için daima ona belli bir soruyla gelmesini isterdi.

Bu nedenle Edna dudağını ısırıp düşünmeye koyuldu. “Ailen ne zamandan beri Vernazza’da?” Giovanni, Edna’ya her seferinde onun dünyanın öteki ucundan geldiğini hatırlatan köyüne ait muhteşem fotoğraflar göstermişti. Ve o da yakın zamanda Edna’nın ailesinin geçmişiyile ilgili aynı soruyu sormuş ve Edna ona kendini bildi bileli tüm ailesinin Appalaş bölgesinde yaşadığını anlatmıştı. “En az yüz elli yıldan beri,” diyerek böbürlenmişti.

Ve bu ona her zaman çok uzun bir süre gibi gelmişti, taa ki şimdi Giovanni konuşana kadar. “Romo’lar ortaçağ döneminden beri Vernazza’da yaşıyorlar. Romo ismi, Roma’ya kutsal ziyaret gerçekleştiren kişi anlamına geliyor.”

Edna afalladı. “Ve sen bunu ardında bırakmayı umursamadin öyle mi? Yani demek istediğim, bu söylediğin muazzam bir süre.”

Giovanni yalnızca omzunu silkti. “Vernazza’yı seviyorum, ama dağlar ve denizin arasına sıkışmış küçük bir köy –ve orada açık arazi ve kendine ait bir şeyler inşa etmek isteyen bir adam için hiçbir fırsat yok. Eğer atalarım seyahat edip yeni yerler keşfetmişse, ben neden onlar gibi kendi yolumu takip etmeyeyim ki?”

Ve o dakika Edna, kader, Tanrı ya da başka bir şeyin kendisini nasıl Destiny'ye sürüklediğini düşündü. Belki de tüm bunlar kaderlerine yazılmıştı.

Çok geçmeden Giovanni içinde turta dilimlerinin olduğu paketi açtı ve Edna'ya şaka yollu takıldı. "Ah, benim için iki dilim mi? Çok cömertsin." Giovanni, ağaçlardaki elmalar henüz olgunlaşmadığı ve kendisi de geçen kışın hasatından hiç depolamadığından, Edna'ya turta yapımında kullanması için meyve halinden biraz elma satın almıştı. Herkes gibi o da Edna'nın turtasına bayılmıştı ve bu onun Giovanni için yaptığı üçüncü turtaydı.

Edna biraz başının döndüğünü hissetse de sepetteki koyu mor renkli üzümlere doğru uzandı –onun bu üzümlere tap-tığını biliyordu, burada yetiştirebilmek için asmaları İtalya'dan getirmişti. "Pekâlâ, ben de senin bütün üzümlerini yerim o zaman," diye şakacı bir şekilde karşılık verdi.

"Himm –sanırım değiş tokuş ederek uzlaşabiliriz. Bir dilim turtaya karşılık üzümlerin yarısı."

"Gayet makul bir anlaşma gibi görünüyor."

"Yalnız...üzümleri bana senin yedirmen gerek."

Edna'nın bakışları Giovanni'ninkilerle buluştuğunda, bu istek yanaklarının fazladan bir heyecan ve sıcaklıkla kızarmasına neden oldu. "Üzümleri benim mi yedirmem gerek?"

Cevabı kısa ve kesin bir baş sallamadan ibaretti. Edna, kendinden bu kadar emin olan, bedeni içinde kendisini bu kadar rahat hisseden bir adama daha rastlamamıştı bugüne dek ve bu durum onu daha da çekici kılıyordu. "Salkımdan bir tane üzüm kopar," diye yol gösterdi "ve onu ağzıma bırak. Tıpkı eski Roma dönemlerinde olduğu gibi," diye ekledi göz kırparak.

Edna'nın Roma dönemine ait pek fazla bilgisi yoktu, ama ona doğru eğilerek, iri bir üzüm tanesini yavaşça Giovanni'nin şehvetli İtalyan ağzına götürdü. Dudakları üzümlerin ardından kapandı; Edna'nın parmak uçlarını da kaplayarak.

Bu his kasıklarının arasında bir ürpermeye sebep oldu ve gözleri buluştu. O an Giovanni'nin, hissettiği her şeyi anladığını fark etti.

Uzun süren ateşli bir andan sonra yavaşça elini geri çekti. O an Giovanni onu kavrayarak kendine doğru yaklaştırdı; Edna yanında yatar pozisyona gelene kadar çekti onu.

Giovanni tekrar elini tutup ağzına doğru götürdü ve işaret parmağını ağzına aldı. Edna'nın içi titrese de ona belli etmemeye çalışıyordu. Bu onu gördüğü andan beri arzuladığı şeydi. Olaylar beklediği gibi gelişmiyordu ama Giovanni Romo'nun bu olayı daha egzotik bir hale getireceğini tahmin etmeliydi. Herhangi bir Kentucky delikanlısından çok daha sarhoş edici olacağını tahmin etmeliydi.

Avuç içini çevirmeden önce parmak ucuna bir öpücük konurdu. Haziran sıcaklığında ürpermek için elinden geleni yapıyordu Edna. Eli hâlâ Giovanni'nin ağzına yakın duruyordu. Giovanni konuşmadan önce gözleri tekrar buluştu. "Edna, sen bağından yeni koparılmış bir üzüm kadar lezzetlisin ve bir elma turtası kadar tatlısın."

Daha sonra onu tekrar öptü, bu sefer dudaklarından. Bu kısmı tam beklediği gibiydi. Tıpkı yatağında uykusuz geçirdiği gecelerde hayalini kurduğu gibi. Her tarafında Giovanni'nin öpücüklerini hissediyordu. Dudakları bütün vücudunu sarıyordu. Hem çok nazik hem de çok arzuluydu.

Giovanni'nin elleri yüzünü kapladı. Bu ona kendini çok değerli hissettirmişti. Ardından ellerinden biri aşağıya göğsüne, karnına ve kalçasına dokunarak eteğine doğru indi. Yakınlarda Sugar Creek deresi gürüldemeye devam ediyordu ve güneş hâlâ yukarıda parılıyordu ama Edna artık hayatında hiçbir şeyin aynı olmayacağını hissediyordu. Giovanni'nin öpücükleri, dokunuşları hayatında yaşadığı en güzel şeydi.

Ve Giovanni bluzunun düğmelerini açmaya başladığında, ona asla hayır diyemeyeceğini hissediyordu. Ve elini eteğinin

altına sokup, güçlü ellerini kalçalarında gezdirdiğinde, ona direnecek gücü yoktu.

“Biraz gerginim,” dedi Edna. Çünkü bir sonraki aşamada neler olacağını tam olarak kestiremiyordu. Ve bu iş kafasında canlandırdığından çok daha hızlı bir şekilde ilerliyordu.

“Sakin ol Edna,” diye fısıldadı Giovanni onu öpmeye devam ederken ve sonra dudaklarını Edna’nın boynuna götürdü. Parmakları, Edna’nın bacakları arasını okşuyor ve bundan duyduğu zevk Edna’yı neredeyse felç ediyordu. “Sadece sana daha yakın olmak istiyorum.”

“Ben de aynı şeyi istiyorum.”

Edna kendini baştan çıkaran duyguları uzaklaştırmak istermiş gibi gözlerini kapadı. Bu kadar hazza dayanamıyordu. Vücudunun, ellerinin altında hareket ettiğini hissediyordu. Kendi nefesinin ağır ve içli bir şekilde duyulduğunu hissediyordu. Bütün korkularına rağmen Giovanni’nin ona sunduğu zevki kabul etmek istiyordu. Külodunu aşağı doğru çektiğinde ve kasıklarının arasına girdiğinde titremeye başladı. “Ben... korkuyorum Giovanni.”

Yüzü tam karşısındaydı –Tanrım çok yakışıklıydı– Giovanni’nin içten sesi onu rahatlatı. “Her şey çok güzel olacak Edna. Her şey çok güzel olacak çünkü seni seviyorum.”

Ah, Tanrım. Beni seviyor! Ve söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu Edna. “Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Giovanni sabırlı ve nazikti. Edna’nın endişelerini geçiriyordu. Arka cebinden bir şey çıkarmaya çalıştığında, “O ne?” diye sordu Edna.

“Şişş,” diye fısıldadı Giovanni sakın bir şekilde. “Bizi korumak için.”

“Korumak mı?”

“Gebelikten.”

Ah, daha fazla soru sormak istemiyordu. Daha fazlasını bilmek istemiyordu. Sadece Giovanni’nin onu sonsuza kadar

mutlu etmesini istiyordu. Neredeyse rahatlamıştı – tabii ki kasıklarının arasındaki sert şeyin içine doğru baskı uyguladığını hissedene kadar...Tanrım, acıyordu. Bir çığlık attı ve ağlamamaya çalışarak gözlerini sımsıkı yumdu.

Giovanni tekrar onu sakinleştirmek için saçını okşadı ve ona zor kısmın geçtiğini söyledi. Alnını ve yüzünü öpücüklerle boğdu. O an çok derinden birbirlerine bağlandıklarını hissetmişti. Bu olayın nasıl bir his vereceğini bilmiyordu ve hissettikleri onu şaşırtmıştı.

Gerçekten doğruydı, zor kısmı bitmişti. Ondan sonra daha güzel ve şaşırtıcı kısımlar geliyordu. Giovanni yeniden ona dokundu. Bütün benliğinin parçalara ayrıldığını ve ruhunun vücudunu birkaç saniye için terk ettiğini düşündü Edna. Tekrar gözlerini açtığında, Giovanni ona gülümsüyor ve ona ne kadar güzel olduğunu söylüyordu.

Her şey bittiğinde yan yana örtünün üstünde yattılar. Edna haklıydı, her şey değişmişti artık. Önceden bilmediği sırları artık biliyordu. Az önce Giovanni Romo'nun kolları arasında bir kadın olmuştu. Sadece bunun farkına varmak bile nefesini kesmeye yetiyordu.

Giovanni yanı başında yanaklarını okşadı ve sonra da elini göğüslerinin üzerinde gezdirdi. Göğüslerini çıplak görmek Edna'ya ilginç geliyordu. "Beni çok mutlu ediyorsun Edna."

"Sen de beni çok mutlu ediyorsun," dedi soluk soluğa.

"Sence ağabeylerin beni kabul eder mi? Yani şey olarak... siz ne diyorsunuz...erkek arkadaş?"

Giovanni ona göre biraz büyüktü, yirmili yaşların ortasındaydı. Edna ise henüz on sekizinde. Bu yüzden erkek arkadaş kavramı ona biraz değişik geliyordu ama Giovanni'yi bozmadı. "Evet, eminim kabul ederler."

"Tabii sen de kabul edersin değil mi?" diye sordu gülümseyerek.

Edna'nın vücudunun her tarafından sanki ışıklar saçılıyordu. "Hem de nasıl," dedi.

"O zaman artık ilişkimiz resmiyete döküldü," dedi Giovanni, Edna'nın hayran olduğu o kendinden emin tavırla. "Sen ve ben artık...ne denir?"

Giovanni'nin ne demek istediğini biliyordu Edna. Çıkmaktan söz ediyordu ama onun gibi olgun biri için bu terim çok çocukça kalıyordu. O yüzden Edna, "Aştığız. Sen ve ben bir-birimize aştığız," dedi.

"Kesinlikle," diye onayladı Giovanni.

Ulu Tanrım. Rachel, Edna'nın Grampy ile konuşmasının bitmesini beklerken, duyduklarının şokunu üzerinden atamamış bir halde dışarıdaki kamyonetin içinde oturuyordu. Mike Romo'nun büyükbabası, Edna'nın ilk aşkıydı demek. Ama bir noktada büyükbaba Farris, Edna'nın hayatına girmişti. Rachel, Edna'nın bu adama âşık olduğunu anlamasına rağmen aralarındaki ilişkinin bu kadar ileri gideceğini tahmin etmemişti.

Dahası bu ilişkiyi bu kadar detaylı dinleyebileceğini de asla hayal etmemişti hem de bizzat büyükannesinden.

"Peki, daha sonra ne oldu?" dedi Edna'ya bekâretinin bozulmasından sonrasını kastederek.

"Bugünlük bu kadar. Ayrıca zaten geldik."

Edna kamyoneti Destiny şehir merkezindeki ahşap vitrinin önüne çekmişti.

Rachel ilk şoku atlattıktan sonra, Edna'nın hikâyesinin onu biraz kıskandırdığını kendine itiraf etti. Bir kadının kendisine tapan biriyle birlikte olması nasıl bir duyguydu acaba? Rachel bunu asla bilemeyecekti.

Hayatında bunun eksikliğini hissettiğini, hatta biraz romantizm istediğini bugüne dek hiç fark etmemişti. Genç yaşından itibaren sürekli kariyerinin ve özgürlüğünün peşinde koşmuştu. Onun için şimdiye kadar romantizm tamamen cinsel arzularla ve kiminle ne yapacağına karar vermekle ilgili bir şeydi. Ama belki de bu sırada diğer tüm duygulara sırtını

dönmüştü. Artık onun için çok geçti. Rachel artık yetişkin bir kızdı ve böyle saf duygulara sahip olacak yaşı çoktan geçmişti. *Yakında Chicago'ya döneceksin, kendi dünyana. Ve böyle hissetmeyi bırakacaksın.* Evet, bu iyi olurdu. Çünkü Destiny'ye geldiğinden beri hisleri çok değişmişti.

Mike aslında bağ yolunda durmayı planlamamıştı ama bugün izinliydi ve hava çok güzeldi. Birkaç işini hallettikten sonra canı eve dönmek istememişti. Verandadaki tahtalardan birini değiştirmesi bir de tıkanmış bir boruyu temizlemesi gerekiyordu ve kesinlikle yapmayı iple çektiği işler değildi bunlar. Bu yüzden bu işleri biraz ertelemeye karar verdi. Crekside Park'ı geçtikten sonra, yoldan saparak taş köprüden geçip Sugar Creek'e, Edna'nın evine doğru yöneldi.

Bir süredir Edna'yı görmemişti. Torunuyla birçok kez karşılaşmış olması, Edna'yı tekrar aklına getirmişti. Ayrıca bağı kendisine satması için onu ikna etmesi gerektiği düşünülürse, arada sırada ona uğramak fena fikir değildi. Tabii Rachel da şu an onunla birlikteydi yine de bir zamanlar büyükbabasına ait olan araziye gitme isteği ağır basıyordu. Kasıklarındaki sertleşmeyi umursamamaya çalışarak Rachel Farris'i aklından uzaklaştırdı. Midesi de kasılıyordu. Bunun nedeni o ani, engellenemez seksin hatırına gelmesi değildi. Bunu daha önce yaşamıştı, hem "yasaklı Farris" de bunun sebebi değildi. Bunun tek sebebi seksti. Sonuçta gerçekten iyi bir seksti. Vücutları birleştğinde kimyalarının uyuştuğunu hissetmişti... Aralarında neredeyse elektriksel bir akım vardı. Sanki bir güç onu tekrar tekrar daha derine doğru çekiyordu.

Kahretsin! Bacaklarının arasına baktı; Edna'yı gördüğünde bunun mutlaka inmiş olması gerekiyordu.

Ayrıca Rachel'ı görmek dünyanın en kötü şeyi değildi, tabii onu hız yaparken veya diğer kanunları çiğnerken görmediği sürece. Eğer birbirlerine bağırma isteklerini yenebilirlerse, geçmişte yaşadıkları muhteşem sevişme de hesaba katılınca, Rachel'a da bir merhaba demek nazik bir hareket

olurdu. Normalde Mike birlikte takıldığı kadınlara karşı nazik olup olmadığını fazla önemsemezdi -ki bu annesine göre talihsiz bir Romo geniydi. Annesine göre oldum olası munis babası bile gençliğinde haytanın tekiydi.

Kamyonetini park edip dışarı çıktığında, ereksiyonu belirgin bir şekilde görülüyordu. Teşekkürler Farris! Ortalıkta olmasa bile onu etkilemeyi başarabiliyordu.

Çok güzel bir gündü. Eve doğru baktığında Edna'nın onu karşılamaya gelmediğini fark etti. O da bağda biraz yürüyüp sakinleşmenin iyi bir fikir olacağını düşündü. Belki bu sırada ailesinin bu araziye ne kadar istediğini ve onlara ait olması gerektiğini hissettiklerini düşünürdü. Bu, ereksiyonunu indirmek için de oldukça faydalı olurdu.

Rachel'a anlattığı gibi detayları bilmiyordu, büyükbabası bu konu hakkında ölene kadar konuşmamıştı. Hâlâ büyükbabasının pişmanlık dolu sesi kulaklarındaydı. *Orası benimdi ve şimdi de senin olmalı. O evi, ahır ve kileri ben yaptım. Kendi ellerimle. Oraya ilk ağaçları ben diktim ve bunların hepsinin sana miras kalması gerekirdi.* Eğer Farris ailesi burayı almamış olsaydı, Giovanni'nin en büyük oğlunun en büyük oğluna miras kalacaktı. Belki bu yüzden bu bağı istiyordu. Ama daha çok bu bağı almanın ailesi ve akrabalarını mutlu edeceğini düşünüyordu. Ayrıca Edna'ya söylediği gibi, emekli olduğunda yürütecek bir işi olurdu ve kendisine ek gelir sağlardı. Bağın içine doğru girdikçe ve ahıra doğru yaklaştıkça hedefine ulaştığını hissetti. Ereksiyonu inmişti ve bu ona yakından tanıdığı bir hissi geri getirdi... Koca bir boşluk. Ama bu hissi de hızlıca arkasında bırakıp yoluna devam etti. Duygularını geri plana atmakta oldukça başarılıydı. Bunun tek istisnası vardı, o da Anna'yı düşündüğü zamanlar. Ama bugün onun da gününü mahvetmesine izin vermeyecekti. Gerçekten odaklandığı zamanlar bunu başarabiliyordu. İçindeki her şeyin sigortasını bir süreliğine kapatabilse, kendini çok iyi hissedecekti.

Ayrıca daha iyi şeylere odaklanmanın tam zamanıydı. Bir

sonraki hafta sonu büyükanne Romo'nun doğum günüydü ve ailesi buraya geliyordu. Onlarla sık sık konuşmasına rağmen, yılda ancak birkaç kez görüşebiliyorlardı. Bu yüzden depresif düşüncelere dalmanın sırası değildi, ne Anna ile ne de Romo ailesinin mirasıyla ilgili.

O an annesinin hâlâ bekâr olmasıyla ilgili onu oldukça zorlayacağı aklına geldi ve bu sefer, bu bir telefon konuşmasından ibaret olmayacaktı. Tüm Romo ailesinin önünde yapacaktı bunu ve büyükanne Romo da pençelerini ona geçirdiğinde işler iyice kötüye gidecekti. Anne babasının bu konuya girmesi büyükannenin silahlarını çıkarması için fazlasıyla yeterli olacaktı. Daha da kötüsü bu konuşmalar İtalyanca olabilirdi.

Bu durum onu rahatsız ediyordu. Hayata bir kardeş ve kız kardeşle başlamış olmasına rağmen kısa süre içinde yapayalnız kalmıştı. Anne babasının torun sahibi olması için tek şans oydu. Ama onlar için hayatını değiştirmeye hiç niyeti yoktu.

Mike fark etmeden içindeki boşluk tekrar kendini göstermeye başlamıştı. Az önceki gibi o boşluğu umursamazdan geldi. O böyle biriydi, sert olmak zorundaydı. Hiçbir şeyin ona dokunmasına izin veremezdi. Tabii onu çileden çıkarabilen bazı şeyler vardı, aynı geçen hafta gördüğü o Mustang'in içindeki piç gibi. Bu ve benzeri şeyler onun günlerce kötü bir ruh hali içinde olmasına neden oluyordu. Bu yüzden kontrol edebildiği bir şey karşısına çıktığında, onu çok sıkı kontrol ettiğinden emin olmak istiyordu.

Tam o sırada yakındaki dalların arasında bir hışırtı duydu. Bir kuş olmayacak kadar büyüktü bu. Sağ tarafında bir merdiven üstünde bir çift tenis ayakkabısı gördü. Merdivene hasır bir meyve sepeti asılmıştı. Biraz daha yaklaştığında, büyük bir hasır şapkası olan kadını gördü.

"Selam Edna," dedi.

Kadın ona doğru döndü ve aşağı baktı. Ama bu Edna değil, Rachel Farris'ti ve utancından ölmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Rachel'ın saçma yüz ifadesi hissettiklerini kolayca ele veriyordu. Mike keyiflendiğini gizleyemedi.

“Çok iyi kostüm Farris.”

Rachel tam ona dönüp kaşlarını çatacağı ki dengesini kaybederek yere düştü ve bir çığlık attı.

Kahretsin! “İyi misin?” dedi Mike ona doğru ilerleyerek.

Edna'nın kıyafetleri içinde sırtüstü yatmış olan Rachel ona gözlerini dikti. “Hayır, pek iyi değilim. Ama iyi olduğum an Romeo, seni öldüreceğim.”

“Gözler bakmak içindir, bırak baksınlar.”

William Shakespeare, Romeo&Juliet

7. BÖLÜM

Ulu Tanrım! Her genç kızın hayali, seviştiği adamın onu büyükannesiyle karıştırmaması olsa gerek! Rachel o an dünyadan yok olmak istiyordu. Düşmesinin sebebi tamamıyla Mike’tı. Ayağa kalkıp ondan uzaklaşacak hali bile yoktu. Yapabileceği tek şey McIntosh elmaları altında yatmak ve bunu hak etmek için ne yaptığını düşünmekti.

“Doğrulabiliyor musun?”

Rachel doğrulmaya çalıştığında Mike da ona doğru eğilerek ellerini tuttu ve ona yardım etmeye çalıştı.

Ona yine dokunmaya başlamıştı. Mike’m güçlü ellerinin kendi ellerine dokunması tekrar güvenini yerine getirmişti; tüm acı ve utanca rağmen ona dokunması kendini harika hissettiriyordu.

“Neren acıyor?” diye sordu Mike yanma çömeldiğinde.

“Sol ayak bileğim.” Bileğinin uyuduğunu hissediyordu ama aynı zamanda yoğun bir ağrı vardı –Mike ona dokunmuyorken ağrıyı daha fazla hissediyordu.

Mike acısını hafifletmek için sol ayağını ileri geri hareket ettirmeye başladı. Bu hareket ani acılara sebep oluyordu.

“Ah!” diye bağırdı Mike’ın elini çizerek. “Ben sana bileğim acıyor diyorum, sen ise onunla oynuyorsun.”

“Özür dilerim,” dedi Mike, öte yandan Doktor Romo’yu oynamaya devam etti. Bu kez nazikçe topuğunu kaldırıp bacağı geri doğru itti. “Şişmeye başlıyor. Umarım sadece burkulmuştur ve ciddi bir şey yoktur.”

“Sen burada ne halt yemeye dolaşıyorsun?” dedi Rachel, elleri hâlâ ona dokunuyor olmasına rağmen durumunun yarattığı öfkeyi tekrar hatırlayarak.

“Ben Edna’yı görmeye geldim.”

“Neden?” Suçlayıcı bir tonda konuşmasına rağmen bunu umursamıyordu Rachel. Söz konusu Edna olduğunda her zaman koruyucu bir tavır takınıyordu. Ama Mike’ın kuşku dolu yüz ifadesi durumu biraz abarttığını hissettirdi. “Sakin ol Farris. Sadece bir uğramak istedim. Sana söyledim, biz iyi geçiniyoruz. Hatta seninle geçindiğimden çok daha iyi geçindiğimiz kesin.”

“İyi o zaman. Edna içeride kestiriyor. Sabah biraz yoruldu, o yüzden onun yerine ben çalışıyorum.” Birden Mike’ın kendisine sırtıttığını fark etti... Garip bir şekilde. Mike’ın gülümsemesi çok seksi olmasına rağmen, onu tersledi. “Bu kadar komik olan ne?”

“Şapkan.” Hâlâ çok eğleniyor görünüyordu. “Onu çıkarabilir misin? Yaralı olduğun için seninle alay etmek istemiyorum ama dayanamıyorum.”

Rachel oldukça sinirlenmişti ve ona en ölümcül bakışını fırlattı. “Bilgin olsun diye söylüyorum, Edna bunları giymem için ısrar etti. Kıyafetlerimin elma toplamak için fazla süslü olduğunu söyledi.”

“Evet, kıyafet hakikaten berbat ama bu şapkayı açıklamıyor.”

“Güneşte yanmamdan korkuyor,” dedi Rachel.

Mike karşılığında şüpheli bir ifadeyle ve olası sonuçları tartıyormuş gibi bir havayla hafifçe dişlerini sıktı. “Hımm –yerinde olsam Farris, yanık riskini göze alırdım.”

“Dediğin gibi olsun!” Rachel çenesinin altındaki kurdeleyi çözdü, hâlâ Mike Romo’nun kendisini yaşlı büyükannesine benzetmiş olmasına hayıflanıyordu. Başına bunların gelmesinden o da korkmuştu ama Edna kimsenin onu bu halde görmeyeceğini temin etmişti. *Evet, tabii – teşekkürler Edna.* Edna’nın ucube hasır şapkasını çıkardığı sırada, saçının kötü görünmemesi için dua etti.

“Böyle daha iyi,” dedi Mike. Sonra bakışları tekrar bol, çiçek desenli iş gömleğine kaydı. “Yani hemen hemen. Her neyse, sanırım seni içeri götürsek iyi olacak.”

Hımm –*götürsek mi?* Şimdi de bir ekip mi olmuşlardı? Ama bu ifadeye gereğinden fazla itibar etmemeye karar verdi –neticede o bir polisti ve hizmet etmek ve korumak onun göreviydi. Ayrıca ayağa kalkmasına yardım etmek için kolunu beline doladığında, Rachel o seksi misk kokusunu yeniden içine çekmekle o kadar meşguldü ki, olup biteni analiz etmeye fırsat bulamadı.

Ama bileğinin üstüne basmaya çalıştığı an– “Ulu Tanrım, bırak beni!” diye bağırdı.

Mike alelacele onu tekrar çimenlerin üstüne bıraktı.

“Böyle olmayacak. Yürüyebileceğimi sanmıyorum.”

“Kahretsin!” dedi Mike. “O zaman seni taşımam gerekecek.”

Rachel başını kaldırıp ona ters ters baktı. “Bu o kadar korkunç bir şey mi?”

Mike tüm içtenliğiyle yanına eğildi, yüzü Rachel’inkine çok yakındı. “Sana dokunmayı dert edeceğimden değil Far-
ris, sanırım geçen akşam bunu sana yeterince kanıtladım. Kahrolası yol çok uzun, mesele bu.”

Rachel nefesini içine çekti. “Peki, –öyleyse beni burada bırak.”

Mike gözlerini devirdi. “Saçmalamayı kes.”

“Sen de sızlanmayı kes öyleyse. Gizlice yanıma sokulup sonra da kıyafetlerimle alay etmen benim suçum değil.”

“Senin şaka kaldırmaman da benim suçum değil.”

“Ah. Beni Edna zannetmen şakaydı demek.” Bu her şeyi değiştirirdi.

“Hayır. O kısım gerçektir,” diye yanıtladı Mike, Rachel’in bir anlık rahatlamasını bastırarak. “Çok iyi kostüm olduğunu söylediğim zamandan bahsediyorum. O zaman şaka yapıyordum. Yani bir nevi.”

Rachel geçen her saniye daha da öfkeleniyordu, söylediklerini duymazdan gelmeye çalıştı. “Pekâlâ. Beni eve taşıyor musun yoksa taşımıyor musun? Eğer yeterince güçlü değilsen,” diye ithamda bulundu, “ahıra giderek yük arabalarından birini getirebilirsin. Ya da... eminim popomun üstünde sekerek eninde sonunda eve varabilirim.”

Mike elleri belinde, dikkatle Rachel’a baktı. “Popon bu şekilde yıpranmak için fazla güzel. Ve yük arabasının canı cehenneme. Seni taşıyabilirim.” Güzel, küçük iğnelemesi işe yaramıştı. Rachel, onun güçsüz olduğu imasını kabul etmeyeceğini biliyordu.

Ve Mike yere eğilip Rachel’ı kucığına aldı. O da kendiliğinden bir kolunu boynuna dolayarak Mike’a asıldı. Ve şimdi gerçekten de birbirlerine çok yakındılar. Tıpkı geçen hafta sonu sevişmeyle biten yakınlıkları gibi.

Rachel konuşmamak için kendini tuttu, onun yerine bu yolculuğun tadını çıkarmaya karar verdi. Çünkü şu an üzerinde çuval gibi berbat kıyafetleri olsa da, Mike’ın baskısını yeniden bedeninde hissetmek güzel bir duyguydu; hatta bileğindeki zonklamaya rağmen. Şu an kendisiyle ilgili yeni bir şey daha öğrenmişti: doğru uyarılar olduğunda, acıya rağmen arzulu olabiliyordu.

Bununla birlikte Mike haklıydı –eve kadar çok uzun bir yol vardı ve yolun sonuna doğru zorlukla nefes almaya ve göğsü inip kalkmaya başlamıştı. Rachel sağ salım eve varmaları için dua etti, aksi halde bunu başaramadıklarında her tarafı çürük içinde kalacaktı.

Bu yüzden Mike nihayet onu arka merdivenlere taşıyıp, “Kapı koluna uzanabilir misin?” diye sorduğunda oldukça rahatladı. Eski tel örgülü kapıyı açtı ve Mike ağrıyan bileğini kapı pervazına değdirmeden, bir manevrayla Rachel’ı içeri taşımayı başardı.

“Nereye?” diye sordu sabırsız bir şekilde.

“Kanepe,” dedi Rachel ve sonra onu yemek odasından geçirerek salona yönlendirdi.

Mike onu kanepeye yatırdığı sırada “Lanet olsun,” diye söylendi. Yorgunluktan nefes nefese kalmıştı.

“Özür dilerim,” dedi Rachel. İlk kez, Mike’ın kendisini onca yol boyunca taşımak zorunda kalmasından ötürü utanmıştı. Ve kanepeye yatar yatmaz onun kollarında olmayı özlemeye başladı.

“Önemli değil Farris,” dedi Mike, kısmen hırçın bir ses tonuyla –ama çok da değil. Sonra ona doğru eğildi. “Üzerindeki tişörtü çıkarmamızın sakıncası var mı?”

“O bir iş gömleği,” diye vurguladı Rachel.

“Her neyse. Berbat bir şey olduğu kesin.”

“Senin derdin ne?”

Mike omzunu silkti. “Bilmiyorum. Sadece... senin her zamanki görüntüne alıştım sanırım.”

“Nasıl görünüyormuşum?”

“Ah... güzel.”

Hımm. Rachel içinin ısındığını hissetti. “Demek benim çoğu zaman güzel göründüğümü düşünüyorsun öyle mi?”

Mike, Edna’nın eski kanepesinin yanında dizlerinin üzerine çökerek, “Ne kadar hoş görüdüğünü gayet iyi biliyorsun Farris,” diye yanıtladı.

Ve sonra baştan çıkarıcı bakışları daha da davetkâr bir hale geldi; kısık ve derinden gelen bir ses tonuyla, “Ve...seni en son gördüğüm gün de yine muhteşem görünüyordun,” dedi.

Ah, Tanrım. Rachel, ikisinin debelendiği o görüntüler zihninde canlandığı sırada dudaklarını ısırды ve fazlasıyla mahcup bir halde fısıldadı, “Ben...o zaman çıplaktım.”

“Evet. İyi görünmek için çıplak olman gerektiğini söylemiyorum ama *bu*,” –üzerindeki gömleğe dokundu– “işe yaramaz.” Sonra gömleğin düğmelerini çözmeye başladı.

Rachel onu durdurmadı, çünkü gömleğin içine, üzerine oturan siyah bir atlet giymişti –birlikte hasat işine başladıklarından beri hemen her gün olduğu gibi Edna işine karışmadan önce, bugün için ilk seçtiği kıyafet buydu. Hafifçe yerinden doğruldu ve arkasındaki kırlente yaslandı, Mike da çıkardığı gömleği yavaşça bir kenara attı. “İşte oldu. Şimdi benim tanıdığım Rachel Farris’e benzedin –sorumsuz ve agresif ama en azından seyretmesi güzel bir kadın.” Sonra ilgisini bileğe yöneltti ve pantolonun paçasını sıyrarak hafifçe bileği ovalamaya başladı. “Hâlâ acıyor mu?”

Rachel evet anlamında başını salladı. Ama acıya rağmen, Mike’ın dokunuşunun yarattığı etkiyi tüm bacağında hissediyordu.

“Şişmeye de devam ediyor,” dedi Mike. Sonra ayağındaki spor ayakkabısını çıkardı ve sol ayağını üst üste koyduğu kırlentlerin üzerine yerleştirdi. Rachel’ı rahat ettirmeye çalışmak için elinden geleni yapıyordu. Yaşadıkları vahşi ve yoğun seksten sonra, yapmış olduğu bu sıradan hareket bir şekilde Rachel’a oldukça özel geldi. Sonuçta Mike Romo’nun bir daha kendisine dokunacağını asla düşünmemişti.

“Edna evde ağırı kesici bulundurur mu?” diye sordu ve bir dakika sonra bir bardak su ve iki hap getirdi. Sonrasında yeniden mutfığa gidip bir elbezi ve bir paket donmuş bezelyeyle geri döndü.

“O da ne?” diye sordu Rachel elindeki bezelye paketine bakarak.

Mike elbezini bileğinin üzerine koydu ve donmuş paketi de onun üzerine yerleştirdi. “Hazır buz torbası,” diye cevap-

ladı. “On beş dakika tut, on beş dakika kaldır. Bu şekilde kompres uygula. Edna uyandığında da yeni bir paketle değiştirirsiniz. Buzlukta donmuş brokoli de var,” diye ekledi göz kırparak.

“Bana karşı bu kadar kibar davranmaktan vazgeç,” dedi Rachel kaşlarını çatarak, “yoksa bunun sen olduğuna inanmayacağım.” Gerçekten de bu kadar cana yakın ve düşünceli bir Mike Romo karşısında nasıl hareket edeceğini bilemiyordu.

“Emin ol kibar davranmıyorum. Bir polis gibi davranıyorum. Hepimiz biraz ilk yardım eğitimi alırız.” Sonra sanki sevgililermiş gibi elini çekinmeden Rachel’in dizine koydu, odanın içine bir göz gezdirdi ve bakışlarında muzip bir ifade belirdi. “Sence Edna hâlâ uyuyor mudur?”

“Öyle olmalı.” Ev küçüktü; eğer uyanmış olsa mutlaka onu görür ya da duyarlardı. Rachel, Mike’ın elinin dizi üzerinde olmasından hoşnuttu, ama gözlerinde neden böylesi... haylaz bir ifade olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Mike elini yavaşça Rachel’in kasıklarına doğru kaydırıp, “Demek ki sessiz olmamız gerekecek,” dediği ana kadar sürdü bu durum.

Ah, *Tanrım*. Rachel nefesini tuttu ve kırlentler üzerinden ona dikkatle baktı. “Sessiz mi?” Ciddi olamazdı.

“Ben acıyan bileğini aklından çıkarmana yardımcı olurken,” dedi Mike, ılık elini biraz daha yukarı götürdü ve bu hareket uzanıyor olmasına rağmen Rachel’in başını döndürdü. Sonra tüm kasık bölgesinde kasılmalar başladı. *Tanrım, Mike ciddiymi.*

“Bileğim... dondu,” dedi Rachel, hissettiklerini bastırma-ya çalışarak. Tanrı aşkına Edna yan odadaydı ve hani bu tek seferlik bir şey olmaktan öteye gitmeyecekti?

“Bence,” dedi Rachel’in üzerine eğilerek. “Dikkatini dağıtacak bir şeylere ihtiyacın var.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle.”

Bunu yapamazdı, bunun olmasına izin veremezdi. İlki... bir kazaydı. Ama ikincisi...kazadan daha öte bir şey olurdu. “Yapma,” dedi.

“Ne yapmayayım?”

Rachel derin bir nefes aldı. “Yapmayı planladığın şey her neyse onu.”

“Sessiz ol Farris, yoksa Edna duyacak.”

Mike’ın gerçekte onu sıkıştırmak gibi bir niyeti olmamıştı ama kahretsin ki onu kanepeye yatırdığı an yeniden erekte olmuştu. Ve Edna evde olduğundan, yapmayı istediği şeyi yapamayacağını biliyordu ama en azından biraz olsun onunla oynaşma isteğine karşı koyamamıştı. Üzerindeki o saçma sapan şeyi çıkardıktan sonra, Rachel’in vücudu tıpkı hatırladığı gibi diri ve kıvrımlı görünüyordu. Ve bu görüntü, okulda yaşananların hızla yeniden zihninde canlanmasına neden olmuştu.

Hâlâ o gece olanları düşünmeye devam etmesine şaşıırıyordu. Normalde seks bittikten sonra oturup olan biten üzerine kafa yormaz, olanları zihninde yeniden yaşamazdı. Ama o gece olanları tekrar tekrar hayalinde canlandırmıştı ve şu an Destiny Lisesi’ndeki ateşli karşılaşmaları düşünebildiği, hissedebildiği tek şeydi. Hâlâ oradalarmış, yerde sevişiyorlarmış gibi damarlarına aynı heyecan pompalanıyordu.

Bu yüzden eğilip onu öpmekte tereddüt etmedi. Uzun uzun ve derinden bir öpüşmeydi bu. Tıpkı yaşadıkları seks gibi. Dudaklarının onun dudaklarıyla oynamasına izin verdi, bacakları arasında onun verdiği karşılığı hissetti ve isteğine uyarak dilini dudakları arasından usulca daha derine doğru soktu.

Rachel’in dudaklarında elma tadı vardı ve Mike içinden güldü –görünüşe bakılırsa elmaları toplarken bir yandan da yemekten çekinmemişti. Ama düşüncesini dile getirmeye zaman bulamadı. O an diğer isteklerle daha çok ilgileniyordu,

elini kasıkları arasında gezdirmek gibi.

Kahretsin, üzerinde pantolonu olmasına rağmen o bölgenin yumuşaklığını hissedebiliyordu. Okşamak için parmak uçlarını ve avucunun içini kullandı ve Rachel bu dokunuşlar karşısında hareketlenmeye başladığında, Mike daha da cesaretlendi.

Ama sonrasında Rachel onu iterek, “Bunu yapamayız,” dedi.

“Neden?”

“Şey, birbirimizden hoşlanmıyor olduğumuz gerçeğinin yanı sıra...” Derin bir nefes verdi ve bakışlarıyla Edna’nın odasını işaret etti.

“Şişş.” Mike şehvetli dudaklarına ılık bir öpücük daha kondurarak onu yatıştırdı. “Eğer uyanırsa onu duyarız.”

“Ya duymazsak?” diye fısıldadı Rachel.

Mike konuşmaktan yorulmuş bir halde, onu yeniden öperek karşılık verdi.

Ve evet, o da bunun riskli olduğunun farkındaydı –ve kesinlikle *Rachel’dan* yapmasını bekleyeceği türden gözü kara bir hareketti. Ama...canı cehenneme, şehvetli öpüşmenin derinliğinde kaybolmak ve kasıklarını okşamaya devam etmek çok daha kolaydı.

Bir süre sonra onun sessiz ve kesik kesik nefesleri Mike’ı da sardı ve Rachel’in pantolonunun düğmesini açıp fermuarı aşağı indirdi.

Rachel *yeniden* karşı çıktığında şaşırmıştı. “Mike, dur!” dedi Rachel nefes nefese.

Mike artık çok yakınında olan mavi gözlerin içine baktı –sonra kulağının dibine kadar eğildi ve kısık bir sesle, “sana yeniden nasıl zalim olunacağını göstermek istiyorum.” dedi.

Elini, Rachel’in külodunun altına doğru götürdü.

Ve ondan sonra Rachel bir daha durmasını istemedi.

Mike’in dokunuşlarıyla adeta soluk soluğa kalıyordu.

Gözlerini kapatarak kendini hazzın kollarına bıraktı.

Tanrıya şükür Mike bu işe kendini iyice kaptırmıştı. Parmaklarını onun sıcak ıslaklığında gezdirmeye devam ediyordu. Rachel da ona böyle dokunsaydı büyük ihtimalle Mike da kendini kaybetmek üzere olurdu. Mike'ın eklemleri duyduğu arzudan dolayı zayıflamıştı. Sanki teslim olmuş gibiydi; kendisinden daha büyük bir şeyin bir parçasıydı sanki.

Rachel, Mike'ın okşamarına mükemmel şekilde karşılık veriyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı. Bu da Mike'a onu izleme şansı veriyordu. Tatlı yanakları renklenmişti, çenesi gevşekti, dudakları çok hoş bir şekilde aralanmıştı ve vücudu akar-casına hareket ediyordu.

Sonunda onu öptü. Dayanamamıştı. Dudaklarını hissetmeye ihtiyacı vardı. Dudaklarını, yanaklarını, boynunu, kıyafetinin üzerinden göğüslerini ve serbest olan eliyle tişörtünü sıyrarak göbeğini öptü.

Aşağı tarafları da öpmek isterdi ama bunun şu an mümkün olmayacağını biliyordu. Yine de inebildiği kadar alt taraflara indi. Hareketlerini giderek daha da derinleştirdi. Rachel'in ıslaklığının arttığının farkındaydı.

Birden Rachel'in kanepenin kılıfını avuçlarıyla sıkıldığını gördü ve yavaşça inlediğini duydu. O an Edna'nın derin uykuda olması için dua etmişti Mike. Rachel eline giderek daha sert hareketlerle cevap vermeye başlamıştı. O an Rachel'in sonuna gelmekte olduğunu anladı. Onun coşkulu orgazmını izlemek olağanüstüydü. Fazlasıyla tatmin olmuş görünüyordu.

Mike, Rachel'in pantolonunu indirip onun içine girmek istiyordu ama bu mümkün değildi. Şimdilik buna dayanmak zorundaydı. Bu yüzden onu seyretmekle yetindi ve yavaşça elini içinden çıkardı. Rachel gözlerini açmıştı.

"Seni öldürmem gerekirdi," dedi Rachel.

Rachel'dan gelmesine rağmen bu sözler Mike'ı hazırlıksız yakaladı. "Böyle bir şey yaptığımda genelde aldığım karşılık bu olmaz."

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” diye fısıldadı, pantolonunu iliklemeye çalışarak.

“Aslına bakarsan söylemeni *umduğum* şey daha çok ‘Teşekkür ederim Mike – yaptığın çok cömert bir hareketti ve bana burkulan bileğimin acısını tamamen unutturdu’ tarzındaydı.”

Mike’ın sözlerine karşılık Rachel öfkeyle soludu.

“Söylemek istediğim şey Edna’nın her an buraya gelebileceği ile ilgiliydi.”

“Ama *gerçekten* de bileğinin acısını unutturdum,” diye hatırlattı Mike.

Rachel omzunu silkti. “Evet öyle. Ve...” şimdi öfkesini kaybetmişti, tıpkı o gece olduğu gibi daha arkadaşça görünüyordu “ve bu gerçekten güzeldi.” Görünüşe göre yaşadığı orgazm onu çarpmış gibiydi. *Kendine notlar: Rachel orgazm sonrasında daha kibar biri oluyor.*

“Bak bu iyi işte Farris.”

Ve sonra Rachel Mike’a uzanarak, onu uzun ve gerçekten ateşli bir öpüşmenin içine çekti –ve kahretsin ki bu harika bir öpüşme olmasına karşılık aletin daha da çok sızlamasına neden oluyordu.

Anlaşılmaz bir nedenle, Mike o an aniden aklına gelen düşünceden kendini bir türlü uzaklaştıramadı ve “Haftaya Cumartesi bir şey var,” dedi.

“Bir şey?” diye tekrarladı Rachel duygusuzca.

“Ailevi bir şey. Ve yanımda bir kız götürmem gerekiyor.”

Rachel, kolları hâlâ Mike’ın boynuna dolanmış bir vaziyette, hafifçe geriye çekildi ve ciddiyetle gözlerini kısarak, “Bana çıkma teklif etme tarzın bu mu?” diye sordu.

Mike omzunu silkti. Olaya bu açıdan bakmamış olduğundan, cevabı da bilmiyordu. “Eğer öyle adlandırmak istiyorsan.”

Bunun üzerine Rachel ondan tamamen uzaklaşarak kolla-

rını kavuşturdu. “İstemiyorum. Ve... seninle geleceğimi hiç sanmıyorum.” Kararı kesinmişçesine başını salladı.

“Kahretsin Farris. *O kadar* mı kötüyüm?” Mike’ın yüzü asılmıştı; çünkü aralarındaki tüm olumsuzluklara rağmen, onu reddedeceğini düşünmemişti. Gayet iyi geçindikleri *bazı* yollar bulmuşlardı sonuçta.

“Bir kızı sorunlarından uzaklaştırmamanın yolunu bildiğine pekâlâ şüphe yok, ama...bu şekilde devam edemeyiz. Ve bir Farris’in, Romo aile organizasyonuna katılması fazlasıyla garip olur. Yiyecekleri kafama fırlatabilir ya da başka şeyler yapabilirler.”

Mike, bu tiyatral söylem karşısında kahkahasına engel olamadı. “Böyle bir şey mümkün değil. Büyükanнемin doğum günü ve merak etme –seni korurum.”

Gözleri birbiriyle buluştu –ve Mike kısa bir an için onun, teklifini değerlendirdiğini düşündü. “Yine de...hayır. Farklılıklarımızı sevişmeye yetecek kadar bir kenara bırakmayı başardığımızın farkındayım, ama bunun ötesinde birbirimize zar zor tahammül ediyoruz. Ayrıca, senin Edna’dan bağı çalmaya çalışma isteğinden hâlâ hoşlanmıyorum.”

Hah. Peki öyleyse. Kim takardı? Ayrıca büyük olasılıkla bu ikisi için de en doğrusuydu. Mike ilgisizce bir kez daha omzunu silktili ve “Sen kaybedersin,” dedi.

Ve bu sözler Rachel’in gözlerinin yerinden fırlamasına neden oldu. “Nedenmiş o?”

Yeterince açık değil miydi? Mike hafifçe sırıttı. “Sana tek-rar zalim olmayı gösterebilirdim.”

Rachel bu sözleri duyduğu an önce küçümseyen gözlerle Mike’a baksa da, sonrasında bunun o kadar da kötü bir fikir olmadığını belirten bir ifade belirdi yüzünde. Ve hemen ardından da içeriden gelen kıpırtıları duydular. “Edna!” diye fısıldadı Rachel.

“Sorun yok,” dedi Mike yumuşak, Rachel’i sakinleştirmek isteyen bir ses tonuyla. “Giyinik durumdasın.”

Ve bu cümle Rachel'in dudaklarını ısırmasına ve yeniden olağanüstü görünmesine neden oldu; çünkü Mike böylelikle ona son zamanlarda sık sık giyinik olmadığını ve bunun nedenini anımsatmıştı. Kahretsin ki bunun fermuarı altında sızlayan aletine şu an için hiçbir faydası yoktu –ama yine de sadece bir hatırlatmanın bile onu yeniden bu kadar hızla heyecanlandırıyor olduğunu bilmek Mike'ın hoşuna gitti.

Ayağa kalktığı anda ereksiyonunun belli olmamasını umut etti. Tüm bu şeyleri başlatan ve bağa yollanmasına neden olan şey oydu ve sonuç olarak şu an kendini, en başta kaçınmaya çalıştığı durumda bulması oldukça ironikti: sertleşmiş haldeyken Rachel'in büyükannesiyile karşılaşmak. Arzularını dizginlemeyi başaramıyorsa, dünya ne hale gelmişti böyle!

Tam o anda yakınlarda bir kapı açıldı ve saniyeler sonra Edna sendeleyerek bulundukları odaya girdi. "Ah, Mike. Ödümü patlattın." Sonra eliyle saçlarına uzandı. "Yataktan yeni kalktım, korkunç görünüyor olmalıyım."

"Afedersin Edna," dedi Mike.

Ve sonra Edna, Rachel'in bileğinin üzerine bir paket bezelye yerleştirilmiş bir halde kanepede uzanmakta olduğunu fark etti. "Ah, ne oldu sana?"

"Düşüm," dedi Rachel. Sonra parmağıyla Mike'ın olduğu yönü işaret etti. "*Onun* yüzünden."

Edna, Rachel'in yanına gelip, paketi kaldırarak bileğinin durumunu incelediği ve sonra Mike'e dikkatle baktığı sırada kaşlarını çattı. Bunun üzerine Mike, Edna'ya kendisinden çoğu Romo'ya oranla daha çok hoşlandığını hatırlatmanın tam zamanı olduğunu düşünerek konuşmaya başladı. "Sadece sana bir bakmak için uğramıştım. Hasat zamanı olduğunu biliyorum ve yardımcıların da var, ama herhangi bir şeye ihtiyacın olursa diye."

Mike, Edna'nın yüzündeki kırıksıklıklar şekil değiştirirken küçük bir gülümseme belirdiğini gördü. "Çok kurnazsın Mike," dedi Edna parmağını ona doğru sallayarak. "Eğer yar-

dımını alacak olsaydım, bu beni sana mecbur bırakabilirdi.”

Mike pes etmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Düşündüğün gibi değil Edna. Yalnızca dostça davranmaya ve geçmişteki düşmanlığı aramızda bırakmaya çalışıyorum.”

Bu sözler üzerine kanepeden bir öksürük sesi yükseldi. Mike arkasını döndüğünde Rachel’in yeniden kollarını kavuşturmuş olduğunu gördü. “*Bana karşı* pek de ardında bıraktığın söylenemez.”

Mike yarı şüpheli yarı matrak bir ifadeyle Rachel’a bakmaktan kendini alıkoyamadı. “Haydi ama –*son zamanlarda* seninle daha iyi geçiniyoruz, öyle değil mi?”

Rachel’in gözleri onunkilerle buluştuğu anda Mike, ikisinin de tekrar yaşadıkları macerayı hatırladıklarını biliyordu.

“Daha biraz önce bile, sana karşı oldukça *kibar* davrandığımı sanıyordum,” diye hatırlattı Mike.

Rachel’in gözleri ‘*Kes sesini*’ der gibi kısılrsa da, Mike o mavi gözlerde aynı zamanda ateş de gördü. “Ben... evet öyle sanırım,” dedi Rachel sonunda.

Ve Mike yeniden Edna’ya döndü. “Kaba bir şekilde sözüm kesilmeden önce de söylediğim gibi, bir ihtiyacın olursa lütfen haber ver. Bu koşulsuz şartsız, içten bir teklif Edna, anlaştık mı?”

Şimdi Edna kollarını kavuşturmuş, onu dikkatle süzüyordu. Mike, bir an için Farris kadınlarının örgütlenip kendine saldırmaya hazırlandıklarını hissetti... en azından Edna’nın duruşunun gevşediğini görene kadar. “Şimdiye kadar işleri gayet iyi götürüyoruz, ama söylediklerini aklımda tutacağım. Ve uğradığın için sağ ol –Rachel’in aksine, ben iyi niyetli olduğuna inanıyorum.”

“Öyleyim,” dedi Mike ve sonra tekrar kanepedeki agresif kıza baktı. “Sana gelince, bir süre bileğini zorlama. Ve unutma, sebzeleri koyuyoruz, sebzeleri alıyoruz.”

“Her neyse,” dedi Rachel gözlerini devirerek.

“Eminim, *‘Neredeyse belini incitecek olmana rağmen beni bahçeden eve kadar taşıdığın için teşekkür ederim’* demek istedin ama önemli değil.” Sonra Edna’ya döndü ve “Kendine ve Bayan Huysuz’a iyi bak. Sonra görüşürüz,” dedi.

Rachel, Mike’ın yemek odasından geçerek arka kapıya yönelişini izledi. Sonra doğruldu ve bileğine uzanarak bezelyelerini oradan aldı –herhalde on beş dakika geçmiş olmalıydı, belki de daha fazlası.”

“Siz ikiniz birbirinizden hoşlanıyorsunuz, öyle değil mi?” diye sordu Edna.

“Ne?” diye öfkeyle patladı Rachel. Edna’nın bunu nasıl anladığına dair hiçbir fikri yoktu. Kahrolası yaşlı akıl okuyucu kadın. “Sen deli misin?”

“Hayır, sadece dikkatli bir gözlemciyim.”

Rachel inanamayan gözlerle ona baktı; sonra tekrar kollarını kavuşturdu. “Gözlemlediğin şey neymiş bakalım?”

“Bir kere, seninle ilgilenmeye, sana yardım etmeye çalışan çekici bir adama kaba davranıyorsun.”

Rachel omzunu silkti. “Sanki birilerinin yardımına ihtiyacım varmış gibi!” diye söylendi. “Tamam, pekâlâ, birinin beni eve kadar taşıması gerekiyordu ama artık buradayım ve eğer yardım gerekirse sen yanımdasın, bu yüzden büyütecek bir durum yok.”

“Seninle ilgilenen bir adamı küçümseme –düşündüğünden çok daha değerli olabilir.”

Rachel, Edna’nın tam olarak ne demek istediğini anlamadı; bu yüzden sadece gözlerini devirmekle yetindi ve biraz daha rahat edebilmek için hafifçe arkaya kaydı. Ve daha birkaç dakika önce, Mike Romo’nun ellerini iç çamaşırının altında gezindirmesine izin verdiğini unutmaya çalıştı. Buna nasıl izin verdiğini hâlâ bilmiyordu.

“Diğer işaretse,” diye devam etti Edna, “Mike genelde üzerine oturan bir kot giymez. Fermuarının altında, pantolo-

nun bu kadar dar görünmesine neden olan bir yılan olmalı.”

Bu sözler karşısında Rachel’in ağzı bir karış açık kaldı. Şok olmuş bir ifadeyle büyükannesine gözlerini dikti. “Ne dedin sen?”

Edna, *ne kadar da kalın kafalı*sın der gibi Rachel’a baktı. “Penisi hakkında konuşuyorum kızım. Heyecanlandığında kabarıp, pantolonunun bu kadar üzerine oturmasına neden olan bir penise sahip olmalı. Bu durum büyükbabası için de geçerliydi. İtiraf etmeliyim ki *bu*, Romolarla ilgili tek iyi özellik.”

* * *

Birkaç gün sonra, eylül ayının rüzgârlı bir cumartesi gününde, Rachel, Tessa ve Amy ile birlikte Creekside Parkı’nda gezintiye çıktı. Hepsi gündelik kıyafetler içindeydi; kot pantolon ve spor ayakkabı giymişlerdi. Gerçi Rachel bu tarz ayakkabıları genellikle fiziksel işler ya da egzersiz yapacağı zamanlar için saklardı ama arkadaşları bugün onu ikna etmişti.

“Parka gidiyoruz, defileye değil,” demişti Tessa, Amy ile birlikte Rachel’ı almaya gittiklerinde.

“Ayrıca burkulan bileğin daha yeni yeni iyileşiyor,” diye hatırlatmada bulunmuştu Amy.

Yine de Rachel kıyafetini, çok nadir olarak giydiği kapüşonlu ve fermuarlı, açık pembe bir üstle tamamlamıştı. Defile olsun ya da olmasın, üzerinde taşıdığı şeylerden en az birini sevmesi gerekiyordu. Elinde değildi, kıyafetlerini kişiliğinin yansıması olarak görüyordu.

“Vay canına, topallamıyorsun bile,” dedi Amy şaşkınlıkla, çimenlerin üzerinde yürüyüp, ayaklarını sürterek sonbaharın ilk yapraklarını sağa sola savurdıkları sırada. Üzerlerinde sararmış yapraklarla dolu ağaçlar yükseliyordu.

“Bu kadar hızlı iyileştiği için çok şanslıyım,” diye cevap

verdi Rachel başını sallayarak. “Birkaç gün üzerine basmadım ve o zamandan beri gayet iyi durumda. Dün Edna’yla birlikte bağa bile gittim -ki bu önemli.”

“Çünkü elmalar ne kadar erken toplanırsa, buradan o kadar erken ayrılırsın,” dedi Amy somurtarak.

“Hayır Bayan Beceriksiz, bilemedin,” diye düzeltti Rachel, ellerini kapüşonlu eşofmanının ceplerine sokarak. “Elma Festivali olana kadar buradan ayrılamam, bu yüzden bu daha çok... Edna’nın kendini fazla yormamasını sağlamakla alakalı bir durum.”

“Peki, hastalığıyla ilgili numara yapıp yapmadığını anladın mı?” diye sordu Tessa.

“Pek sayılmaz. Ama her halükârda yaşlanıyor ve bunu görmek hiç hoşuma gitmese de, artık eskisi gibi çevik değil.”

Sugar Creek deresinden çitlerle ayrılmış olan yoldan yürüdükleri sırada, Rachel suyun taşların üzerinden dalga dalga ilerlediğini duyabiliyordu ve bu ona Edna’nın bahçede, derenin öbür tarafında bir yerlerde Giovanni Romo’yla yaşadığı özel anları hatırlattı. Üzerinden onca yıl geçmiş olmasına rağmen, Edna’ya daha dün yaşanmış gibi geliyordu görünüşe göre. Ve Rachel henüz bütün hikâyeyi bilmese de, yaşananlar her neyse, Edna’nın sonunda yalnız kaldığını fark etmiş olmaktan dolayı üzüldü. Son günlere dek, hiçbir zaman bu konu üzerinde oturup düşündüğü söylenemezdi; çünkü büyükannesi daima bağımsız ve kendi ayakları üzerinde duran güçlü bir kadın olarak görünüyordu -ama kim gerçekte yalnız kalmak isterdi ki?

Görünüşe bakılırsa ben, diye düşündü Rachel. Belki de şimdiye dek hayatı için planladığı şey bu olmuştu. Daha önce hiç yolun sonunu düşünmemiş, ileriki yaşları ve nasıl bir yaşlılık geçireceği üzerine ciddi ciddi kafa yormamıştı. Şimdiyse bu tuhaf içgörü, göğsünün bir parça sıkışmasına neden oldu.

“Peki, merdivenden nasıl düştün?” diye sordu Amy.

Onlara bu kısmı henüz anlatmamıştı tabii. “Memur Romeo yüzünden,” dedi, dere kenarı boyunca uzanan asfalt kaplı, dolambaçlı yoldan ilerlemeye devam ettikleri sırada. Sonra bütün hikâyeyi anlatmaya koyuldu; utandırıcı başlangıcından, acı dolu ortasına ve orgazm dolu sonuna kadar.

Son bölüm zavallı Amy’nin yüzünün deli gibi kızarmasına sebep olmuştu.

“Evet, ben de çok içindeyim,” dedi Rachel. “Bunun olmasına izin verdiğim için. Kesinlikle böyle bir niyetim yoktu ve engellemeye de çalıştım, gerçekten.” Sonra dudağını ısırdı. “Ama beni bundan daha çok şaşırtan şey onun...kendini hiç düşünmeden hareket etmesiydi. Yani, cinsel anlamda.”

Yanıbaşındaki Tessa hayır anlamında kafasını salladı. “Bu kendini düşünmemek değil,” diye iddia etti. “O sadece senin duyduğun hazdan zevk almış...bilirsin işte...senin orgazm olmanı sağlayarak. Bu bazı erkeklerin kendilerini çekici ve güçlü hissetmelerine neden olur.”

Rachel kaşlarını kaldırdı. “Ben hâlâ daha kârlı çıktığımı düşünüyorum.”

Ve üçü birden kahkahalara boğuldular. Rachel esintili bir cumartesi öğleden sonrasını en yakın arkadaşlarıyla tembellik yaparak geçirmenin verdiği mutluluğu inkâr edemezdi. Edna’yı günübirlikçilerle bırakmış olduğu için kendini kötü hissetse de Brian Chill onun yanındaydı ve Edna gitmesi için Rachel’a ısrar etmiş, onun daha tam olarak iyileşmeyen bileği üzerinde sağa sola koşturmasından korkmuştu.

Mike’a gelince, bunun bir güç gösterisi olduğu konusunda Tessa haklı bile olsa, Rachel’ın hazırlıksız yakalandığı kesindi. Seks söz konusu olduğunda her şeyden önce kendi tatminini düşünen bir adam olduğu izlenimi yaratmıştı –ama okulda ve sonrasında Edna’nın evinde, Rachel’ı gerçekten şaşırtmıştı. Ve eğer gerçekten onun yaşadığı hazla tatmin olan bir adamsa –pekâlâ bu kazan/kazan durumu sayılabilirdi.

Birkaç dakika sonra, kızlar boş bir oyun parkına varmış-

lardı. Ahşap salıncaklara bindiler. Rachel yavaşça ayakkabısının ucuyla altındaki kumlara sürtündüğü sırada aklına geldi. “Ben size hikâyenin geri kalanını anlatmadım, düştüğüm zaman olanları.”

Tessa rüzgârda uçuşan bir tutam saçını kulağının arkasına attı. “Tanrım, dahası da mı var?”

“Romo ile ilgili değil –Edna’yla ilgili kısmı,” diye açıkladı Rachel. Sonra onlara Mike evden ayrıldıktan sonra Edna’nın söylediklerini anlattı.

Edna’nın kendisine bekâretini kaybetme hikâyesini anlatarak onu eğlendirmesi ayrı bir şeydi ama... “Ne zamandan beri benimle penisler hakkında konuşmasının sorun olmayacağını düşünüyor Tanrı aşkına?” diye sordu, oyun alanından ayrılıp, yaprakların arasından geçerek parkın tam ortasındaki güzel manzaralı beyaz kameriyeye vardıkları sırada.

“*Sen de bazen bizimle penisler hakkında konuşuyorsun. Bazen bunu duymayı tercih etmediğimiz halde,*” dedi Amy.

Kameriyenin merdivenlerine oturduklarında Rachel ona bir bakış attı. “Bana Mike Romo’nun penisi hakkında anlattıklarını duymak istemediğini mi söylüyorsun? Pekâlâ. Tüm detayları anlatmaya şu dakika son verebilirim.”

Tessa ellerini kaldırdı. “Orada durun bakalım! Ben, kendi adıma, penislerle ilgileniyorum. Neticede epey bir süredir onlardan birini gördüğüm söylenemez.” Rachel’in dönüşünden kısa bir süre sonra, Tessa birkaç yıldır kimseyle sevişmediğini itiraf etmişti.

“Bu kasaba yüzünden,” dedi Rachel, Tessa’nın aşk hayatından yoksun olmasının suçunu Destiny’ye yüklemekten hoşnuttu. “Buraya döndün ve o zamandan beri kimseyle seks yapmadın, öyle değil mi?”

“Doğru,” diye kabul etti Tessa. “Ama öte yandan sen, buraya döndün ve rekor sayılacak bir zamanda kendine sevişecek birini buldun.”

Hımm. “Güzel tespit.” Bu Rachel’in, Destiny’nin kişinin

seks hayatını öldürdüğüne dair teorisini çürütüyordu. “Ama bu kesinlikle planladığım bir şey değildi.”

Tessa derin bir iç çekti. “Elbette, hayatında biraz eğlence ve romantizme ihtiyaç duyan kız hiçbirine sahip olamazken, hayatı eğlenceyle dolu olan kız daha fazlasını elde etmeye devam ediyor. Çok anlamlı.”

Rachel karşılık olarak yüzünü buruşturdu. “Mike Romo’yu *eğlenceli* diye nitelendirmek ne derece doğru bilemiyorum. Gerçekten. Onu *nasıl* tanımlamak gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Bana oldukça eğlenceli gibi geldi,” diye yanıtladı Tessa. “Bununla birlikte... bunun yalnızca tek seferlik bir şey olduğunun konusu ne oldu?”

“Evet, onu ben de merak ediyorum,” dedi Rachel dudaklarını ısırarak.

“Ama artık kesinlikle bitti. O bana... bir çeşit çıkma teklifinde bulundu ve ben hayır dedim.”

Ve korkunç bir şey yapmış gibi ikisi de ona dik dik baktı.

“Ne var?” diye sordu Rachel afallayarak. “Dinleyin, Destiny’de olmam yeterince kötü bir şey –kesinlikle kasabada bir gönül macerası içine girmeye niyetim yok. Bu... bu bana göre değil. Ayrıca, buluşma bir aile toplantısına davetti, *Romo* aile toplantısına. Ve hiç de romantik bir davet olduğu söylenemezdi. Bu nedenle ben de onu reddettim. Yani demek istediğim, açıkçası ondan hoşlandığımı falan zannetmesini istemedim.”

Tessa gözlerini devirdi. “Nasıl da altıncı sınıf kız çocuğu davranışı!”

“Söyler misin, ne zamandan beri ondan hoşlanıyoruz?” diye itiraz etti Rachel. “Alice Hala’na karşı ne kadar zalimdi unuttun mu?”

“Her neyse,” dedi Tessa. “Arabaları sağa çektiğinde zalim olabilir. Ama bazı şeyler daha önemlidir.”

“Seks gibi mi?”

Tessa, *aynen öyle* dercesine gözlerini faltaşı gibi açtı.

Tam o sırada biri bağırdı, “Hey Çilli –dikkat edin!”

Rachel ve Tessa korunmak için çabucak başlarını eğerken, Amy oturduğu yerden fırlayarak üzerlerine doğru gelen futbol topunu yakaladı.

Tehlikenin geçtiğine karar verdiğinde Rachel kafasını kaldırdı ve kolları çizgili desenli Cincinnati Kaplanları forması içinde Logan Whitaker’ın kendilerine doğru yürüdüğünü gördü. Daha da önemlisi, Steelers forması giyen Mike Romo, yanında Ohio Eyaleti amblemlili kapüşonlu kırmızı bir tişört giymiş bir adamla birlikte onun ardından ilerliyordu.

Her zaman olduğu gibi, Mike’ı sadece görmüş olmak bile içinin ürpermesine yetti ama kendini bunun sonbahar havasından kaynaklandığına inandırmaya çalıştı. Mike yaklaştığında, Amy ve Tessa’ya kanepede olanların tamamını anlatmamış olmayı diledi –şu an Mike’a bakıp bunu düşündüklerini hissedebiliyordu. En azından kendisi *kesinlikle* bunu düşünüyordu. Geriye sorulması gereken tek bir soru kalıyordu: Mike da bunu düşünüyor muydu acaba?

“Ne var ne yok hanımlar?” diye sordu Logan seksi bir gülümsemeyle. Rachel en yakın arkadaşına karşı hissettiği tuhaf duygularla boğuşuyor olmasa, bu gülümseme belki de ona karşı ilgi duymasına neden olabilirdi.

“Takılıyoruz,” diye karşılık verdi Amy. Sonra kırmızılar içindeki adamı işaret etti. “Rachel, liseden Adam Becker’ı hatırlıyorsun değil mi?”

Vay canına, o Adam mıydı? Mike’ı kafasında saplantı haline getirmekle öyle meşguldü ki ilk bakışta onu tanıyamamıştı. Ama mezuniyet balosu kralı ve Bulldog takımının oyun kurucusu, biraz bakımsız görüntüsüne rağmen şimdi de geçmişte olduğu kadar yakışıklıydı. “Elbette,” dedi Rachel, hâlâ Tessa’yla birlikte merdivenlerde oturuyordu. “Seni gördüğüme sevindim Adam.”

“Ben de Rachel,” dedi Adam tatlı bir gülümsemeyle. “Destiny’ye tekrar hoş geldin –buraları sen yokken çok sessiz.”

Rachel da yorumunu takdir edercesine gülümseyerek karşılık verdi.

Hayal mi görüyordu yoksa Romo sahiden onu...kıskanmış mı görünüyor? Hımm...bu düşünce çok hoşuna gitmişti. Ve kendini durumu daha kışkırtıcı hale getirmekten alıko-yamadı. "Amy'den duyduğum kadarıyla peyzaj tasarımı yapıyormuşsun. Tüm bu açık hava işleri sana iyi geliyor olmalı, çünkü harika görünüyorsun."

Adam sırtı ve Rachel, Mike'm göğsünün inip kalktığını gördü, sanki kendini kontrol altında tutmaya çalışır gibiydi.

"Sağ ol," dedi Adam. "Sen de öylesin."

"Bileğin nasıl Farris?" diye araya girdi Memur Romeo her zamanki sertliğiyle.

Rachel bakışlarını ona çevirdi. "Artık iyi, teşekkür ederim."

"Güzel. Ben de onun hakkında şikâyet ettiğini duymak istemiyordum."

Tamam, her neyse. Belki de kanepenin hakkında düşünmüyordu. Ama Rachel hâlâ onun kendisini kışkırttığını düşünüyor ve bunu neden önemseyemediğini bilmiyordu. Sonuçta onun anlamsız davetini geri çevirmiş, aralarındaki şeyin aynen kalmasını sağlamıştı: tuhaf bir cinsel çekim. Ama bu kulağa çok hoş gelmiyordu. Pekâlâ, *ateşli* bir cinsel çekim. Ayrıca arkadaşlarına da söylediği gibi artık böyle bir şey yoktu. Çünkü şehvet, onun Farris Ailesi Elma Bahçeleri'ni isteyen bir Romo olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Ve onunla sevişmek —ne kadar harika bir seks olduğunun bir önemi yoktu— hâlâ bir çeşit ihanet gibi geliyordu. Romo/Farris tarzı bir ihanet değildi bu. Bu daha çok...kendine ihanet gibi bir şeydi.

Çünkü o böyle biri değildi. Bu küçük kasaba hayatı, bu küçük kasaba adamı. Bunlar bugünkü Rachel'a göre değildi. Edna ve buradaki arkadaşlarını çok sevmesine rağmen, bu küçük kasaba hayatını ardında bırakmak için çok çalışmıştı o.

Vay canına. Mike'la olup bitenlere bir son vermek için bulduğu sebeplerin, aile düşmanlığı ya da onunla ilgili hoş-

lanmadığı şeylerin çok daha ötesinde, kendi benliğinin derinliklerinden bir şeylerle ilgili olduğunu aniden fark etmesi ürkütücü olmuştu. Ve bu kendini biraz...suçlu hissetmesine bile neden olmuştu; kibirli olduğu ya da kendini Destiny'ye göre "fazla iyi" bulduğu için. Ama bunun kibir olmadığını fark etti. Bu sadece...hayatta geriye doğru gitmeyi istememektir.

"Neyin var Farris? Hasta görünüyorsun?"

Rachel yutkundu, sonra gözleri Mike'ın gözleriyle buluştu. "Dediğim gibi, ben iyiyim." Sesinin biraz keskin bir tonda çıkmasına özen göstermişti, onun kendini iyi hissettiğini anladığından emin olmak istiyordu. O *iyiydi*. Bir süreliğine Destiny'ye saplanıp kalmış da olsa, bu süre içinde insanlar ve hayatla fazla ilgilenmeye başlamış da olsa, o iyiydi. İyi olacaktı. Aptal elmaların hasat işi bittiği anda, Chicago'ya geri dönebilecekti.

"Ee, siz neler yapıyorsunuz beyler?" diye sordu Amy, elindeki futbol topunu fırlatırken. Her zaman Rachel ve Tessa'dan daha spórtifti.

"Crestview'dan birkaç kişiyle rugby oynayacaktık güya," dedi Logan, "ama gelmediler."

"Rugby mi?" diye sordu Rachel, onu düşüncelerinden uzaklaştıran bir şey duymanın mutluluğuyla.

"Bir çeşit *futbol* Farris," dedi Mike, sanki Rachel'dan başka bunu bilmeyen yokmuş gibi.

Sonra Logan şüpheli gözlerle Rachel, Tessa ve Amy'ye baktıktan sonra Mike ve Adam'a döndü. "Onlar bizimle oynayabilir."

"Onlar kız," diye itiraz etti Mike, sekiz yaşındaki bir çocuk gibi mızızlanarak.

Logan omuzlarını silkti. "Hiç kimse olmamasından iyidir."

"Pekâlâ, yağcılığı kesin," dedi Tessa. Logan ile Adam gülmeye başladı. Öte yandan Mike her zamanki gibi huysuz görünüyordu. Rachel o an, baştan çıkarıcı Mike ya da bazen

ona sataşıp onu güldüren Mike'a dair hiçbir işaret göremedi. Tüm o garip, ateşli ilişkilerinin geçmişte kalması çok daha iyiydi ve ayrıca Mike'tan hoşlanmaması için bir sebebi daha vardı: öngörülemeyen ruh hali.

“O halde oyuna başlıyoruz,” dedi Adam. “Üçe karşı üç.”

Rachel, Tessa'ya bir bakış attı. “Oynamayı kabul etmiş miydik?”

Ama kimse onu dikkate almadı ve Logan, “Amy benim takımımda olmalı,” dedi.

“Neden?” diye sordu Rachel meraklı bakışlarla.

“Şey, çünkü o...” Logan iş üzerindeyken yakalanmış gibi cümlesine devam edemedi.

“İyi mi? Yani Tessa ve ben çürük yumurtayız öyle mi?”

Logan güldü. “Ben öyle bir şey demedim.”

Adam araya girdi, “Sanırım kendinizi kanıtlamanız için bir şans doğdu.”

O an Mike Romo, Rachel'in bulunduğu noktaya baktı ve Rachel'in bakışlarını bir anda üzerine çekti. Rachel kasıkları arasında o korkunç, muhteşem titreşimi yeniden hissetti. Ve Mike konuşmaya başladığında daha da sarsıcı bir hal aldı. “Ee Farris, ne dersin? Oynamak istiyor musun?”

“Burada nefretten çok aşk var.”
William Shakespeare, *Romeo&Juliet*

8. BÖLÜM

Ne oynayacağız? demek istedi ama kulağa fazla cilveli ya da seksi çağrıştırmacı gelme ihtimaline karşılık çenesini tuttu. Çünkü şu an kendini aynen bu şekilde hissediyordu. Ama artık onun etrafındayken böyle şeyler hissetmemeliydi, kahretsin –böyle hissetmemesi gerekiyordu. O yüzden ağzına geleceğini söylemek yerine yalnızca yumuşak bir şekilde, “Oyunun kurallarını bilmiyorum,” diye yanıt verdi.

“Oyun ilerledikçe öğrenirsin,” dedi Mike daha yumuşak bir ses tonuyla ve gözleri hâlâ birbirine kenetlenmişken.

Arkadaşları karşısında futbol oynamanın neden göğsünü sıkıştırdığı ve midesine kramplar girmesine sebep olduğuna dair bir fikri olmasa da, “Pekâlâ,” dedi, olmasını istediğinden de uysal çıkan bir sesle. Ve Adam ile flört etme konusunu ise çoktan unutmuştu.

Ayağa kalktığı anda, kendini nasıl bir derdin içine soktuğunu merak etmeye başlamıştı. Ekibin geri kalanıyla birlikte yakınlardaki açık yeşillik bir alana doğru ilerledi; etrafında gerçekleşen konuşmalara dikkatini zar zor verebiliyordu.

Arka planda, Amy’nin Mike’a Cincinnati’ye yakın oturduğu halde neden Pittsburgh taraftarı olduğunu sorduğunu duydu. Göz ucuyla, onun Logan’a ve Bengals formasına alaycı bir bakış attıktan sonra, “Çok basit. Şampiyonluk zaferleri yüzünden,” diye cevap verdiğini işitti. Herkes gülmeye başladı

ve sonra Logan -özellikle Rachel ve Tessa için- oyunun nasıl oynandığını, kale çizgisinin ve diğer sınırların neresi olduğunu anlatmaya başladı. Rachel futbolla ilgili üstünkörü de olsa belli bilgiye sahipti –yalnızca oynamışlığı yoktu– bu yüzden kafası tam olarak yerinde olmasa da temel kuralları kavrayabildi.

Fakat Logan konuşmaya devam ederken bile, Mike'ın siyah formasının ona ne kadar yakıştığını fark etmekten kendini alamıyordu. Bu kadar yakışmasının nedeni belki de geniş omuzlarını olduğu gibi göstermiş olmasından kaynaklanıyordu. Ve tam kendine yaraşır şekilde, oldukça rahat ve kendinden emin bir görüntü içerisindeydi. Ayrıca insanın adeta onu kucaklamak istediği sevimli bir havası da vardı ki böyle hissetmesi Rachel'i şaşkına çevirdi; çünkü Mike'ı biraz olsun tanıyan bir kimsenin böyle bir şey hissetmesi mümkün değildi. Ve birkaç gündür tıraş olmamış gibiydi. Onu en son Edna'nın evinde gördüğünde tıraşlıydı ama şimdi eski kirli sakallı haline geri dönmüştü ve tıpkı eskisi gibi, bu görüntü yeniden Rachel'in ilgisini uyandırdı.

Dur bakalım. Sevimli mi? Şimdi onu sevimli mi bulmaya başladın? Onu aklından çıkarmak buraya kadarmış.

“Pekâlâ,” dedi Mike, “Logan Amy'yi alıyorsa ben de Adam'ı alıyorum.”

Rachel tekrar oyuna dönerek gözlerini kırıştırdı. Umrunda olduğundan değildi ama onu takımında bile istememişti demek. Açıkça görülüyordu ki o ve Tessa grubun ezikleriydi.

Nihayetinde, kendini Logan ve Amy'nin takımında buldu ve birkaç dakika sonra bir araya toplandıkları sırada Logan, kendisinin takımın gizli silahı olduğunu söylediğinde şaşkınlığını gizleyemedi.

Şüpheli gözlerle Logan'a baktı, parkta bileğinin zorlanmamasına dikkat ederek yaptığı sakın bir yürüyüşün nasıl *böylesi bir şeye* dönüştüğünü hâlâ merak ediyordu. “Nasıl olacak o?”

“Amy pası almak için ileri koşacak,” diye anlatmaya başladı Logan, “ve onlar benim topu ona atacağımı varsayacaklar, çünkü o...”

“İyi,” diye tekrar lafını tamamladı.

“Ama gerçekte ben topu sana paslayacağım,” dedi Logan, “topu ona atar gibi yapıp sana ileteceğim ve böylece onları aldatmış olacağım.” Sonra Rachel’a top ona geldikten sonra nasıl pozisyon alması ve topu nasıl saklaması gerektiğini gösterdi.

“Sonra ne yapacağım peki?”

“Deli gibi koşacaksın.”

Hımm. Rachel, “Burkulan bir bilekten daha yeni kurtuluyorum,” diye hatırlatma ihtiyacı hissetti.

“Sadece elinden geleni yap,” dedi Logan ve onu cesaretlendirmek için eliyle hafifçe sırtına vurdu.

“Diğer takım bana girişmeyecek mi?” Bileğinin yeniden burkulmasını gerçekten istemiyordu.

“Hayır, burada sadece dokunma var. Sobeleme oyunu gibi. Sana dokundukları anda oyun sırası onlara geçiyor.” Sonra oyunun havasına girerek diğer takım kendisini duyacak şekilde yüksek sesle bağırdı, “*Onların canlarına okuma-ya hazır mıyız?*”

“Hazırız!” dedi Amy, Logan’la bir beşlik çakarak. Bu işlerle Rachel’dan çok daha fazla ilgili olduğu belliydi. Ama Rachel de oldukça hevesliydi. Çünkü Mike Romo’yu bir konda alt etme düşüncesinden hoşlanmıştı. Sadece bu sefer de onun karşısında küçük düşmemeyi diledi.

Takımlar sıraya dizildiğinde, kendini Tessa’yla karşılıklı buldu. “Bu çok aptalca,” diye söylendi Tessa ona bakarak.

“Biliyorum,” diye karşılık verdi Rachel mırıldanarak.

Sonra oyun başladı ve Rachel Logan’ın talimatlarını yerine getirmek için elinden geleni yaparak, tam zamanında Logan’ın kendisine attığı topu yakaladı. Sonra, ‘deli gibi koşma’ kısmı geldi. Topu saklamaya çalışarak, gol çizgisini belirleyen körpe ağaca doğru aceleyle koşmaya başladı.

Tessa’yı kolaylıkla geçti. Adam da tıpkı Logan’ın planla-

miş olduğu gibi öbür tarafta Amy'yi markaja almıştı. Rachel şimdi deli gibi koşuyordu, ağaç yakınlaşmaya başladıkça hızını artırmıştı.

Ama nasıl olduysa Mike Romo bir kamyon gibi hızla üzerine doğru geldi ve Rachel o an futbolu elinde ponponlarla kenardan izlemeyi çok daha fazla sevdiğini anladı. Mike omzuna dokunduğunda, koşmayı bıraktı –ve o an Mike'ın ayağı ona takılarak ikisinin de yere yuvarlanmalarına sebep oldu.

Yere sırtüstü düşmüştü. Memur Romeo da sere serpe üzerinde uzanıyordu. Başta yaşanan gümbürtü dışında neyse ki incinen bir yeri olmadı. Ama *ne yazık ki*, Mike hareket edecekmiş gibi görünmüyordu –ve bakışları buluştuğunda...*ah*. Gözlerinin içine bakmasıyla, bu haldeyken bile, Rachel'in kasıklarında bir ıslaklık hissetmesine sebep oldu.

Eli şefkatle beline dolanmıştı. “Bileğini acıttım mı?”

“Hayır,” dedi Rachel, Mike yavaşça üzerinden kalkmaya çalıştığı ama kendisi hâlâ çimenler üzerinde kıpırdıyamaz bir halde kaldığı sırada. “Ama bana girişmemen gerektiğini sanıyordum.”

“Girişmiyordum. Ayağın ayağıma dolandı.”

“Peki, o zaman. Belki ayağa kalkmama yardım edebilirsin.” *Üzerimdeki kıyafetleri herkesin gözü önünde parçalamak istermiş gibi görünmek yerine.*

“Önümüzdeki hafta sonundaki aile pikniğine ne diyorsun?” diye sordu Mike, Rachel'i hazırlıksız yakalayarak.

“Ne olmuş pikniğe?” diye sertçe yanıtladı Rachel.

Ve o gün ilk kez olarak, Mike'ın yüzündeki ifade değişir gibi oldu –ağzının kenarları hafifçe sırtırmış gibi bir şekle dönüştü. “Hadi ama fikrini değiştir. Bana eşlik edecek bir kıza ihtiyacım var.”

İnanılmaz bir şey –bunu tekrar yaşıyor olamazlardı. Ellerini Mike'ın göğsüne dayayarak onu üzerinden itmeye çalıştı ama o kıvıldamadı bile. “Ve bir kişi bile bulamıyor musun?”

“Bir sürü bulabilirim.”

Rachel’in buna şüphesi yoktu. Bazen çekici olmak, diğer bir sürü olumsuz şeyi telafi edebiliyordu. “Peki, o halde neden illa benim gelmemi istiyorsun? Bu bir Farris getirip sunum yapma günü mü?”

Bu kez yüzündeki ifade gülümsemeye daha çok yaklaştı ve o sarhoş edici kahverengi gözler daha yumuşak baktı. “Öyle bir şey değil tabii ki.”

Rachel tekrar onu üzerinden kaldırmaya çalıştı, bu kez eliyle kollarını sarmalayarak onu itti. “Peki, öyleyse ne?”

Mike bir santim bile yerinden kıpırdamadı, onun yerine şimdi sesi biraz bezgin çıkıyordu, “Bilmiyorum. Sadece içimden sana bir kez daha sormak geldi, lanet olsun.”

“Ağzı iyi laf yapan, tatlı dilli bir şeytansın sen Memur Romeo.”

O an Mike’in bezgin ve öfkeli ifadesi hain bir sırıtmaya dönüştü ve tek kaşını kaldırarak, “Dilimle neler yapabileceğimi daha *görmedin* Farris,” dedi.

Bu sözler Rachel’in nefesinin kesilmesine neden olmuştu; hiçbir karşılık veremedi.

“Peki, bu evet demek miydi?”

Oh Tanrım. Bunu kabul ediyor olamazdı ama onun altından kurtulmanın tek yolu bu gibi görünüyordu. Ve... Pekâlâ, diliyle ilgili bulunduğu vaatlerin de biraz ilgisini çektiği söylenebilirdi.

Yine de oldukça soğuk görünmeye çalışarak, gözlerini devirdi ve “*Tamam.* Madem bu kadar çok ısrar ediyorsun, seninle geleceğim,” dedi. Ve sonra yalan söyledi, “Ama bunun dilinle hiçbir ilgisi yok.”

Mike baştan çıkaran gözleriyle ona bakmaya devam etti ve “Eğer uslu bir kız olursan belki de neler yapabileceğimi öğrenirsin,” dedi.

Kahretsin. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Ama

yine de dil konusu biraz daha az kötü görünmesini sağlıyordu... ve biraz daha heyecan verici. “Beni kafandan çıkarıp attığını ve artık arzulamadığını sanıyordum.” dedi Rachel.

“Sanırım henüz o noktaya gelemedim,” diye karşılık verdi Mike –nihayet üzerinden kalkmak için doğrulurken. Eli Rachel’ın bacakları arasına uzandığında, Rachel kimsenin bu konuşmayı duyacak kadar yakınlarında olmadığını görerek rahatladı. Aslına bakılırsa, hepsi bilinçli olarak mesafelerini korumuş gibi görünüyordardı. Bu yüzden Mike devam etti. “Ve senin de geldiğini sanmıyorum. Ama eminim eğer yeterince çabalarsak, çok yakında birbirimizden bıkacağız.”

Rachel, Mike’ın elini uzaklaştırdı. “Tekrar söylüyorum oldukça etkileyici bir konuşmacı olduğun kesin.”

Mike, elinden tutarak Rachel’ı ayağa kaldırdırken, kendinden emin görünüşüyle yalnızca omzunu silkmekle yetindi. Bu hareket her şeyi anlatıyordu: *Öyle olmaya ihtiyacım yok.* Ve şu noktada Rachel’ın bunu tartışacak ya da inkâr edecek hali yoktu. Aralarındaki kimyanın çok güçlü olduğu kesindi.

O kadar saçma bir şekilde güçlüydü ki...*ah Tanrım*, gerçekten Büyükanne Romo’nun doğum günü partisine gitmeyi kabul mü etmişti?

* * *

Ertesi gün, Mike ve Logan, Mavi Vadi Gölü yakınlarına balık tutmaya gittiler. Oturdıkları yerden bakıldığında etrafta hiç ev görünmüyordu ve Mike bu arazinin kime ait olduğunu bile bilmiyordu ama yıllardır buraya gelmeye devam ediyorlardı.

Hava tıpkı dünkü gibi serindi, Mike üzerindeki kapüşonlu svetsörtünün fermuarını çekmek için elindeki olta ve makarasını yere bıraktı. Gölün üzerindeki küçük iskelede neredeyse bir saattir oturmalarına rağmen, bir tane bile balık yakalayamamışlardı ve Mike’ın suratı asılmıştı.

“Balık tutmaktan nefret ediyorum,” dedi oltasını bıraktığı

yerden alırken ve Logan'dan gelen itirafla sarsıldı.

"Evet –ben de," dedi Logan.

Mike arkadaşına baktı. "O zaman bunu niye yapıyoruz?" Sonuçta, balık tutmaktan nefret eden iki adama göre bu işi oldukça sık yapıyorlardı.

Logan cevap vermekte bir saniye bile tereddüt etmedi. "Çünkü babamla birlikte hep balığa giderdik."

Doğruydı. Logan'ın babası yaklaşık beş yıl önce geçirdiği kalp krizi sonrası hayata veda etmişti ve o Mike için ikinci bir baba gibiydi. Ron Whitaker bütün hayatları boyunca onları balık tutmaya götürmüştü; ama Mike'a göre bu kendisi ve Logan için, erkek erkeğe muhabbetten çok daha öte bir anlam taşıyordu. Aslına bakılırsa, Anna'yı göl kenarında kaybettikten sonra Mike sudan biraz korkar olmuştu; çünkü kardeşinin büyük olasılıkla göle düşüp boğulmuş olduğu teorisi üzerinde durulmuştu. Ancak Logan'ın babası onları sık sık balığa ve yüzmeye götürerek, Mike'ın bu korkunun üstesinden gelmesini sağlamıştı. Bu nedenle Mike, Logan'ın haklı olduğunu düşündü, balık tutmak Ron ile geçirilen zamanları yad etmek anlamına geliyordu.

"Dün oldukça uzun bir süre Rachel Farris'in üzerindeydin," dedi Logan aniden. Görünüşe göre babasıyla ilgili anılardan bahsetmeye son vermişlerdi.

"Evet, sanırım öyle oldu," diye itiraf etti Mike. Ama bu Logan'ı daha da sinirlendirdi.

"Bana hâlâ aranızda hiçbir şey olmadığını mı söyleyeceksin?"

Mike iç geçirdi, kendini yorgun hissediyordu. "Hayır. Aslına bakarsan, onu önümüzdeki haftasonu büyükanneimin doğum günü partisine götüreceğim."

Logan'ın ağzı açık kaldı. "Hadi canım –gerçekten mi?"

Mike ona kısa bir bakış atmakla yetindi, sonra tekrar sonbahar esintisinden dolayı hafif çırpıntılı olan su yüzeyine baktı.

“O halde, artık ona biraz daha kibar davranman gerekebilir,” dedi Logan ve Mike onun bu söylediğinde haklı olduğunu düşündü. Logan’ın ikisi birlikteyken yanlarında olduğu zamanlarda Mike oldukça kaba davranmıştı Rachel’a. Ama tabii Logan’ın bilmediği çok şey vardı. “Merak etme,” dedi oltasını hafifçe oynatıp gözünü sudan ayırmamaya devam ederek. “Kendi yöntemlerimce ona epey kibar davranıyorum.”

Arkadaşının keskin bakışını üzerinde hissetti. “Bu da ne demek?”

“Şey, şimdiye kadar ona üç kez orgazm yaşattım.”

Logan’ın oltası parmaklarının arasından kayıp yere düştü. “Ne zaman oldu bu?”

Mike eğilerek arkadaşının oltasını alıp yeniden eline tutuşturduktan sonra, Logan’m kaçırdıklarını, kilitli kalmalarını ve Rachel’ı eve taşımasının nasıl sekse dönüştüğünü ona anlattı.

Bitirdiğinde, “Edna yan odadayken,” diye tekrarladı Logan afallamış bir halde.

Ama Mike bu önemsiz bir detaymış gibi cevapladı. “Uyuyordu.”

Logan yalnızca başını salladı. “Bazen seni anlamakta zorlanıyorum dostum.”

Mike nihayet başını kaldırdı ve kısık gözlerle arkadaşına baktı. “Ne demek şimdi bu?”

“Yani, beni yanlış anlamamı istemem. Garip yerlerde sevişmeni çok gördüğümünden değil –ben de garip yerlerde yapılan seksi severim– ama bunun pek senin tarzın olduğu söylenemez.”

Mike itiraf etmek istemiyordu ama Logan haklıydı. Ve garip yerlerde sevişmeye aldirış ettiğinden değildi ama o genelde böyle... gelişigüzel davranmazdı. Çoğu zaman bir kadını evine getirip yatağa atana kadar beklerdi. Eğer birini baştan

çıkaracaksa, işleri tamamen kendi istediği yolda ilerletirdi. Sadece Rachel ile... “Kahretsin!” dedi sonunda, “onu tanıdığım andan itibaren bu kadının beni deli ediyor. Nasıl oluyor bilmiyorum ama...onun yakınındayken aklımda hiç olmayan şeyleri yapıyorum. Onu gördüğüm an onu istiyorum. Çok fena. Tuhaf, sanki davranışlarımı kontrol edemiyormuş gibi hissediyorum.”

“Hayır, bu çok normal. Bazen seni gerçekten etkileyen bir kız olduğunda bu yaşanabilir.”

Ama Mike’ın kaşları çatıldı. “Bana göre normal değil.”

Logan başıyla onayladı. “Bir dakika önce benim de demek istediğim aynen buydu. Sen genellikle işleri olmasını istediğin şekilde yürütürsün. Bu nedenle Rachel’la kahrolası bir kantinde bu işi yapmış olmanıza çok şaşırdım. Demek istediğim, sen genellikle her şeyi...o kadar kitabına uygun yaparsın ki. Her şeyi planlarsın. Tüm kontrol sendedir.”

“Tüm kontrol bende mi? Ne yani, şimdi birden Sigmund Freud mu kesildin başıma?”

“Sadece gerçekleri söylüyorum,” diye yanıtladı Logan ve lafı uzatmadı. Daha önce tam olarak bu ifadeyi kullanmamış olsa bile, bu ilk kez tartıştıkları bir konu değildi. Logan, Anna’nın kaybolduğu günden sonra Mike’ta büyük değişiklikler olduğunu iddia ediyordu. Mike’ın o olaydan önce yumuşak başlı bir çocuk olduğunu ama hemen sonrasında dediğim dedik, inatçı ve öfkeli bir adama dönüştüğünü ileri sürüyordu.

Mike bunun doğru olup olmadığı hakkında kararsızdı; çünkü ona göre Anna’yı kaybetmelerinin ardından *bütün hayatı* değişmişti. Bu yüzden kişiliğinde değişen tarafları seçemiyordu –tek bildiği o olaydan önce rahat ve mutlu bir hayat sürerken sonrasında çok uzun bir zaman için hayatının tamamen boktan bir hale geldiği idi. Ama Logan’ın iddiasının doğru olup olmadığı üzerine çok fazla kafa yormadı; neyse oydu ve bunun için kaygılanmıyordu.

“Pekâlâ, Rachel’la aranızda olup bitenlerden neden *şimdi*

haberim oluyor?” dedi Logan.

Mike yeniden omuz silkti ve gözlerini oltasından ayırmadan, “Seks hayatımla bu kadar yakından ilgilendiğini bilmiyordum,” dedi.

“İlgilenmiyorum. Ama görünüşe bakılırsa dostum, o akşam çıkagelmediğim için en azından bana bir bira borçlusun.”

* * *

Elma toplamayla geçen uzun bir günün ardından Rachel ve Edna, Edna'nın elektrikli tencerede uzun saatler boyunca pişirdiği doyurucu sığır eti güvecini yemeye koyuldular. “Şu elektrikli tencere harika bir şey,” dedi Edna. “O olmasa, doğru dürüst bir akşam yemeği hazırlayabilmek için elma toplamaya epey ara vermem gerekecekti ve zaman kaybedecektim.”

Rachel bir havuç dilimini ağzına götürdüğü sırada yalnızca başını sallamakla yetindi. Edna'ya bilinçli olarak aldırış etmiyor değildi, ama günün büyük bir kısmını onun burada ne kadar çok çalıştığını düşünerek geçirmişti. Ve bu işi yapmanın, o bilse de bilmese de mutlaka daha kolay yolları olabileceğini düşünmüştü.

“Aklından neler geçiyor kızım?” diye sordu Edna, kızmış gibiydi. “Çünkü gördüğüm kadarıyla bir şeyler tezgâhladığın kesin.”

Rachel büyükannesine baktı. “Bahçenin hangi yollarla daha fazla para kazandırabileceği üzerinde düşünüyordum.”

Edna en ufak şekilde etkilenmişe benzemiyordu. Daha çok canı sıkılmış gibiydi. “Öyle mi?”

Ama Rachel onun bu tutumunu görmezden geldi. Edna alışkanlıkların insanıydı, değişime karşı isteksizdi, onu bu yönde zorlamak gerekiyordu. “Bir kere öncelikle bir web sitesi kurabiliriz. Bir sürü bağın kendi internet sitesi var. “Öyle olduğunu biliyordu çünkü Blackberry'si üzerinden Google'da

biraz araştırma yapmıştı. “Daha uzaklardan gelen daha çok sayıda günlük ziyaretçin olur. Ve yalnızca bu kadar değil. Bu kadar uzaktan gelmelerine degecek değişik hafta sonu aktiviteleri yapabilirsin – saman vagonlarında yolculuk gibi ya da hayalet hikâyeleri eşliğinde şenlik ateşi geceleri düzenleyebilirsin. Ve bir tezgâh kurarak, insanların evlerine götürmeleri için turta ve karamelli elmalar satabilirsin.”

Edna aynı bezgin ifadeyi takınarak Rachel’a sordu. “Daha elmaların hasadını bile doğru dürüst yapamazken, tüm bunları nasıl yapacağımı düşünüyorsun?”

Rachel bu kısım üzerinde de uzun uzun düşünmüştü. Şu an iş hayatındaki gelişmeler nedeniyle ekstradan para harcamak çok akıllıca bir davranış olmasa da, “Belki bir web tasarımcısı ve tüm bu organizasyonları idare edecek birilerini tutabilirim. Ve her şeyi Chicago’dan denetleyebilirim.” Bu fazladan işgücü kiralamaktan daha yapıcı bir yol olurdu ve uzaktan bile olsa, doğrudan bu işin içine dahil olmasını sağlardı.

Ama Edna çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı. “Yok. Hayır, böylesi yeni numaralar için fazla yaşıyım. İşleri olduğundan daha karışık bir hale getirmeden yürütebildiğim için şanslıyım. Bildiğin gibi benim her zaman gönlümde olan şey, evlatlarımdan ya da torunlarımdan birinin buraya sahip çıkarak işleri yürütmesiydi. Ama yine bildiğin üzere, böyle bir şey olacakmış gibi görünmüyor. Ve buradan bakınca, tek düşünmem gereken şeyin tamamen iş görmez bir hale gelene kadar, bu bağı ayakta tutmak olduğunu görüyorum.”

Rachel’in içini yeniden tanıdık bir suçluluk duygusu kapladı, ama en azından, Edna hâlâ ayakta iken günlük işleri yürütme ve bu yeri ayakta tutma konusunda daha ilgili olmaya çalışıyordu. Ayrıca büyük bir aileden geldiğini ve başka kimsenin Edna gittikten sonra bağı devralmak istemediğini kendine hatırlattı.

Belki de artık daha fazla kafaya takmasına gerek yoktu. Neticede daha birkaç hafta önce burayı hiç önemsemiyordu. Ama Farris Ailesi Elma Bahçesi’nin ismen bile ölecek olması

yine de canını sıkıyordu; hâlâ Mike Romo'nun buraya sahip olmasını istemiyordu. Onunla neredeyse kendi isteği dışında gerçekleşen garip bir buluşmayı kabul etmiş olsa bile. Başını hafifçe sallayarak ve hala inanmak istemeyen bir ifadeyle sordu, "Burayı Mike Romo'ya satacak mısın?"

"Bilmiyorum," dedi Edna, büyük bir parça patatesi çatalıyla keserken, ama şimdi daha düşünceli görünüyordu. Kızgınlığını geride bırakmıştı; ciddiyetle sorunun üzerinde düşünüyordu. "Çok zor bir durum; çünkü bana göre bu Farrislere ait olan bir şey. Bu yerin benim için anlamı çok büyük ve inanıyorum ki ölmeden önce burayı bir işletme haline getiren büyükbaban için de öyleydi. Ama Mike'ın bu bağ üzerinde geçmişten gelen bir hak talebi var ve en azından burayı gerçekten istiyor, işleri büyötmeye hevesli." Edna bir an için durdu ve masanın öbür yanındaki Rachel'a baktı. "Hem sen neden birdenbire bu konuyla bu kadar ilgilenir oldun ki?"

Rachel, çatalıyla tabağındaki güvecinden kalan parçaları eşeledi ve bu soru karşısında kendini akıntıya kapılmış gibi hissetti. "Bilmiyorum –sanırım seninle aynı nedenden ötürü; aile gururu." Sonra böyle konuştuğu için yutkundu. Destiny'den bir bakıma geniş ailesinden ve onların tartışmalı şöhretinden kaçmak için ayrılmıştı. Ama geri döndüğünden beri kendini, Farris ailesinin kökenlerini Mike Romo'ya karşı savunmak zorunda hissetmişti. Ve şimdi de Farris Ailesi Elma Bağları'nın varlığının son bulmasıyla ilgili endişelenmeye devam ediyordu. "Eğer burası onun olursa, sanırım bir şekilde Romolar bu kavgayı kazanmış gibi olacak, anlarsın ya."

Edna onaylarcasına başını salladı. "Ama sana daha önce de söylediğim gibi –yaşlandıkça kin duygusunu bir yana bırakmak çok daha kolay. Bir yanım bunu Romolar'ın kazanması olarak görürken, diğer yanım büyükbabanın emeklerinin devam ettirilmesi olarak görüyor. Ve ayrıca," dedi Edna sesini biraz daha yumuşatarak, "Mike'ın başından çok şey geçti; ve sanırım o...önem vereceği bir şeylere sahip olmak istiyor. Hiçbir zaman itiraf etmedi, ama çok şey kaybetti ve

artık hem mecazen hem gerçek anlamda üzerinde duracağı sağlam bir zemine ihtiyacı var.”

Bu fikir Rachel’ı bir anlamda şaşırtıyordu. Fakat öte yandan Mike’ın küçük kardeşinin kayboluşu ve bu olayın ailesinde yarattığı etkiyi düşününce daha mantıklı geliyordu. Ona buna ceza yazan bir polisten daha fazlasıydı Mike Romo. Becerikli bir âşıktan da fazlasıydı. Rachel bundan pek emin olmasa da Edna söylediği için o da buna inanıyordu. Zihninde Mike’ın bağı sahibi olduğu görüntü canlandı, Giovanni Romo’yu da orada otururken hayal edebiliyordu ve kendi ailesine duyduğu bağ güçlendikçe, Mike’ın neden burayı o kadar çok istediğini de anlıyordu. “Sende hiç Giovanni’nin fotoğrafı var mı?” dedi.

Edna birdenbire çıkan bu soru karşısında hiç şaşırmış görünmüyordu, onun yerine yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. “Aslında bir tane var. Yıllar boyu onu büyükbabandan saklamıştım. Edward’ı çok seviyordum fakat Giovanni’nin bir fotoğrafını saklamak, hayatımın bir parçasını saklamak gibiydi. Onu hatırlamaya hakkım olmalıydı.” Edna ayağa kalktığı anda Rachel onun ne kadar yavaş hareket ettiğini fark etti. Edna’nın o eğlenceli haline rağmen bu durum Rachel’i biraz üzmüştü. “Burada bekle de bir bakayım.”

Edna bir dakika sonra elinde sararmış ve ikiye katlanmış siyah beyaz bir fotoğrafla döndü. Elli yıllık olduğunu düşününce, Rachel fotoğrafa nazik davranmaya karar verdi ve Edna’nın parmakları arasından fotoğrafı aldı. Fotoğrafta torununa aşırı derecede benzeyen yakışıklı bir adam duruyordu. Şaşkınlığını gizleyemedi.

“Ne oldu?”

“Aynı Mike.” Edna fotoğrafa doğru eğildi. “Evet, gerçekten çok benziyor değil mi? Sanırım daha önce bunu fark etmemiştim ama herhalde şimdi neden başımda kavak yelleri estiğini anlıyorsundur.”

Rachel gerçekten anlıyordu. Büyük ihtimalle tarım işleriyle uğraştığından, büyükbabası Mike’dan daha yapılıydı.

Saçı ve giysileri, içinde bulunduğu dönemi yansıtıyordu. Ama yine de Rachel o zamanlar orada olsaydı, aynı Mike'a olduğu gibi ona da bayılırdı.

"Peki," dedi Rachel gözlerini fotoğraftan ayırmadan. "Bana Giovanni hikâyesinin devamını anlatmadın."

Edna üzerinde bulunan, Giovanni'nin aldığı elbiseye aynadan bakıyordu. Bu elbiseyi belirli bir sebepten dolayı değil, sadece 'Küçük Fiore'sini mutlu etmek için almıştı. Ona bu kelimenin İtalyanca'da çiçek anlamına geldiğini söylemişti. Aynada elbiseye bakarken alt dudağını ısıırıp, "Ben onun çiçeğim," dedi kendi kendine.

Başlarda Giovanni'ye bekâretini bu kadar hızlı vermiş olmaktan dolayı endişelenmişti. Ailesi bunu bilse ne kadar utanacağını hayal dahi edemiyordu, Trinity Kilisesi'ndeki insanları saymıyordu bile. Ama her şey çok hızlı gelişmişti, ona hayır demek imkânsızdı. Tıpkı o günden beri birlikte oldukları her sefer gibi. Aslında kafasındaki resimden kendisi ve Giovanni dışında herkesi çıkardığında her şey mükemmel görünüyordu. Destiny'nin harika bir yer olduğunu düşündüğü zaman ne kadar haklı olduğunu anladı. Burada umduğundan fazlasını bulmuştu. Arka kapı çalındığında üzerindeki elbiseyle yavaşça kapıya doğru yöneldi. Kapıyı çalan Eddie idi -tarlada Wally ve Dell ile birlikte çalışmaya başlayan yeni çocuk. O günlerde onlara Edna bakıyordu -yemek, temizlik, çamaşır- tabii Giovanni'ye de. Eddie arka kapıda durmuştu, şapkası elinde, soluk kahverengi saçları güneşin altında daha açık görünüyordu. "Nasılsınız Bayan Edna?" dedi her zamanki dostça gülümsemesiyle.

"Tünaydın Eddie."

Eddie şehrin öbür tarafında ailesi ve kardeşleriyle birlikte yaşıyordu; tatlı bir taşra çocuğuydu. Eğer dünyanın en yakışıklı adamı çoktan ona âşık olmasaydı, Edna'nın dikkatini çekebilirdi. Ama ondan birkaç yaş da büyük olduğu için şu an gözüne tam bir çocuk gibi görünüyordu.

"Acaba Wally ve Dell arkadaki tarlada çalışıyorlar mı diye sormak istemiştim." Konuşurken gözleri titreyordu.

"Sanırım çalışıyorlar," dedi Edna.

"Geç kaldığım için özür dilerim. Kamyonetim bozuldu."

"Hiç önemli değil. Seni anlıyorum. Bizi de buraya getiren şey bozulan kamyonetimizdi zaten."

Şimdi bunu düşündüğünde, üzerinden çok zaman geçmiş gibi geliyordu. Hayatında pek çok şey değişmişti. İlk defa kendine ait bir elbise giyiyordu ve o Giovanni Romo'nun sevgilisiydi.

"İyi günler," dedi Eddie fakat Edna onun için üzülmüştü ve ona tekrar seslenmeden edemedi.

"Eddie, yürürken sana eşlik etmesi için biraz elmalı turtta ister misin?"

Giovanni'yle gideceği pikniğin sepetini hazırlamak için turtadan biraz kesmişti.

Eddie sırttı. "Sizin elmalı turtanızdan bir parça alabilmek için alevlerin üzerinde yürürüm Bayan Edna."

Edna, Eddie'nin bir parça turtayla birlikte uzaklaşmasını seyrederken, Giovanni'nin avuçları omuzlarına dokundu. "Benim turtamı başka erkeklere mi veriyorsun Fiore'm?" diye fısıldadı kulağına.

"O başka bir erkek değil şaşkın. O sadece Eddie," dedi ve ona doğru döndü.

Giovanni başını salladı, mutlu görünüyordu. "İyi o zaman. Başka bir erkeğe bakmana dayanamam Edna'm. Konu sen olunca sahiplenmeden duramıyorum." Bakışları çok ateşliydi. Normalde kıskançlıktan hoşlanan biri olmasa da Giovanni'nin kıskanç olması hoşuna gidiyordu. "Aynısı benim için de geçerli," dedi. "Eğer başka kızlara baktığını görürsem, turtanı herkese dağıtırım."

Giovanni bir kahkaha attı ve hafifçe geri çekildi. Yüzünde muzip ama bir o kadar da can yakıcı bir ifade belirmişti.

“Eğer sen bakmazken tiyatrodaki kızlar benimle flört ediyorsa ya da fırındaki kadın arada sırada bana gülümseyip göz kırptıyorsa bu benim suçum mu?”

Gözünün önüne gelen sahneler, Edna'nın midesine kramp- lar girmesine sebep olmuştu. Elini beline koydu. “Yapmasa- lar kendileri için iyi olur. Sen de bundan hoşlanmasan iyi edersin,” dedi. Giovanni kaşlarını kaldırdı, hâlâ onunla alay ediyordu. O an Edna durumu anladı... “Sen beni kızdırmaya çalışıyorsun. Çok hainsin.”

Giovanni başka bir kahkaha attı ve tekrar Edna'yı kendi- ne doğru çekti. “Merak etme küçük Fiore'm. Sen her zaman bir numaram olacaksın.” Bir saat sonra ikisi, bağdaki favori yerlerinde yani öpüştükleri ve devamının geldiği yerde, ör- tünün üzerinde dinleniyorlardı. Çok güzel bir yaz günüydü, güneş yukarıda parıl parıldı ve ağaçların dallarının arasın- dan esen hafif bir meltem vardı. Edna kollarını başının altına koymuş yatıyordu. “Burayı çok seviyorum,” dedi. “Sanırım hayatımda hiçbir yeri buradan daha fazla sevmeyeceğim.” Dünyada pek fazla yer görmemiş olsa da burası onun için dünyadaki cennet gibiydi.

Giovanni kısık gözleriyle Edna'ya doğru eğildi; aynı onu istediği zamanki gibi. Edna, Giovanni'nin tekrar onu öpece- ğini düşündüğü anda duyduğu cümleyle irkildi. “Evlen be- nimle Fiore'm.”

Edna'nın nefesi kesildi. Bu anı yaşamak için heyecanla bekliyordu ama bu kadar yakın ve bu kadar ani olmasını asla beklemiyordu. “Evet. Evet, seninle evlenirim Giovanni.”

Giovanni'nin yüzü mutlulukla doldu. Edna'yı kollarına aldı ve ona sımsıkı sarıldı. “Beni çok mutlu ettin,” dedi. “As- lında beklemek istiyordum. Kentucky'ye gitmek ve seni ba- bandan istemek istiyordum. Ama bugün o kadar güzelsin ki sözler bir anda ağızımdan çıktı.”

Edna yerinde doğruldu ve ellerini tişörtünün önünde bir- leştirdi. “Çok tatlısın ama beklemediğine sevindim. Anne ve

babam seni çok sevecekler.” Daha sonra gözlerini kapattı ve havanın sıcaklığının kokusunu, içinde bulunduğu anın güzelliğini içine çekti. Bayan Romo olacaktı. “Dell ve Wally’ye söylemek için sabırsızlanıyorum. Belki bu hafta sonu birlikte bizim eve gideriz.”

“Bu harika bir fikir Fiore’m. Ben de ailenin geri kalanıyla tanışmak için sabırsızlanıyorum.” Tekrar yüzündeki o baştan çıkarıcı ifadeyle Edna’ya doğru eğildi. “Seni her şeyinle benim yapmak için sabırsızlanıyorum.”

Edna, Giovanni onu öpmeye ve örtüye yatırıp elbisesini yukarı doğru sıyırmaya başladığında, ağabeylerinin geleceğinden hiç korkmadı. Onlar çok uzaktaydı. Dünyanın geri kalanı çok uzaktaydı ve onun dünyası mükemmeldi.

O öğleden sonra o ve Giovanni el ele tutuşup eve gittiler. “Ben tarlaya gidip diğerleriyle birlikte çalışmalıyım,” dedi Giovanni. “Bu harika haber bana ekstra enerji verdi.”

Fakat Edna itiraz etti. “Bugün olmaz, bugün benimle kal.” O an mavi bir kamyonet karşıdaki köprüyü geçip arkasında bir toz bulutu bırakarak onlara doğru geldi. İçinden çıkan Harvey Miller aceleyle Giovanni’nin eline bir zarf tutuşturdu.”Bu az önce sana Western Union’dan geldi.”

“Bir telgraf mı?” diye sordu Edna, daha önce hiç görme-mişti ama telgrafların acil meseleler için kullanıldığını bili-yordu.

Giovanni zarfı yırttı. Edna da omzunun üzerinden, içinden çıkan kâğıda baktı.

LA SPEZIA ITALYA 18:46 8 AĞUSTOS 1958

GIOVANNI ROMO

RT I DESTINY OH, USA

ANNEN HASTA STOP İYİLEŞMESİ ŞÜPHELİ STOP
EVE GELMENİ İSTİYOR STOP

KARDEŞİN BENITO

Edna soluksuz kalmıştı. Giovanni'nin buğday renkli teninin solmasını seyretti. "Ah, Giovanni. Çok üzgünüm," dedi kolunu tutarak.

Beş dakika sonra Giovanni'nin valizini hazırlıyordu. Edna tıpkı kendisi gibi onun da kendini yalnız hissettiğini düşünüyordu. "Şu an gitmek zorunda olmandan nefret ediyorum," dedi. Söylenmek istemiyordu, özellikle de bu zamanda ama kendine engel olamamıştı.

"Merak etme, geri döneceğim," dedi Edna'ya bakmadan.

"Beni de götür," dedi Edna. "Beni de İtalya'ya götür. Yanında olmalıyım."

Giovanni valizini hazırlamayı bırakarak Edna'ya döndü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni de götürmeyi çok istedim Fiore ama pasaportun yok."

Edna, vücudundan bütün enerjisi çekilmiş gibi kendini sönük ve kederli hissetti. Ve açık pencerelerden içeri süzülen ılık havaya rağmen, kollarıyla bedenini sardı. Birden çok üşümüş ve kendini fazlasıyla yalnız hissetmişti. "Ya geri dönmezsen?"

Böylesi acı verici bir haberin üstüne onun başının etini yememesi gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. Bir dakika önce nişanlanırlarken şimdi yanından ayrılıyor muydu? Hayatında bu kadar derinden sevdiği hiçbir şey olmamıştı ama şimdi bu ayrılığın, yeni keşfedilen mutluluğunun sonu olmasından ve her şeyin elinden alınmasından deli gibi korkuyordu.

Giovanni gözlerinin içine baktı. "Tabii ki geri geleceğim Fiore'm. Sahip olduğum her şey burada. Hayatımın aşkı da burada. Ve eğer annem ölürse," diye ekledi üzülerek, "...belki kardeşlerim de nihayet benimle birlikte Amerika'ya gelebilirler. Burada benimle birlikte yaşamalarını çok uzun zamandan beri istiyorum."

Sonra uzandı ve nazikçe elini sıktı. "Bir gün seni de İtalya'ya götüreceğim ve oraya âşık olacaksın. Ama şimdilik, sen

ve çocuklar çiftlikle ilgilenmelisiniz. Çalışma masamda para var, telgrafla da göndereceğim.” Bunları söyledikten sonra valizine birkaç parça daha kıyafet yerleştirdi.

Giovanni'nin tüm söylediklerine rağmen, Edna korkularından kurtulamıyordu. Kendini şimdiden terk edilmiş ve sahipsiz hissediyordu. Bunun saçma bir his olduğunun farkındaydı; onun gitmekten başka bir seçeneğinin olmadığına da –ama içinde, kötü bir şeyler olacağına dair taşıdığı hissin ağırlığı vardı. Odanın köşesindeki koltuğa gömülerek kendini daha sıkı sardı.

Giovanni valizini kapattıktan hemen sonra arkasını döndü ve çaresizlik içindeki Edna'yı gördü. Dizlerinin üzerine eğildi ve Edna'nın gözlerinin içine baktı. “Ne yapabilirim Edna? Nasıl yeniden mutlu olmanı sağlayabilirim?”

Edna kendini çocuk gibi hissetti. Normalde böyle biri değildi ama o an çocukça davranışlarının nedenini kendine bile güçlükle anlatıyor, Giovanni'yi bir türlü rahat bırakamıyordu. Elbette bunun nedeni, diğer kızlarla ilgili ona şaka yollu takılması değildi. Evlilik teklifiyle birlikte bunların bir önemi kalmamıştı, yine de...onun kendinden bu kadar uzaklarda olma düşüncesinden nefret ediyordu, aniden onu çok kıskanmaya başlamıştı. “Biliyorum zaten yeterince endişelenecek şeyin var,” dedi yumuşakça. “Ben sadece...bu ayrılıkla ilgili içimde kötü bir his var. Bu benim...büyülü bir yerde geçirdiğim, büyülu yazım olmuştu. Ve beni bir kez burada bıraktıktan sonra bir daha asla gerçekten benim olmayacağından korkuyorum.” Ardından gözyaşlarına boğuldu. Ağlamaktan nefret ederdi ve çok ender olarak ağlardı. Ama o anda saçma sapan duygularını dizginleyemiyordu -hiçbir şeye anlam veremiyordu.

Giovanni onu kucağına aldı ve gözyaşları dinene kadar onu sımsıkı kucakladı; son damlaları kendi eliyle sildi. “Elbette senin olacağım. Benim her zaman bir numaralı kızım olacağına dair söz vermedim mi? Böyle tepkiler vermenin nedeni bugün çok fazla şeyin üst üste yaşanmış olması. Her

şey çok hızlı gelişti.” Alnını Edna’nın alnına dayadı ve Edna onun sıcaklığını içine çekti.

Sonra Giovanni geri çekildi ve parmağının ucuyla Edna’nın çenesini kaldırdı. “Benim ailemde bir gelenek vardır,” dedi. “Bir adam bir kadına evlenme teklifinde bulunursa, ona bir nişan hediyesi vermesi gerekir; gerçek sevgisinin göstergesi olarak kendisi için değerli olan bir şeyi. Sana bugün teklifte bulunmayı planlamamıştım ve daha bir yüzük bile almadım, bu yüzden hazırlamış olduğum bir hediyem yok ama sanırım en mükemmel hediye ne olduğunu biliyorum.”

O kadar umut verici konuşuyordu ki Edna hafifçe yerinden doğruldu, bu sözlerle havası biraz değişmeye başladı. “Nedir?”

“Bana her gün bu çiftliği ne kadar çok sevdiğini söyleyip duruyorsun öyle değil mi? O halde burası benim sana hediyem olacak.”

Edna gözlerini kırptı. “Çiftlik mi?” Evlendikten sonra zaten yarısının kendisine ait olacağını söylememişti. Bu gerçekten de gönülden yapılan çok önemli bir jeste benziyordu. Burayı beş senede kendi elleriyle inşa ettiğini daha önceden öğrenmişti.

Giovanni başını salladı. “Ben dönene kadar buraya göz kulak olacaksın –ve sonra burası sonsuza dek ikimizin olacak.”

Garipti ama verdiği sözle birlikte Edna kendini daha iyi hissetti. Kendi toprağında nişanlıyı bırakıp gitmek bir şeydi; gitmeden önce ona bu toprağı vermek başka bir şey. Ve ondan şüphe ettiğinden değildi ama bu bir şekilde onun sevgisini çok daha gerçekçi kılmış ve dönüşünü daha kesin hale getirmişti Edna’nın gözünde.

“Dinle,” dedi Giovanni ikisini de ayağa kaldırarak ve sonra bir mürekkepli kalem buldu. “Bunu resmileştireceğim de.” Telgrafı eline aldı, çevirdi ve valizinin üzerine koyarak arkasına yazmaya başladı. Birkaç dakika sonra, kâğıt par-

çasını Edna'nın eline sıkıştırdı ve Edna kağıdı açarak yazı-
lanları okudu.

Ben, Giovanni Romo, sevgili küçük Fiore'm Edna'ya, Destiny'deki çiftliğimi veriyorum. Ona duyduğum gerçek ve sadık sevgimin göstergesi olarak. Onu yakında benim gelinim yapacağıma dair bir söz olarak.

O günün tarihi atılmış ve imzalanmıştı. Edna bu küçük no-
tun yasal olarak bir geçerliliğinin olmadığını biliyordu – bir
telgrafın arkasına aceleyle karalanmıştı – ama yine de verdi-
ği sözün daha somut bir hale gelmesini, o uzaklardayken Ed-
na'nın tutunabileceği bir şeyi olmasını sağlamıştı. Edna başı-
nı kaldırdı ve Giovanni'ye baktı ve bakışları kenetlendiğinde
ona güvendi, ona inandı. Giovanni, evine ve ona dönecekti.
Ve burası artık gerçekten onun eviydi. Onun ve Giovanni'nin.

Tam o sırada arka kapının çalındığını duydular ve evin için-
de bir erkek sesi yankılandı. “Merhaba? İçeride misiniz?”

“İçeri gel Eddie,” diye seslendi Giovanni, hâlâ Edna'ya
bakarken. “Yañi buraya gel, odama.”

Eddie içeri girdiğinde biraz şaşkın görünüyordu. Giovan-
ni Edna'ya dönüp, “Bak. Bir şahidimiz bile var. Şunu imza-
lar mısın Eddie,” dedi.

Ve ardından onu kucaklayıp öptükten sonra bir süre öy-
lece sımsıkı sarılmış halde durdu. Bu acı tatlı andan sonra
Edna, onun Cadillac'ına binerek Sugar Creek deresi boyun-
ca ilerleyip gözden kaybolmasını izledi. Ardından bakıp el
sallamıştı.

“Bu o, değil mi?” diye sordu Rachel, Giovanni'nin fotoğ-
rafına tutuşturulmuş eski kâğıt parçasını işaret ederek. Edna
hâlâ onu sıkı sıkıya tutuyordu. “O telgraf.”

“Kesinlikle,” dedi Edna. Buzlu çaylarını çoktan bitirmiş,
yanlarına birkaç elma almış ve kanepeye geçmişlerdi. Edna
elindeki kâğıt parçasını üzerinde oturduğu çiçek desenli
mindere bıraktı ve Rachel'a doğru itti.

Rachel kâğıdı aldı ve önce ön tarafı, ardından arka tarafındaki Giovanni'nin el yazısıyla yazmış olduğu cümleleri okudu. Edna hikâyeyi anlatmamış olsa da bu geçmişi yeterince anımsatan bir şey olurdu ama şimdi... kendini büyükannesine hiç bu kadar yakın hissetmemişti, sanki Edna'nın kalbini avcunun içinde tutuyormuş gibi geliyordu Rachel'a.

Nihayet başını kaldırdı ve daha fazlasını dinlemeye hazırlandı. "Sonra ne oldu?"

"Bu kadar," dedi Edna.

Rachel ona doğru yaslandı. "Bu kadar mı?"

"Bugünlük."

Oh Tanrım. Rachel kollarını göğsünde birleştirerek büyükannesine dik dik baktı. "Sen insanı çileden çıkarırsın yaşlı kadın."

Ama Edna sadece bir kahkaha attı, böyle olmaktan hoşlanıyor olması şaşılası bir durum değildi.

Edna'nın eskiden sevdiği adamın fotoğrafı Rachel'a bir kez daha kendi *sevgilisini* anımsattı; gerçi Mike Romo'yu sevgili olarak nitelendirmek biraz tuhaf kaçıyordu. "Sanırım benim de sana söylemem gereken..." diye konuşmaya başladı. Edna'ya söylemesi gerekiyordu, sonuçta Mike gelip onu evden alacak olabilirdi. Ayrıca Edna'ya bu konu hakkında yalan söylemek de istemiyordu –detayları atlasa bile.

"Ne söyleyeceksin?" diye sordu Edna, Rachel cümlesini tamamlamayınca.

Rachel suçunu itiraf ederken mahcubiyet içindeydi. "Bu haftasonu Mike Romo ile birlikte büyükannesinin doğum günü partisine gitmeyi kabul ettim."

Edna yalnızca yüzüne bakmakla yetindi ve Rachel onun yüzündeki ifadeyi okuyamasa da neler hissettiğini rahatlıkla tahmin edebiliyordu. Bir Farris'in Romo ailesiyle birlikte bir kutlama yapması akla hayale sığacak bir şey değildi –ve Giovanni, Mike'm büyükbabası olduğuna göre, Büyükanne

Romo da...Giovanni'nin Edna yerine evlendiği kadın olmalıydı.

Edna bir tepki vermeyince, “Neden kabul ettiğimi açıklamak zor,” diye telaşla konuşmasını sürdürdü Rachel. “Ama şunu söyleyebilirim ki, futbol oynarken beni tuzağa düşürerek yere düşmemize neden oldu ve teklifini kabul edene kadar da yerden kalkmama engel oldu. Yani başka şansım yoktu.”

Sonra Edna'nın gözlerinde ağır ağır, kurnaz bir ifade belirdi. “Siz ikinizin birbirinize karşı boş olmadığınızı *biliyorum*.”

Rachel karşılık olarak her zamanki gibi gözlerini devirdi. “Her neyse. Sanırım çekici biri.” Onu deli gibi çekici bulduğundan onunla çoktan sevişmiş oldukları kısmını atlamayı tercih etti. Ona dokunduğu an mantığı ve şuurunu tamamen kaybettiğini de söylemedi. Sonra ekledi, “Umarım bu seni üzmemiştir.”

Edna düşünçeli bir şekilde başını eğdi ve sonunda, “Doğrusu, tam tersine mutlu oldum. Bütün Romoların torunumun nasıl da zeki, çekici ve eğlenceli bir kadına dönüştüğünü görmelerinden gurur duyacağım.”

Rachel bundan daha çok afallayamazdı –çünkü Edna için birçok sıfat kullanılabilirdi ama apaçık duygusallık çoğunlukla bunlardan biri olamazdı. Gerçi son günlerde bir kez daha buna şahit olmuştu. Görünüşe göre içinde farklı duygular barındırıp bunları saklayan bir tek Mike Romo değildi.

“Sadece başını dik tut ve onlara ne kadar muhteşem bir kız olduğunu göster,” diye devam etti Edna.

“Kes artık Edna, beni utandırıyorsun,” dedi Rachel ve elindeki elma sapını büyükannesine fırlattı.

“Bana günahımı geri ver.”
William Shakespeare, ‘Romeo&Juliet

9. BÖLÜM

Rachel, cumartesi öğleden sonra Edna’nın yatak odasındaki aynanın karşısında, üzerinde yeni elbisesiyle kendini seyreliyordu. Sonra birden idrak etti. Ayna, elbise –tıpkı elli yıl önce Giovanni’yle birlikte olan Edna gibiydi. Belki de bu meseleyi gereğinden fazla önemsiyordu.

Sonra aniden kafasına dank eden düşünceyle sarsıldı –bu buluşmayı da gereğinden fazla önemsemişti. Alışverişe çıkmış ve yeni bir kıyafet almıştı. Ona neler olmuştu böyle?

Ah, Tanrım. Burada benliğimin bir parçası kayıp mı oluyor? Bu kasabada? Mike’la birlikte?

Belki de her şey Edna’nın Giovanni’ye dair anlattığı şeyler yüzündendi; belki bu anılar düşüncelerine, ruhuna nüfuz etmişti. Ya da belki Edna’nın hatrına, Romo ailesi üzerinde güzel bir etki bırakmak istemiş olmasından kaynaklanıyordu. Çünkü aklına yeni bir elbise almak gibi parlak bir fikir geldiğinde, bunun gayet doğal bir şey olduğunu düşünmüştü. Alışveriş, seçtiği elbise, hepsi de ona tamamen normal şeyler gibi gelmişti –en azından o ana kadar.

Hâlâ aynadaki yansımasına bakarak, derin bir nefes verdi. *Herşey yolunda. Bu şık bir elbise –başka bir yerde tekrar giyebilirsin. Her ne kadar gerçekte senin tarzında olmasa da.*

Ama daha çok kendine şunu hatırlatmasını sağladı: *Mike'la aranızdaki şeyin devam etmesine izin veremezsin. Onunla bu partiye gitmeyi kabul ettin, ama hepsi bu. Artık daha fazla seks yok. Bu adamı ya da bu kasabayı başına daha fazla musallat edemezsin –yoksa yakında kendini tanıyamaz olacaksın.*

Tam o sırada Edna'nın yan odada nefesinin kesilerek bir çığlık attığını duydu ve odaya gittiğinde büyükannesinin perdenin arkasından gizlice dışarı baktığını gördü. Ona bu kadar nefes kesici gelen şeyin ne olduğunu sormakla vakit kaybetmek yerine, Rachel da perdenin arkasından ona katıldı. Sonra kendisi de soluk soluğa kaldı. Mike Romo uzun, üstü açık turkuaz renkli bir arabanın içinde duruyordu.

İkisi de gözlerini arabadan alamazken Edna başını salladı. “Bu arabanın Mike’a kaldığını duymuştum ama onun hâlâ bu kadar mükemmel durumda olduğunu bilmiyordum. Araba tıpkı ilk kez ona bindiğim gün gibi yepyeni görünüyor.”

Mike arabadan çıkıp kapıyı kapattığında, Rachel aniden Edna'nın sımsıkı tuttuğu perdeyi elinden çekti. “Tanrı aşkına, ona böyle baktığımızı görmesini istemiyorum.”

Edna bir kahkaha attı. “Güzel bir araba –neden bakmayacaktınız ki?” Sonra muzip ve alaycı bir ifade takındı ve “Yalnızca çok özel zamanlarda bu arabayı ortaya çıkardığını duymuştum,” dedi.

“Kapa çeneni,” dedi Rachel, çantası ve hırkasını eline alırken. “Mike Romo ile aramızda özel hiçbir şey yok.”

Seyrek olarak kullanılan ön kapı hafifçe çalındığında, Rachel hızla yerinden fırladı ve kapıyı açtığında kot pantolon ve kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek içindeki Mike Romo'yu gördü. Her zaman olduğu gibi üzerine atlanacak kadar iyi görünüyordu.

“Tanrım,” diye mırıldandı Mike, Rachel'a bakarken.

“Ne var?” dedi Rachel, kolsuz ve feminen, koyu çiçek basıklı elbisesine yeniden göz gezdirerek. Daha bir dakika önce

aynada baktığında gözüne gayet iyi görünmüştü.

“Yok bir şey – sadece senin her zaman olduğu gibi blucin giymiş olmanı bekliyordum.”

Rachel aniden gerildi. “Öyle mi olmalıydım? Hemen değiştirebilirim. Ben...ne giymem gerektiğinden emin olamadım.”

Ama Memur Romeo kafasını salladı. “Hayır, kıyafetin mükemmel. Muhteşem görünüyorsun.”

Rachel bayılacak gibi oldu. *Onun* nesi vardı böyle? Ya *kendisinin* neyi vardı? Ne zamandan beri ona böyle güzel şeyler söylüyordu? Ve o ne zamandan beri bunlar karşısında kendini zayıf düşmüş hissediyordu?

“Selam Edna,” diye seslendi Mike, Rachel’in üzerinden –*kahretsin!* Edna odada olduğuna göre, aralarında *kesinlikle* özel bir şeyin olduğunu düşünecekti.

“Merhaba Mike. Birlikte iyi vakit geçirin,” dedi.

“Geçireceğiz,” dedi Mike –sonra Rachel’in elini tuttu ve onu Cadillac’a kadar götürdü. Sanki...normal bir çiftlermiş gibi. Normal bir buluşmaymış gibi. Rachel bunun tuhaf olacağını biliyordu.

Olabildiğince normal davranmaya çalışarak, “Güzel araba,” dedi Rachel, Mike onun için kapıyı açtığı sırada.

“Büyükbabama aitti. 1957 model sınırlı sayıda üretilen bir Eldorado Biarritz Cadillac.”

Rachel neredeyse bunu bildiğini ağzından kaçıracaktı ama dilini tuttu.

“Güzel bir gün ve babamın ailesinin bunu görmekten hoşlanacağını düşündüm.”

Dönemindeki bütün arabalar gibi, bu da bir tekne kadar genişti –ön koltuk sanki bir mil genişliğindeydi. Mike direksiyonuna geçtiğinde, aralarında üç ya da dört kişinin daha rahatlıkla oturabileceği kadar mesafe kalmıştı.

“Demek elbisemi beğendin ha?” diye sordu –aralarındaki

geniş mesafeden duyulabilmesi için bağırmişti biraz. O daha çok, muhabbet başlatmak için bunu söylemişti; ama Mike'm yeniden dikkatle kendisini incelemesi de hoşuna gitmişti.

"Dediğim gibi, mükemmel," diye seslendi Mike.

"Yanımda bu tarz bir elbise yoktu, ben de merkezdeki Daisy Mağazası'na gidip bunu aldım." Destiny'de bir gece daveti için en uygun kıyafet buymuş gibi gelmişti Rachel'a, Jenny ya da Sue Ann'in de bir davet için böyle bir şeyi tercih edeceğini düşünmüştü –ama şimdi kendisinin Sue Ann ya da Jenny *olmadığını*, öyleyse *neden onlar gibi giyinmiş olduğunu* sorgulamaya başlamıştı.

Köprüyü geçip otoyola çıktıklarında Mike, "Bütün yol boyunca orada oturmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?" dedi.

Rachel ona yandan bir bakış attı. "Nerede oturmalıyım?"

Mike birkaç saniyeliğine gözlerini yoldan ayırdı; bir yandan kaşını kaldırıp bakarken, diğer yandan da eliyle hafifçe yanındaki koltuğa vurdu.

Hımm. Demek Romo onu daha yakınında istiyordu. Hem de arabaya binmelerinden iki saniye sonra. Memur Romeo ile ilgili söyleyeceği bir şey varsa o da hiç de çekingen olmadığıydı. Bu öneri karşısında kolları ve bacakları çoktan erimeye başlasa da, karşı koymaya çalıştı. "Bu çok liseli davranışı kaçmaz mı?"

"Kaçarsa ne olur yani? Bu şekilde otururken, sanki komşu kasabadaymışsın gibi hissediyorum."

"Pekâlâ," dedi Rachel, adım adım yana doğru kayarken. Sonuçta bu seks değildi –sadece yanında oturmaktı. "Bir sonraki talebin, mezuniyet yüzüğünü bir zincire takıp boynuma geçirmem olacakmış gibi geliyor."

Mike kibirli bir sırıtişla yanıtladı. "Hiç sanmıyorum, Faris."

Rachel şimdi onun yakınındayken, tanıdık sert kokusunu

alıyor, arabanın rengiyle uyumlu turkuaz renkli eski direksiyonu kavrayan ellerini inceliyordu. Mike iPod adaptörü takılı radyoyu açmak için Rachel'in dizlerine doğru eğildi ve Smokey Robinson'un "Cruisin" şarkısı içeriği doldurdu. Ve dakikalar içinde...Smokey, Mike'a yaklaştığında neler hissettiğini biliyormuş gibi gelmeye başlamıştı Rachel'a.

Bu şarkıyı daha önce yüzlerce kez duymasına rağmen, bu dakikaya değin onun ne kadar *seksi* sözlere sahip olduğunu fark etmemişti. Elbette Mike Romo kucağına doğru eğildikten sonra bunu fark etmiş olması da olasıydı.

Eski Cadillac sorunsuz bir şekilde yolda ilerlerken –hız limitleri dahilinde tabii – Smokey bedenlerin birbirine daha da yaklaşmasıyla ilgili şarkısını mırıldanmaya devam ediyordu. Rachel şarkı sözlerinin içine işlediğini ve bedeninin yavaş yavaş eridiğini hissetti. O an baldırıyla Mike'a hafifçe dokundu. Sonra - *ah Tanrım* - Smokey 'akışına bırak' sözleri tam da yerine denk gelmişti –dudaklarını ısırdı çünkü bu kelimeyi tam bacaklarının arasında hissetmişti ve yavaş yavaş göğüslerine doğru ilerliyordu. Bu şarkı yolculuktan çok daha öte anlamlar içeriyordu; tıpkı Mike'ın yanında oturmaının, oturmaktan çok daha derin anlamlar içerdiği gibi.

Nefesini çekti ve Mike'a bakmak istedi ama kendini tuttu.

Tanrım, bu da neyin nesiydi böyle? Neden kendine söz verdiği gibi Chase'i düşünemiyordu sanki? Bunu yalnızca iki saniyeliğine başarabilmişti. Şimdi Mike'ı öpecek kadar onun yakınındaydı ve hızlıca bunu yapmak istiyordu.

O an onunla arabada yalnız olmaktan da ayrıca keyif aldığı hissetti. Bu güzel günde, güneş yukarıda parlarken, üstü açık arabalarıyla yol alıyorlardı. Gerçek şuydu ki bu partiye gelmeyi kabul ettiğinde, bir Romo aile toplantısına gidecek olmanın gerginliği ve Mike'la beraber olduğunun açığa çıkacak olmasının kendini hiç tanımamış gibi hissettirmesi beynini tümüyle meşgul ediyordu. Oraya gitmek, Mike'la çıkmak şaşırtıcı bir şekilde çok hoşuna gitmişti, kahretsin!

Ve hissettiği kadarıyla vücudunun belli kesimlerinin de keyfi yerindeydi.

Devam eden müzik, bir yere uzanmak ve Mike'la sevişmek isteğini arttırıyordu. Sürekli olarak direksiyon üzerindeki büyük, *becerikli* elleri seyrediyordu. Mike'ın ellerini çok iyi kullandığını yakın zamandaki tecrübelerinden öğrenmişti. Sonra bakışlarını daha aşağıya çevirdi. Onun 'erkekliğine' kendini bu kadar yakın hissetmek hoşuna gidiyordu. Bu çok kötüydü.

Aynı düşüncelerin onun kafasında da dolaşıp dolaşmadığını öğrenmek için yan gözle onun yakışıklı yüzüne doğru baktı.

"Ne var?" diye sordu Romo.

Kahretsin yakalanmıştı. Sinsice hareket etmek hiç ona göre değildi. Bir cevap uydurması gerekiyordu. "Sadece merak ediyorum. Neden birini buraya götürmek senin için bu kadar önemli? Yani beni neden bu kadar zorladın?" Bir sebeple bunu isteyen Mike olduğunu ona kabul ettirmeye çalışıyordu.

"Annem ve babam için. Ve ailenin geri kalanı için de tabii."

Ah. Dürüst olup "Sana sahip olmak zorundaydım Rachel," diyemedin. *Arzumu yok etmenin yolunu buldun Romo.*

Aslında böylesi daha iyiydi. Sadece bir amaç uğruna yapılmış olacaktı. Böylece tam olarak çıkmak gibi olmuyordu. Bu daha çok arkadaşına yaptığı bir iyilik gibiydi veya onun gibi bir şey.

"Böylece artık benim peşimi bırakacaklar. Benim hep yalnız bir bekâr olarak kalacağımdan endişeleniyorlar da."

"Öyle misin?" diye sordu Rachel bakışlarını tekrar yüzüne yönelterek. Yine tıraş olmamıştı ve bu Rachel'in midesine kramplar girmesine sebep oluyordu.

"Yalnız?" Rachel'a ciddi bir bakış attı, "Hiç zannetmiyorum. Fakat gerisi sanırım doğru."

Hımm. Evet, Amy haklıydı, o düzen kuracak bir tip değildi. “İyi,” dedi aniden Rachel.

“İyi?”

Yani bunun beni rahatsız ettiğini düşünmeni istemem. Neden az da olsa rahatsız ettiği hakkında da bir fikrim yok. Rachel da o tipte bir insan değildi zaten. Ama bunların hiçbirini ona söyleyemeyeceği için kıvırdı. “Böylece bana âşık olmandan korkmama gerek kalmadığını anlamış oldum.”

Mike gürültülü bir kahkaha attı, “Merak etme Farris, güvendesin. Ben âşık olmam.”

“Sonunda ortak bir noktamız çıktı.” Hissettiği garip duygulara rağmen bu konuda hemfikir olmalarına sevinmişti.

Fakat Mike onun suratına şüpheci bir bakış attı. “Bütün kadınlar âşık olur.”

Rachel alaycı bir yüz ifadesi takınarak ve Mike’ın bunu gördüğünden emin olarak cevapladı. “Ben olmam. Yapacak çok şeyim var. Mesela kariyerim...”

“Ve Edna’yla elma toplamak,” diye ekledi Romo.

Elma toplama işi kariyer yapan kız imajıyla pek örtüşmüyordu. Yine de katı, kariyeri peşinde koşan kız imajı onun gerçek kimliği idi. Öyle değil miydi yoksa? Kendini kaybetmiyordu değil mi?

Bu soruyu kendine sormuş olmanın getirdiği şaşkınlıkla kafasını dağıtmaya çalıştı. “Bilirsin...Bazen ailenin sana ihtiyacı olur ve sen o an orada bulunursun.”

Romo’nun bakışı daha yumuşak bir hal aldı. “Neredeyse insan olduğuna inanacağım, Farris.”

Bacakları arasında bir hareketlenme hissetti. Belki sadece Romo’nun ona iyi davranması yüzündendi. Belki de bütün bunların onu gerçekten yumuşaklaştırmasından.

Her neyse. Yumuşaklığın zamanı değildi. “Dikkat et Romeo, yoksa yakında bana âşık olmaya başlayacaksın. Hem de sırlıslıkla.”

“Aşk mı? Hayır. Ama ıslaklığa gelince, bak o olabilir. Bu elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun.” Memur Romeo hiç duraksamadı. Ama bu sözler Rachel’ı hazırlıksız yakalamıştı. Romo’nun gözlerine baktığında onun da aynı şeyleri hissettiğini fark etti. Smokey Cruisin’in duyguları. Romo’nun görünüşü, söyledikleri, sıcak bir içecek gibi içine doğru akıyordu. Arzusu tekrar alevlendi.

Kontrollü olmaya çalış. Bu sadece arkadaşınla yaptığın bir gezi. Smokey olsun ya da olmasın, bu böyle olmak zorunda. Rachel’ın yüzündeki ifade Mike’ın fermuarının ardında hafif bir sertleşmeye sebep oldu. Bu kız sert bir piliçten bir anda tatlı ve seksi bir kıza dönüşebiliyordu. Ama her zaman ki gibi Rachel’ın aklından neler geçtiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Zaten onu büyükannesinin partisine çağırması yeterince kötüydü. Onu istemesiye çok daha kötüydü. Arabaya bineli daha on dakika olmamıştı. Kendine neler olduğunu anlayamıyordu.

Kasabadan çıkmışlardı. Zikzaklar çizen gidiş-gelişli yolda ilerliyorlardı. Mike birden yavaşladığını fark etti. Rachel’ı gözleriyle içiyordu adeta. Ateşli, pembe dudakları mutsuz görünüyordu o an; sanki öpülmeye ihtiyaçları vardı. Ve gözleri de her zamankinden daha parlak ve daha maviydi sanki. Daha önce gözlerindeki benekleri hiç görmemişti.

Büyük ihtimalle şu an ona yiyecekmiş gibi bakıyordu. Söz konusu Rachel olduğunda kendini dizginleyemeyeceğini öğrenmişti artık. Zaten bunun için çok fazla mücadele ettiği de söylenemezdi.

Birden Rachel’ın yüzündeki ifade değişerek endişeli bir hal aldı. “Bu yaptığın bir tür asilik değil, değil mi? Partiye bir Farris getirmeyi aileni cezalandırmanın bir yolu olarak görmüyorsun umarım?”

Romo çenesini aşağı indirdi. “Saçmalama. Sana daha önce söyledim. Sadece onların peşime düşmemesini istiyorum, onları üzmeyi değil.”

“Peki, o zaman niye ben? Duyduğuma göre istediğin her kızı elde edebiliyormuşsun. Soyadımı da düşünürsek, ben çok da iyi bir seçenek değilim sanki.”

Mike omzunu silkti. “Belki ailemle tanıştırmak istediğim kızın en azından biraz beyni olsun istiyorum. Tanıdığım bütün kızlar bu tanıma uymuyor.”

Rachel sıkılmış görünüyordu. “Ondan şüphem yok. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, benim birazdan daha fazla beynim var.” Sonra yüzü tekrar eski, seksi haline döndü, yani Romo’nun en sevdiği hale.

“Peki tek sebep bu mu?” diye sordu Romo’yu çileden çıkaran bir şekilde. “Yoksa...beni aklından çıkaramadığın için mi?”

Bu soruya karşılık Romo derin bir iç çekti. Görünüşe göre Rachel açıkça söylemesini istiyordu. “Peki Farris. İsteddiğin gibi olsun. Seninle bir şeyler yapma isteğim seni çağırmamda rol oynamış olabilir,” dedi ve kafasını sallayarak gözlerini tekrar yola çevirdi. “Kahretsin. Bir sürü kız vücutlarının yanı sıra zekâlarına da iltifat edilmesinden hoşlanır. Ama sen onlardan değilsin.”

Rachel’in bu yönünü hiç anlayamıyordu ama bu durum Romo’ya tekrar ve tekrar onun bir şehir kızı olduğunu, hayatta bakışının bambaşka olduğunu hatırlatıyordu.

“Ben her iki konuda da iltifat almaktan hoşlanırım.”

“İyi o zaman, öyle olsun. Elbiseni çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum tamam mı? Mutlu musun?”

“Pek sayılmaz.” Rachel birden rahatsız olmuş gibi görünmeye başladı; “çünkü bir daha sevişemeyiz.”

Romo ağzı bir karış açık, Rachel’a baktı. Daha sonra gözlerini kısıp konuştu. “O zaman hangi kahrolası...”

“Ne?”

“Bana ateşli ateşli bakıp, sana seni istediğimi söyletmeye çalışıyorsun.” Yüzünde suçlayıcı bir ifade belirdi. “Sen birçok şey olabilirsin Farris. Ama bir tacizci değilsin.”

Bu sözler karşısında Rachel şaşırmış göründü. “Haklısın. Değilim ama...” Rachel derin bir of çekti, “Ben böyleyim işte Romo. Elma toplamaya ve Edna’yla zaman geçirmeye geldim. Herkesin diline düşecek bir kasaba aşkı yaşamaya değil. Bir kere oldu tamam ve tartışılmaz şekilde ateşliydi. Daha sonra kanepede olansa bir nevi oyalamaydı senin dediğin gibi. Ama bu işi burada bitirmeliyiz. Buradan bir kez kaçtım ve ardıma bir daha bakmadım. Şimdi ise tekrar buradayım ve geri döneceğim zamanı bekliyorum.”

Mike bu konuşmadaki satır aralarını gayet iyi okudu. Rachel bu kasaba için fazla olduğunu düşünüyordu. Parkta geçirdikleri günde onun değişebileceğini düşünmüştü ama yanıldığı belliydi. “Tek bir soru Farris. Eğer bu işi hemen bitirmek istiyorsan neden orada seksi bir şekilde durup, arzulayan gözlerle bana bakıyorsun?”

“Öyle bir şey yapmıyorum.” Rachel öfkeli görünmeye çalışsa da seksi ve arzulayan tarafı hala ağır basıyordu. “Ben böyle hissetmiyorum.”

“Yalancı,” dedi yola bakmakta olan Romo.

“Değilim,” dedi Rachel sessizce.

Mike cevap vermedi ama söylediklerinin tek bir kelimesine bile inanmamıştı. Rachel onu gerçekten çok kızdırmıştı.

Kahretsin. Bir an için de olsa aralarında bir şey olabileceğini düşünmüştü. Gerçek bir şey. Hatta kendi için tehlikeli olabilecek bir şey; çünkü kolay kolay insanları önemsemezdi. Bu yüzden Rachel’in hâlâ aynı Rachel olduğunu kabullenmek belki de en iyisiydi ve onu küçük gördüğünü de. Buna inanmak istemiyordu, bu yüzden şimdilik böyle düşünmeye karar verdi.

Yola devam ederken, tüm bu düşüncelerine rağmen gittikçe sertleşiyordu. Rachel Farris’le tartışmak onu nasıl bu hale getirmiş olabilirdi ki? Bu da neydi böyle? En başından beri bu kadına karşı gösterdiği tepkiler hiç mantıklı değildi.

Kendini gergin ve sabırsız hissetmeye başlamıştı. Yalnız-

ca duyduğu arzu nedeniyle değildi bu... Ona yalan söylediğini ispatlamak istiyordu. Kendisi kadar onun da birlikte olmayı istediğini ona göstermeliydi. Göğsü yanıyordu ve elleri kaşınmaya başlamıştı sanki araba kullanmak yerine başka bir şey yapmak istiyorlardı. Ellerinden birini direksiyondan alarak Rachel'in bacağına koyma ve elbisesinin altına doğru ilerletme isteğine çok fazla düşünmeden boyun eğdi.

Rachel'm tepki vermesini veya elini itmesini bekliyordu ama onun yerine Rachel da nefesini rahatlıkla duyulabilir bir şekilde içine çekti. Bu da Mike'ı daha da cesaretlendirmişti.

Aldığı cesaretle elini yavaşça dizinden yukarı doğru ilerletti ve çiçek desenli elbisesinin altındaki pürüzsüz baldırına ulaştı.

"Romo ne-ne yapıyorsun?" Sesi nefes nefeseydi aynı zamanda heyecanlı ve cüretkârdı.

Mike cevap vermedi ama Rachel'in sorusu bazı gerçekliklerin farkına varmasını sağlamıştı. Onları bekleyen parti bunlardan biriydi. Orada yalnız olduklarını ve kimsenin onları göremeyeceğini düşünüyordu fakat birkaç mil ötede onları bekleyen insanlar vardı.

Ama aletin beyninin yerini aldığı noktaya çok hızlı ulaşmıştı. Rachel haricinde hiçbir kız onu bu duruma getirememişti şimdiye kadar. Ondan önce Romo cinsel arzularını rahatlıkla bastırırdı. Ama içinde bulunduğu anda hisleri ağır basıyordu. Acilen doyurulması gerekiyordu. Ve o an Rachel'in da ona hayır diyemeyeceğini biliyordu.

Bir yanı, mantığını arka plana atmaktan nefret ediyordu, Rachel'in küstahlığından ve üstünlük taslamalarından da nefret ediyordu. Ama o an kontrolü tamamen kaybetmişti. Rachel'in baldırının iç tarafını parmak uçlarıyla okşuyordu ve Rachel'in soluk alıp verişini giderek daha da kesikleşiyordu. Kendi ereksiyonu had safhada belirgindi, fermuarı da patlayacak gibi duruyordu.

Ve birden... yolun kenarındaki Carl Dobbins'in çiftliği-

ne yaklaştıklarını fark etti. Çiftliğin büyük kapıları ardına kadar açıldı ve görünürde ineklerden başka kimse yoktu. İnsanların orada bulunduğu dair hiçbir belirti yoktu. Ne bir traktör ne de kamyon.

Sinyalini verdi.

Kamyoneti toprak yola soktu.

Ve doğruca çiftliğe doğru ilerledi.

Gösterdiği zayıflık nedeniyle kendinden nefret ediyordu ama bu hayatında yaşadığı en vahşi, en yoğun zayıflıktı. Bir an önce arabayı park etmek için elinden geleni yapıyordu.

“N... Napıyorsun?” diye mırıldandı Rachel.

Rachel anlaşılabilir bir şekilde kafası karışmış görünüyordu ayrıca dönüp ona baktığında ilk defa yüzünde çaresiz bir ifade gördü. O an haklı olduğunu anladı. Rachel’in içinde bir yerlerde görüldüğünden farklı bir şeyler vardı –o farkında olmasa bile Mike bunu görüyordu.

“Beni reddedemeyeceğini ispatlıyorum.” İçindeki istek bastırılamaz bir hale gelmişti. “Çünkü sana sahip olmak zorundayım tatlım.”

O an koltuğun altına eğilip koltuğu iyice geriye çekti ve ardından Rachel’ı kalçalarından kavrayıp kucağına oturttu.

Gözleri birbiriyle buluştu, Rachel’in nefesi kesilmişti ve hayır demediğini anlamak çok da zor değildi.

“Aaah Mike...” Rachel mırıldanıyordu. Sesi ipek gibi yumuşaktı, aynı tahrik olduğu diğer zamanlardaki gibi. Yukarıda taze saman tepeleri görünüyordu. Havayı kaplayan hoş bir koku vardı. Çevrelerinde ise boş ahırlar ve tarım aletleri bulunuyordu. Gölgede hava biraz serindi ama kendisi zaten çok ateşli olduğundan böylesi daha iyiydi. “Bu yasadışı değil mi?”

Tanrım, tam yasaları düşünecek zamanı bulmuştu. Rachel’in kalçalarını iyice kavrayıp aletine doğru bastırdı. Aralarındaki ateşli temas nedeniyle ikisi de inlemeye başlamıştı. “Evet bu haneye tecavüz.”

“Aah,” diye mırıldandı Rachel. Birlikte hareket etmeye başladıklarında nefesi iyice düzensizleşmişti.

Mike’ın kasıkları iyice ısınmıştı ve bu harika bir his veriyordu. Neredeyse başı dönmeye başlamıştı. Kalçasını okşayıp hafifçe göğüslerini elbesinin ve sutyeninin üzerinden dışarken gürültülü bir inleme çıkardı.

“Sen... Gerçekten yasaları çiğniyorsun,” dedi Rachel nefes nefese. Mike’ın şimdiye kadar böyle bir şey yapmadığını biliyordu.

“Öyle görünüyor,” dedi Mike; bunu hatırlamak istemiyordu sadece Rachel’in o an sıırılsıklam ve sıcacık olan vajinasını hissetmek istiyordu.

Elbiseyi elleriyle topladı ve dantelli küloduna ulaşmayı başardı. Parmaklarını külodunun ıslak yerlerinde gezdirmeye başladı. Rachel duyduğu hazla başını geri attı ve sessizce inledi. Sesi Mike’ı iyice ateşlemişti. Gerçi o an ateşlenmeye çok da ihtiyacı yoktu.

Diğer elinin parmaklarıyla külodu yana kıvırdı; artık parmaklarının önünde hiçbir engel kalmamıştı. İsteddiği şeye ulaşmıştı. Islaklık, sıcaklık...

“Tam... birini tanıdığını... düşündüğün anda...” dedi Rachel vücudunu Mike’ın parmaklarına doğru bastırıyordu.

Tanrım halen aynı konudan bahsediyor.

Ama Rachel, Mike’ın pantolonunu çıkarmaya başladığında hissettiği kızgınlık tamamiyle geçmişti. Birkaç saniye sonra ereksiyonu özgürdü. Onu eline aldı ve gözlerini ona dikti. Rachel’in aklı başından gitmiş görünüyordu.

“Sadece şunu sormalıyım...” diye fısıldadı Rachel.

Tanrı aşkına şimdi ne var? O an Rachel aletini sıkarak aynı Mike’ın parmaklarının ritmiyle ovmaya başladı. İçindeki sesi bastıramadı. *Tanrım evet.*

“Sen ne zamandır kanunları çiğniyorsun? Sana ne oldu Memur Romo?”

Yüce Tanrım, bu konuyu şimdi mi konuşmak zorundalardı?

“Kahrolası,” dedi gözlerini Rachel’a dikerek. “Tanrı aşkına, sen beni deli ediyorsun.”

Sonra onu tutup tam istediği yere oturttu ve Rachel acı verici derecede sert aletini içine alırken gerçek anlamda vahşi bir haz duydu. Ve çiftlikten gürültülü bir inilti yükseldi.

Dünyanın en mutlu insanıydı o an. Sonunda. Uzun süredir bu haldeydi –yaklaşık iki hafta ve ona bir ömür gibi gelmişti bu zaman.

Rachel’ın dudaklarından da zevk dolu sesler yayılıyordu. Bu da Mike’ın dikkatini tekrar Rachel’ın dudaklarına yöneltmesine sebep oldu ve onu öptü. Rachel da buna, dilini Mike’m ağzına sokarak karşılık verdi.

Vücudunu yukarı doğru ittirirken Mike tarif edilemez bir zevk yaşıyordu. Rachel’ın sonunda susmuş olması onu gerçekten mutlu etmişti. Öpüşmeleri bittiğinde dahi Rachel konuşmamıştı; gözleri ateşli bir şekilde Mike’a bakıyordu.

İşte böyle olmalıydı, artık kanun çiğneme ve sevişmeme muhabbeti bitmişti. Ayrıca vücutlarının arasındaki elbiselerden de kurtulmuşlardı. Aynı olması gerektiği gibi... Elleriyle göğüslerini kavradı ve kumaşın üzerinden nazikçe ısırdı.

“Aaahhh,” diye inledi Rachel ve bu ses sanki Mike’ın içine işlemişti.

Saniyeler içinde Mike her şeyi unutmuştu. Nerede olduklarını, nereye gittiklerini, hiçbir şey hatırlamıyordu. Yalnızca onu cennete ulaştıran Rachel’ın yumuşak vücudu vardı. Sadece Rachel vardı ve ağzıyla, vücuduyla onu deliliğin sınırlarına götürüyordu. Bu kadın yanındayken sakın bir an bile geçiremiyordu. Bu durumu çok da umursamadığı belliydi aksi halde şu an burada olmazdı.

Az sonra Rachel’ın inlemeleri daha da hızlanmıştı. Mike onun geleceğini anladı ve bu çok hoşuna gitmişti. Daha önce hiçbir kadın için bunu hissetmemişti. Bu durum onu daha da

heyecanlandırdı ve onu hayal bile edemeyeceği kadar fazla hareketlendirdi.

Ona daha önce fısıldamayı aklından bile geçirmemişti ama bir anda ağzından çıktı. “Seni doruğa çıkarmak istiyorum tatlım, çok sert bir şekilde...”

O an Rachel kendinden geçmişti. Kafası geriye düşmüş ve inlemeleri daha derinden gelmeye başlamıştı.

Rachel’in orgazmı bitene kadar boşalmamak için kendini tutmuştu Mike. Rachel’in zevkini azaltmak istemiyordu; ama o da sınıra gelmişti. Bu, okulda yaptıklarından daha farklıydı; o zaman biraz daha kontrollü olabilmiş ve yavaş hareket ederek Rachel’i iki kez orgazma ulaştırabilmişti. Ama bu...bu onu canlı canlı yiyip bitiriyordu.

“Ah Mike bu harikaydı,” diye fısıldadı Rachel. O tatlı ve seksi Rachel geri dönmüştü.

Artık kendini tutamıyordu. “Kahretsin, tatlım dayanamıyorum,” dedi ve sonra gözünün önünde havai fişekler patlamaya başladı. Rachel’in içine bir kez daha girdiğinde gözlerini kapadı; sanki değişik renkler görüyor gibiydi. Zevk bütün vücudunu sarmıştı. O sıcaklığı tekrar tekrar yaşamak istiyordu.

Her şey sona erdiğinde kendini tamamiyle bitmiş hissediyordu. Polis akademisinde bile kendini hiç bu kadar tükenmiş hissetmemişti. Arkasına yaslandığında Rachel halen üzerindeydi. Seviştikten hemen sonra uyuyakalan o adamlardan biri değildi aslında ama o an gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Hayatında böyle bir cinsel tükeniş hiç yaşamamıştı.

Bir saniye sonra kulağında Rachel’in yumuşak nefesini hissetti. “Mike?”

Zorlukla cevap verdi. “Hımm?”

“Sadece kontrol ediyordum, seni öldürmüş olmaktan korktum.”

Rachel’in espri anlayışı –kendininkiyle uyumlu olduğunu

düşünüyordu- Mike'ı kendine getirdi. Gözlerini açtı. “Gerçekten iyisin Farris ama o kadar da değil.”

Rachel denemişti, gerçekten kendine şans vermiş ve o kaybetmekten çok korktuğu tarafına tutunmak için elinden geleni yapmıştı ama şimdi o parçasını daha da kaybetmiş hissediyordu.

“Peki şimdi?” dedi külodunu tekrar giyinirken.

“Şimdi büyükannemin partisine gidiyoruz,” dedi Mike fermuarını çekip.

“O kadar mı yani?”

“Ne o kadar mı?”

“Sana yapamayacağımızı söyledikten hemen sonra teslim olmuş olmamı yüzüme vurmayacak mısın?” Aslında bunu yapsa Mike'ı suçlayamazdı. Direnişi oldukça çabuk kırılmıştı.

Mike'ın gözlerindeki sakinliği ve ağırbaşlılığı gördüğünde gerçekten çok şaşırmıştı. “Hayır,” dedi hızlıca. “Ama benim için fazla iyi olduğunu...düşünmeseydin her şey daha iyi olabilirdi.”

Aman Tanrım sorunun *bu* olduğunu mu düşünmüştü. “Hayır Mike.” Aslında başlarda kendi de böyle düşünceler içine girmiş, onun seksi ama küçük bir kasaba polisi olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi onun zeki ve eğlenceli bir olduğunu inkâr edemezdi... hatta geçmişte yaşadıklarını düşününce onun çok güçlü ve erdemli biri olduğunu dahi söyleyebilirdi. Destiny'yi küçük gördüğü pek çok durum olmuştu ama ona asla bu gözle bakmamıştı. Mike'ın elini tuttu ve kafasını salladı. “Sana yemin ederim sorun bu değil.”

“O zaman ne?”

Nasıl anlatacağını bilmiyordu ama yine de denedi. “Sorun burası, bu küçük kasaba.” Çaresiz bir biçimde başını salladı. “Burası beni çıldırtıyor.”

Mike içini çekti. “Bana daha fazlasını anlatmalısın Rachel.”

Rachel dudağını ısırды ve gerçeğe daha yakın bir biçimde anlatmaya çalıştı. Ona bir anda böyle içini açması gerçekten beklenmedik bir şeydi. “Ben gerçekten liseden sonra buradan ayrılmayı bir kaçış olarak görmüştüm. Chicago’da gerçekten kendimle gurur duyduğum bir hayat yarattım.” Kendini daha iyi anlatabilmek için kelimelerini seçiyordu ve sonunda geçen hafta parkta fark ettiğı şeyi hatırladı. “Bir şekilde buraya dönmüş olmak beni... geriye gidiyormuş gibi hissettiriyor. Anlatabiliyor muyum?”

“Pek değil,” dedi Mike, halen gülümsemedi. Gözlerini onunkilerden kaçırıyordu. “Tabii eğer bir şeylerin seni burada tutmasından korkmuyorsan.”

Rachel şaşırmıştı. Bu çok absürd bir düşünceydi. “Hayır. Hayır, böyle bir şey olamaz.”

Mike’ın yüzünde Rachel’in anlayamadığı bir ifade belirmişti. Kafasını ona doğru kaldırdı. “O zaman sana bir tavsiye vereyim.”

Mike Romo’dan tavsiyeler. Bak sen şu işle! “Tamam.”

“Tanrı aşkına her şeyi bu kadar ciddiye almaktan vazgeç.” Sonra gözleri yeniden Rachel’in gözlerine kilitlendi. “Ve benden hoşlandığını inkâr etmekten de vazgeç. Bu çok saçma. Hadi şimdi gidip biraz doğum günü pastası yiyelim tamam mı?”

* * *

Köy yolunun aşağısında Büyükanne Romo’nun evi belir-
diğinde, Mike arabaların çoktan bahçeyi doldurduğunu gör-
dü. Şehirdeki bütün Romo’lar buradaydı –Mike’in bütün am-
caları, halaları ve kuzenleri. Ve elbette anne ve babası.

Arabasının sığışacağı bir yer bulduğunda, Rachel’in dizi-
ne dokundu. “Hazır mısın Farris?”

Rachel ona bir bakış attı. “Soyadım Farris olmasaydı çok
daha hazır olurdu.”

Mike gülümsedi. Ahırdayken –seks sırasında ve sonrasında– işler biraz fazla ciddileşmişti. Ama artık önlerine bakma zamanıydı. “Bugünlük bunu unut. Buradaki görevin bir Farris olmak değil –artık bir yuva kurmam gerektiği konusunda tepeme binen ailemden beni kurtarmak.”

“Her zamanki gibi Romo, bir kıza karşı nasıl romantik olunacağını gerçekten biliyorsun.”

Mike kaşını kaldırdı. “Bana hiçbir zaman *romantizm isteyen* bir kızmışsın gibi gelmedi.”

“Doğru,” diye kabul etti Rachel ve nedense bu karşılık Mike’ı biraz hayal kırıklığına uğrattı. O tatlı, savunmasız Rachel gitmişti. Ama onun bu halinden de gerçekten hoşlanıyordu –kendine olan güveninden, iğneleyici kıvrak zekâsından– bu yüzden biraz önceki hislerini bir kenara bırakarak, merhabalaşma ve tanışma saldırısına kendini hazırladı.

İlk olarak bir grup çocukla başladı –kuzeninin çocukları, eğer kendisinin de bir çocuğu olsaydı şu an birlikte oynuyor olacağı çocuklar ve büyük olasılıkla varlıklarıyla Mike’m annesine bu durumu hatırlatmakta olan çocuklar. Gerçekte amcaları olmamasına rağmen, “Hey, Mike Amca! Vay canına, Mike Amca’nın arabasına bakın,” diye seslendiler; tıpkı eşekler üzerinde oynanan maçta karşılaştığı on altı yaşındaki Kristen gibi.

Mike küçüklere, bakmakta oldukları arabanın aslında 1950’lerde Amerika’ya gelen Büyükbaba Romo’ya ait olduğunu anlattıktan sonra, onları Rachel’la tanıştırdı. Hiçbirisi soyadının Farris olmasına en ufak bir tepki vermediğinden, Mike yıllanmış düşmanlığın yeni jenerasyon Romo’lar üzerinde etkisi olmadığını gördü.

Yetişkinlerin ortalıkta dolanarak birbirleriyle sohbet edip bir şeyler atıştırdığı ve Büyükanne Romo’nun bir çınar ağacının gövdesi altında, üzerinde hediyeler yığılı bir masanın yanındaki beyaz hasır bir sandalyede oturmakta olduğu bahçeye doğru yol alırlarken, Mike tuhaf bir çeşit koruma

içgüdüleriyle Rachel'in elinden tutma gereği hissetti. Neyse ki annesi kendi hediyelerinin altına Mike'ın da ismini eklemeyi önermişti –ve Mike bu organizasyona bir kızla birlikte katılmasının başlı başına bir hediye olacağını düşünmüştü. Bununla birlikte yanındaki kişinin kim olduğunu anladıktan sonra büyükannesinin kendisiyle aynı şekilde hissetmemesinden korkuyordu.

Büyükanne Romo'nun yanında bulunan anne ve babasına doğru ilerledi. Destiny'den ayrılıp Florida'ya yerleşmelerinin üzerinden on seneden fazla bir zaman geçmişti ama bu durum Mike'a hâlâ tuhaf geliyordu. Çoğu ailede, büyüdükten sonra evden ayrılan çocuklar olurdu. Ama onunkinde durum tam tersi olmuştu. Ve onları her görüşünde, özellikle de annesini, yüzündeki ifadeden asla söylemediği şeyleri okuyabiliyordu. *Gülümsüyorum ama onu hâlâ çok özleyorum. Eskisine göre daha iyiyim ama yokluğu hâlâ acıtıyor.*

Onu görür görmez annesinin yüzü aydınlandı. "Mike!" diye bağırdı ve Mike'ın kemiklerine kadar hissettiği sıkı bir kucaklaşma için büyükannesinin yanındaki katlanır sandalyeden sıçrayarak yanlarına geldi. Yaşına göre hâlâ formundaydı. Tam Mike'm tahmin ettiği gibi Destiny'de kadınların resmi üniforması haline gelen bir kıyafet giymişti: şık, çiçek desenli bir elbise.

Komik bir durumdu –Rachel'la ilk tanıştığında onun tipik Destiny kalıbına uymadığını görmek hoşuna gitmişti. Ama bugün *öyle olması* daha iyiydi. Ya da istediği zaman öyle olabilmesi. Ya da bugünü yeterince önemseydiğini göstermek için öyle olması gerektiğini düşünmesi. Onu almaya gittiğinde o kadar şaşkın davranmak istememişti –ama onun bu kadar güzel görünmesini de beklemiyordu. Ve daha şimdiden, tek kelime etmesine gerek olmadan bile buraya uyum sağlamıştı, çünkü Destiny kadınları çoğunlukla onun bugün giyinmiş olduğu gibi giyinirlerdi –sanki hayat bir bahçe partisiymiş gibi. Ama aynı zamanda onlardan *ayrışıyordu* da; çünkü her zamanki gibi hoş ve kendinden emin bir havası vardı.

“Anne, bu Rachel. Rachel, annem Nancy.”

Rachel tüm kendine güven duygusuyla onu selamladığında, annesi... aşırı sevinçli görünüyordu. Fakat zaten plan bu değil miydi? Rachel’ı buraya getirmenin bütün anlamı? Ve ilk kez ona öyle geldi ki, eğer herkes bunun ciddi bir ilişki olduğunu düşünürse, Logan’ın parlak “partiye bir kız götür” planı geri tepebilirdi.

Gerçekten de annesi, Mike onu durdurmaya fırsat bulamadan Rachel’ı kolundan çekip Mike’in yanından uzaklaştırdı; aralarında babası ve Büyükanne Romo’nun da bulunduğu bir grup insanın yanına götürdü ve “Millet, bu Mike’in kız arkadaşı Rachel,” dedi.

Kız arkadaş mı? Kahretsin. Yalnızca gözlerini kapatıp başını sallayarak, bir çırpıda aralarına girip durumu düzeltmeye hazırlandı. Şimdi Romo partilerine neden bir kız getirmediğini hatırladı –ve bununla ilgili sürekli taciz edilmesinin, neden ailesine özellikle de annesine, durumu yeterince bilmeden hemen bir sonuç çıkarmasına izin vermekten daha iyi bir şey olduğunu da. Gerçi onun birden, bu kadar *yürekten* mutlu olduğunu görmek güzel bir şeydi. Her zamanki gibi sahte bir mutluluk değildi bu. Hayır, bir kızla birlikte boy göstermesi, annesini iliklerine kadar heyecanlandırmıştı.

“Seninle tanışmak bir zevk, Rachel,” dedi Büyükanne Romo, onca yıl geçmesine rağmen sesinde hâlâ İtalyan aksanı taşıyordu. “Destiny’den misin? Soyadın ne hayatım? Biz Romo’lar Destiny’deki herkesi tanırız.”

Bu noktada Mike, Rachel’in donakalacağını, en azından yardım ister gibi ona bir bakış atacağını düşündü. Ama Rachel yüzüne sıcak bir gülümseme takınarak ve sanki Romo/Farris düşmanlığı diye bir şey yokmuş gibi cesurca konuşarak Mike’ı şaşkına çevirdi. “Evet, Destiny’de büyüdüm ama şu an Chicago’da yaşıyorum. Büyükannem Edna Farris’i ziyaret etmek için buradayım. Ailem Dean ve Carol Farris de benim gibi Chicago’da yaşıyorlar; ama burada doğup büyümüşler.”

Şimdi Mike donakalmıştı, neler olup biteceğini görmek istiyordu. Ve uzun bir dakika boyunca kimse konuşmadı, herkes şaşkın bir şekilde Rachel'a bakmaya devam etti. Rachel ise sanki ters giden hiçbir şey yokmuş gibi soğukkanlılığını korudu.

Nihayet konuşmayı ilerleten Mike'ın annesi oldu. "Sanırım annenle aynı okula gittik Rachel. O zaman adı Carol Harney'di öyle değil mi?"

Rachel büyük bir gülümsemeyle arkasını döndü. "Evet, doğru."

Ve sonra muhabbet kaldığı yerden yeniden başladı —insanlar kendi aralarında konuşmaya geri döndüler; bazıları gayet normal ve kibar davranarak Rachel ile sohbet ettiler. Halalarından bir tanesi elbisesine iltifat ettikten sonra Daisy Mağazası hakkında aralarında hararetli bir konuşma başladı ve Mike, ailesi arasında rahat olmak için Rachel'ın kendisine hiç ihtiyacı olmadığını fark etti.

Hâlâ Rachel'ı bu partiye getirmek için kendisini sürükleyen şeyin ne olduğunu, neden bunun için o kadar mücadele ettiğini bilmiyordu. Ama birden bunun iyi bir seçim olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Ve aslına bakılırsa, geride durup onu izlemeye devam ederken garip bir şekilde...onunla birlikte olmaktan gurur duydu.

Tam o sırada babası sırtına bir şaplak indirdi. "Bir Farris ha?" dedi gülerek.

Mike kafasını sallamakla yetindi. Babasının kızılmaktan çok memnuniyet içinde olmasından dolayı mutluydu. Onun Giovanni'nin en büyük oğlu olduğu düşünülürse, bağı kendisine miras kalmış olması gerekiyordu.

Bununla birlikte, "Bu konuda büyükannenin neler hissedeceğini hiç düşündün mü?" diye sorarken daha az neşeli görünüyordu.

Mike dürüstçe yanıtladı. "Pek sayılmaz. Çünkü Rachel'ın geçmişte olanlarla hiçbir ilgisi yok, benim de. Dilediğim kişiyi partiye getirebileceğimi düşündüm."

Babası omzunu silkti. “Sanırım haklısın.” Hatta sonra Mike’a bir dirsek atarak takıldı. “Ve sanırım seni suçlayamam –bu kız fıstık gibi.”

Partinin devamında, Rachel daha çok diğer kadınlarla konuşmakla meşgul olduğundan, Mike onu pek fazla göremedi. Ve ara sıra kuzenlerinden ya da amcalarından biri yanına uğrayarak, “Bir Farris’le çıkmak ha?” ya da “Buraya bir Farris kızı getirdiğine inanamıyorum,” tarzı şeyler söylediler. Ama ses tonları Mike’a duymak istediği her şeyi anlatıyordu: Bir Farris olmasından hoşlanmamış olabilirlerdi, ama ondan açıkça etkilenmiş, soyadından ötesini görmüşlerdi.

Rachel’i izledikçe, onun, ailesine karşı *kendisine* olduğundan çok daha nazik davrandığını fark etti.

Ve beynini kemiren soruyu düşünmekten bir türlü vazgeçemedi: Rachel Farris’te onu bu kadar çıldırtan ne vardı?

Bir ağacın altına oturmuş doğum günü pastasından yerken ve amcalarının Giovanni’nin Cadillac’ına dair anılarını dinlerken, bu soruya mantıklı gelen yanıtları kafasında sıraladı. Bir: bu kadar geveze bir kadınla birlikte olmaya alışkın değildi. İki: daha önce çıkma teklifini reddeden bir kadın olmamıştı. Üç: seksi, içinde romantizm olmadan isteyen bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı ki bu onun için hiç sorun değildi. Ve...esas olarak, kendi dünyasından bu kadar ayrı bir dünyası, ayrı bir hayatı olan bir kadını arzuladığı görülmuş şey değildi.

Peki, tüm bunlar durumu açıklamak için yeterli miydi? Yoksa o anı tekrar mı değerlendirmeliydi –onu önemseyebilecek noktaya geldiğini düşündüğü anı. Mike insanlara kendini pek açmazdı, insanları önemsemekten kaçınırdı. Ailesi, büyükannesi, Logan ve bazı akrabaları -bu dünyada gerçekten önemseddiği kişilerin listesi bu kadardı. Çünkü önemsemek...riskliydi. Bunu çok küçük yaşta öğrenmişti. Peki, Rachel Farris’i önemsemeye başlamış olması düşük bir olasılık da olsa mümkün müydü?

Hayır. O kadar çabuk değildi. Hızla silkelendi. Ve ara sıra ona orgazm yaşatmasından başka hiçbir beklentisi olmadığını açıkça belirten bir kızı önemsiyor olamayacağını düşündü.

Yine de, arabadayken seks sonrası yaşadığı rehavet kendini sorgulamasına neden oluyordu; bu gerçekten de ilk defa tamamen seks tarafından tüketildiği, ilk defa bu kadar ilgili olduğu anlamına mı geliyordu? Seksi severdi, bu yüzden... böyle bir şeyin olması mümkün müydü? Ama bu rehavet hissi başka neyle açıklanabilirdi ki? Ve Rachel ile ilgili kendisini çıldırtan şey... kahretsin, kondom kullanmayı unutmuştu

İşte *bu* ilk defa başına gelen bir şeydi.

Ve Mike'a göre bu, kanun ihlalinin çok daha kötü bir şeydi "Kahretsin," diye söylendi.

Etrafındaki konuşmalar birden kesildi ve gruptaki tüm kuzenleri ve amcaları gözlerini ona dikti. "Pardon, yapmam gereken bir şeyi unuttuğumu hatırladım da, " dedi. Durum için yapılabilecek en kibar açıklama buydu.

Ne gündü ama. Rachel büyük turkuaz renkli arabaya neredeyse kendinden geçmiş bir halde bindi.

Bir daha asla olmasına izin vermeyeceğine dair kendine yemin ettikten hemen sonra, Mike onunla bir ahırda ilişkiye girmekle kalmamış -bunun için kanun ihlali bile yapmıştı. Bu bir açıdan ondan gelebilecek en büyük iltifat gibiydi.

Elbette sonrasında tüm ciddiyetini takınmaya kendini zorlayarak, ona aptalca duygularından bahsetmiş ve sonuç hiç başarılı olmamıştı.

Fakat öte yandan, akşamüstünü bütün Romo ailesini kendine hayran bırakarak geçirmişti ve işler şaşırtıcı derecede iyi gitmişti. Büyükanne Romo bile partinin sonu gelmeden kendisine iyi davranmaya başlamıştı.

Mike arabayı bahçede bulunduğu yerden çıkarabilmek için bir kolunu arka koltuğa uzatıp, omzunun üzerinden ar-

kayı kontrol ederken, Rachel tekrar onun yanına oturmakta tereddüt etmedi. Birden ona yakın olmak istedi ve bu kez değişiklik yaparak, kendini durdurmamaya ya da davranışının nedenini sorgulamamaya karar verdi. Kendini çok iyi hissediyordu ve kendiyle oldukça gurur duyuyordu. Belki de gerçekten Mike'ın tavsiyesine kulak vermeli ve onunla arasındaki bu şeyi fazla ciddiye almaya, ona yakın olduğu zamanlarda 'yeniden Destiny'ye saplanıp kalma' hissine boyun eğmeye bir son vermeliydi.

"İtiraf etmeliyim ki Farris," dedi Mike ana yola çıkarken, "bu oldukça etkileyiciydi. Senden hoşlanmayacaklarını düşündüğün insanlara karşı bu kadar nazik davranacağını hiç beklemezdim."

Rachel gülümsedi —o anda alaycı ve kaba olmak için fazla keyifliydi. "Bunu işim gibi düşündüm. Karşılarında galip gelmem gereken üst düzey yöneticilerle dolu bir toplantı odasına girmişim gibi. Yine de dürüst olmak gerekirse ben de kendimden etkilendim. Çünkü aslında gergindim."

"Gerçekten mi? Hiç belli olmuyordu."

"Mesleğim sağolsun."

Mike yola odaklandı, ama Rachel onun tereddüt içinde olduğunu sezinledi. "Şey...aileme karşı bu kadar iyi olduğun için teşekkür ederim."

Sesindeki içtenlik, hiç ummadığı bir şekilde Rachel'ı etkiledi. Ama aynı zamanda şaşırttı da; Mike gerçekten onlara karşı kaba olabileceğini aklından geçirmiş olabilir miydi? Kendini o kadar korkunç göstermeyi başarmış mıydı? Belki de başarmıştı. "Ben kibar biriyim zaten," dedi, belki de gerçekten bunu bilmiyor olabileceğini fark ederek.

Mike başını salladı. "Bazen. Ve benden çok diğer insanlara karşı."

Pekâlâ, onunla bu konuda tartışamayacağını düşündü. Gerçekten de iyi yanlarından çok kötü yanlarını görmüştü. "Ama ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim."

Yeniden başını hafifçe salladı, yola odaklanmış olsa da pişmanlığı neredeyse gözlerinden okunuyordu. “Logan da sana karşı daha kibar davranmam gerektiğini söyledi.” Sonra dikkatle Rachel’a baktı. “Peki o halde, birbirimize karşı neden her zaman...iyi davranamıyoruz?”

Ama Rachel bunun o kadar da büyük bir gizem olduğunu düşünmedi. “İyi davranmamak için *bir dolu* nedenimiz var. Mesela bana yazmış olduğun aşırı hız cezaları.”

Mike yeniden başını salladı. “Ve senin kurallara saygı göstermemen.”

“Ve senin Edna’nın bağıını elinden almaya çalışman.”

“Ve bütün hayatımız boyunca bizi besleyen tüm şu aile düşmanlığı meselesi.”

Rachel omzunu silkti. “O açıdan baktığın zaman, sevişmeye yetecek kadar uzun bir süreliğine ateşkes yapmış olmamız bile şaşırtıcı.”

Mike cevap olarak kıkırdadı, bu yüzden Rachel da ufak bir kahkaha attı. Sonra ona daima kaba davranmasının başka bir sebebi aklına dank ettiği sırada dudağını ısırdı. *Çünkü senin yanındayken hissettiğim şeyler beni ölümüne korkutuyor.*

Başlangıçta korkutmamıştı –o zamanlar sadece afallatmış, kızdırmış, onu hazırlıksız yakalamıştı bu duygular. Ama sonra işler değişmişti – onu çok sık düşünür olmuş, onunla birlikte olmayı çok fazla istemişti. *Tanrım buna bir son vermekle ilgili sürekli kendime hatırlatmada bulunmama şaşmamalı. Kendim gibi olmadığım zamanlarda, hissetmem gerekenden çok daha fazlasını hissettiriyor bana.* Tavsiyesine uymaya karar verdikten beş dakika sonra, bunun imkânsız olduğunu anladı.

O sırada Mike’ın iPod takılı radyosundan Ben Harper’ın, “Gold to Me” yi söyleyen çatalı sesi hafifçe yankılandı. Rachel da blues müziği özelliğini taşıyan bu seksi ritmin kendisini ele geçirmesine, dikkatini her şeyden uzaklaştırmasına izin verdi.

Ama sonra irkildi. Çünkü...belki de *her* şarkıyı gözün-

de bu kadar seksi kılan şey, Mike Romo ile birlikte olmaktı. *Kahretsin!*

“Ne oldu?” diye sordu Mike. “Neden bu kadar garip görünüyorsun?”

Bir an için yüzünde aşağılayıcı bir ifade belirse de, bunun üstesinden geldi ve “Yok bir şey. Sadece bu şarkıyı seviyorum,” dedi.

“Ben de.”

Ve hafif esintiyle birlikte akşam güneşi üzerlerine çökerken, birlikte sessizce şarkıyı dinlediler. Rachel biraz daha rahatlamıştı. Bu rahatlamayla birlikte kalçasını Mike’inkine doğru biraz daha bastırmıştı. Verilmiş bir karar değildi, kendiliğinden olan bir şeydi sadece.

Karşılık olarak Mike ona bir bakış attı ve... o muhteşem kahverengi gözlerinde yine şehvet dolu bir ifadeyle, dudaklarına minicik bir öpücük kondurmak için eğildi –ve bu öpücükle birlikte Rachel’in bütün bedeni titredi.

Yine de...o an hissettiği şey arzulamaktan çok daha fazlasıydı –başka duygularla karışık bir şeydi. Merak? Ya da belki şefkat? Bugün, Mike’ın ailesiyle birlikteyken yaşadıklarını düşündü.

“Annen ve baban hoş insanlar gibi görünüyor,” dedi, sesinin her zamankinden daha yumuşak çıktığının farkındaydı. Mike’ın narin öpücüğünün etkisi yüzünden olmalıydı. Belki de ona derdinin yalnızca iyi bir izlenim bırakmak olmadığını anlatmak istiyordu. Ailesinden *gerçekten* hoşlanmıştı. Ve belki de bunu yüksek sesle söylemeye ihtiyacı vardı çünkü onun kişisel görüşüne göre bu önemli bir anahtardı.

“Ve Romo olmalarına rağmen,” dedi Mike alaycı bir şekilde sırıtarak.

“Bunu ardımızda bırakmaya çalışıyorum,” diye itiraf etti Rachel.

“Vay canına.” dedi Mike. “Tam birilerini anladığımı zannederken, onlar yüz seksen derece dönüş yapıyorlar.”

Mike da kendine bu aralar böyle davranıyordu ama şu an bundan bahsetmek yerine, onun için daha önemli olan bir konuyu sordu. Şimdi onun gerçekten duyguları olduğuna inanmaya başlamıştı. “Ailenin bu kadar uzakta oturması...garip değil mi?”

Soruyu cevaplamak yerine, “Birçok insan ailesinden uzakta yaşıyor,” dedi Mike.

“Evet, ama bu genellikle...onların tercihi oluyor.”

Hâlâ soruya yanıt vermemişti. Yalnızca, “Onlarla birlikte ben de Florida’ya taşınabilirdim,” dedi.

“Neden gitmedin?”

Mike başını salladı. “İstemedim. Hayatım buradaydı. Akademiden daha yeni mezun olmuş ve Şef Tolliver tarafından işe alınmıştım. Gitmek için herhangi bir sebep görmedim.” Sonra yeniden yola odaklandı ve diğer sözleri ağzından daha sessiz bir şekilde çıktı. “Ama onların neden buradan ayrıldığını anlıyorum.”

Ve sonra dikkatlice Rachel’a baktı, onun ailesinin geçmişini bilip bilmediğini merak eder gibiydi. Rachel ne söyleyeceğini bilemiyordu, bildiğini ona belli edip etmeme konusunda kararsız kaldı. Bununla birlikte en sonunda –sözlerini kendisi bile zorlukla duysa da– “Ben...kız kardeşinin başına gelenleri hatırlıyorum. Olanlar için çok üzgünüm,” dedi.

Mike yalnızca bir nefes aldı ve başını salladı; yola bakmaya devam ederek direksiyonu biraz daha sıkıca kavradı. Ve Rachel çok uzun gelen bir dakika boyunca, onun karşılık vermeyeceğini düşündü. Bu durum, Mike, “Erkek kardeşim de on sekizinde evden ayrıldı. Bu on beş sene önceydi ve onun yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyoruz,” diyene kadar sürdü.

Rachel güçlkle yutkundu. Böyle bir olasılık, Mike’ın kaybolan erkek kardeşinin ölmüş olabileceği ihtimali hiç aklına gelmemişti, ama bunca yıl geçtikten sonra...bunun pek de akıl almaz bir düşünce olmadığını düşündü. “Tanrım,

Mike, bunun ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemem.” Bacağına dokundu ve “Gerçekten çok üzgünüm,” dedi.

Mike yine hafifçe başını salladı. “Annem ve babam bu yüzden ayrılmak zorundalardı. Burada çok fazla kötü anıları vardı. Her şeye yeniden başlamak istediler.”

“Ama sen istemedin,” dedi Rachel. Aslında niyeti onun hayatına burnunu sokmak değildi, yine de...sevdiği herkes başka yerlere gitmişken onu burada, Destiny’de tutan şeyin ne olduğunu hala merak ediyordu.

Mike yine konuşmadı.

“Bütün ailenin gitmiş olması gerçekten zor olmalı,” diye devam etti Rachel, onun üzerine gitmekten kendini alamayarak. Mike’ın daha fazla şey anlatmasını diliyordu.

Ama Mike onu şaşırtarak bir kahkaha attı. Rachel ona bakarak, hızla eski neşeli ifadeyi yeniden takındığını gördü. “Sen neden bahsediyorsun Farris? Akrabalarım her yanıma sarmış durumda. Bana bir dakika rahat vermiyorlar.” Sonra Büyükanne Rømo’nun sürekli evindeki bir şeylerin tamirâtı için onu çağırdığını, kuzenlerinin sürekli olarak beş milyon tane çocuklarının doğum günü partilerine davet ettiklerini anlattı. “Korkarım burada benim payıma düşenden çok daha fazla aile üyesi var.”

Mike’ın anlattıkları ortamı neşelendirdi ve Rachel’in onun adına biraz rahatlamasını sağladı –hatta kendi geniş ailesinden bahsetmesine bile neden oldu. Burada yaşadığı zamanlara kıyasla nasıl da hepsinin bir yerlere dağılmış olduğunu ama yine de çoğunun tatillerde bir araya geldiğini anlattı. “Aslına bakarsan...bazılarını senede birkaç kez görmek benim için yeterli,” diye itiraf etti.

Mike ona baktı, açıkça meraklanmış ve eğlenmiş görünüyordu. “Yine de ailenin ismini sanki aynı bölgede savaşıyor iki çeteymişiz gibi korumaya çalışıyorsun öyle mi?”

“Öyle değil miyiz?” diye sordu, bağı kastederek.

“Bak ne diyeceğim –bence şimdi bu konuya girmeyelim.

Çünkü birbirimize karşı iyi olma olayından hoşlandım.”

Rachel omzunu silkti. Onunla ilgili kafa karışıklıkları bir yana, bu onun da hoşuna gitmişti. “Öyle olsun.”

Tam o anda Mike'ın yüzündeki ifade değişti.

“Ne oldu?” diye sordu Rachel. “Öyle olsun dedim –kavga falan başlatacak değilim.”

Mike yüzünü ekşitti. “Mesele o değil. Sana söylemem gereken bir şey olduğunu hatırladım. Aniden seni bu iyi halden çekip çıkaracak bir şey, bağ hakkında konuşmaktan çok daha hızlı olarak buna neden olacak bir şey.”

Rachel bıkkınlıkla içini çekti. “Söylesene neymiş bu Romo?”

“Sevişirken kondom takmayı unuttuk.”

Rachel dudağını ısırды ve mırıldandı “Ekstradan iyi hissettirmesinin altında bir şey olduğunu biliyordum.”

Kullanmadıklarının farkına varmış, ama kullanmaları gerektiğini de bir bakıma unutmıştu. “Evet,” diye itiraf etti Mike suçluluk içinde.

Neyse ki Rachel yüreğine su serpecekti. “Pekâlâ Memur Romeo, bahse girerim ki *asla* kondom takmayı unutmayan birisin –haklı mıyım?”

Mike başını salladı. “Haklıydın. Bugüne dek.”

“Ben de ne yazık ki bazen bunu unutan kızlardayım.”

“Tipik sorumsuz Rachel davranışı,” diye mırıldandı Mike.

“Hey, birbirimize iyi davranmaya ne oldu?”

Mike'ın ses tonu keyifli kalmak için çabaladığını anlatıyordu. “Uğraşıyorum; ama daha yeni hayatımın tehlikede olabileceğini öğrendim.”

Rachel kızgınlıkla nefes verdi. “Hayır, Romo,” dedi sabırsız bir çocukla konuşmuş gibi, “eğer bitirmeme izin verseydin sana hayatının tehlikede *olmadığını* söyleyebilirdim. Çünkü kondomu unuttuğum her sefer, hemen gidip kendime

test yaptırırım ve temiz sağlık raporum var. Bu yüzden...o kadar da sorumsuz değilmişim öyle değil mi?” diyerek kıvrarak bir baş hareketi çşliğinde sözlerini tamamladı.

“Hâlâ sorumsuzsun,” diye ısrar etti Mike. “Sadece olup bitenden sonra, sorumsuzluğunun cezasını çekmek zorunda olup olmadığını anlamaya yetecek kadar duyarlısın.”

Rachel gözlerini devirdi. “Yine de, benimle birlikteyken güvendesin. Ve sen bir sonraki soruyu sormadan söyleyeyim, merak etme –doğum kontrol hapı kullanıyorum. Bu yüzden ara sıra kondom kullanmayı unutabilirim...eğer güvenilebileceğim biriye.”

Mike arabayı yavaşlattı, başını eğdi ve Rachel’a baktı. “Sen resmen bana güvendiğini mi söylüyorsun Farris?”

“Bazı yönlerden,” diye itiraf etti gerçek olduğuna kendisi de şaşırarak. “O yönden.”

Tam o sırada Mike dönüş sinyali verdi ve aniden çitlerle çevrili iki arazinin arasındaki toprak yola saptı.

Antika araba tozun içinde zıplayarak ilerlerken, Rachel şaşkınlıkla Mike’a baktı. “Başka bir ahır daha aramıyorsun umarım? Çünkü eğlenceliydi ama ben de bir makine değilim biliyorsun değil mi?”

Mike yüzünde geniş ve seksi bir sırıtmayla ona döndü, Rachel’in protestosundan oldukça eğlenmiş görünüyordu. “Hayır, Farris. Ahır aramıyorum.”

“O halde nereye gidiyoruz?”

O anda Mike arabayı durdurdu ve Rachel başını kaldırıp... görmeyi en son beklediği şeyi gördü. Eşekleri.

“Neler oluyor?” diye sordu şaşkınlıkla. Arabanın sağ tarafında kalan çayırdaki kahverengi eşeklerden oluşan bir sürü yer alıyordu; kimisi otlanıyor, kimisi de arabaya bakıyordu.

“Oyundan sonra eşekleri görmek istemiştin,” diye hatırlattı Mike. “Pekâlâ, işte buradalar. Gerçekten de oyundaki eşekler bunlar. Onların Hank Speers’a ait olduklarını biliyo-

rum ve o da bu arazide yaşıyor.”

“Ah,” dedi Rachel. Sonra gülümsedi, bir zamanlar Mike Romo’nun asla yapmasının mümkün olmayacağını düşündüğü bir şeyi yapmış olduğunu fark etti –onun için bir şey yapmıştı, onun hoşuna gideceğini düşündüğü bir şeyi.

Aslına bakılırsa, o geceden sonra eşekler aklına bir daha gelmemişti bile. Ama gerçekten de o gece, ikisini kazayla standı kilitlemeden önce, bir tanesini yakından görmeyi çok istemişti. Bu yüzden şimdi onlara yakından bakma fırsatı yakalamak hoşuna gitti.

Beraber arabadan indiler ve koyu kahverengi bir eşeğin, başını üzerinden çıkarmış olduğu dikenli tellerle çevrili çitlere yanaştılar. “Onu okşamak...güvenli mi?”

Mike omzunu silkti. “Bu konuda uzman değilim ama öyle olduğunu sanıyorum.”

Ve Rachel sanki bir köpeği severmiş gibi –ki bu durumda oldukça büyük bir köpek olması gerekirdi– parmaklarını yavaşça eşeğin uzun yüzü üzerinde gezdirerek onu okşadı. Eşek bir anlığına gözlerini kapatınca Rachel, hayvanın bundan hoşlandığını düşündü. “Bilseydim yanımda biraz elma getirirdim,” dedi.

Mike yere eğildi ve çitin içindekilerden daha uzun olan bir avuç dolusu çimeni kökünden sökerek Rachel’in avcuna bıraktı.

“Elimi koparmaz değil mi?” dedi Rachel kaşlarını kaldırarak.

“Elini aç ve dümdüz tut,” diye tarif etti Mike. “Böylece parmaklarını ısırılmaz.”

“Senin bir eşek uzmanı olmadığını sanıyordum.”

“Büyükanne ve Büyükbaba Romo’nun ben çocukken atları vardı. Aynı kurallar geçerli olmalı.”

Ve Rachel Mike’m söylediklerine güvenerek avcunu eşeğin ağzına doğru uzattı. Eşek çimenleri yiyip horultuyla bur-

nunu çektiğinde, Rachel'ın içini tarifsiz bir mutluluk kapladı. "Bir eşek için bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama...sevimliymiş."

Mike eşeğe baktı ve "Onu dinleme. Senin iğrenç koktuğunu düşünüyor. Oyundayken bana öyle söyledi," dedi.

Rachel, flörtüne sıırıttıktan sonra, dikkatini yeniden eşeğe yöneltti. Onu biraz daha okşamaya devam ederken doğrudan büyük, siyah gözlerinin içine baktı ve "Ah, o kadar da kötü değilsin," dedi.

Sonra başını kaldırarak Mike'a baktı ve "Sen de o kadar kötü değilsin," diye itiraf etti. "Bazen."

“Aşkın gözü kör olursa, doğru yolu bulamaz.”
William Shakespeare, Romeo&Juliet

10. BÖLÜM

Bahçeye geri döndüklerinde, Rachel mutfak penceresinden etrafa yayılan hoş kokulardan, içeride güzel yemeklerin piştiğini anladı. Mike onu kapıya kadar geçirirken ani bir karar verdi. “Neredeyse yemek saati geldi... eğer kalmak istersen... Edna tanıdığım en iyi aşçıdır ve sanırım onun meşhur tavuk ve hamur tatlısının kokusunu alıyorum.”

“Teşekkürler,” dedi Mike. “Ama bu gece geç saatte nöbet değişimim olacak, bu yüzden eve gidip birkaç saat uyumam gerek.”

Rachel, randevularının sona ermesinden dolayı büyük bir hayal kırıklığı içinde olsa da, sanki hiçbir şey yokmuş gibi başını salladı ve gülümsedi. İşler nasıl da bu kadar hızlı değişmişti?

Verandaya adım attıklarında Mike’a doğru döndü ve Mike, Rachel’in iki elini birden kendi elleri arasına aldı. Onun kuşağına eğilerek seksi bir ses tonuyla “Bugün için teşekkür ederim,” dedi.

Rachel ona baktı ve bir süredir olduğu gibi kendini onun karşısında güçsüz ve içten içe yumuşamış hissetti. Sanki onun için yeterli değilmiş gibi hissediyordu. “Seks için mi? Yoksa ailenle ilgili kısım için mi?”

Mike ağırkanlı bir şekilde sırtarak, “Her şey için tatlım,” diye cevap verdi ve eğilerek onu öptü.

Bu öpücük Rachel'ı yakıp kül ederken, midesine de kramplar girmesine neden olmuştu. Kollarını Mike'ın boynuna doladı ve bedenini onunkine doğru bastırdı. Onu alt üst eden bu öpüşme bütün gece sürsün istedi. Mike sertleşmeye başladığında Rachel onu yeniden arzuladı –eve dönerlerken ona başka bir ahır bulması için yalvarmış olmayı diledi.

Nihayet öpüşme sona erdiğinde, Rachel nefessiz kaldı ve onun yemeğe kalmasını ümit etti. Ardından dudağını ısırdı ve o şehvetli gözlerin içine dikkatle bakarak, Mike'm kendisini yeniden dışarı davet etmek üzere olduğunu düşündü.

Seksi bakışları önce dudaklarına, sonra yukarıya doğru kayarken, Rachel içten içe yanıyordu. Nihayet Mike, “Görüşürüz, Farris,” dedi ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Rachel verandaya yığılmamak için sırtını duvara dayayarak yere çömeldi.

Görüşürüz? Hepsi bu muydu?

Bugün paylaştıkları onca şeyden sonra hepsi bu muydu?

Ah Tanrım –lütfen bütün bunun nedeni, ona söylemiş olduğu gibi Rachel'ı kendisine göre fazla iyi görmesiyle ilgili olmasın. Çünkü gerçekten de öyle değildi ve bu düşünceden dolayı oldukça utanmıştı.

Ama...bir dakika. Ne zamandan beri Mike Romo ile çıkmak umrunda olmaya başlamıştı ki?

Umrunda değildi.

Ama yine de, ön kapıdan içeri girerken kendini hâlâ biraz uyuşmuş ve kederli hissediyordu.

“Mutfaktayım,” diye seslendi Edna. “Poponu kaldırıp bu-
raya gel ve bana Romo'ları anlat.”

Rachel, içindeki duygu selinden kurtulup toparlanmak için birkaç dakikaya ihtiyaç duysa da Edna çağırdığı için hemen yanına gitti. İlk iş formika mutfak masasının yanındaki bir sandalyeye yayıldı.

“Eee?” diye sordu Edna ocaktan başını çevirip.

Rachel hâlâ sersem gibiydi. Yanına geldiğinden beri ilk kez başını kaldırıp büyükannesine baktı. “Hoş insanlar,” dedi somurtarak.

Edna parmaklarını şıklattı ve bir ayağını yere vurdu; açıkça duruma sinir olmuştu. “Lanet olsun, bir çantanın içine sıkışmış bir grup kedi gibi kaba olmalarını umuyordum. Ama inan bana, bu beni hiç şaşırtmadı.” Sonra dudakları büzüldü ve ağzının kenarındaki kırışıklıklar belirginleşti. “Peki ya Carlotta?”

Büyükanne Romo. Giovanni’nin karısı olan kadın. “Başta pek canayakın olduğu söylenemezdi, özellikle de kendimi senin torunun olarak tanıttığımda –ama sonradan o bile iyi davranmaya başladı. İnsana huzur veren tiplerden olduğunu söyleyemem tabii ama...”

“Ama ben de öyle değilim,” diye cümleyi tamamladı Edna, hala biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Belki de sana yalan söylemeliydim,” dedi Rachel, “hepsinin bir grup ahmak olduğunu mesela.”

Ama Edna başını salladı. “Hayır, doğruları kabullenebilirim, zaten böylesi daha iyi. Belki de bu Mike’a ilişkin düşüncelerimde ne kadar haklı olduğumun bir göstergesidir –onun iyi bir çocuk olduğuna dair.”

Ama bu noktada Rachel’in ağzından alçak sesle de olsa *aşâğılık* ve *adi* lafları çıktı.

Ve başını kaldırdığında, Edna’nın kendisine kısılmış gözlerle baktığını gördü. “Bu, siz ikinizin iyi geçinmediği anlamına mı geliyor?” diye sordu Edna.

Rachel emin bir ifadeyle başını salladı. “Hayır. Tam tersi. Bütün gün boyunca her zamankinden daha iyi geçindik, ayrılana dek.”

Edna elinde bir kurulama bezi olduğu halde, ellerini beline koydu. “O halde sorun ne hayatım?”

Rachel anlatıp anlatmamakta kararsız kaldı. Edna’ya asıl

gerçeği söyleyemezdi –onunla ilgili karmakarışık duygular içerisinde olduğunu, bundan ne kadar korktuğunu, hayatının geri kalanıyla kıyaslanınca bu duygulara ne kadar da yabancı olduğunu anlatamazdı. Bu yüzden olayı mümkün olduğunca basitleştirdi –bu bölüm de yeterince can sıkıcıydı zaten. “Benimle tekrar görüşmek isteyeceğini sanıyordum ama bununla ilgili bir şey sormadı. Aslına bakarsan giderken söylediği tek şey, ‘Görüşürüz, Farris’ oldu. İnanabiliyor musun? ‘Görüşürüz.’”

Edna karşılık olarak içini çekti, bu olayda Rachel’ın tarafındaydı. “Kahrolası Romo erkekleri,” diye söylendi. “Mike’ı severim, ama sanırım bazı şeyler genlerden geliyor.”

Rachel şaşırarak büyükannesine baktı. “Bu, Giovanni’nin senin için geri dönmediği anlamına mı geliyor?” Elbette onun Destiny’ye geri dönmüş olduğunu biliyordu, bu yüzden ekledi, “Ya da başka bir şey mi?”

Edna elini havaya kaldırdı. “Bunu başka bir gün anlatacağım. Şu anda tavuk ve hamur tatlımız bizi bekliyor ve bakalım senin moralini düzeltmeye yetecekler mi?”

Rachel bunun mümkün olabileceğini düşündü. Edna’nın tavuk ve hamur tatlısına çocukluğundan beri bayılırdı. Ve onları düşünerek kendini daha güvende ve sevilen biri gibi hissetti. Dünya normalmiş, her zaman olması gerektiği haldeymiş gibi geldi. Rahatlatıcı yemeğin tanımının bu olduğunu düşündü.

Ve ne kadar garipti ki, bu evde pişen Edna’nın yemeği ona bu kadar huzur verirken, Destiny’deki diğer tüm şeyler buradan koşarak kaçma isteği uyandırıyordu içinde. Burada iyi olan şeyler de vardı elbette –bunları bulduğunu inkâr edemezdi. Sadece...daha fazla iyilik bulmaya devam etmek istemiyordu. Kim olduğunu ve bu hayattaki değerini anlaması bütün kasabaya tepeden bakmaya devam ederken daha kolaydı.

Ayağa kalktı ve yemekleri iki tabağa servis etti. Bu sırada Edna da çaylarını doldurdu ve ekmek makinasından taze pişmiş birkaç dilim ekmek çıkardı. Mutfakta dolanıp dururlarken, “Onu tekrar görmeyi çok önemseydiğimden değil,” dedi Rachel.

“Görünüşe göre önemsiyorsun gibi.”

“Hayır,” diye ısrar etti Rachel. Çünkü şu andan itibaren sağlıklı düşünmek durumundaydı. Daha bu sabah onunla iş-leri sona erdirmeye hazırdı. Ayrıca o bir adam için yanıp tu-tuşacak kadınlardan değildi –hiçbir adam için böyle bir şey söz konusu olamazdı. O zaman onu bir daha görmeyecek ol-ması ne fark ederdi ki? Kendisi hakkında Mike’m ne düşün-düğü, ya da bugün yaptıklarının ya da konuştukları şeylerin ne önemi vardı?

Bir dakika sonra, o ve Edna karşılıklı olarak salondaki yemek masasına oturmuşlardı ve Rachel yemeğin kendisini yatıştırması için sabırsızlanıyordu.

“Pekâlâ, umrunda değilse neden hâlâ üzgün duruyorsun?” diye sordu Edna, hamur parçasını ağzına götürmeden önce.

“Egom yüzünden sanırım,” diye karşılık verdi Rachel. Aklına bundan daha iyi bir cevap gelmemiştir. “Çünkü bun-dan başka bir şey olabileceğine ihtimal vermiyorum.”

Edna’nın “Belki de onunla yaşadığın seksi özlemekten korktuğun içindir,” demesiyle Rachel elindeki çatalı düşürdü. Neyse ki, doğrudan tabağına düşmesine rağmen elbisesine bir şey sıçramamıştı.

“Tanrı aşkına Edna. Burada kiminle konuştuğunu sanı-yorsun?”

Ama Edna sadece gözlerini devirdi. “Bu işin içinde seks olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun hayatım? Ya da hali-hazırda erkek arkadaşı olmayan yetişkin bir kadının, tanıştı-ğı adamlarla takıldığını bilmediğimi mi düşünüyorsun?”

Takılmak mı? Ulu Tanrım, Edna bu lafları nerden bulu-yordu? MTV falan mı izliyordu?

Rachel “Dinle,” dedi ve çatalını yeniden eline alıp Ed-na’ya doğrultarak konuşmaya devam etti, “*Kendi* seks haya-tını *bana* anlatmış olman yeterince kötü –ben sana kendi-minkini anlatmıyorum. Sen benim büyükannemsin –bu hiç normal değil.”

Edna'nın yüzündeki ifadeden Rachel'in bu düşüncelerini saçma bulduğu anlaşılıyordu. "Pekâlâ, meseleyi büyötmeye devam et, dünya bunun üzerine dönmüyormuş gibi davran." Tereyağı ekmeginden bir parça ısıarak ekledi. "Ne olursa olsun, rahatsız ve gergin olmanın nedeninin gerçekten bu olduğunu düşünmüyorum. Bence gerginsin, çünkü ondan hoşlanıyorsun."

Rachel güçlölkle soludu. "Elbette hoşlanmıyorum! En azından senin dediğın anlamda."

Edna ona neredeyse acıyan gözlerle baktı. "Hayatım, bunu neden o kadar korkunç bir şey olarak görüyorsun? Eminim bir Romo olduğu için değil –sana açıklamaya çalıştığım gibi zaman geçtikçe eski düşmanlığın önemi de azalıyor."

Rachel alt dudağını ısırdı, Edna'nın yüzünde gördüğü acıma ifadesi onu şaşırtmıştı ve hâlâ tüm olup biteni anlamaya çalışıyordu. Ve o an, bir adamı önemsemekle ilgili basit bir soruya ne kadar aptalca bir tepki vermiş olduğunu fark etti. Ama hâlâ ısrarla aynı tavrı sürdürüyordu. "Hayır, konu bir Romo olması değil ama...ona gerçekten ilgi duymuyorum. Tanrı aşkına ona ilgi duyacak kadar onu tanımıyorum bile. Ayrıca ortak hiçbir noktamız yok." *Seks dışında.*

Edna ona yalnızca küçümseyen bir bakış daha attı. "Ne derler bilirsin. İnsan gençken gençliğinin kıymetini bilemez."

"İnan bana Edna, gençliğimi boşa harcamıyorum."

"Sen öyle diyorsan," dedi Edna. Sonra konuyu değıştirdi ve Rachel bunun için ona minnettar oldu. "Şimdi yemeğimizi bitirelim. Önümüzde elma toplamayla geçecek uzun bir hafta var." Ve sonra hasat işlerinin bitmesi için daha ne kadar zamana ihtiyaç duyduklarını hesapladılar; birkaç hafta sonra gerçekleşecek olan elma festivali için hazır olmalıydı. Ve bundan sonra Edna başka bir konuya geçerek Brian'la birlikte işleri iyi idare ettiklerinden bahsetti.

Ve Rachel tüm bu konuşmayı... iç rahatlatıcı buldu, tıpkı tavuk ve hamurlar gibi.

Çünkü kalbine ağırlık yapan sorulardan uzaklaşmasını sağlamışlardı.

Mike'a karşı bir şeyler hissettiğini itiraf edememesinin nedeni ne olabilirdi? Bunu itiraf etmesinin, aynı zamanda planının o kadar da mükemmel olmadığını itiraf etmesi anlamına gelmesi mi? İsteddiği şeyin bütün dünyaya ilan etmiş olduğundan başka bir şey olma ihtimali mi? Güçlü bir kariyerdan, büyük bir şehirde yaşamaktan daha fazlası mı? Kendiyle ve ailesiyle ilgilenen birinden daha fazlasını olmayı istemesi mi? Kurduğu hayat kendini....güçlü, bağımsız ve başarılı hissetmesini sağlıyordu. Destiny'den ayrıldığı günden itibaren, hem ekonomik hem duygusal anlamda kendinden başka kimseye bağlı olmadığı için kendiyle gurur duyuyordu.

Ve bazen Mike'la birlikte olmak kendini fazla açık, fazla duygusal olarak görmesine neden oluyordu. Her zamanki bağımsız, kendine güvenen Rachel gibi olmuyordu.

Bu nedenle... Edna, Mike'dan 'hoşlandığını' düşünme konusunda haklı olsun ya da olmasın bir önemi yoktu. Önemli olan –kesin olarak– bu durumun kontrolünü ele almak gerektiği idi. Eğer bu adama karşı bir şey hissediyorsa, durum daha kötüye gitmeden şimdi bunu bastırmanın tam zamanıydı. Ayrıca, o ve Mike gerçekten de birbirleriyle iyi geçinmekte zorlanmışlardı. Gerçekten de öfkeli kimyaları dışında ortak olan hiçbir noktaları yoktu. Tamamen farklı hayat tarzları ve farklı değerleri vardı.

Ve paylaştıkları şey yalnızca sıcaklık ve arzuydu. Ve biraz da olağanüstü bir seks.

Hepsi buydu.

Ve eğer yolları tekrar kesişirse, pekâlâ –bu ondan istediği tek şey olurdu.

* * *

Ertesi sabah erken saatte, Mike polis merkezindeki masasında oturmuş, içinde Anna'nın fotoğrafı bulunan çerçeveyi

elinde tutuyordu. Anne ve babasını görmek, anıları canlandırmıştı. Kuşkusuz anılar onu asla terk etmemişti, ama belki ailesiyle birlikte olmak onları daha güçlü bir hale getirmişti.

Bugünlerde ailesiyle ne zaman vakit geçirse...kimse Anna'dan bahsetmiyordu; çünkü hepsi mutlu görünmeye çalışmakla çok meşgullerdi –onun yokluğu daima hissediliyor, varlığı gölgelerde dolaşıyor, kara bir bulut gibi üzerlerine geliyordu. Ve tüm o kayıp. Hiçbir zaman yok olmamıştı. Yalnızca Anna'nın değil, Lucky'nin kaybı da. Anne ve babasının sevgisini daima hissetmesine rağmen, Mike onları gördüğünde, üç tane çocuğa sahip olmaları gerekirken, yalnızca bir çocukları olduğu gerçeğini acı bir şekilde onlara hatırlatıyor olmaktan korkuyordu.

Rachel'a bir bakıma yalan söylemişti. Yani, aslında yalan sayılmazdı; yalnızca, işleri olduğundan daha iyi göstermeye çalışmıştı. Gerçekte, Büyükanne Romo ne kadar başının etini yerse yesin ya da kuzenleri onu toplantılara ne kadar sık davet ederlerse etsinler, o ailesini gerçekten özliyordu. Lucky'yi...Anna'yı...Bazen...bu enkazdan onu kurtaracak tek şeyin ailesi olduğunu hissediyordu. Ama aslında ailesi de aynı enkaz içindeydi; ama onlar...kaçmışlardı. Gemiye hep-ten terk etmişlerdi.

Ve dün Rachel'a söylemiş olduğu gibi, bunun nedenini anlıyordu –onları suçlamıyordu. Ama yine de...kahretsin, hayat çocukken hayal ettiğinden çok başka bir hale dönüşmüştü.

Rachel'a gelince, dün yoldaki birkaç çatışmaya rağmen gayet güzel bir gün geçirmişlerdi. Büyükanne Romo'yu bir gün bir Farris'le patates salatası ya da düşen yapraklar ile ilgili gevezelik yaparken göreceğini hayal bile edemezdi. Rachel...doğal afet gibiydi. Birçok yönden bir güç merkezi gibiydi. Kişilik olarak. Seksüel olarak.

Neredeyse ona yeniden görüşmeyi teklif edecekti. Ama sonra durmuştu. Çünkü o, bir aşk macerasıyla ilgilenmediğini açıkça belirtmişti. Ve Mike'ın da zaten bu konularda iyi olduğu söylenemezdi. Güzel bir gün geçirmişlerdi, bazı

anlar...işlerin böyle gitmesinin sakıncalı olmayacağını düşündüğü bile olmuştu, onu daha yakından tanıyabileceğini düşünmüştü –ama yine de mantığı eğer birbirlerini daha yakından tanırlarsa, her şeyi berbat edip başladıkları noktaya geri döneceklerini söylemişti. Ve ayrıca çok yakında buradan ayrılacaktı. Ve büyük olasılıkla bunun için günleri sayıyordu. Kendisini Mike için fazla bulmasıyla ilgili durumu inkâr ettiğinde ona inanmıştı, ama bu Mike'ın ev diye adlandırdığı yerle ilgili hissettiklerini değiştirmiyordu.

Bu nedenle en iyisi...ona yatırım yapma riskine hiç girmemektir. Duygusal açıdan... Gitse bile her yerde onu görecekti; ortak arkadaşları vardı, bu yüzden büyük olasılıkla bu kaçınılmazdı.

Tam o anda biri omzuna dokundu ve başını kaldırdığında Şef Tolliver'ı karşısında gördü. Yalnız olduğunu sanıyordu; ama yoğun bir vardiyanın başlama zamanı gelmiş olmalıydı. "Günaydın Walter," dedi ve sonra Anna'nın fotoğrafını masanın üstüne, her zamanki yerine koydu; elinde fotoğrafla yakalanmış olmaktan biraz utanmıştı.

"Beni ilgilendirmez Mike ama," dedi Walter alçak sesle çerçeveyi işaret ederek, "onu... artık ortadan kaldırmayı hiç düşündün mü? Kendi iyiliğin için."

Kahretsin. Şimdiye kadar Walter'ın fotoğrafı fark etmiş olduğundan hiç haberi yoktu. Yıllar önce yaptıkları iş görüşmesi sırasında, başına gelenleri konuşmuşlardı ve Mike bunun hayatını nasıl etkilemiş olduğunu dürüstçe anlatmıştı ama o zamandan beri aralarında bu konu bir daha açılmamıştı. Yine de Walter'ı oldukça iyi tanıyordu ve ona karşı dürüst olmasında sakınca yoktu; bu yüzden kelimeleri ağzında gevelemedi. "Hayır," diye yanıtladı şefinin gözlerine bakamadan. "Çünkü öyle yaparsam onu unutmaya başlayabilirim ve bunun olmasını istemiyorum."

"Bana inan, hissettiklerini çok iyi anlıyorum. Onu düşünmek bir anlamda onu...hayatta tutuyor. Ben de Judy için aynı şeyi yaptım." Şefin ölen karısı, çok uzun bir zaman önce,

daha Mike'ın gençliğinde vefat etmişti. "Evin her yanında, cüzdanımda her yerde onun fotoğrafları vardı --Anita'yla tanıştığım güne kadar. Sonra Jenny bunun unutmakla ilgili olmadığını, elveda deyip hayatına devam etmek anlamına geldiğini görmeme yardımcı oldu.

Mike içini çekti. Geçen sene şefin masasından Judy'nin fotoğrafının kaybolduğu anı hatırladı -ama bunun üzerine pek kafa yormamıştı. Hatta bunun Walter'ın Anita'yla görüşmeye başladığı zamanla aynı ana denk geldiğini fark etmemişti bile. Ve Anna, Judy'den de çok zaman önce gitmişti.

Ama Mike'a göre bu iki durum farklıydı. Walter, Judy'nin nerede olduğunu biliyordu. Ve onunla vedalaşma şansı olmuştu. Ama Anna ile ilgili her şey kocaman bir soru işaretlerinden ibaretti. Destiny'deki herkes onun ölmüş olduğunu düşünüyordu ve Mike da diğer ihtimalin çok uzak olduğunu bilecek kadar uzun süredir polis olarak görev yapıyordu. Ama gerçek bir cevap alana kadar ona veda etmesi çok zordu. Bunu yapamıyordu.

Nihayet konuştu. "İlgine teşekkür ederim Walter. Ve tavsiyene uymak için elimden geleni yapacağım."

"Biliyorum, fotoğrafları ortadan kaldırmak zordur," dedi Walter. Çoğul ifade kullanmıştı. Sanki Mike'ın evinin her yerini de Anna'nın fotoğraflarıyla donatmış olduğunu biliyordu; oysa evine bir kez olsun gitmemişti. "Ama bir kere başladıktan sonra, gerisi daha kolay gelir."

* * *

Salı günü, yani Romo aile partisinden birkaç gün sonra, Rachel Dolly'nin kafesinde birlikte öğle yemeği yemek için eski okul arkadaşlarını bekliyordu. Erken gelmişti ve Amy kafede internet olduğunu söylediği için, yanında laptopunu getirmişti. Destiny *gerçekten* de değişiyordu. Zaman zaman başını ekrandan kaldırıp şaşkınlıkla şehir meydanını kuşatan öğle trafiğini ve öğle yemeği için kafeyi dolduran kalabalık

insan topluluğunu seyrediyordu. Mabel adında yaşlı bir garson dışarıdaki, şemsiyeyle korunan masalardan birine oturmasını sağlamıştı.

Geldiğinden beri laptopunu yalnızca bir kere Destiny kütüphanesinde kullanabilmişti; Edna'nın evinde internet olmadığını unutarak yanına almıştı onu. Tanrıya şükür Blackberry'si sayesinde en azından maillerini takip edebiliyordu –tabii Edna onu alıp saklamadığı zamanlarda.

Gerçi 'Natural Girl' işini bağladıktan sonra şirkette onun doğrudan ilgilenmesini gerektirecek bir durum yoktu şu an için. Ama o yine de işlere göz kulak olmak istemiş ve içgüdülerinde haklı çıkacağını düşündüğü zamanlarda sık sık işlere burnunu sokmuştu. Ve bugün de biraz çalışmak için erken gelmişti buraya.

E-posta kutusunu açtığında Chase'den bir mesaj geldiğini gördü ve hemen üzerine çift tıklayarak mesajı açtı.

**Maillerini kontrol etme fırsatın oluyor mu bilmiyorum Rachel ama K&K şirketinden Stan Harriman aradı. Bil-
diğin gibi işlerine başka bir ajansla devam etmek istiyor-
du ama diğer büyük ajanslardan beklediği kadar etkilen-
memiş. Bu nedenle tekrar bizimle çalışmayı düşünüyor,
ben de senin ekibini yeni bazı kampanyalar üzerinde ça-
lışmaları için görevlendirdim. Senden gelecek ve ona ye-
niden hizmet etmekten mutluluk duyacağımızı bildiren
bir telefonun iyi bir fikir olacağını düşündüm. Bunun dı-
şında seni özledik. Ofis sen yokken fazla sessiz.**

Aman Tanrım – K&K mi! Bebekler için ıslak mendillerden çamaşır deterjanlarına kadar her şeyi üreten büyük K&K şirketi demek yeniden elde edilmeye hazır bir şekilde onları bekliyordu? Bu büyük bir olaydı. Gerçekten büyüktü. Hemen YANITLA tuşuna bastı.

**Stan ile ilgili haberler müthiş. Bu öğleden sonra onu
arayıp tüm hünelerimi göstereceğim –tabii hâlâ işe ya-
rayan bir yeteneğim kaldıysa ☺**

Rachel düşünceli bir şekilde dudağını ısırıldı. Chase ile flörtleşmek için uygun bir zaman gibi görünüyordu, ne de olsa Mike Romo'nun kendisi için hiçbir şey ifade etmediğine kesin olarak karar vermişti. Elbette muhteşem sevişmeleri dışında –bu kısmı inkâr etmek aptallık olurdu.

Artık Mike'ı düşünmekten vazgeç. Chase ile flörtleş. Ve yazmaya devam etti.

Ben de sizleri çok özledim. En çok da seni –ve muffinlerini.

Rachel'ın Chicago'da asla kahvaltı etmeyen biri olarak adı çıkmıştı, bu yüzden Chase ona sık sık farklı tatlarda muffin getirerek, onu şaşırtmaya bayılırdı. Yazdıklarından tatmin olmuştu, GÖNDER tuşuna bastı.

Bir dakika sonra ekranda sohbet penceresi açıldı; Chase de çevrimiçi olmalıydı.

CALEXANDER: Ah, merak etme hâlâ bol miktarda hünerin var. ☺ Elma işi nasıl gidiyor?

Rachel içini çekti. Açıkçası elma işi oldukça iyi gidiyordu ama gerçek şu ki bunu patronuyla konuşmak istemiyordu. Edna dışındaki diğer patronuyla yani. Yine de dürüst olmaya karar verdi.

RFARRIS: Elma işi...yorucu. Ama sonbahar günlerini geçirmek için fena bir yol değil. Orada bilmem gereken başka bir şey var mı? Mesela...hâlâ bir işe sahip miyim?

CALEXANDER: Bunun üzerinde çalışıyorum, her yerde sürekli olarak seni göklere çıkarıyorum. Henüz bir karar çıkmadı ama senin için elimden geleni yaptığıma emin olabilirsin. Bana borçlu olacaksın. ☺

Chase'in kendisine bu kadar uzaktan bile kur yapması hoşuna gitti. Bu ona hayatta Mike Romo'dan başka şeylerin de olduğunu hatırlattı. *Onu düşünmekten vazgeç!*

RFARRIS: Sana tam olarak ne borcum olacak?

CALEXANDER: En azından bir yemek. Hatta belki yanında da iyi bir şişe şarap.

RFARRIS: Bu işten atılıp atılmayacağıma göre ayarlanabilir.

CALEXANDER: Hey, şu an negatif düşüncelere yer yok. Ama...eve ne zaman dönüyorsun?

RFARRIS: Ne yazık ki büyükannemin hâlâ benim yardımına ihtiyacı var ve onu bu halde bırakıp gelemem. Beni övmeye bir süre için daha devam edebilir misin?

CALEXANDER: Elimden geldiğince en yükseklerle kadar çıkarırım. Ama sen de K&K'yi yeniden kazanarak bana yardım et.

RFARRIS: Tamam. Ve desteğin için teşekkür ederim Chase.

Tam o sırada Sue Ann geldi. "Selam," dedi her zamanki neşeli gülümsemesiyle.

"Harika elbise," dedi Rachel, Sue Ann'in krem rengi, yakası ve kenarları küçük altın ve bakır renkli pullarla işli elbisesini süzerek. Sonra yazmaya devam etti.

RFARRIS: Chase, kusura bakma, ayrılmak zorundayım –arkadaşlarla öğle yemeği için sözleşmiştik ve şimdi geldiler.

CALEXANDER: İyi eğlenceler –adamımız Stan'i aradıktan sonra olup bitenler hakkında beni de bilgilendir. Ve Rachel, yüzyüze olmasa da seninle sohbet etmek güzeldi.

Rachel mutlulukla rahat bir nefes aldı. *Al bakalım Mike Romo, sanki sürekli seni düşünüyorum!*

RFARRIS: Seninle de Chase. Ve unutma, geri döndüğümde senden bir sepet dolusu egzotik muffin bekliyorum.

Rachel laptopunu kapadığı an, Amy ve Tessa da göründü, Jenny de tam arkalarından geliyordu.

"Bu harika," dedi Amy ve hepsi masaya yerleştikleri sı-

rada mutlulukla gülümsedi. “Hepimiz yeniden bir aradayız! Bunun olacağına kim inanırdı?”

Gerçekten de kim inanırdı demek üzereyken Rachel çenesini tuttu. Doğruyu söylemek gerekirse, Chase’le konuştuktan sonra, Destiny’ye dönmüş olmaktan dolayı yeniden biraz öfke içindeydi. Onun hayatı Chicago’daydı ve internet sohbeti bunu hatırlatmak için iyi bir araç olmuştu. Ama yine de bu, kız arkadaşlarıyla vakit geçirmekten hoşlanmadığı anlamına gelmiyordu.

“Pekâlâ, hafta sonu boyunca neler yaptınız?” diye sordu Rachel, Mabel’a içki siparişlerini verdikten ve menüyü eline aldıktan sonra.

Jenny, oldukça canlı görünmesini sağlayan, deniz mavisi gömleği ve ona uygun eteği içinde neşeyle yanıtladı. “Mick nihayet balkonumu bitirdi.”

“Balkonunu mu?” diye sordu Rachel ve Jenny ona eli işe yatkın kocasının yatak odalarına, Mavi Vadi Gölü’ne bakan bir balkon inşa ettiğini anlattı.

“Yıldızları gözleyebilmek için.”

Rachel, Jenny’nin lisedeyken astronomiye olan ilgisini hatırladı –görünüşe göre bu hayatı boyunca sevdiği bir şey haline dönüşmüştü.

“Ve bittikten sonra hemen kullandılar da,” diye araya girdi Sue Ann.

Amy masanın karşı tarafından Jenny’ye gülümsedi. “Ah, demek nihayet yıldızları gölün bu yakasından inceleme şansınız oldu.”

“Evet. Ama teleskobu ağaçların arasından yukarıya doğru uzatmak boş kürek çekmek gibi oldu.”

“Hemen kullandılar derken kastettiğim bu değildi,” dedi Sue Ann. “Demek istediğim, yıldızları, şezlongda Mick’in altındayken inceledi.”

Jenny ağzı bir karış açık halde, Sue Ann’in koluna bir şaplak indirdi. “Sue Ann! Tanrı aşkına!”

“Özür dilerim –bazen kendime engel olamıyorum,” diye yanıt verdi Sue Ann, gerçekten pişman görünerek. “Ama seks hayatınız o kadar eğlenceli ki konuşmamak elde değil.”

Jenny kollarını kavuşturdu. “Pekâlâ. Sen de bu hafta sonu gayet iyi bir sevişme yaşadın. Benim de bir kafenin ortasında bütün detayları püskürtmem mi gerekir?”

Rachel hafif bir kakhaha attı –kız kardeşler gibi sürekli didişirken bile sonuna kadar birbirlerinin en iyi arkadaşı olan Jenny ve Sue Ann’i ne kadar sevdiğini unutmuştu.

“Ya da bunu kendim yapabilirim,” dedi Sue Ann. “Çünkü senin aksine, arkadaşlarımla seks hayatımı konuşmakla ilgili bir sıkıntım yok.” Sonra onlara bu haftanın Büyükanne haftası olduğunu, bütün haftasonu boyunca Sophie’ye annesinin baktığını anlattı. “Bu sefer birlikte Bob Evans’ın çiftliğine gitmişler ve Sophie bebek keçileri beslemiş. Neyse, nerde kalmıştım?”

“Seks,” diye hatırlattı Tessa.

Ve Sue Ann gülümsedi. “Ah, evet. Küvet de dahil olmak üzere evin her tarafında seviştik. Ve Cumartesi gece geç saatte, Sophie’nin bahçedeki oyun evinin içinde bile bunu yaptık.”

“İğrençsiniz,” dedi Amy.

“Sophie orada değildi,” diye savunmaya geçti Sue Ann. “Eğlenceliydi ve biraz da...riskli. Komşuların sesimizi duymasından biraz endişe ettik.”

Amy yüzünü buruşturdu ve onun dışındaki herkes güldü. Jenny konuyu değiştirme zamanı geldiğini düşünerek Tessa’ya döndü. “Sen ne yaptın Tessa? Eğlenceli bir şey var mı?”

“Şey, ben bu hafta sonu eğlenceli, riskli ya da herhangi bir çeşit sevişme yaşamadım, üzgünüm. Onun yerine Amy’nin evine gittim; Amy ve kedisi Bay Knightley ile birlikte, üst üste Jane Austen filmleri izledim.”

“Ve harika zaman geçirdik,” diye ekledi Amy. “Size anlatacak ihtiras dolu hikâyelerimiz olmasa da.”

“Evet, geçirdik,” diye kabul etti Tessa içtenlikle. “Seninle birlikte takıldığım için mutlu olsam da, istersen beni yargıla ama ikimiz de bir erkek bulsak hiç fena olmazdı.”

Rachel, Tessa adına üzölmeye devam ediyordu. Amy için durum farklıydı –o nadir olarak birileriyle görüşüyordu ama bundan rahatsız olur bir hali yoktu. Tessa içinse bu gerçekten can sıkıcıydı.

O an Amy Tessa’ya, “Adam Becker’a ne dersin?” diye sordu.

Jenny düşünceli bir ifadeyle, “Bunu hayal edebiliyorum,” dedi. Jenny ve Adam lisedeyken beraberlerdi, bu yüzden onu yakından tanıyordu. “Yakışıklı, kendi işi var, kibar biri –hepsi bir arada.”

“Evet,” diye katıldı Sue Ann. “Adam oldukça mükemmel.”

Yine de Tessa buna sevinmiş görünmedi. “Biliyorum – harika biri. Ama ben yokum. Böyle ayarlamaların hayranı olduğum söylenemez.”

Amy kaşlarını çatı. “Logan’la işler yürümedi diye mi? En azından bazı önerilerim sonuca ulaştı biliyorsun. Cara Collins ve Tyler Fleet mezunlar toplantısına benim sayemde birlikte gidiyorlar. Ve Rachel ile Mike’ın da anlaşacaklarını söylemişim, bak *nasıl* da gidiyor!”

“Evet,” dedi Tessa, bakışlarını Rachel’a yönelterek. “Nasıl gidiyor?”

Tam o an Sue Ann bir çığlık attı. “Rachel ve *kim*? Mike mı? Mike Romo olan Mike mı?”

“Vay canına,” dedi Jenny, Rachel masanın altından Sue Ann’e hafif bir tekme savururken. “Sessiz ol. Bütün kasabanın bilmesine gerek yok.”

“Evet, bu haftasonu aramızda en ilginç programı olan kişi Rachel’dı. Mike ile birlikte Büyükanne Romo’nun doğum günü partisine katıldı. Ve nasıl geçtiğini duymak için sabırsızlanıyordum ama Edna bugünlerde onu çok meşgul ediyor, bu yüzden bana bu ögle yemeğinde haberleri vereceğine dair söz verdi.”

Jenny ve Sue Ann afallamış görünüyorlardı. “Sen ve Mike Romo ha?” diye sordu Jenny, sesini fazla yükseltmemeye dikkat ederek. “Babam onu takdir eder, iyi bir polis olduğunu söyler. Ama...o çok huysuz biri.”

Rachel Tessa’ya olanları anlatacağına dair söz verirken, Jenny ve Sue Ann’in de yemeğe geleceğinden habersizdi. Onları gerçekten seviyordu; ama şimdi detayları anlatmak için durum fazlasıyla karışık hale gelmişti. Ve Sue Ann bazen patavatsız olabiliyordu; ağzı sıkı değildi. Bu yüzden işleri basitleştirmek için, ilişkinin özetini çıkararak, “Sadece seksle ilgili diyebiliriz,” diye karşılık verdi.

“Ah, onunla sevişmek istiyorsun,” dedi Sue Ann sakın bir şekilde. “*Bunu* anlayabilirim.”

“Hayır –bunu çoktan yaptı,” diye araya girdi Amy.

Bunun üzerine Jenny ve Sue Ann oturdukları yerden hayretler içinde kaldılar. Jenny şaşkın ve biraz da eğlenmiş görünürken Sue Ann, adeta daha fazla dedikodu duymak ister gibi görünüyordu. Ve o an, kafenin cennetinden gönderilen bir melek gibi Mabel yanlarına geldi ve siparişlerini aldı. Rachel bu yaşlı kadına büyük bir bahşiş bırakmayı aklının bir köşesine not etti.

Elbette Mabel ayrılır ayrılmaz, Sue Ann’in iyi huylu merakı yeniden harekete geçti. Ama Rachel detaylara hiç yer vermeden basitçe anlattı. Evet, yatakta iyiydi –gerçi onunla hiç yatakta sevişme fırsatı olmamıştı ama bu kısımdan bahsetmedi. Evet, aralarındaki şey yalnızca seksten ibaretti, işin içine sinir bozucu duygular dahil değildi. Amy, bir kereden fazla birlikte olduğu bir adama karşı mutlaka bir şeyler hissetmesi gerektiği konusunda ısrar edip üstüne gitse de, Rachel bu konuyla ilgili kararlı tavrını korudu.

Ve bu neredeyse doğruydı, çünkü ona karşı hissettiği şey...kısa ve geçici bir süre içindi. Geçici bir delilik olduğuna karar verdi.

Hayatında yemek masaya geldiği için bu kadar şükrettiği

bir an daha olmamıştı ve kızlar konuyu değiştirip, kafenin turtası, Sue Ann'in gelecek haftaki büyükanne hafta sonu ve Amy'nin yaklaşan kitap kulübü seçmeleri hakkında konuştukları için de minnettardı.

Bununla birlikte Mike hakkında düşünmemeyi ne kadar istese de biraz önceki konuşmalar yine onunla ilgili düşüncelere dalıp gitmesine neden olmuştu. Delice yaşadığı duygu patlamaları bir son bulmuş olsa da, hâlâ geçmişte onun başına gelenlerle ilgili kendini kötü hissediyordu. Amy'nin söylediklerine göre Mike içinde yaralar taşıyordu. Rachel bunun için de üzgündü. Geçen gün eve dönüş yolunda şaşırtıcı bir şekilde ne kadar iyi geçindiklerini de unutabilmeyi istiyordu. Hâlâ onu eşek görmeye götürmüş olmasına inanamıyordu. Ve bunun hoşuna gitmiş olmasına da! Kimdi o? Bazen artık kendini tanıyamıyordu.

“Sen neye gülüyorsun?” diye sordu Amy. Kimseden ses çıkmayınca, hepsinin kendisine bakmakta olduğunu fark etti Rachel. Üstelik hâlâ yemeğine dokunmamıştı.

“Besbelli Mike Romo ile sevişmesine,” dedi Sue Ann.

Hayır, sadece sevişmemize değil. Başka şeyler de var.

Ama onlara bunu anlatmadı. Çünkü yanlış bir fikre kapılacaklardı, özellikle de Amy. Bu adamla ilgili ona kendini kaptırmadan da güzel anılara sahip olabilirdi pekâlâ.

Hesap geldiğinde, Amy kendininkini ödeyerek hemen kitabevine dönmesi gerektiğini söyledi. Rachel da onunla birlikte ayrılma fırsatını kaçırmadı. Daha uzun süre takılmak hoşuna giderdi elbet ama Edna'nın yanına geri dönmesi gerekiyordu. Ayrıca, kaldığı takdirde Mike hakkında sorular sorup durmaya devam edeceklerdi.

Amy ile birlikte kitabevine kadar yürüdü çünkü bulabilirdi en yakın park yeri dükkanın hemen ilerisindeydi –neyse ki bir yangın musluğunun önüne park etmemişti. Amy kapının kilidini açtığında, Rachel da onunla birlikte içeri girdi. O haftasonu kızlarla, Creekside Park'ta yapılacak olan bir fut-

bol turnuvasına gitmeyi kabul etmişti ve Amy Destiny Gazetesi'nden programa bakacaktı.

Tabii ki dükkâna ayak basar basmaz Shakespeare ayaklarına sürtünmeye başladı. "Sinir bozucu kedi seni!" diye söylendi Rachel ama yine de kulaklarının arkasını okşamak için eğildi.

Amy gazetenin sayfalarından başını kaldırarak Rachel'a baktı. "Şimdi hatırladım. Shakespeare hakkında Edna'yla konuşmuş muydun?"

"Ah, evet konuştum. Sana söylemeyi unuttum."

"Eee? Ne dedi?"

Rachel bir süre duraksadı, çünkü Edna'nın verdiği cevapla ilgili bir şeyler onu rahatsız ediyordu. Belki de Amy'ye söylemeyi bilinçli olarak unutmuştu. "Onu ancak ahır kedisi olarak alabilirmiş."

Amy'nin gözleri parladı. "Bu harika."

"Ama o...ahırda yaşayacak. Evin dışında. Kendi başına."

"Evet. Ne olmuş?"

Kahretsin. Rachel açıkça belirtmeye gerek kalmadan Amy'nin ne demek istediğini anlayacağından çok emindi. "Şey, mesele şu ki...oraya alışamazsa ne olacak? O pek de...açık havaya düşkün bir kedi gibi görünmüyor."

Amy omzunu silkti. "Sen de öyle. Ama yuvarlanıp gidiyorsun işte."

Rachel iç çekmekle yetindi. O çok şişmandı. Ve yılışıktı. Açıkça istediğini elde eden bir tipti. Ve aynı zamanda bir bakıma...garip bir şekilde masum bir havası da vardı. Savunmasız. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." Eğilerek devasa kediyi kucağına aldı ve tezgâhın üzerine koydu. Sonra kabul etmekten nefret etse de sevimli gözlerinin içine baktı ve yüzünü buruşturdu. "Sen fareleri yakalamak için fazla şişmansın. Onlardan biri seni yakalayabilir."

Tezgâhın arkasından Amy gözlerini devirdi ve uflayıp

pufalayarak, “Harika. Şimdi Shakespeare’e de bağlandın. Oysa burada ondan kurtulmama yardım eden duygusuz bir ses olman gerekiyordu.” diye söylendi.

“Ben buna *bağlanmak* demezdim,” diyerek hızlıca Amy’nin söylediklerini reddetti. Gerçi o anda kendini birkaç hafta önce hızla kasabaya gelen duygusuz kadın gibi hissettiği de söylenemezdi. “Yalnızca o kocaman şişman bir kütle ve ben onun adına biraz endişeleniyorum. Hazır olmadığın bir durumun içine sokulmak...stresli bir şey.”

Bir elma bağında çalışmak gibi.

Ya da büyükannenin seks hayatını dinlemek gibi.

Ya da...kendini ne kadar inandırmaya çalışırsan çalış, ateşli bir polisle yalnızca seksten ibaret sandığın ilişkinin, aslında yalnızca seksle ilgili olmadığından korkman gibi.

*"Aşk nazik bir şey mi? Hayır. Fazla zalim, fazla kaba,
fazla kavgacı ve durmadan batan bir diken gibi."*

William Shakespeare, Romeo&Juliet

1. BÖLÜM

Yarım saat sonra Rachel elma toplama kıyafetlerini giymiş ve Stan Harriman'ı aramıştı. Edna yeni olgunlaşan Jonathan elmalarını toplamakla meşguldü, bu yüzden oturma odası Rachel için iyi bir ofis ortamı olmuştu.

Stan onun sesini duyduğuna sevinmiş gibiydi; aralarında geçen konuşma cesaret vericiydi. Rachel'in kendi gücüne olan inancını yeniden kazanmasını sağlamıştı. Güvenini tamamen kaybettiği söylenemezdi tabii ama...belki de Pamela'nın kendisiyle eşdeğer tutulması profesyonel anlamda kendine olan saygı ve beğenisinin azalmasına neden olmuştu. Ama Stan'le olan konuşması, hâlâ gerekli becerilere sahip olduğunun kanıtıydı, tıpkı Chase'in söylemiş olduğu gibi.

Ve şimdi Mike Romo'nun kendisine orgazm yaşattığı kanyepede otururken, doğrudan Chase'in ofisini aradı. Öğlenki konuşmalarının arasında geçen flörtleşmelerden aldığı zevkten yola çıkarak Romo'ya karşı olan hislerinin zannettiği ve korkulacak kadar güçlü olmadığına ikna olmuş gibiydi. Tamam, yemek öncesinde ve yemek sırasında kendini hep onu düşünürken bulduğu doğrudu ama bu bir anlam ifade etmiyordu. Chase'in sesini duymak, Chicago'da kendisini bekleyen bir sürü harika şeyin olduğunu hatırlatması açısından ona iyi gelecekti.

Ve sonra –*lanet olsun*– Chase’in telesekreteri karşısına çıktı. Arayanlara bırakmış olduğu mesajdan çok Chase’in sesine odaklandı.

“Selam, ben Rachel. Biraz önce Stan’le harika bir görüşme yaptım. Ortaya koyacağımız şeyleri görmek için sabırsızlanıyor ve oldukça olumlu bir yaklaşım içinde. Eğer onu şaşırtacak ve etkileyecek bir kampanyayla karşısına çıkarsak, yola kesinlikle bizimle devam edecek.”

Rachel telefonu kapattıktan sonra, bugün işle ilgili olan gelişmeler nedeniyle kendini oldukça zinde hissetti. Ve ayrıca şaşılası bir şekilde, bahçede Edna’ya katılmak için ne kadar istekli olduğunu fark etti. Jonathan ve Red Delicious elmaları aynı anda olgunlaşmıştı, bu nedenle festival zamanına kadar onları da toplamaları gerekiyordu.

Jonathan ağaçları bahçenin en uzak noktasındaydı, ahır ile aralarında hatırı sayılır bir mesafe vardı. Rachel Edna’nın oraya kadar yürümeyip, kamyoneti aldığını görmekten memnun oldu. Bununla birlikte, hava tıpkı geçen haftasonu gibi ılık ve güneşli olduğundan, kendisi oraya yürümekte bir sakınca görmedi. Ve bugünlerde sık sık olduğu gibi, esen ılık meltem eşliğinde üzerinde yükselen ağaçlar arasında dolana dolana yürümek hoş bir rahatlama duygusunu beraberinde getirdi. Çalışmaya kaldığı yerden devam etmeye hazırdı ama aynı zamanda, Chicago sanki dünyanın öbür ucunda kalmış gibi hissediyordu. Ve gerçekten de öyleydi. Kısa bir süre sonra oraya dönecekti ama içten içe tüm karşı koymalarına rağmen, Destiny’ye yaptığı bu süresi isteği dışında uzayan seyahatin kendisini yenilediğini, tazelediğini fark etti. Bu yolculuk, hayattaki hızını azaltmaya, durup güllerin ya da elmaların kokusunu içine çekmeye zorlayarak hayatını değiştirmeye başlamıştı.

Nihayet merdivenin olduğu yere ulaştı ve üzerindeki yeşillik arasından uzanan iki kısa bacak göründü. Tam Edna’yı korkutmadan ona geldiğini nasıl haber vereceğini düşünürken, dalların arasından iki kelime yankılandı. “Hele şükür!”

Rachel kendi kendine gülümseyerek kafasını salladı. "Sorduğun için teşekkür ederim, evet arkadaşlarla güzel bir öğle yemeği yedik."

"Ben de Jonathan elmalarıyla güzel zaman geçirdim ve şimdi pekâlâ sen de bana eşlik edebilirsin. İkinci merdiven kamyonette."

Rachel kamyonetten merdiveni alıp Edna'nın yanına kurduktan sonra sordu. "Eee, Giovanni İtalya'ya gittikten sonra neler oldu?"

"İşler o günden sonra karışmaya başladı," diye yanıtladı Edna içini çekerek.

Giovanni ağustos ayında yanından ayrıldıktan sonra Edna'nın hayatı tamamen değişmişti.

O talihsiz telgraf gelmeden önce o ve Giovanni ilk elmaları birlikte toplamaya başlamış olsalar da, sonbahar hasadının önemli bir bölümü o ayrıldıktan sonrasına kalmıştı. Tüm işlerle Wally, Dell ve Eddie ilgilenmişti, bölgedeki tüm marketlere ve sebze meyve satan diğer dükkânlara sepetler dolusu ürün satmışlardı. Edna da köprü üzerindeki yolda saatler boyu oturarak, yoldan geçen sürücülere elma ve üzüm satmıştı. Geriye kalan elmalarla birlikte taze fasulye, bezelye, patates ve mısır gibi diğer ürünleri de kış için depolarmışlardı. Fasulye ve bezelyelerden konserveler hazırlamak Edna'nın bir haftasını almıştı.

Ailelerine mektup yazarak henüz eve dönemeyeceklerini haber vermişler ve maaşlarının büyük bir kısmını onlara yollamışlardı. Ama yalnızca yaz dönemi için evden ayrılmış olmalarına rağmen kışa girerken hâlâ dönemeyecek olmaları karşısında babalarının hiç memnun olmadığını biliyorlardı. Kendi sonbahar hasatları için onların yardımına güvenmişti ve şimdi onlar gelmeyeceğine göre diğer küçük çocuklarının beklediğinden daha fazla çalışması gerekecekti.

Ama üçü de yapılacak tek şeyin bu olduğu konusunda

hemfikirli. Giovanni onlara karşı hep iyi davranmıştı, bu nedenle şimdi onun yokluğunda çifiliğini terk etmeleri doğru olmazdı. Eddie elinden geldiğince araziye göz kulak olmayı teklif etmişti ama bu tek kişi için büyük bir sorumluluktuktu. Ailelerine Edna'nın nişanı hakkında bir şey söylememişlerdi ama bu da çiftlikle ilgilenmeleri için başka önemli bir nedendi. Giovanni yakında ailelerinin bir parçası olacaktı.

O sonbahar günlerinde posta kutusunun yanında oturma-
nın iyi tarafı, postacı geldiğinde orada bulunuyor olması.
Edna postacının dönemeçli yoldan gelmesini beklediği her
seferinde, ona Giovanni'den gelen bir mektup taşıyor olması
için dualar etmişti. Ve gelmişti de, üç kere...

Ondan haber almak için bunca zaman bekleyip, mektup-
ların yalnızca birkaç saniyede okunabilecek kadar kısa ol-
ması ise Edna'yı hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama yine de
onu affedebilirdi. Yazdıklarına göre annesinin hastalığı ağır
bir şekilde ilerliyordu ve onu öylece bırakıp dönmesi müm-
kün değildi. Ve her mektubunda Edna'ya onu ne kadar çok
sevdiğini ve yakında onunla evlenmek üzere eve döneceğini
söylemişti. Bu yüzden mektuplar kısa olsa da, Edna bu cüm-
lelere sarılarak onları tekrar tekrar okuyor ve hatta parmak
uçlarını sayfanın üzerinde gezdiriyordu. Bu şekilde Giovan-
ni'ye dokunuyormuş gibi hissediyordu.

Aralık ayı geldiğinde kış, beraberinde hastalık getirmiş-
ti –Edna'nın hayatı boyunca yaşadığı en kötü zamanlardı.
Doktor bunun geçen kış okyanus ötesinden gelen ve bir dolu
ölüme sebep olan Asya gribinin uzantısı olmasından kork-
muştu.

Edna şimdi ateşe bağlı olarak havale geçiriyordu. Kendini
hiç bu kadar çaresiz ve kaybolmuş hissetmemişti. Tek istediği
Giovanni'nin yanında olmasıydı ve zaman zaman onun adını
sayıkladığının farkındaydı. Bu anlarda cevap olarak duydu-
ğu ses kardeşlerinden birinin değil Eddie'nin sesi oluyordu.
“Yakında eve dönecek Edna, ama ben yanındayım. Hiç merak
etme –çok yakında sapasağlam olacaksın söz veriyorum.”

Eddie'nin neden başucunda beklediğini anlamak zordu ama oradaydı işte ve neredeyse hiç yanından ayrılmıyordu. Ateşten soğuk terler dökerken Eddie saçını okşuyor, ona sessizce Everly Brothers'ın hayal kurmayla ilgili şarkılarını mırıldanıyordu. Sesi Edna'ya yumuşak ve derinden bir esinti taşıyordu.

Ona mümkün olduğu kadar yemek yedirmeye çalışıyor, annesinin yaptığı gibi kırılmış buz üzerine kola dökerek hazırladığı karışımın midesini rahatlatacağını söylüyordu. Islak elbezlerini alına, boynuna, kollarına bastırıyordu. Bazen gecenin bir yarısı ateş nedeniyle gördüğü kâbuslar yüzünden haykırarak uyandığında, Eddie'nin yanbaşındaki sandalyeye çökmüş bir halde uyuyakaldığını görüyordu.

Bir gün ona, "Ölecek miyim?" diye sordu Edna. Bilincinin yerinde olduğu zamanlarda bile kendini çok halsiz hissediyordu, sanki görünmez bir deliğin derinliklerine doğru çekiliyor da buradan çıkamıyor gibiydi.

"Şişş. Böyle şeyler düşünme Edna. Senin ölmene izin verir miyim sanıyorsun? Bu mümkün değil."

Edna, ailesinin nerede olduğunu merak ediyordu. Kardeşlerinin ya da annesinin yanında olmayışı onu gitgide korkutuyordu. "Wally ve Dell nerede? Onları özledim."

"Doktor bu hastalığı yenene kadar senden uzak durmalarının herkes için en iyisi olacağını söyledi tatlım."

Bu Edna'nın kafasını daha da karıştırmıştı. "Peki ya sen? Senin de hastalığa yakalanma ihtimalin yok mu?"

Eddie başını salladı ve kendinden emin bir şekilde, "Hayır, kesinlikle. Göründüğümde daha sağlamım ben," dedi. Sonra göz kırptı ve Edna bunu içinin derinliklerinde hissetti. Onun ne olursa olsun yanında olduğunu, kendini onun için tehlikeye attığını anladı. Ve o...şu an yanında olan tek insandı.

Bu farkındalık onu bir hayli ürkütmüştü. Yaşadığı tükenmişlik içinde korkularını kontrol altına alamıyordu. "Beni

bırakma Eddie. Beni yalnız bırakma. Korkuyorum.”

Ve sonra Eddie elini sıkıca tutarak eğildi ve onu alnından öptü. “Merak etme tatlım. Seni asla bırakmayacağıma söz veriyorum.”

O günler Edna’nın hayatındaki en karanlık zamanlardı. Zaman çok yavaş ilerliyor ve Edna etrafında olup bitenlerin zorlukla farkına vararak sürekli uyku ve uyanıklık arasında gidip geliyordu. Karanlığın gitgide yaklaştığını ve içindeki ışığı gün be gün çaldığını hissediyordu. Ve içinden bir ses iyileşemeyeceğini söylüyordu.

Bir gün gözyaşları içinde Eddie’ye, “Annem geliyor mu?” diye sordu.

Ve Eddie, Dell’in kar fırtınasına rağmen Kentucky’ye, evdekileri alıp getirmeye gittiğini söyledi. Annesinin yolda olduğunu duymak Edna’yı rahatlatırsa da, aynı zamanda haklı olduğunu da gösteriyordu –ölmek üzereydi.

“Ölmek istemiyorum Eddie.” Daha çok gençti. Hayatta yapmak istediği, görmek istediği çok şey vardı. Sonra Giovanni vardı. Gerçi bu aralar...gördüğü güzel bir rüyadan farksızdı. Onu görmeyeli o kadar uzun bir zaman olmuştu ki...

Eddie sürekli olarak ölmeyeceğini, kendisinin buna izin vermeyeceğini söyleyip durdu.

“Tanrı ölmemi istiyorsa, buna engel olmak için senin yapabileceğin hiçbir şey yok Eddie,” dedi bitkin bir halde Edna.

Ama Eddie başını salladı, öfkelenmiş görünüyordu. “Tanrı seni almayacak Edna. Ona izin vermeyeceğim.”

Ve sonra...Eddie yavaşça Edna’nın üzerindeki battaniyeyi kaldırdı, nazikçe yatağa tırmandı ve onun yanına uzandı.

Edna bedenlerinin birbirine ne kadar yakın olduğunu düşünemeyecek kadar hastaydı. Üzerinde yalnızca terden sırılsıklam olmuş beyaz bir gecelik olduğunun hayal meyal farkındaydı. O dakikalarda tek hissettiği şey, başka bir insa-

nin sıcaklığıydı. Tek farkında olduğu onu sarmalayan güçlü kollar, yanaklarına ardı ardına kondurulan şefkatli öpücüklerdi. Tek bildiği yanında onunla ilgilenen, ona bakan ve onu seven birinin olduğuydu.

Ve ertesi gün uyandığında kendini...farklı hissetti. Daha... normal hissetti. Eddie yanında değildi ve bunun da ateş yüzünden gördüğü rüyalardan biri olup olmadığını merak etti. Bununla birlikte şu an için asıl önemli olan şey kendini canlı hissediyor olmasıydı. Çok uzun zamandan beri ilk defa, yaşadığını derinden hissediyordu.

“Daha iyiyim,” diye fısıldadı kendi kendine.

Ama elbette Eddie her zaman olduğu gibi hemen yanıbaşındaydı. Birkaç saniye sonra, tatlı yüzüyle gülümseyerek ona doğru eğilmişti. Oldukça bitkin ve yıpranmış görünüyordu ama mutluydu. “Ateşin düştü,” dedi Edna’ya.

Ah. Ah, Tanrım. Nihayet ateşi düşmüştü. Yaşayacaktı. İyileşecekti. Bu haber karşısında gözleri yaşlarla doldu ve sonra bakışları Eddie ile buluştuğunda, onun da gözlerinin yaşlarla kaplı olduğunu fark etti.

“Annen bugün geliyor olmalı,” dedi.

Ama Edna şu an bunu düşünecek durumda değildi. Tek düşündüğü şey, “Neden?” sorusuydu.

“Şey, yapılabilecek en iyi şeyin onu çağırmak olduğunu düşündük –ama senin daha iyiye gittiğini görünce o da gerçekten rahatlayacaktır.”

Edna yattığı yerden kendini zorlayarak hafifçe başını salladı. “Hayır– Yani demek istediğim...neden benim yanımda kaldın? Neden kimse kalmazken sen benimle kaldın?”

Hastalandığı günden beri ilk kez Eddie’nin biraz utandığını gördü. Ama sonra yüzünde daha güçlü ve daha korkusuz bir ifade belirdi ve Edna geçen yaz tanıştığı bu çocuğun, geçen zaman içinde bir erkeğe dönüştüğünü fark etti. “Dell ve Wally de yanında kalmaya istekliydi –ama...onlara bunu benim yapmak istediğimi söyledim.”

Edna yalnızca gözlerini kırttı ve tekrar sordu. “Neden?”

“Edna,” dedi Eddie yumuşakça ve yüzünü ellerinin arasına almak için eğildi. “Giovanni’yi sevdiğini biliyorum...ve onun gibi bir adam karşısında hiç şansım olmadığını da biliyorum. Ama yine de yanında kaldım...çünkü seni seviyorum.”

“Burada mı bırakıyorsun?” diye sordu Rachel, merdivenin tepesinden şaşkınlıkla Edna’ya bakarak.

Edna işinden başını bile kaldırmadan yanıtladı. “Bir yerde durmak gerek. Ayrıca sana hikâye anlattığımda elmaları yetince hızlı toplamıyorsun.”

“Sen bir şeytansın, yaşlı kadın.”

“Sen de çok sabırsızsın.”

Pekâlâ, bu gerçekten doğrudu –her zaman öyle olmuştu. Ama öncesinde de kabul ettiği gibi, elma toplama ve bahçede Edna’yla birlikte vakit geçirme, onu birçok şeyden daha fazla rahatlatıyordu. Bir an için Edna’ya işiyle ilgili olumlu gelişmeleri anlatmayı düşündüyse de bundan vazgeçti. Çünkü şu an ağaçların tepesindeyken bu hiç de önemli bir konuymuş gibi gelmiyordu. En azından Edna, Giovanni ve Eddie ile ilgili hikâyenin yanında...

Ve sonra bir anda yıldırım çarpmış gibi, “Dur bir dakika – Eddie sonunda Büyükbaba Farris olacak öyle değil mi?” diye sordu. O güne dek rahmetli büyükbabasına Eddie dendiğini hiç duymamıştı, onu yalnızca Edward olarak biliyordu ama şimdi her şey yerine oturuyordu.

Edna cevap olarak yalnızca gözlerini devirmekle yetindi. “Gerçekten çok sabırsızsın.”

Ve Rachel başka bir şey söylemeden yeniden işe koyuldu. Yine de Edna’nın gençliğini düşünmeden duramıyordu. Hikayenin sonunda Edna’nın Giovanni’yi aldattığını mı öğrenecekti? Eğer böyleyse Giovanni söz vermiş olduğu gibi Edna’ya geri dönecek miydi? Nasıl sabırsız olmayabilirdi ki?

“Pekâlâ, sen ve Mike,” dedi Edna birkaç dakika sonra.

Merdivenin en üst basamağında Rachel içini çekti. Edna ve Giovanni çok daha güvenli bir konu gibi geliyordu. “Ne olmuş bize?”

“O adama karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini anladın mı?”

Rachel bu kez sinirli bir şekilde nefes verdi. “Hayır. Aslına bakarsan onu çok az tanıyorum.”

“Bazen birinden hoşlanmak için çok fazla tanımak gerekmez,” dedi Edna neşeyle, sanki sırrı olan bir kadın gibi.

“İlk söylediğinde haklıydın Edna,” diye yanıtladı Rachel. “Mike’la aramızdaki şey yalnızca seksten ibaret.” Bu Edna’yı susturmaya yeterdi.

Ve susturdu da –ama aynı zamanda onu gülümsetti.

Mike, Meadview Otoyolu’nda arabasında oturmuş, aşırı hız yapan sürücülerini gözetliyordu. Sakin bir akşamüstüydü. Böyle günleri seviyordu. Belki de kimseyi kenara çekmesi gerekmecekti.

Birkaç gün önce Şef Tolliver ile yapmış olduğu konuşmayı sıklıkla düşünüyordu. Dertlerini oldukça iyi sakladığını sanıyordu, tabii Logan dışında. Diğer insanların, Anna’yı hiçbir zaman unutamadığı gerçeğini fark ettiklerini hiç düşünmemişti. Alt tarafı masanın üzerinde bir fotoğrafı vardı.

Ama eğer Walter biliyorsa; belki de durumu düşündüğünden çok daha ortadaydı.

Ve ayrıca...Walter’ın birçok yönden haklı olduğunu biliyordu.

Anna’nın öldüğünü de biliyordu. İster boğulmuş olsun ister sapık bir sübyancı tarafından kaçırılmış olsun –mantıklı olan ölmüş olduğunu kabul etmektir, yirmi üç yıldır ölü olduğunu...

Ama Walter’ın durumuyla kendisinininki arasında büyük

bir fark vardı. Walter, Judy'nin nerede olduğunu biliyor olmasının dışında, aynı zamanda bunun...kendi suçu olmadığını da biliyordu. Mike ise böyle bir lükse sahip değildi.

Tam bu iç karartıcı düşünceler onu çevrelemişken bakışlarını yola yöneltti ve kahrolası mor renkli Mustang'ın ufukta hızla ilerlediğini gördü. Tıpkı ilk gördüğü zamanki gibi hız yapıyordu. Radar ölçüm cihazını çıkardı ve saatte seksen sekiz mil hızla gittiğini tespit etti.

Ama bu kez onu uyarmak için biraz olsun şansı vardı, bu yüzden polis sirenini ve lambasını çalıştırarak gaz pedalına yüklendi. Aşağılık herif uçarak yanından geçtiği sırada yola çıkmıştı.

Bu kez daha az hazırlıksız yakalanarak, gazı kökledi ve aşağılık herifin tamponuna kadar yaklaştı. Siren acı acı bağırmaya devam ediyordu, adamın peşinde olduğunu anlamamasına imkân yoktu ama yine de biraz olsun yavaşlamamıştı; hatta daha da hızlanmıştı. Mike bunun çalıntı bir araba olduğundan şüphe ettiğine göre başka ne bekleyebilirdi ki?

Onu takip etmeye devam etti ama dolambaçlı yolda bu hızla gitmek çok tehlikeliydi ve inanılmaz bir dikkat gerektiriyordu. Destek çağırmak için bile elini direksiyondan ayıramıyordu. Aracın plakasını almak istediğinde, plakanın tamamen kurumuş çamurla kaplı olduğunu gördü. Ve eğer bu bir çalıntı araçsa, plaka şimdiye dek çoktan değiştirilmiş olmalıydı. Her dönemde Mike'ın midesi sarsılıyor, kalbi daha da hızlı atıyordu ama vazgeçmeye niyeti yoktu; bu aptal herifin Destiny yollarında terör estirmeye devam etmesine izin veremezdi.

Ardından düz yola çıktılar. Kahretsin! Mike ileride saman yüklü bir traktör gördü. Onbeş milden fazla hız yapıyor olamazdı ama Mustang yavaşlamıyordu. Mike aptal herifin traktörü sollayacağını düşündü. O an karşıdan da bir arabanın gelmekte olduğunu gördü.

Mustang sol şeride fırladığında ve karşıdan gelmekte olan arabaya doğru hızla ilerlediğinde, Mike'ın kalbi duracak gibi

oldu. Birbirlerine çok yaklaşmışlardı. Frene asıldığı anda Mustang'in traktörün önüne doğru kıvrıldığını, diğer arabanın da yoldan çıktığını ve yeni ekilmiş bir mısır tarlasına daldığını gördü.

Mustang çoktan basıp gitmişti ve Mike'ın ise peşini bırakmaktan başka çaresi yoktu. Arabasını durdurdu. Yoldan çıkan arabadan Destiny Kasaba Meclisi Başkanı Johnny Fulks çıktı. Tanrıya şükür yaralanmış görünmüyordu.

"İyi misin Johnny?" diye bağırdı Mike hızla yanına koşarken.

"Sanırım. Bu da neyin nesiydi böyle?" Orta yaşlı adam oldukça telaşlanmış görünüyordu.

"Aslına bakarsan onun çalıntı bir araba olduğundan eminim. Hızı da doksan mile yakındı," dedi Mike bıkkınlıkla başını sallayarak.

Johnny kendi arabasına dikkatle baktı. "Görünüşe göre arabamın çekilmesi gerekecek."

"Evet, öyle görünüyor. Ama senin iyi olmana sevindim."

Mike yanına geldiğinde Fulks başını salladı. "Haklısın, çok daha kötüsü olabilirdi."

Ama bu, durumu anlatmaya yetersiz kalan bir ifadeydi. Mustang Fulks'ı ya da otlarla yüklü arabayı çeken çiftçiye kolaylıkla öldürebilirdi.

Diğer sürücüyü delil olarak sunmanın bir yolu olmadığından Johnny bir kaza raporu doldurdu. Mike bir çekici kamyonu gelip arabayı çayırıktan çekene kadar oradan ayrılmadı. Sonra çitleri ve tarlalarındaki zararlar ilgili sevimsiz haberi vermek için yakındaki eve doğru yola koyuldu.

Günün sonunda kendini tamamen beceriksiz hissediyordu. Bunun kendi suçu olmadığını biliyordu, ama eğer kötü şeylerin olmasını engelleyemiyorsa bu üniformayı taşımasının ne anlamı vardı? Ve şu çalıntı Mustang'le ilgili durum neydi? Mike artık bunun eyaletin kuzey bölgesindeki kayıp

araba olduğundan emindi. Peki, neden çalıntı araç kullanan biri Destiny bölgesindeki otobanı bir yarış pisti olarak kullanıyordu?

Merkeze döndüğünde, yeniden veritabanını kontrol etti ve Mustang'ın hâlâ kayıp olduğunu gördü. Şüphesiz çalıntı arabaların çok az bir kısmı geri geliyordu; ama içinden bir ses, Cleveland'den çalınan arabanın kesinlikle bu olduğunu söylüyordu.

Bu olay artık tek seferlik bir şey olmaktan çıktığına göre, Mike durum hakkında Şef Tolliver'ı bilgilendirmesi gerektiğine karar verdi ve hiç kimsenin kendisini suçlamayacağını bilmesine rağmen, kendini daha da işe yaramaz ve öfkeli hissetti.

Tam da beklediği gibi Walter, “Sen elinden geleni yaptın Mike. En azından Johnny'ye yardım etmek için oradaydın,” dedi ve sonra çoğunlukla bir şeyler düşünürken yaptığı zamanlarda olduğu gibi bükme için elini gri bıyıklarına götürdü. “Civardaki polisleri alarma geçirsek iyi olur. Doksanla gidiyor olabilir ama bir zaman, bir yerlerde durmak zorunda. Ve böylesi bir araç mutlaka dikkat çeker.”

Doğruydu, ama bu Mike'ın kendini daha iyi hissetmesi için yeterli değildi.

Biraz bilgisayar işleri yaptıktan sonra –buna Walter'ın bahsettiği alarma geçirmeye yönelik bilgileri göndermek de dahildi– eve gitmeye hazırды. Ama gözleri yine Anna'nın fotoğrafına takıldı.

Boktan geçen bir günün ardından fazla karamsar bir sondu bu ve o küçük beyaz elbiseli görüntü ona bir kez daha hatırlattı: *Kimseyi kurtaramıyorum.*

Ve eğer Walter'ın önerisine kulak verip, fotoğrafı çekmeye kaldırsaydı bu yalnızca kendini daha kötü hissetmesine neden olacaktı. Çünkü buna bir son vermek...vazgeçmek demekti. Kayboluşunun ardındaki sır perdesinin aralanmasına dair umutların tükenmesi demekti.

Geçen her kahrolası yılda, her kahrolası günde Anna'ya ilişkin bir bilginin ortaya çıkmasının neredeyse imkânsız hale geldiğini biliyordu —bu yüzden akıllı bir adam eninde sonunda bu işin peşini bırakmanın ve hayata yeniden başlamanın bir yolunu bulurdu.

Ama asıl sorun Mike'ın hiçbir zaman olanları öğrenme isteğinin sona ermiyor oluşuydu. Hiçbir zaman... Cevapları bulmak için yanıp tutuşuyordu. Asla olan biteni düşünmekten, merak etmekten ve kardeşinin yasını tutmaktan vazgeçmemişti. Ve son nefesini verene kadar da bundan vazgeçmeyeceğini biliyordu.

* * *

Parka son gidişlerinde olduğu gibi, Tessa ve Amy, Edna'nın evine Rachel'ı almaya geldiler. Ve yine ona spor ayakkabı giymesi için ısrar ettiler. Rachel, Chicago'dayken spor yaptığı günler dışında asla spor ayakkabı giymediğinden, bu durumu kavramak onun için oldukça zordu. “Şık bir çizme giysem kime ne zararı olur ki?” diye sormuştu Tessa'ya.

“Kimseye zararın olmaz ama *kendin* zarar görebilirsin. Metal tribünlere tırmanıp tozun çamurun içinde yürüyeceğiz. Tanrı aşkına, giy işte şu spor ayakkabıları.”

Nihayet ikna olarak ayakkabıları giydi ve kot pantolon ile önünde çiçek baskısı olan sarı tişörtüyle kıyafetini tamamladı. “Nasılım? Kıyafetim sizin için yeterince günlük olmuş mu?”

“Harika,” diye homurdandı Tessa çileden çıkmış halde.

“Kimin umrunda! Haydi gidelim,” dedi Amy.

“Pekâlâ, pekâlâ,” diye karşılık verdi Rachel ve Edna'nın favori sözleriyle devam etti. “Sakinleşin.”

Birkaç dakika sonra parka ulaştıklarında, ortam bir önceki ziyaretlerine göre oldukça farklıydı. Park yeri tamamen arabalarla dolmuştu ve açıkta kalan diğer araçlar yolun kenarla-

rına sıralanmıştı. Şanslıydılar, otoparkın top sahasına yakın bir yerinden çıkmakta olan bir aracın yerine park etmişlerdi.

“Şimdi, Sue Ann’in kocası bu takımların birinde mi oynuyor?” diye sordu Rachel arabadan inerken. Sue Ann kafede oturdukları sırada, kendisi ve kızı Sophie’nin orada olacağından bahsetmişti.

“Evet,” dedi Amy kalabalığın içine karışırken. “Jeff, Logan, Adam ve Mike ile birlikte oynuyor.”

“Mike mı?” diye duygusuzca tekrarladı Rachel ve sonra duraksadı. “Kimse bana bu işin içinde Mike’ın da olacağını söylememişti.”

“Ne fark eder?” diye sordu Tessa omzunu silkerek. “Sonuçta sürekli olarak aranızdaki şeyin seksten ibaret olduğunu iddia ediyorsun.”

Rachel, Tessa’nın kuşkulu bakışlarını görmezden gelerek diğer arkadaşlarına döndü, kendini alışılmadık bir biçimde mahcup hissediyordu. “Evet ama onun...onu görmek için burada olduğumu, onun için buraya geldiğimi düşünmesini istemiyorum.”

“Onun için gelmedin,” dedi Amy Rachel’in koluna girerek. “Buraya birlikte geldik. Güneş altında takılmak isteyen üç eğlenceli piliciz sadece.” Ve sonra kalabalık parkı göstererek ekledi. “Ayrıca buradaki tek insan kesinlikle sen değilsin. Senin varlığını fark etmeyebilir bile.”

Kahretsin! Bu ihtimal neden kendini daha iyi hissetmesine sebep olmamıştı ki?

“Ve eğer öyle düşünse ne olur ki? Bu o kadar kötü bir şey mi?” diye sordu Tessa. “Yani demek istediğim, siz ikiniz seviştiniz. Bu, birbirinizin etrafında olmaktan rahatsız olmadığınızı ispatlamaz mı?”

Yeterince doğrudu. Ama yine de Mike’ın bunu bilmesinden dolayı kendini garip hissediyordu. Ve arkadaşları oyun sahasının etrafındaki tanıdıklarına el sallarken onlara derhal şu mühim “Görüşürüz,” lafını hatırlattı.

“Pekâlâ, işte burası seni ‘göreceği’ yer,” dedi Amy. “Bunda büyütecek bir şey yok. O ve kendinle ilgili sürekli söylediğin şey de bu değil mi? Büyütülecek bir durum olmadığı...”

“Doğru,” diye katıldı Rachel Amy’nin uyarısına ve bu iyi bir tespitti. Peki, o zaman neden midesi çalkalanıyor ve kıvranıp duruyordu?

Tel örgülerin öteki tarafında, erkekler birbirleriyle şakalaşıyor, yenilmeye hazır olun ve benzeri tarzda bağırışlar yükseliyordu. Kızlar Sue Ann’in heyecanla aşağıdaki tribünlerden onlara el salladığını gördüler. Yanına vardıklarında, “Tanrıya şükür, buradasınız,” dedi Sue Ann. “Sophie ve ben size yer tutabilmek için bütün eşyalarımızı sağa sola dağıttık ama sanırım insanlar bizi öldürmek istedi.”

Üçü yan yana oturdular ve Rachel, dikkat çekici bir şekilde Sue Ann’in birinci sınıftaki haline benzeyen küçük sevimli sarışın Sophie ile tanıştı.

Ve sonra Rachel birden bu üç kadını çok uzun zamandan, ilkokul birinci sınıftan beri tanıyor olduğunu fark etti. Bunu Chicago’da kim için söyleyebilirdi ki? Ve bu düşünce bir anda kendini buraya düşündüğünden daha fazla ait hissetmesine neden oldu. Ve bu hiç de korkunç bir his değildi.

Sue Ann hemen onları ağırlayarak turnuvada dört takımın kaldığını ve kendi takımlarının 7. Geleneksel Destiny Sonbahar Beyzbol Turnuvası’nda final oynamak için yalnızca Crestview İtfaiye Birliği’ni yenmeleri gerektiğini anlattı.

“Bizim çocuklar şu an iç sahanın dışındalar,” diye anlatmaya devam ettiği sırada Rachel, Memur Romeo’yu fark etti. İlk sıradaki meydan oyuncusuna kendi istediği şeyi yapmadığı için bağırıyor olması Rachel’i hiç şaşırtmadı. Eski, haki renkte, yandan cepleri olan uzun bir şort üzerine kolları kesilmiş ve göğsünde beyaz renkte McMillan Nalburiye logosu bulunan kırmızı bir tişört giymişti. Gür saçları dağınıktı, sakalları uzamıştı, kol kasları terli ve bronz bir şekilde parlıyordu. Ve lanet olası, her şeye rağmen hâlâ yakışıklı görünüyordu.

Karşı takımdan biri topa vuruş yapmak için hamle yaptığı sırada Mike bacakları ayrık, dizleri bükülü olarak pozisyonunu aldı. Rachel tribünlerde olmasına rağmen, bulunduğu yerden onun kuvvetini hissedebiliyordu.

Sonra gözü hâlâ vuruş yapan oyuncunun üzerindeyken bağırdı, “Becker, arkadaki ikinci adam topu çalacak, dikkat et!”

“Becker,” diye seslendiği kişi, atıcı olarak tümsek yerde duran Adam’dı ve o da şaşırtıcı bir şekilde eski giysiler ve ter içinde olmasına rağmen oldukça hoş görünüyordu. Bütün yetişkin hayatı boyunca Rachel şık takım elbiseler içindeki adamları çekici bulmuş olsa da görünüşe göre bazı şeyler değişmeye başlıyordu. Daha sonra gözleri Logan’a kaydı ve son olarak Sue Ann sağ alandaki yakışıklı kocası Jeff’i ona gösterdi.

Oyun ilerledikçe, Mike birilerine bağırmaya devam etti; ama bu oyuna eli yatkın görünüyordu, etkileyici kurtarışlar ve sayı vuruşları yapmıştı. Rachel beklenmedik bir şekilde oyunu izlemekten keyif aldığını fark etti ve Mike Romo’nun Bay Rekabetçi olduğunu anlamak da onu hiç şaşırtmadı.

Yedinci vuruşlar yapıldığı sırada, Rachel bir an için Mike’in gözüne ilişti ve sonra dikkatini vuruş yapan oyuncudan Rachel’a yönelttiğinde gözleri çoktan o seksi ve şehvetli ifadeye bürünmüştü. En azından Rachel öyle olduğunu düşünüyordu; çünkü Mike bundan emin olamayacağı kadar uzağındaydı. Ama yine de bu bakışlar her zamanki gibi göğsünün sıkışmasına ve bacaklarının arasında bir dalgalanma hissetmesine yetmişti.

Tam o sırada vurucu sert bir atış yaptı ve top hızla Mike’in yanından geçti.

Mike’in aniden oyuna dönerek “Kahretsin!” dediğini duyar gibi oldu, çünkü orta saha oyuncusu topu kovalarken, vurucu koşuyu tamamlamış, üçüncü kişi de sayıyı yapmıştı.

Etrafındaki herkes diğer takımın oyunu uzatan koşuyu

yapmış olmasından dolayı üzgün görünürken, Rachel içinden gülümsüyordu. Mike Romo'nun dikkatini dağıtmıştı ve her ne kadar bundan hoşlanmaması gerekse de durum oldukça hoşuna gitmişti.

* * *

Saat beş olduğunda McMillan Nalburiye'nin sponsor olduğu takım, Bleacher Spor Bar'ın takımını yendiğinde, gökyüzü bulutlanmaya başlamış ve serin bir rüzgâr çıkmıştı. Diğer takıma karşı zafer elde etmiş olmaları Mike'a oldukça tatlı geldi çünkü karşı takımdan bazı kişileri tanıyor ve onların ne kadar boşboğaz herifler olduğunu biliyordu. Tanrıya şükür, Rachel dikkatini dağıtıp oyunu batırmasına neden olduktan sonra hemen kendini toparlamış ve oyuna geri dönmüştü –bu kadın ona ne yapıyordu böyle?

“Kazandığımıza sevindim dostum,” dedi Logan eldivenini tribünlerin yanındaki toprak alana fırlatırken. “Böylece artık bir pislikmişsin numarası yapmaya bir son verebilirsin.”

“Numara yapmıyor,” diye seslendi Rachel hâlâ oturmakta oldukları yerden. Kalabalığın geri kalanı çoktan gitmişti ve yalnızca küçük bir grup kadın olarak orada kalmışlardı.

Aralarını ayıran boşluk üzerinden bakışları buluştuğunda Mike onun bu gülünç ve ukala yorumu karşısında neredeyse gülümsedi. Jeff doğruca Sue Ann ve Sophie'nin yanına geldi ve Adam da gruba katıldı –bu yüzden Logan ve Mike'ın da yanlarına gelmesi kaçınılmaz olmuştu. Özellikle de Adam Rachel'ın ne kadar çekici olduğunu söyleyip durduğundan beri, Mike bir arada olmalarından rahatsızlık duyuyordu.

“Ne var ne yok Farris?” diye sordu Rachel'a yaklaşarak.

Rachel omzunu silkti ve gülümsedi. “Pek bir şey yok. Amy ve Tessa sizin ilkel insanlar gibi davranmanızı izlemem için beni buraya sürükledi. Ama senin herkese kaba davranışını, kimseyi benden ayrı tutmadığını görmek bilgilerimi tazelememe yardımcı oldu.”

“Evet. Kesinlikle ayrımcı olmayan bir pisliktir kendisi,” dedi Logan, Mike ise bunu umursamadı. Beyzbol sahasında onlara sert davrandığını ve bazen takım arkadaşlarını kızdırdığını biliyordu; ama şimdi oyuna geri dönmüştü ve kazanmak istiyordu.

“Büyük bir kupaya sahip bir pislik,” diye işaret etti Mike ve sonra Rachel’a dönerek sırıttı. “Ve sana gelince, *her zaman* bir pislik gibi davranmadığımı biliyorsun. Aslına bakarsan sana karşı çoğu insana olduğundan daha nazik davranıyorum.”

“O halde o çoğu insan adına üzölmeliyim,” dedi Rachel flörtçü bir tonda. Artık yüzünü göstermeyen güneşten yanakları pembeleşmişti ve havanın açık olduğu bu rüzgârlı sonbahar gününde birbirine karışan saçlarıyla fevkalade hoş bir görüntüsü olduğunu düşündü Mike. “Şimdi neden Edna’nım o kocaman şapkasına ihtiyacın olduğunu anladım,” diye alay etti Rachel’in yüzünü işaret ederek.

“Çok hassas bir cilde sahibim,” diye yanıtladı Rachel ki bu zaten ona dokunuşlarından dolayı Mike’ın bildiği bir şeydi. Rachel her ne kadar farklı bir hassasiyetten bahsediyor olsa da Mike onun en küçük bir dokunuş ya da öpücük karşısında gösterdiği hassasiyeti anımsamaktan kendini alıkoyamadı.

“Hey,” diye küçük kalabalığa seslendi Jeff. “Eğer gelmek isteyen olursa, biz Whippy Dip’e gidiyoruz. Sezonda açık oldukları son haftasonu.” Kasabanın diğer ucundaki dondurma standı, gençlik yıllarında yazlık takılma mekânlarıydı.

“Ve artık orada dondurmadan çok daha fazlası var,” dedi Sue Ann Rachel’a onun bundan haberi olmadığını düşünerek ve haklıydı da. “Çok güzel sandviç ve burgerler yapıyorlar ve ayrıca Sophie onların tavuk kanadına bayılıyor.”

Tessa omzunu silkti. “Bana uyar.”

“Ben hepimiz gidelim derim,” diye önerdi Logan. “Biz şampiyonlar, bize tapan hayranlarımızla birlikte zaferimizi kutlamış oluruz.” Hayranlar kısmını her zamanki sırtımasıyla kızları işaret ederek söyledi.

“Tamam o zaman, Whippy Dip’e gidiyoruz!” dedi Adam.

Ve tam o sırada şiddetli bir gök gürültüsünün ardından yağmur yağmaya başladı.

“Lanet olsun,” diye söylendi Mike, o ve diğerleri getirdikleri beyzbol sopaları ve eldivenlerini aceleyle toplamaya çalışırken.

Saniyeler içinde sıırsıklam olan grup dağılmaya ve arabalarına yönelmeye başladı. Mike, Sue Ann’in “Orada görüşürüz,” diye bağırdığını duydu ve ardından Rachel’in Amy ve Tessa’nın peşinden park yerine doğru koştuğunu gördü.

Ve o an onlarla gitmesine izin veremeyeceğini anladı.

Çünkü onun yanında olmasını istiyordu.

Yalnızca Whippy Dip’e kadar sürecek bir yolculuk için olsa bile. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Arkasından koşarak yetişti ve Rachel’i bileğinden kavrayarak arkadaşlarının yanından ayırdı. “Benimle gel,” diye mırıldandı ve onu kamyonetinin olduğu yere doğru sürükledi. Yağmurdan kaçmak için hâlâ koşmaya devam ediyorlardı.

Arabanın kapısını açtı ve daha fazla ıslanmaması için aceleyle Rachel’i içeri soktu; sonra sopasını ve eldivenini koltuğun arkasına fırlattı.

Kendilerini arabaya atmalarından yalnızca saniyeler sonra yağmur tüm şiddetiyle kamyonetin tüm camlarına vurmaya başladı ve Mike aniden kendini Rachel’la inzivaya çekilmiş gibi hissetti. Ve yapmak istediği şeyi yapmayı bir saniye daha ertelememek için, içinde şiddetli bir istek duydu.

Koşmaktan dolayı kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. Rachel’a dönüp elini ıslak yüzüne götürdü ve bütün hafta boyunca içinde tuttuğu tutkuyu açığa çıkararak onu deliler gibi öpmeye başladı. Diliyle dişlerini araladığında Rachel’in hoşnutlukla içini çektiğini duydu ve bir anda daha derinlere daldı.

Öpüşmeleri nihayet sona erdiğinde, yüzleri hâlâ birbirine yakinken ve yağmur bütün camları yıkamaya devam ederken

Rachel nefesi kesilmiş bir halde ve biraz da endişeyle fısıldadı. “Biz...diğerlerine yetişsek iyi olacak sanırım.” Mike’ın hiç ummadığı bir anda Rachel o tatlı ve savunmasız haline dönmüştü.

“Ah, tabii,” diye mırıldandı Mike kafasını sallayarak ve sonra kontağı açarak silecekleri çalıştırdı. Dışarıda sağanak yağmur tüm şiddetiyle devam ediyordu.

Ve içerideyse...kahretsin, Rachel’in bluzunun tamamen sıırıslıslam olduğunu fark etti ve sutyeninin dantelleri altından belirginleşen koyu pembe meme uçlarının gölgesini gördü. Göğsü sıkışmaya başladı ve bunun nedenini gayet iyi biliyordu; bu kadın onu çıldırtıyordu.

Otoparkın çıkışına vardıklarında, fermuarının altında kıpırdayan şeyin farkındaydı. Ve Rachel’ı biraz daha öpmek istiyordu. Lanet olsun, ona öpmekten çok daha fazlasını yapmak istiyordu. Bu yüzden caddeye çıktıklarında ters istikamete döndü.

“Ah, dondurma ne olacak?” diye sordu Rachel şaşırarak görünerek.

Mike kısa, çapkın bir bakışın ardından Rachel’in koyu mavi gözlerinin içine baktı ve “Benim canım başka bir şey yapmak istiyor,” diye yanıtladı.

“Akmayın aptal gözyaşlarım, geldiğiniz yere geri dönün.”
William Shakespeare, Romeo&Juliet

12. BÖLÜM

Mike’ın sözleri Rachel’in omurgasında bir ürpermeye sebep olmuştu. Aynı Mike gibi onun da aklında başka bir şeyler yapmak vardı. Mike’ı ne zaman düşünse aklına aynı düşünceler geliyordu zaten. Bütün öğleden sonra onu seyretmek, sadece durumunu daha da kötüleştirmişti. Öpücükse onu altüst etmişti.

Yine de şu “görüşürüz” işine biraz kırılmıştı. Ondan istediği tek şeyin seks olduğuna kendini inandırmış olsa da o her istediğinde giden kız olmak hoşuna gitmiyordu. O gün parka yine onun seks ağına düşmek amacıyla gelmemişti. Bu nedenle kendini başka bir şeyler yapma fikrini sorgularken buldu. “Peki diğerleri ne olacak?”

“Gelmeyeceğimizi anlarlar,” Gözleri yoldaydı.

“Peki, ben sadece dondurma yemek istiyorsam.”

“O zaman hızlıca fikrini değiştirebilirim.”

“Nasıl?” Rachel kollarını kavuşturdu, bu hareket göğüslerinin hafifçe yukarı kalkmasına sebep oldu.

Dışarıda sağanak yağış olmasına rağmen Mike’ın gözleri üzerindeydi. Bakışları göğüslerinden yüzüne doğru çıkarken tüm vücudunu bir ürperti kaplamıştı. Gözleri yarı kapalıydı ve sesi çatallı geliyordu. “Daha sana dilimle neler yapabile-

ceğimi göstermedim. Dilimi dondurma yalamaktan çok daha güzel amaçlar için kullanabilirim tatlım.”

Tanrım, kasıkları hareketlenmeye başlamıştı. Rachel dudaklarını ısırdı ve Mike da yola konsantre olabilmek için gözünü tekrar dışarı çevirdi.

Kasıkları henüz “görüşürüz” olayını unutmamıştı. “Bu gerçekten teşvik edici ama canın her istediğinde bana sahip olamazsın, biliyorsun.”

Mike öfkeli bir şekilde nefes verdi. “Ne zamandan beri? Son iki seferde bu durum hiç problem olmuşa benzemiyordu.”

Mike’ın açıksözlülüğü Rachel’in canını sıkıyordu. Derin bir nefes verdi fakat öte yandan yanakları kızarmıştı çünkü söylediklerinde haklıydı. Ne zamandan beri ona ulaşılması zoru oynuyordu? Belki de “Görüşürüz” kelimesiyle birlikte içindeki her şey kırılmıştı. Kendini değerli hissetmesi gerekiyordu. Hoşuna gitse de gitmese de bu iş böyle olacaktı. “Senin tavsiyene uydum ve durumumuz konusunda endişelenmeyi bıraktım artık. Ama sadece öylesine takılmamız bir şeyler yiyip biraz sohbet edemeyeceğimiz anlamına gelmiyor.”

“Kafamı karıştırıyorsunuz küçük hanım.”

“Kafanı mı karıştırıyorum? Senin gibi bir adamın bu kelimeleri kullanması beni gerçekten şaşırttı.”

Mike gözlerini yoldan ayırmadı. Sağanak yağmur devam ediyordu. “İlk defa kullanıyor olabilirim. Ama sen bunu hak ediyorsun. Çünkü gün geliyor bana Destiny’den nefret ettiğin için benimle sevişemeyeceğini söylüyorsun –veya onun gibi saçma bir şey– gün geliyor bu hiç sorun olmuyor. Bir an romantizm istemediğini söylüyorsun, şimdi gelmiş istediğini söylüyorsun. Sadece bana ne istediğini söyle Farris ve olmuş bil.”

Hımm, bir istek. Buna verebileceği çok fazla sayıda cevap vardı. Öncelikle Edna’yı ve bahçeyi istiyordu. Daha sonra piknikteki Mike’dan biraz daha istiyordu. Her şeyi kontrolü

altında tutan ve ne kedilere ne büyükannesine ne de erkek-
lere bağlanmayan sert kız olmak istiyordu. Fakat o an itiba-
riyle göğüsleri sızlıyordu ve kasıklarının birleştiği noktada
dayanılmaz bir baskı vardı. Oradan vücuduna inanılmaz bir
sıcaklık yayılıyor ve bu sıcaklık beynindeki bütün makul dü-
şünceleri silip süpürüyordu. Bu yüzden Rachel derin bir ne-
fes çekip avcunu Mike'ın kasıklarına bastırdı ve yavaşça eli-
ni yukarı doğru götürdü. Mike çoktan ereksiyon halindeydi.

Mike'tan bir gürlleme sesi çıktı. "İstediğin buysa zevkle
tatlım."

"Sadece yemek ve sohbetle ilgili söylediklerimi aklında
tut." Mike'ın kasıklarının arasındaki büyük şeye hafifçe ma-
saj yapmaya başlamıştı. "Destiny'de pek bir şey yok Farris;
ama istediğin buysa halledeceğim."

İşte böyle. Aslında artık yemek ve sohbet umrunda de-
ğildi. Sadece Mike'ın, elinin altındaki aletini düşünüyordu.
Giderek uyguladığı baskıyı artırıyor. "Tanrım bana kaza
yaptıracaksın."

Rachel dudağını ısırıyor. "Durayım mı?"

"Sakın durma!"

Rachel nereye gittiklerini düşünme fırsatı bulamamıştı
ama çakıl taşlı dik bir yola girdiklerinde şaşırmıştı. Yolun
sonunda büyük, beyaz bir çiftlik evi vardı. Basit çığilere sa-
hip bir evdi. Önünde tamamıyla kapalı bir sundurma görün-
üyordu. Yukarıda simetrik üçgen pencereleri olan bir çatı katı
vardı. Fakat Rachel'ı asıl şaşırtan bu evin sadece Mike için
fazla büyük olmasıydı.

"Senin evin mi?" diye sordu Rachel emin olmak için. Ha-
len Mike'ın aletini sıvazlıyordu.

"Hımm," diyerek doğruladı Mike. Son sürat eve doğru gi-
diyordu.

Rachel evin ne kadar büyük olduğunu düşünmeyi bıraktı;
sadece Mike'ı soyamak istiyordu.

“Hazır mısın?” Yağmur biraz durulmuştu ama yine de şiddetli sayılırdı.

“Kesinlikle.”

Mike arabanın kapısını açtı ve birlikte sundurmaya koştular. Evin kapısına vardıklarında ikisi de sıırıslıkam olmuştu.

Kapalı hava nedeniyle içerisi de oldukça karanlıktı. Zaten aydınlık Rachel’in umrunda değildi. O an tek bir şeyle ilgiliniyordu. Görünüşe göre ışıkları açmayan Mike da aynı durumdaydı. Anahtarlarını masaya fırlattı ve Rachel’a döndü; ellerini yüzüne götürdü ve onu sertçe öptü.

İkisi de nefessiz kalmışlardı. Mike Rachel’in üstünü çekştirip sıyırdı. Rachel da ona yardımcı olmak için kollarını kaldırmıştı. Mike gözlerini Rachel’in göğüslerine dikmişti. Rachel da aynı yere baktığında yağmur nedeniyle pembe dantelli sutyenin tamamen transparan bir hal aldığını fark etti. İçgüdüsel olarak kollarını arkaya uzatıp kopçasını çözdü ve sutyeni kollarının üzerinden yere düştü.

“Ulu Tanrım!” diye fısıldadı Mike. Rachel’in göğüsleri hayatı boyunca bu kadar hassas olmamıştı, hiç bu kadar ilgiye ihtiyaç duyduklarını hatırlamıyordu.

Vücudunun geri kalanının da ihtiyaçları vardı, bu yüzden parmak uçları Mike’in tişörtünün üzerinde geziniyordu. Tişörtü üzerinden çıkardı ve sonra ikisi de ayakkabılarını çıkartarak bir kenara tekmelediler. Ardından da birbirlerinin fermuarlarını açmaya başladılar. Sonunda tamamiyle çıplak kalmışlardı. “Kahretsin,” dedi Mike, sesi zayıf geliyordu. Sonra tekrar gücünü topladı ve “Çok güzelsin,” dedi.

Rachel dudağını ısırdı ve “Sen de,” diye fısıldadı. Gerçekten de öyleydi; tüm vücudu kaslı ve kuvvetliydi. Kusursuzdu. Onu daha önce okulda geçirdikleri gecede çıplak görmüş olmasına rağmen, bu sefer durum daha farklıydı; çünkü artık Mike onun için bir şey ifade ediyordu. Edna ve Amy haklıydı; Rachel onu önemsiyordu. Ne kadar inkâr etmeye çalışırsa çalışsın bu gerçeği değıştiremiyordu. Bu yüzden Mike’in

kirli sakalını daha dikkatli bir şekilde okşadı. Karnının ve göğsünün üzerindeki kıllara dokundu. Ardından gözleri Mike'ın büyümlü aletine doğru kayd; çünkü onu bu hale getiren kendisiydi. Daha önce de tabii ki onu ereksiyon haline getir-mişti ama bu seferki vücut kimyasından daha fazla bir şeydi. Mike'ın gözlerine baktı, sanki başka bir kız olmuştı. Kendi-sinden çok daha yumuşak bir kız.

Öpüşüp birbirlerine dokundular. Kollarını Mike'ın boy-nuna attı, o da kollarını Rachel'in belinin çevresine doladı ve böylece aletini hissetti. Onun tüm sıcaklığını ve ıslaklığını içine çekmek için Mike'ı sertçe öptü. Mike'ın öpücükleri boynuna doğru kayd. Ve sonra göğüslerine... onun, göğüs-lerini en son okuldaki gecede öptüğünü hatırladı ve şu an o gecenin üzerinden asırlar geçmiş gibi hissediyordu. Daha o zamanlar bile onunlayken kendini normal hissetmiyordu, ona hayır diyemiyor, ondan uzak duramıyordu.

Sonunda dili göğüs ucuna dokunduğunda vücutuna bir haz dalgası yayıldı. İçgüdüsel olarak kasıklarını Mike'ın ale-tine doğru yaklaştırdı. Mike'ın bu küçük tepeciğı ağzına alı-şını ve emişini seyretti.

Bu his vücutunu bir roket gibi vurmuştu ve kasıklarının tam ortasına düşmüştü. Ona yaklaştıkça Mike'm ıslaklığını daha fazla hissetmeye başlamıştı. Bu, yağmurun getirdiğı ıslaklıktan daha yapışkandı. Mike'ın elleri kalçasına doğru ilerledi ve vücutları belli bir ritimde hareket etmeye başladı. O kadar iyi hissediyordu ki neredeyse orada kendinden geç-ecekti. Gözlerini kapattı ve karanlıkta kaybolduğunu hissetti. İçindeki bu akışı durduramıyordu.

Sonra birden Mike'm avuçları kasıldı ve onu duvara da-yayarak hafifçe kaldırdı. "Bacaklarını belime dola," dedi. Rachel kendisine söyleneni yaptı ve Mike'ın içine girdiğini hissetti. "Ah," diye inledi. Bu hareket kendisini şaşırtmıştı çünkü Mike'ın kendisini tamamiyle doldurduğunu hissed-iyordu. Ve inlemeye devam etti.

"Tatlım, çok ıslaksın."

Ardından Rachel yine aynı ritmi tutturdu. Beyni uyuşmuş gibiydi. Hisleri onu alıp çok uzaklara götürmüştü.

Orgazm tüm vücudunu sararken nefesini tuttu. Müthiş bir şekilde uzun sürmüştü ve bu sırada sırtının sert duvara dayanması hiç problem yaratmamıştı. İçindeki her vuruşu saniye saniye hissetti ve sonuna kadar tadını çıkardı. Baştan çıkarıcı dalgalar durulduğunda Mike'ın kokusunu aldı ve kokusundaki yağmuru hissetti. Futbol sahasındaki toprağın kokusunu aldı. Ondaki erkeksi kokuyu aldı. Kollarını boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti. Kafasında, *âşık olmak böyle bir şey olmalı*, düşüncesinden başka hiçbir şey yoktu.

“İyi misin bebeğim?” diye fısıldadı Mike.

Hımm, ona bebeğim demişti. Ayrıca onun iyi olup olmadığını soruyordu. Bu sorunun nedeni Mike'a sanki hayatını kurtarması için sarılırmış gibi sarılmasıydı. Tek verebildiği cevap, “Hımm hımm,” olmuştu.

“Hımm –bu iyiyim mi demek?”

Başını omzuna koyarak, “Çok iyi,” dedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Mike. Sesinde hiç ukalalık yoktu. İçinden çıkmadan onu kanepeye doğru taşıdı ve yatırdı. Ereksiyonu onu dengede tutuyordu. Bunun kendini Mike'la bu kadar derinden bağliyor olması Rachel'in hoşuna gidiyordu.

Mike şimdi üzerindeydi. Gözleri karanlıkta buluştu. Elle ri kalçalarını sıkarken, Mike yavaş ritimli sert vuruşlar yapmaya başladı. Bu hareketleri Rachel'in kendini tamamiyle ona ait hissetmesini sağliyordu ve kendini iyi hissediyordu.

Tanrım. Bir erkek tarafından sahip olunmak hoşuna gidiyordu; kendini tanıyamıyordu. O an hiçbir şey düşünemiyordu. Tek yapabildiği Mike'm her vuruşunun tadına varmak ve seksi iniltiler çıkarmaktı.

Bütün bu süreç boyunca sürekli Mike'ın koyu gözlerine bakıyordu. Bunun da onunla bağlantı kurmanın farklı bir yolu olduğunu hissediyordu. Daha önce hiçbir erkeğin zevk

alması onu bu kadar ilgilendirmemişti. Sanki bu haz alıp verme işinde birlikte çalışıyorlardı. Bunun saçma olduğunu biliyordu çünkü daha üçüncü sevişmeleri idi. Ama bu his her tarafını kaplamıştı.

Bu anın bitmesini hiç istemiyordu. Mike'ın, yüzündeki kaybolmuşluk ifadesini görmesini istiyordu. Her öpücüğün, her dokunuşun kendinde yarattığı etkiyi görmesini istiyordu. Ona sonsuza kadar sarılmasını istiyordu. Hayatının geri kalanı boyunca hep ellerinin ve ayaklarının birbirine dolanık kalmasını istiyordu. O an onun her şeyini istiyordu. Yalvarır bir tonla konuştu, "Öp beni." Çünkü onunla kurduğu bağlantı daha da arttırmaya ihtiyacı vardı.

Mike bir eliyle onun nemli saçını geriye attı ve dudakları birleşti. Rachel yüzüne dokundu ve onun kirli sakalını okşamaya başladı. Kendini hafifçe kaldırarak Mike'ın vuruşlarına cevap vermeye çalıştı. Biraz deliceydi ama kendini Mike'la birlikte bulutların üstünde hissediyordu.

"Ah...Ah, tatlım," diye gürledi Mike ve kalçaları kasıldı. Bu istem dışı bir kasılma gibiydi ve Rachel'in hoşuna gitmişti. "Bebeğim, bebeğim senin içine geliyorum."

Mike'ın vuruşları güçlenirken, Rachel alt dudağını ısırırdı. Ona sahip olduğunu hissediyordu. Mike'ın, hayatının en iyi orgazmını yaşamasını istiyordu. Sonra onun gürlediğini duydu. İçine tekrar tekrar girerken bağırıyordu. Mike'ın içinde kendine ait bir şeyler bırakıyor olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. İlk defa böyle bir duyguya kapılıyordu. Ve Mike sonunda boşaldığında, bütün vücudunun sıcak olduğunu hissetti. Kirli sakalı omzuna dayanmıştı.

"Tanrım," dedi nefes nefese.

"Ne oldu?"

"Güzel." Mike'ın söyleyebildiği tek kelimeydi.

Gözleri kapanmışken, Rachel Mike'm çıplak omuzlarına dokundu ve yarı karanlık odada onun yüzüne baktı. Onunla bu kadar derinden bağlanmış olmanın getirdiği yorgunluk

neredeysse acı vericiydi. Gece gündüz onunla sevişmiş hissediyordu kendini ama bu asla yeterli değildi. Hep daha fazlasını istiyordu. Daha sonra kendi gözleri de kapandı. Sonra çenesini sıkıldığını hissetti. Neler oluyordu?

O an anladı, ağlıyordu. Bunu geç fark etmesinin nedeni, çocukluğundan beri hiç ağlamamış olmasıydı.

Kahretsin! Neler oluyordu?

Gözlerini Mike'dan kaçırarak gözyaşlarını sildi. Yaşadığı durum çok garipti. Bunun hoşuna gidip gitmediğinden emin olamıyordu. Paylaştıkları bu duyguların, kendisini değişik bir biçimde tükettiğini hissediyordu. Karanlığın içinde gölgeleri seyrederek öylece yattı. Burada Mike Romo'nun altında çıırılçıplak olduğuna inanamıyordu. Hatta Destiny'de bulunmak bile ona çok gerçek dışı geliyordu.

Birkaç dakika sonra Mike üzerinden kalktı ve doğrulduğunda onun kendisine baktığını gördü.

“Ne oldu, iyi misin?”

Kahretsin, hâlâ gözlerinden sızan birkaç damla yaş vardı. Gözlerini kırıştıtarak damlaları savurmaya çalıştı.

“Gözüme bir şey kaçtı da.”

Mike başını salladı. “Gözüne bir şey mi kaçtı? Bundan daha iyi bir yalan bulamadın mı Farris?”

Rachel derin bir nefes aldı. Elbette yalan söylemiş ve Memur Romeo'nun onu hemen yakalamasına da şaşırmamıştı. “Tamam. Ben sadece...Edna'yı düşünüyordum.” Başını kır-lentlerden birinin üzerine dayadı.

Mike'm bakışları daha da şüpheli bir hal almıştı. “Ne oldu ki ona? Hasta falan değil öyle değil mi?”

“Hayır. Öyle bir şey değil. Sadece dizleri canını çok yakıyor. Ne kadar çalışkan ve inatçı olursa olsun artık yaşılanıyor ve yavaşlıyor. Ben bunu görebiliyorum.”

Mike kanepenin kenarına oturdu ve Rachel'in ayağını hafifçe kaldırarak kucağına yerleştirdi. “Yaşlanmalarını izle-

mek çok zor değil mi?”

Rachel başını salladı. “Bazen sadece bahçenin ailede kalması için buraya yerleşip işi üstlenmek istiyorum ama yapamam. Geri dönmem gereken bir işim var. Öylesine bırakabileceğim bir şey değil bu.” Rachel ağzından dökülen sözlerin ne kadar doğru olduğunu fark etti. İlk defa hissettiklerini bu kadar yalın bir şekilde açıklayabiliyordu. Belki onu diğer hayatına bağlayan bu kadar çok şey olmasa, bahçeyi üzerine alırdı.

“Bahçeyi benim almam sence bu kadar korkunç bir şey mi?” diye sordu Mike nazikçe. “Bahçeye iyi bakarım.”

“Bakacağını biliyorum ama bu bir çağın sonu olur. O bahçede artık bir Farris’in olmaması bana yanlış geliyor. Orayı senin büyükbaban inşa etmiş olabilir ama orada ben oynadım, ben tatil yaptım. Pazar yemeklerini orada ben yedim. Ben orada büyüdüm. Bütün kuzenlerim, babam, halalarım ve amcalarım da öyle. Orası gerçekten bizim için bir yuva.” Bunları söyleyene kadar gerçekten böyle hissettiğini Rachel da bilmiyordu. O ana kadar onun evi Chicago’ydu. Ama şimdi birden, evi bu bahçe olmuştu. Destiny’ye geldiğinden beri buradan nefret etmeye çalışıyordu ama artık durum hiç de öyle değildi.

“Eğer orayı bu kadar çok istiyorsan neden işini bırakmıyorsun. Bahçe çok kârlı bir iş olmayabilir ama biraz yenilikle gerçekten kâr eder bir hale gelebilir.”

“Biliyorum. Ben de aynı şeyi düşündüm. Ama Edna kabul etmiyor.”

“Ayrıca eminim ki bütün bu süreç boyunca aç kalmanı engelleyecek kadar paran vardır bankada.”

Mike Romo’yla kanepede sanki giyiniklermiş gibi sohbet etmek çok ilginçti ama onun gündeme getirdiği konu en karmaşık konuydu. Ayrıca Rachel ona Tessa ve Amy’nin bile bilmediği gerçekleri söyleyeceğini fark etmişti. Bir şekilde Rachel, Mike’ın bunları bilmesi gerektiğini düşünüyordu.

“Haklısın. Para konusunda bir problemim yok. Ama ailemin geri kalanı için aynı şeyi söyleyemem.” Bu cümle kulağa ilginç geliyordu. Ama Mike cevap vermedi. Bu Rachel’in konuşmayı hiç istemediği konu olabilirdi. Sonunda Rachel tekrar derin bir nefes alıp, “Ailenin bazı üyeleri bu gerçeği iyi sakladı. Bazılarıysa saklayamadı. Ama gerçek şu ki Farrisler paralarının değerini bilemiyor. Ben bunu çok genç yaşında öğrendim ve hayatımın büyük bir bölümü boyunca bundan utanarak ve endişe duyarak yaşadım.”

“Utanarak mı?” Mike’m aklı karışmış görünüyordu.

“Büyük halam Liddie ve onun meşhur karşılıksız çekleri,” diye hatırlattı Rachel. “Ayrıca kuzenim Robby her zaman insanlardan, geri ödeyemeyeceği borçlar alırdı. Tabii bir de amcam Gary’nin sigorta sahtekârlıkları var. Borçlarını ödeyemeyeceği için arabasını tren yoluna bırakmış ve parasını sigortadan almaya çalışmıştı. Devam edeyim mi?”

Mike’ın yüzünde sempatik bir gülümseme belirdi. “Tamam, bunları hatırlıyorum.”

“Ayrıca ilk tanıştığımızda Farrislerin sürekli kanunları çiğnediğini söylediğini de unutma.”

Mike pişman görünüyordu. “Seni tanısaydım ve aramızdaki ilişkinin bu hale geleceğini bilseydim asla böyle söylemezdim.”

“Söylemek istediğim, bütün kasaba aileni böyle tanıyorsa hayat çok zor oluyor. Özellikle de büyümekte olan bir çocuksan.”

“Peki, öyle olsun. Sonuç olarak sen şimdi meteliksiz kalıp arabayı tren yoluna koymaktan mı korkuyorsun?”

“Belki de. Belki tren kısmı olmaz ama meteliksiz kalmaktan korkuyorum. Her zaman içimde Destiny’den ayrılıp farklı bir yaşam sürmek için hayal kurmuştum. Sanırım bu büyük ölçüde parasal endişelerimden dolayıydı. Eğer bu kasabadan çıkamazsam, klasik bir Farris olmaktan kurtulamayacağımı düşünüyordum. Ve hayatımı böyle yaşamak istemiyordum.

Bir şekilde kendimi toparlayıp, onların gurur duyduğu ve belki de onları tamamlayan kişi olmak istiyordum. Söylemek istediğim sadece kendim için bunları yapmıyorum.”

Mike gözlerini kıstı. “Bu da ne demek oluyor?”

Rachel tekrar iç çekti. Bu kısmı açıklamak daha da zordu; çünkü fazlasıyla kişiseldi. Bu sanki sürekli yanında saklaması gereken bir aşk mektubuydu. Bunu anlatırsa tüm ailesine ihanet edecekmiş gibi hissediyordu; özellikle de bir Romo’ya anlatırsa. Ama yine de anlatmak istiyordu. “Para meseleleri benim çekirdek ailemde de var. Anne ve babam asla belli etmeseler de sürekli borç içindeler. Şu an şehrin iyi semtlerinden birinde bana yakın oturuyorlar ve her iki yılda bir arabalarını değiştiriyorlar ama bu yaptıkları boylarını o kadar aşılıyor ki ben düşününce bile telaşa kapılıyorum. Ve bir gün bu borçlar gelip ya onları bulacak ya da beni.” Mike’in yüzüne baktı, durumu anlayıp anlamadığını merak ediyordu. “Annem, babam ya da Edna böyle kritik bir noktaya gelirse, başlarını sokacak bir evleri olması gerekiyordu.”

Mike kaşlarını çatı. “Bu da senin işin sanırım.”

Rachel derin bir nefes aldı. “Evet.”

“Bana anlatır mısın Farris, tüm Farris ailesine para sağlayabilmek için Chicago’da ne yapıyorsun?”

“Sana daha önce de anlattım, bir reklam ajansında çalışıyorum.”

“Slogan gibi şeyler mi?”

“O eskidendi. Başladığımda yaratıcı taraftaydım. Ama şimdi terfi ettim. Bir ekibim var ve firmaya yeni müşteriler kazandırıyoruz. Onları piyasadaki en iyi reklam ajansı olduğumuza ve bütçelerini bize yatırmaları gerektiğine ikna etmeye çalışıyoruz. Bazen eski yaratıcı işimi özledim ama çoğunlukla o kadar meşgulüm ki özlemeye bile zamanım olmuyor.”

“Peki yaptığın işi seviyor musun? Bu iş senin için önemli mi? Seni tatmin ediyor mu?”

“Evet. Evet. Evet. Bu benim her zaman hayalini kurduğum hayat.” Son cümlesi biraz yarım ağız çıkmıştı. Aslında bu gerçekten hayalini kurduğu hayattı.

“Beni ilgilendirmeyebilir ama...”

“Neymiş şöyle bakalım.”

“Bu, üzerine almak için çok büyük bir yük. Başka insanların borçlarını temizlemekle ilgili kendini sorumlu tutmak... Ben sadece kendi borçlarımı bile temizlemek için çok çalıştım.”

Rachel kendi borçlarından kastının kızkardeşi olup olmadığına düşündü. “Onlar başkaları değil benim ailem. Beni bazen utandırıyor olabilirler ama onları korumak istiyorum. Kimsenin onlara yukarıdan bakmasını istemiyorum. Farris ailesine biraz gurur aşılayabilmek istiyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Mike sonunda. “Ailenle ilgili kendini sorumlu tutmanı da anlıyorum ama yine de bu biraz fazla değil mi?”

“Bilgin olsun diye söylüyorum, bu Chicago’yu terk edemememin tek sebebi değil. Orada yarattığım şey...Kurduğum güzel hayat...Benim çok büyük bir parçam.”

“Evet?”

“Eğer benden ailesinin para problemlerini temizlemek isteyen, güçlü ve bağımsız olmak isteyen küçük kıızı çıkartırsan geriye fazla bir şey kalmaz.”

“Bu doğru değil tatlım. Senin içinde bundan çok daha fazlası var. Bunu bizzat gördüm.”

Az önce söyledikleri biraz fazla olmuştu. Rachel tekrar ağlamak istiyordu. Ama aynı zamanda bu sözler kendisine güçlü ve bağımsız biri olduğunu hatırlatmıştı. Tekrar derin bir nefes aldı ve içindeki gücü hissetti. Bu sohbeti bitirmeye karar verdi. “Bak, sana söylediklerimi kimseye anlatmamalıydın. Edna bunları duyarsa yıkılır. Bu konuda hiç konuşmadık tamam mı? Sana anlattığım şeylerin benim için son derece kişisel olduğunu biliyorsun?”

“Merak etme. Farris nefretim de bir yere kadar. Aslına bakarsan bir süredir böyle bir şey hissetmiyorum.”

Rachel gülümsedi.

“Yiyecek bir şeyin var mı? Beni kandırıp Whippy Dip’e götürmedin.”

Mike uzanıp, giymesi için Rachel’a bir tişört uzattı ve duşa girdi. Bu sırada Rachel gönüllü olarak Mike’ın kıyafetlerini çamaşır makinasına koydu. Futbol sahasının kirliliğini, kendi giysileri dahil hepsinin rengini grileştirmişti.

Mike duştan mavi bir tişört ve gri bir şortla çıktıktan sonra Rachel duşa girdi. Mike da bu arada mutfığa gidip neler bulabileceğine baktı. Buzdolabını açtığında biraz dünden kalmış lazanya olduğunu gördü. “Aha,” diye fısıldadı. Büyükanne Romo’nun evinden getirmişti bunu.

Lazanyayı iki tabağa bölüp mikrodalgada ısıttı. Ve o an büyükanne’nin masasındaki muhabbeti hatırladı. Annesi yüzünde parlak bir gülümsemeyle, “Bence Rachel çok hoş,” demiş, büyükanne Romo da, “Bir Farris için tabii,” diye eklemişti. Annesi de ona doğru eğilip, “İlişkiniz ciddi mi?” diye sormuştu. Mike da, “Hayır,” diye cevaplamıştı. “En azından şimdilik değil.”

Bu sohbet gerçekten sıra dışıydı çünkü Mike’ın polis akademisinden beri hiç ciddi bir ilişkisi olmamıştı. Ayrıca Rachel için hissettikleri de ona çok sıra dışı geliyordu. Bu kız onun bütün kontrol duygusunu elinden almıştı ve Mike bundan nefret ediyordu. Ama Rachel’in orgazm olduktan sonra ona böyle sıkıca sarılması Mike’ın çok hoşuna gidiyordu ve onun kokusu bile insanı heyecanlandırmaya yetiyordu. Ne olursa olsun ellerini ondan uzak tutamıyordu. Bütün bu olaylar giderek daha korkutucu bir hal alıyordu.

Mike sessiz bir kahkaha attı. Korkuyordu. Birçok insan Mike Romo’nun korktuğuna inanmazdı. İnsanlar, hayatında yaşadığı kayıpların onu sert ve bencil biri haline dönüştürdüğünü düşünüyordu. Belki de daha fazla kaybetmek istemedi-

ği için böyle sert ve bencildi. Eğer kimseyi önemsemezsen, kaybedecek kimsen olmazdı.

Sonra kendi kendine başını salladı. *Sana tavsiye, işleri çok ciddiye alma. Yoluna devam et. Onunla güzel bir gece geçir.*

“İyi fikir,” diye mırıldandı. Fazla şarap içmezdi ama buzdolabının arka tarafındaki şişeyi gördüğünde hemen onu aldı ve çekmecedan çıkardığı tırbüşonla açtı. Sonra anne ve babasının bıraktığı şarap bardaklarını bulup yıkadı.

Daha sonra mutfak masasına baktı. Eski, döküntü bir masaydı. Üzerinde bir peçetelik ve annesinin verdiği, futbol topuna benzer tuzluk ve biberlik vardı. O an ailesi olmasa bu evde hiçbir şeyinin olmayacağını fark etti; yemeğinin bile.

Ne olursa olsun masa hoş değildi. Bu yüzden çekmeceyi açıp, kırmızı-beyaz kareli bir masa örtüsü çıkardı. Bu örtü de ailesinin ona bıraktığı şeylerden biriydi ve Mike şu an onlara şükran duyuyordu. Üzerindeki kat izlerini gidermeye çalışarak örtüyü serdi; tuzluk ve biberliği tekrar masanın üzerine koymamaya karar verdi. İki peçeteyi katlayarak çatal bıçağın altına yerleştirdi. Sonra da oturma odasındaki sandalyeleri getirdi. Şarabı bardaklara doldurduktan sonra, tekrar masaya baktı ve başka eksik olup olmadığını düşündü. Daha sonra oturma odasında bir çift şamdanın bulunduğunu hatırladı. Çekmecedan birkaç kibrit alıp mumları yaktı ve ışıkları kapattı.

Hiç de fena olmadı diye düşündü.

Ama...*Ben ne yapıyorum?*

O an Rachel’in sohbet edip bir akşam yemeği yemek istediğini hatırladı. Bu konuda pek tecrübesi yoktu ama en azından denemek istiyordu. Rachel’a onunla birlikte olmayı sevdiğini, onun isteklerine saygı duyduğunu göstermek istiyordu. Belki de sadece onun tanıdığı şehirli erkeklerle rekabet etmek istiyordu. Bir kasaba delikanlısı gibi görünmek istemiyordu. Ona güzel bir akşam yaşatmak istiyordu. Kısıtlı kaynaklarıyla elinden geleni yapacaktı.

Rachel duştan çıktığında üzerinde hâlâ tişörtü vardı. Şamdanların ışığı cildinde parlıyordu. Masayı gördüğünde Mike'a doğru baktı ve gülümsedi. "Bunlar da ne?"

"Seninle yemek yiyip sohbet edeceğim ileride. Ama şimdilik bununla idare et olur mu?"

Masaya oturduklarında Mike'ın aklından düşünceler geçiyordu. *Kahretsin onu tekrar istiyorum.* Aklındaki tek düşünce Rachel'in külot giymediği idi.

Birlikte Büyükanne Romo'nun lazanyası hakkında konuştular. Ayrıca Mike'ın ailesinin ziyareti ve işi hakkında kısaca sohbet ettiler. Tabii Rachel'in Chicago'daki evi, Destiny'deki hatıraları ve Destiny'den ayrılan diğer akrabalarından da konu açılmıştı. Birlikte, Edna'nın yalnızlığıyla ilgili Rachel'in duyduğu endişelerden bahsettiler. Mike ona bu evde doğup büyüdüğünü, ailesi buradan taşınınca da bu evi onlardan satın aldığını anlattı.

Ama bütün bu konuşmalar boyunca Mike sadece onu istiyordu ve tişörtünden görünen göğüs uçlarına bakıyordu. Mum ışığı Rachel'in gözlerinde parılıyordu. Saçı ıslak olsa da Rachel oldukça çekici görünüyordu. Bu da Mike'a, Rachel'a verdiği sözü hatırlattı.

"Dinle. Seninle sadece sevişmek istiyordum gibi hissettirdiğim için özür dilerim. Yani tabii sevişmek istiyorum; bu da hoş bir şey ama Destiny'de uygun bir yer bulduğum anda seni akşam yemeğine götüreceğim."

Rachel'in cevabı Mike'ı şaşırttı. "Hayır, hayır. Burası harika. Bütün ihtiyacım olan yemek ve sohbet, işte bu."

"O zaman düşündüğümde de azla yetinebiliyormuşsun."

Rachel flört edercesine omuzlarını kaldırdı. "Belki de. Veya belki de gerçekten seninle sohbet etmek istemiyorum. Belki tek istediğim benimle seks dışında da zaman geçirmek istediğini bilmek. Geçen hafta ailenle birlikte olduğu gibi."

"Anlıyorum," dedi Mike. "Ben senin bu tarz şeylerden hoşlanmadığını düşünüyordum. Ama istiyorsan da sorun de-

ğil.” *Hatta bu çok iyi çünkü ben de bunu seviyorum.* Sonra gözleri yine Rachel’in göğüslerine kaydı. Ereksiyonu onu giderek zorlamaya başlıyordu. *Kahretsin* diye mırıldandı.

“Ne oldu?”

“Sadece bu tişörtün sana benden çok daha fazla yakıştığını fark ettim.”

Rachel seksi bir tonla cevap verdi. “Öyle mi Memur Romeo?”

“Evet öyle ama bana Romeo demekten vazgeç.”

“Peki sana Romeo dersem ne olur? Bana ceza mı verirsin?”

Mike Rachel’a baştan çıkarıcı bir bakış attı. “Olabilir. Ve sen cezayı hak ediyorsun Farris.”

“Neyi hak ediyorum?”

“Büyükanne Romo’nun lazanyası güzeldi,” dedi bakışlarını tekrar Rachel’a kilitleyerek. “Ama ben hâlâ açım. Sanırım tatlı niyetine seni yiyeceğim,” dedi ve ayağa kalktı. Rachel’ın yanına gidip, önu kucaklayarak kaldırdı ve yatak odasına doğru ilerlemeye başladı.

“Çoğu güne başlarken öylece ağlayıp,
sabah çiyini gözyaşlarıyla çoğaltıyordu.”

William Shakespeare, *Romeo&Juliet*

13. BÖLÜM

Mike, Rachel’ı yatağa attı ve ona, “Çıkar şu tişörtü,” dedi.

“Sen de kendi tişörtünü çıkar,” diye cevapladı Rachel. Birlikte soyundular ve giysilerini kenara attılar. Rachel muhteşem görünüyordu. Uyarılmış göğüs uçları öpülmeyi bekleyen pembe boncuklar gibiydi. Pürüzsüz ince bacakları çok seksiydi. “Şortunu da çıkar,” dedi Rachel ve Mike halinden memnun bir şekilde söyleneni yaptı. Rachel’in aletine bakmasıyla ereksiyonu daha da büyüdü. Ve işte, yüzünde yine o büyümlü ifade oluşmuştu.

“Uzan ve rahat et tatlım.” iPhone bağlantılı müzik sistemini açtı ve Mazzy Star’ın ‘Faith into You’ şarkısı odayı doldurdu. Mike ona doğru ilerledi ve ağzını göğüslerinden birine yapıştırdı. İki parmağıyla Rachel’in kasıkları arasına girdi. Saniyeler içinde parmaklarıyla onu tatmin ettikten sonra içine girdiğinde ne kadar dayanabileceğini düşünüyordu ama kendini mümkün olduğunca tutmakta kararlıydı çünkü Rachel’in vücudu çok güzeldi ve verdiği tepkiler onu daha da vahşileştiriyordu. Tekrar Tarzan moduna geçecekti. Artık bununla savaşmaktan yılmıştı. *Ben Tarzan, sen Jane. Seks güzel.*

Rachel geriye doğru kayıp kollarını açtı. Gözleri kapalıydı, açtığında ise gözleri birbiriyle buluştu. Mike onun yaydığı

ısıyı hissedebiliyordu. Kendi gözlerinden de aynı ateşin saçılıp saçılmadığını merak ediyordu.

“Sana dokunmamı seyret,” dedi ve birlikte Mike’ın onun göğüslerine yaptığı masajı seyrettiler. Onları yukarı doğru kaldırıp bırakıyordu. Rachel hayatında tanıştığı kadınların içinde ona kendini tamamen bırakabilen tek kadındı, her açıdan. Ama şimdi birbirlerini daha iyi tanımaya başlamışlardı. Onun içindeki zerafeti görüyordu ve Rachel’in, hayal ettiği *her şey* olduğunu fark etti. O sertti, becerikliydi, akıllıydı, komikti, kadındı, duygusaldı. Aynı zamanda uysal ve tatlıydı.

Göğüsleriyle işini bitirdikten sonra avuçlarını aşağıya kaydırıp ve gözlerine bakıp, “Seni öperken beni seyret,” dedi.

Rachel alt dudağını ısırdı. Mike, göğüslerini öperken Rachel onu seyrediyordu. Öpücükleri karnına doğru kayıyordu ve daha aşağıya gittikçe Rachel’in giderek kesik kesik nefes almaya başladı. Ve Mike onu giderek daha fazla istiyordu.

Ona göre Rachel saldırgan bir kız olmasına rağmen her konuda böyle değildi. Örneğin parasal konularda böyle olmadığını öğrenmişti ve eğer Rachel’in saldırgan olduğu bir konu varsa belki de geçerli bir sebebi vardı. Belki omuzlarında taşıdığı yük nedeniyle böyleydi. Belki bu yüzden başarmak onun için bu kadar önemliydi.

Şimdi ise saldırganlığından eser yoktu. Şimdi sadece onundu. İki eliyle bacaklarını araladı. “Seni yalarken beni seyret tatlım.”

Rachel’in dudaklarının arasından çıkan sesler sıcak erotik bir senfoni gibiydi ve diğer bütün sesleri bastırıyordu. Ne çalan müzik ne de dışarıdaki yağmur duyuluyordu. Mike tekrar ona baktı ve göğsünde bir şeylerin sıkıştığını hissetti. Daha önce hiç, bir kadına bu kadar yakın olmamıştı. Fiziksel bir yakınlıktan çok daha fazlasıydı bu. Tüyleri ürperdi ve ereksiyonu daha da güçlendi. O an sadece Rachel vardı.

Rachel’in ise gözleri yarı kapalıydı ve parmaklarıyla çar-

şafı sıkıca kavramıştı. Mike sanki bu pozisyonda zevk alan kişi kendisiymiş gibi hissediyordu. Onu orgazma ulaştırmak, hatta daha da fazlası, ona kendi hissettiği her şeyi hissettirmek istiyordu. Bunun fiziksel bir şeyin çok daha ötesinde olduğunu, ağzının her hareketiyle birbirlerine daha da yaklaştıklarını ona anlatabilmek istiyordu.

“Ah, Tanrım!” diye haykırdı Rachel. Mike, Rachel’ın orgazmını hissetmişti. Vücudu kasıldığında, nefesi kesildiğinde, titrek ve ağır sesler çıkardığında onunla birlikte hareket etti. Yavaşça yukarı, yanına doğru kaydı. Rachel’in boynunu kaldırdı ve saçlarını kavradı. Ereksiyonu neredeyse acı verici bir boyuta ulaşmıştı. Aletini kasıklarına doğru itti ve Rachel’in nefesini dudaklarında hissetti.

“Haklıydın,” diye fısıldadı Rachel.

“Ne konuda?”

“Dilinle yapabileceklerin konusunda,” dedi gülümseyerek.

Mike sırtıttı. Bu sözler zaten acımakta olan aletine sıcak bir spazm göndermişti. Rachel Mike’in saçlarına dokundu ve gözlerine baktı. “Sanırım bana öfkemi gösterdin.”

“Seninle işim bitmedi tatlım.”

Bu sözün ardından, Mike tekrar Rachel’in sertleşmiş göğüs ucunu öptü ve daha da içine girdi. Rachel bir çığlık attı. Onunla birlikte Mike da inlemeye başladı. Kendini yavaşlatamıyordu.

Avuçlarıyla Rachel’in kalçalarını kavradı ve kendine doğru çekti. Vuruşları giderek daha da sertleşmişti. Her vuruşta gürlüyordu. Rachel zevkten kendinden geçmiş haldeydi. Mike’m kalbi deli gibi çarpıyordu ve o an...

“Ah –ah kahretsin tatlım. Şimdi!”

Orgazm vücudundaki bütün moleküllere ulaştı ve onu yok etti. Üç maçtan sonra, iki tur seks... Kendini tamamiyle bitmiş hissediyordu. “Bu öfkemi yeterince göstermiştir sanırım?”

Rachel, Mike'ı uyurken izliyordu. Kendini yorgun hissetmiyordu; aksine oldukça enerjikti. Bir şekilde Mike'la sevişmek giderek daha da iyi oluyordu.

Başucundaki saate baktığında neredeyse on olduğunu gördü. Birilerine gece nerede olduğunu hesabını vermeyeli çok uzun zaman olmuştu ama Edna'yı merakta bırakmamak için onu arayıp haber vermesi gerektiğini düşündü.

Çantasını Mike'ın kamyonetinde unutmuş olmasaydı bile, burada cep telefonunun kesinlikle çıkmeyeceğinden emindi ve bulundukları odada telefon göremedi. Bu yüzden bir telefon bulabilmek için yavaşça Mike'ın yanından kalktı ve yine usulca onun tişörtünü kaparak üzerine geçirdi.

Mutfakta hâlâ yanmakta olan mumları söndürdü ve lambayı yaktı. Kısa bir süre sonra da duvarda asılı olan eski model telefonu farketti. Edna dışında hâlâ bu telefonlara sahip olan başka birilerinin olduğunu hiç düşünmemişti. Numarayı çevirdi ve Edna'nın telefonu açmasını bekledi.

"Alo."

"Benim. Uyandırdım mı?"

Hattın öbür ucundan Edna içini çekti. "Ben sadece yaşıyım, ölü değilim. Saat daha on bile olmadı."

Doğru söylüyordu. Büyükannesinin gece yarısı haberlerini izlemeden yatağa girmeme huyunu öğrenmesine yetecek kadar uzun bir süredir Edna'yla birlikte yaşıyordu.

"Ne söyleyeceksen çabuk söyle," dedi Edna. "Çünkü favori yarışmamı izliyorum."

"Şey, sadece...bu gece eve gelmeyeceğimi söylemek için aradım."

"Tahmin etmiştim."

"Nasıl?" Daha önce de Tessa ve Amy ile takıldığında bu saatlere kadar dışarıda kaldığı olmuş ama gece yine de eve dönmüştü.

"Çünkü Mike Romo ile uyumak varken neden yalnız başına uyumak isteyesin ki?"

Rachel'ın ağzı bir karış açık kaldı. Ama henüz hiçbir şeyi kabul etmemeye karar verdi. "Mike'la birlikte olduğum fikrine nereden kapıldın?"

"Çünkü telefonum arayan numaraları gösteriyor seni aptal."

Rachel içini çekti. "Modern teknolojinin bütün diğer nimetlerinden uzak duruyorsun ama arayan kişiyi gösteren bir telefonun var öyle mi?" Edna'nın mutfaktaki eski telefonu Rachel'ın kullandığı tek telefondur, görünüşe göre çok daha yeni olan diğer telefon gözünden kaçmıştı.

"Evet. Kimin aradığını bilmek hoşuma gidiyor. Özellikle de torunumun beni oyuna getirmek üzere olduğunu düşündüğü zamanlarda."

Edna reklamların bittiğini ve TV başına dönmesi gerektiğini söyledikten sonra telefonu kapattılar ve Rachel çamaşır makinasındaki ıslak çamaşırları kurutucuya yerleştirdi. Mike'ın kıyafetlerine dokunuyor olmak erotizm ile evcilik arasında gidip gelen garip bir duygu yaşamasına neden oluyordu. Aynı durum, üzerine giymiş olduğu tişört için de geçerliydi. Kendini ona ait ve onun tenine yakın hissetmişti. *Yüce Tanrım, kendine gel kadın.*

Daha sonra banyoya gitti ve aynadaki yansımasında dar-madağın olmuş saçlarını gördü. Sevişmeleri sırasında, oradan oraya yuvarlanırken saçları da kendiliğinden kurumuştur. Duşa girip saçlarını yıkamaya yeltenmemiş, kendi haline bırakırsa, saçlarının kuruduğunda biraz olsun eski formuna döneceğini düşünmüştü ama yanıldığı açıkça belliydi. Yine de...Mike'ın hayranlık dolu bakışları karşısında kendini bir güzellik kraliçesi gibi hissetmişti. İçini çekerek saçlarına şekil vermeye çalıştı ama sonra vazgeçti. Çünkü...belli ki saçlarının nasıl görüldüğünün Mike için bir önemi yoktu. Bugüne kadar dış görünüşüne çok fazla önem vermişti, belki de artık bunun pek de bir önemi olmadığını öğreniyordu -en azından Destiny'deyken, en azından kendisinden gerçekten hoşlanan bir adamın yanında.

Ve gerçekten öyleydi de. Mike ondan hoşlanıyordu. Artık bundan kesinlikle emindi. Evet, yine sevişmişlerdi ama bu kez aralarındaki şey bundan daha fazlasıydı -bununla uğraşmaya hazır olup olmadığını bilmesede de.

Banyodan çıktıktan sonra yeniden mutfığa dönerek masayı toplamaya koyuldu. Şarap şişesinin ağzını mantar tıpayla kapatırken, Mike'ın acemice hazırlamış olduğu bu akşam yemeği sofrasını ilk gördüğü an neler hissettiğini anımsadı. Tek bilmek istediği bunun alelacele bir sekse hazırlık olup olmadığıydı -ve mumlarla masa örtüsünü gördüğü an kalbi göğsünden fırlayacak gibi olmuştu. Beş yıldızlı restoranrından çok daha şık bir sofrayla karşılaşmıştı.

Arkalarında bir dağınıklık bırakıp bırakmadıklarını kontrol etmek için oturma odasına yöneldi. Kanepedeki kirlentleri düzeltti ve şimdi mutfaktan yansıyan ışık sayesinde odanın etrafına bir göz gezdirmeye fırsatı buldu. Sıradan bir odaydı; sıradan mobilyalar, standart bir geniş ekran televizyon, sehpanın üzerinde açılmamış bazı zarfların yanında yer alan Sports Illustrated dergisi. Ama odada diğer şeylerden ayrılarak kendini belli eden tek şeyi fark etmesi yalnızca birkaç saniyesini aldı; fotoğraflar.

Şömine rafında ve kitaplıkta sıralanmışlardı. Duvarlara asılmışlardı. Ve Rachel'i etkileyen şey bir düzineden fazla olmaları değildi -hepsinin de kızkardeşine ait olmasıydı.

Anna Romo'nun nasıl görüldüğünü hatırlamıyordu ama fotoğraflardakinin o olduğunu biliyordu. Bazılarında koyu renk saçlı küçük kız yalnızdı; bazılarında ise Mike ve erkek kerdeşi Lucky ile anne-babası da yer alıyordu. Bir tanesinde ise Büyükanne Romo'nun kucagındaydı. Ama bunlardan başka hiçbir fotoğraf yoktu. Mesela Mike'ın üniforması içinde bir fotoğrafı ya da kendisine ve ailesine ait yakın zamandan herhangi bir fotoğraf da yoktu. Sanki oda yirmi yıl öncesine saplanıp kalmış gibiydi -yirmi yıl öncesi günlere ve mateme...

Rachel her bir fotoğrafı incelerken içinde derin bir boş-

luk açıldığını hissetti. Çünkü burası Mike'ın eviydi. Mike'ın dünyasıydı. Güçlü, sert ve kaba Mike Romo'nun. Ve Amy, Mike'ın böyle bir kişiliğe sahip olmasının tek suçlusunun geçmişİ olduğunu söylese de Rachel onun geçmişİ bu kadar saplanıp kalmış olabileceğini hayal etmemişti.

Çıplak ayaklarıyla sessizce parke zeminde ilerleyerek yatak odasının kapısına geldi ve şöyle bir içeri baktı. Mike hâlâ derin uykudaydı. Seviştikleri sırada odayı aydınlatan loş lamba hâlâ yanıktı. Ve bir yanı ışığı kapatıp, biraz önce bedenini sarsan bu adamın yanına kıvrılıp sokulmak istese de, önce etrafı biraz daha incelemek için, içinde dayanılmaz bir istek duydu. Bunun, başkasının hayatına burnunu sokmak olacağını biliyordu ve büyük olasılıkla Mike onu öldürmek isteyecekti ama elinde değildi.

Ne de olsa Mike kalbini sağda solda birilerine açan tiplerden değildi. Eğer onunla ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorsa bilgileri kendi başına toplamalıydı. Bu gece evine gelerek ilk kez onun hakkında bildiklerinden fazlasını öğrenmişti. Fotoğrafların dışında, bu adamın evini ve nasıl bir yaşamı seçtiğini görme şansı olmuştu. Bu gece Mike'ın basit ve kullanışlı ama aynı zamanda temiz ve ev havasını yansıtan şeylerden hoşlandığını öğrenmişti. Ve değişikliğİ fazla önem vermediğini öğrenmişti. Ve Anna'nın acısını hâlâ ilk günkü gibi içinde hissettiğini de.

Daha fazlasını keşfedebilme isteğiyle birlikte kendini evin girişinde, üst kata çıkan, eski ama cilalı tahta merdivenlerin önünde buldu. Yukarı çıkması için onu davet eden lambayı açan duvar anahtarını gördükten sonra, her ne kadar kendini merakla etrafı gözetleyen biri gibi hissetse ve bunu yapmak için artık fazla olgun olduğunu düşünse de, yavaşça merdivenleri tırmandı.

En üst basamağa geldiğinde kısa ve geniş bir hole açılan ve üç tanesi kapalı toplam beş kapı gördü.

Merdivenlerin solundaki kapısı açık olan ilk odaya baktığında, çift kişilik bir yatak, bir şifonyer ve çekmeceli komi-

dinlerin yer aldığı bir yatak odası gördü. Burası Mike'ın daha önce söylediği gibi, anne ve babasının buraya geldiklerinde kaldıkları oda olmalıydı. Yemek sırasında buranın büyürken kendi odası olduğundan bahsetmişti. Ve şimdi bu odanın, sevdiği adamın çocukluk çağını anlamasına yönelik hiçbir iz taşıyor olmasından dolayı biraz üzgündü.

Diğer açık olan kapı, doğrudan holün karşısındaydı ve başka bir banyoya açılıyordu.

Geriye kapalı olan kapılar alıyordu.

Ve...birinin evinde kapalı kapıları açarak gizlice dolanmak gerçekten hiç hoş bir davranış değildi ama....pekâlâ hırsızlık yapma ya da büyük sırları açığa çıkarma gibi bir niyeti yoktu; bu yüzden bunu, yanında ona rehberlik edecek evin sahibi olmadan yaptığı bir çeşit tur olarak düşünmeye karar verdi.

Koridorun ucunda bulunan ilk kapalı kapının ardında temizlik malzemeleri ve bezlerle dolu bir çamaşır dolabı yer alıyordu.

Ama merdiven boşluğunun sağ tarafındaki ikinci kapıyı açtığı anda ışığı yaktı ve sonra derin bir nefes aldı. Burası...Lucky'nin odasıydı. Destiny Lisesi'nde kendinden yalnızca bir sınıf üstte olmasına rağmen Lucky Romo'yu pek tanımazdı; yine de onun odası olduğunu anlayabiliyordu. Duvarlar motorsiklet, rock grupları ve yarı çıplak kızların posterleriyle kaplıydı. Kimse onları duvardan sökmemişti. Görünüşe göre kimse odadaki *hiçbir* şeye dokunmamış, *hiçbir* şeyi değiştirmemişti. Köşedeki masanın üzerinde, kapaklarında son model arabaların yer aldığı bir grup dergi vardı. Eski bir televizyonun önündeyse siyah bir Harley Davidson baskılı puf minder yer alıyordu.

Şimdi son odanın kapısını açmaya biraz korkuyordu, çünkü neyle karşılaşacağından neredeyse emindi. Buna inanmak istememişti. Anna'nın odasında da hiçbir şeye dokunmadan her şeyi olduğu gibi bıraktıklarına inanmak istemiyordu. Yirmi yıldan fazla zaman geçmişti. Ama Lucky'nin odasını

gördükten sonra, bunun kaçınılmaz gerçek olduğunun farkındaydı.

Odanın ışığını söndürerek kapıyı kapattı, sonra koridorun öbür tarafındaki son kapıya yöneldi. Kolu çevirdi ve kapıyı açtı, hemen ardından da yerini kolaylıkla bulduğu lambayı yakarak mükemmel bir küçük kız odasıyla karşı karşıya kaldı -baştan aşağı pembe, balerin temasıyla dekore edilmiş bir odaydı burası. Beyaz yatağın üzerinde pembe renkli, yumuşak ve tüylü bir örtü seriliydi. Hemen üzerindeyse rengarenk kırlentler ve peluş oyuncaklar yer alıyordu. Üzerinde balerin ayakkabıları desenli bordür odanın duvarlarını çevreliyordu, tam da beş yaşındaki bir kız için ideal bir yükseklikte çekilmişti. Ve -ah Tanrım- yerde bir çift siyah rugan ayakkabı hâlâ oyuncak kutusunun yanında duruyordu.

Rachel ona bakarken neredeyse nefes alamadığını hissetti. Bu kadarı fazlaydı. Ve eğer dolabı ya da şifonyerin çekmecelerini açmaya başlarsa, büyük olasılıkla küçük Anna Romo'nun kıyafetleriyle, küçük çorapları ve iççamaşırlarıyla karşılaşacağını biliyordu. Mike'ın ailesinin burayı terk etmek zorunda kalmalarına şaşırmamak gerekirdi. Onlar...kızlarının ölümünü kabullenmeyi reddetmişlerdi. Ve görünüşe bakılırsa Lucky'nin ayrılışını da...

Asıl hayal edemediği şey ise o yaşlarda Mike olması. Mike ve Lucky için, bu evde, Anna'nın el değmeyen odasının yanı başında yaşamak nasıl bir duygu olmuştu acaba? Her gün okuldan sonra bu eve dönmek, sabahları yine bunun ağırlığıyla uyanmak... Ve Lucky evi terkettikten sonra burada tek başına...kardeşlerinin hayaletiyle yaşamak Mike'a neler hissettirmişti kimbilir? Kaybının hiç aklından çıkmasına şaşırmamak gerekirdi.

Rachel sessizce merdivenlere doğru geri yürüyüp, lambayı söndürdüğünde hâlâ biraz sersemlemiş durumdaydı. Gördüğü şeyler gerçekten de korkunç derecede üzüntü vericiydi ve bunlar Mike'ın kaybını başka hiçbir şeyin hissettiremeyeceği bir şekilde hissetmesini sağladı.

Nefesini tutarak ve yeniden aşağıya dönmüş olmaktan memnun bir halde kitaplığa doğru yürüdü ve Anna ile Mike'ın birlikte yer aldığı fotoğraflardan birini eline aldı. Delikanlı Mike yere eğilmiş, bir kolunu, kafasına Şirinler parti şapkası takmış ve dört parmağını havaya kaldırmış olan kardeşine dolamıştı. Anna'nın doğumgünüünü kutluyor olmalıydılar. Tanrım, başlarına *bunun geleceğini bilemezlerdi. Önlerinde iyi günlerden başka bir şey olacağını, kötü bir şey yaşayacaklarını hayal bile edemezlerdi.* Anna'nın odasını gördükten sonra fotoğraflar Rachel'a bir şekilde, birkaç dakika önce ilk baktığı andan daha gerçek geldi.

“Hey, Farris -buraya gel. Seninle işim daha bitmedi.”

Rachel başını kaldırdı ve üzerinde, yüzündeki neşeli sırtımadan başka hiçbir şey olmayan, her zamanki gibi darma-dağınık ama seksi bir halde duran Mike'ın, yatak odasından kendisine doğru geldiğini gördü.

Ama ona baktığında gözlerindeki ifadeden olsa gerek, Mike'ın bakışları elindeki çerçeveye kaydı. Rachel o an ne söyleyeceğini bilemedi. Anna hakkında onunla çok az konuşmuşlardı. Ama şimdi o her yerdeydi ve onları tamamen kuşatmış durumdaydı.

Mike'ın bütün neşesi kaçmıştı. Aniden yüzünde üzgün, neredeyse çocuksu bir ifade belirdi. Rachel onun ismini fısıldadığında kalbi parçalara ayrılacakmış gibi hissetti. “Mike...” Ve gözleriyle etraftaki tüm fotoğrafların üzerinden geçti. Aslında niyeti bu değildi ama şu dakika bundan kaçınmak imkânsız gibiydi.

Mike, Rachel'ı evine getirmeye karar verdiğinde, her yerde geçmişinin, Anna'nın izleri olduğu gerçeğini ve bunların yaşanacağını hiç düşünmemişti. Kasabada olduklarında ailesi ve seyrek olarak Büyükanne Romo dışında, evine sadece Logan gelirdi. Rachel'ın geçen onca zamandan sonra, yaralarının hâlâ açık olduğunu görmesi, Mike'a kendini acı verici derecede çaresiz ve savunmasız hissettirdi. Ve artık bunu saklamanın hiçbir yolu yoktu.

“Onu hâlâ özlüyorsun,” dedi Rachel.

Mike başını salladı. “Evet.” Bununla birlikte fotoğraflar, bundan daha fazlasını duymak ister gibiydi. “Ama hepsi bu kadar değil. Çok daha kötü...”

“Anlat bana,” diye fısıldadı Rachel, elindeki çerçeveyi rafa yerleştirirken. Öyle sıcak ve içten, öyle sakın bir ses tonuyla konuştu ki Mike *neredeyse* ona her şeyi anlatmak istedi. Bütün hikâyeyi.

Ama...bunu yapamazdı. Hiçkimseye anlatmamıştı... Logan dışında. Ve olay gerçekleştiğinde bunu biriyle paylaşmak doğruymuş gibi gelmişti; her şey daha çok yeni yaşanmışken, hayatı paramparça olmuşken.

Hiç kimse ona bütün hikâyeyi sormamıştı. Kimse buna cesaret edemiyordu sanki. Ya da bu sert, huysuz polisin hışmına uğramayı kimse istememişti.

Ama bir an için Rachel’a anlatmayı düşündüğünde boğazı düğümlenmeye başladı. Yutkunmak zorlaştı. Kahretsin. Onu buraya getirirken aklından ne geçiyordu ki? Aslında düşünmemiş, sadece yapmıştı, kendiliğinden olmuştu. Onu evine getirmekte sakınca görmemişti, bu doğru bir hareketmiş gibi gelmişti. Ama, Anna’nın kalbini olduğu gibi, bütün evin duvarlarını da kapladığını unutmuştu işte.

“Ben...” tekrar yutkundu. “Ben bunu yapamam Rachel. İçimdekileri sana anlatamam.” Lanet olsun. Bu kadar zayıf görünmekten nefret ediyordu. Tıpkı küçük kız kardeşini kaybeden on iki yaşındaki çocuk haliyle çıkmıştı sesi.

O an başı eğik, tişörtündeki logoya bakmakta olduğunu farkederek kafasını kaldırdı ve gözleri Rachel’inkilerle buluştu. Ve o gözlerde gördüğü şey şefkatti; gerçek, derin bir şefkat ve sevecenlik doluydu. İlk tanıştıklarında Rachel Faris’te bunu görebileceğini asla hayal bile edemezdi ama şimdi işler değişmişti. Rachel bir yandan tutmak için Mike’ın eline uzanırken diğer yandan yine aynı içten ve nazik ses tonuyla konuşmaya devam etti. “Seni inciten, sende bu kadar yara

açan şeyleri öğrenmek istiyorum,” diye fısıldadı.

“Neden?” diye sordu Mike ona doğru eğilip alınının Rachel’inkine dokunmasına izin vererek. İçindeki tüm karanlığa rağmen, ona takılmak için az da olsa bir güç buldu kendinde. “İkimize de eziyet etmek için mi?”

Rachel onun küçük gülümsemesine karşılık verdi. Sonra dudağını ısırды ve “Hayır. Seni...önemsediğim için. Ve...bilirsin bazen içindekileri bir çırpıda anlatıvermek insanı hafifletir,” dedi.

Sürekli aralarındaki şeyin yalnızca seksten ibaret olduğunu iddia eden Rachel’in şimdiki sözlerinin, iddiasıyla tamamen çeliştiğine işaret etmek fena halde cezbedici olsa da, bu gece olan biten onca şeyden sonra Mike şu anda bu konuyu onunla tartışmak istemedi ve boşverdi. Boşverdi ve...bu anın tadını çıkardı. Rachel Farris ona değer veriyordu, onu önemsiyordu. Bunu duyduğu andan itibaren tüm bedeninin, nedendir bilinmez daha güçlendiğini hissetti.

Hâlâ kahrolası bütün hikâyeyi ona anlatıp anlatamayacağını bilmiyordu; ama yine şaşırtıcı bir şekilde anlatmak istedi. Olan biteni tüm acı verici detaylarıyla yeniden yaşamayı, her şeyi yeniden hatırlamayı istemiyordu ama...Rachel’in, başına gelenleri bilmesini istiyordu.

“Gel, uzanalım,” dedi sessizce ve sonra Rachel’in elinden tutarak yatağa doğru ilerledi. Birlikte yatağa yatıp, örtüyü göğüslerine kadar çektiler. Mike sırtüstü uzanarak, gözlerini tavana dikti ve yağmurun sesini dinledi. Rachel da sanki sessizce, cesaret verir gibi örtünün altından eliyle Mike’ın karnına dokundu. Ya da rahatlatır gibi...Mike her iki duyguyu da hissetti.

“Ben çocukken, bütün aile sürekli kamp yapmaya giderdik.” Rachel’a baktı, sonra durdu, yutkundu ve zihninin gerçekten o zamanlara, tam olarak Anna’nın kaybolduğu gün ve yere dönmesine izin verdi. “Biz...biz Bear Gölü’nde kamp kurmuştuk. Yalnızca bir saatlik bir mesafe olmasına rağmen,

sanki evden çok uzakta bir yerdeymişiz gibi hissettiriyordu orası. O gün, çadırları kurduktan sonra,” -yeniden zorlukla yutkundü; lanet olsun bunun hakkında konuşmak gerçekten de zordu, “anne ve babam biraz buz ve ihtiyacımız olabilecek diğer şeyler için arabayla alışverişe gittiler. Beni Anna ve Lucky ile orada bıraktılar. En büyükleri bendim, on iki yaşındaydım ve onlara göz kulak olmak benim görevimdi.”

“Lucky de...on yaşındaydı sanırım?”

Mike başını salladı.

“Peki Anna?”

Sanki olay daha dün yaşanmış gibi Mike yüreği burkularak cevap verdi. “Daha yeni beş yaşına basmıştı.”

Rachel dirsekleri üzerinde doğrularak ona baktı ve Mike da konuşmaya devam etmeye çalıştı. Ama hikâyeye buradan sonra acıklı hale gelecekti.

“Gölü çevreleyen yolun hemen dışında, korunun içinde küçük bir barınağın yanına kurmuştuk çadırlarımızı. Hava sıcaktı ve yüzmeye gidecektik; annem ve babam gelmeden kıyafetlerimizi değiştirdik. Suyu girmek için onları beklememiz gerekiyordu.

Başını kaldırıp Rachel’a bakmak için kendini zorlasa da bunu yapamadı. Göğsü, görünmez bir ağırlık altında eziliyormuş gibi hissediyordu. Yine de daha ne olup bittiğini bile anlamadan başına gelen şeyleri nasıl anatacağını düşünerek konuşmaya devam etti.

“Kıyafetlerimizi değiştirdiğimizde, Anna gölün kenarında oynamaya başladı, suya girmek istiyordu. Ama ben ona sürekli olarak annemle babamın, onları beklememiz gerektiğini söylediklerini tekrarladım. Ve sonra...” Durup nefes alması gerekti Mike’in. Zorlukla nefes alıp veriyordu. “Sonra, Lucky çalılıklar arasında bir şeyler görmenin verdiği heyecanla beni ve Anna’yı çağırdı. Ben de bu yüzden, ‘Haydi gel Anna’ dedim ve çalılıkların içine ilerledim. Lucky bir kaplumbağa bulmuştu.

Hepsi buydu işte. O kahrolası kaplumbağaya bakarken, can alıcı saniyeler geçmişti.

Devam etmek için ağzını açtığı anda nefes alışını iyice güçleştirdi; ve nihayet Rachel'in gözlerinin içine bakabilmek için gereken cesareti topladı. "İşte o an Anna'yı kaybettim. O an ortadan yok oldu. Ben çalıların ardında kahrolası kaplumbağaya bakarken kaybettim onu."

Ve bunu söyledikten sonra, içindekileri bir an önce boşaltmak için konuşmasına daha hızlı bir şekilde devam etti. "Bizi takip etmediğini fark edince, ikimiz de ona seslendik. Onun kaplumbağayı ya çok seveceğini ya da ondan korkacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Cevap gelmeyince şaşırdım. Ve Lucky'ye gidip onu almamız gerektiğini söyledim. İçimde 'biliyorum her şey yolunda ama gidip bir kontrol etsem iyi olacak' hissi hâkimdi. Ve kamp alanına geri döndüğümde onu gölün kenarında oturmuş suya çakıltaşları atarken bulacağım emindim. Ama orada değildi."

Yastığın üzerinde başını sağa sola salladı ve kalbi tıpkı o gün olduğu gibi yine deli gibi atmaya başladı. "Orada değildi ama biz henüz korkmamıştık -oynamak için başka bir yer bulmuş olabileceğini düşündük. Bu yüzden sürekli 'Anna' diye bağırarak Lucky ile birlikte kampın her yerini dolaştık, çadırların içine baktık. Ve bir süre sonra '*Bu hiç komik değil. Anna -her neredeyse ortaya çıksan iyi edersin*' dediğimi hatırlıyorum.

Sonra durdu, o anı, korkunun ilk belirtilerini, ilk kez korkunç bir şekilde ters giden bir şeylerin olduğunu hissettiği anı anımsadı. "Ama çıkmadı. Her yere baktık; gölün etrafına, ağaçların ve çalıların arasına. Dikenler yüzünden Lucky ve benim her tarafımız çizik içinde kalmıştı çünkü üzerimizde yalnızca şortumuz ve ayağımızda da tenis ayakkabılarımız vardı.

Ama her yere bakıp, defalarca ismini haykırsak da bir daha asla geri dönmedi. Öylece...gitti."

“Hiçbir ses duymadık, hiçbir şey görmedik. Ne gölde bir kıpırtı ne çamurların arasında bir ayak izi ne de mayosundan herhangi bir parça...Tam anlamıyla kayıplara karışmıştı, hem de ışık hızıyla.” Parmaklarını çatırdattı.

Rachel ise içini çekti, tıpkı Mike gibi o da kendini bomboş hissediyordu.

Ve sonra Mike bunca yıl boyunca onu canlı canlı yiyip bitiren kendine karşı duyduğu öfke dolu suçluluk duygusuyla konuşmaya devam etti. “Bilirsin işte, ailen sana yapman gereken tek bir basit görev verir -yarım saatliğine kardeşlerine göz kulak olmak. Ama ben bunu yapabildim mi? Onlara göz kulak olabildim mi?”

“Bu senin suçun değil,” dedi Rachel biraz daha eğilip, yumuşak eliyle onun yüzüne dokunarak. “Küçücük bir çocuk-tun ve ayrıca çoğu *aile* çocuklarını o kadar *yakından* takip edemez.”

“Gölün kenarındayken mi?” diye sordu Mike şüpheyle. “Bence kesinlikle ederler.” Daha önce de ‘bu senin suçun değil’ tarzı cümleleri çok duymuştu ve insanların bunu söylemeleri çok ince bir davranıştı; ama bu *onun* suçuydu.

“Sence başına gelen şey bu mu?” diye fısıldadı Rachel. “Sence göle mi girdi?”

Mike derin bir nefes aldı. Bu soru aklından hiç çıkmıyordu. “Akla en uygun gelen şey bu. Ortadan kaybolmasını açıklayabilecek en mantıklı sebep...”

“Ama geri döndüğünüzde suda hiçbir dalgalanma yoktu? Ve yalnızca bir-iki dakika içinde dönmüştünüz öyle değil mi?”

Mike başını salladı. “İnan bana hayatım -büyük ihtimalle en az binlerce kere bunların hepsini düşündüm. Hatta belki de yüzbinlerce kere. Suda hiçbir kıpırtı yoktu. Zaten o an suya girmiş olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi. Çünkü o uslu bir çocuktuk. Şikayet ederdi ama yapmaması gerektiği söylenen şeyleri asla yapmazdı. Ama annem, babam ve

polisler geldikten sonra bunun en mantıklı cevap olduğunu düşündük.”

Rachel çekinerek sordu. “Peki onlar...baktılar mı? Gölün içine?”

Mike bir kez daha başını salladı. “Ertesi gün gölün dibini taradılar. Hiçbir şey bulamadılar; ama bizim sığ yüzme bölgemizin hemen ardında su cepleri ve yüzeyin altında bir sürü moloz yığını buldular -ağaç parçaları ve diğer çıkan şeylerden yola çıkarak kurtarma işçileri bedeninin bu yığının altında kalmış olabileceğini söyledi. Bu yüzden çoğu insan hâlâ onun boğulmuş olduğunu düşünür.”

“Bence,” diye tahmin yürüttü Rachel, “eğer ortalıkta geziniyor olsaydı, birileri onu mutlaka bulurdu.”

“Evet ve bizim ona seslendiğimizi duyardı.”

“Başka teoriler var mı?”

Mike omzunu silktilti. “Kaybolduktan birkaç dakika sonra, Lucky ve ben kamp alanının hemen dışındaki yolda bir arabanın hızla uzaklaştığını duyduk. Ağaçların arasından onu görmek mümkün değildi ve o an çıldırmış olduğumuzdan pek de dikkat etmemiştik; ama ben ‘ya eğer gezinerek yola doğru çıktıysa ve o hızla gelen araba ona çarptıysa’ diye düşündüğümü hatırlıyorum. Polislere de bunu söyledim ve bütün bölgeyi kontrol ettiler. Aslına bakarsan bir dolu insan bütün gece boyunca ve ertesi gün ormanın her yerini aradı. Destiny’de olayı duyan birçok kişi hemen yardıma geldi. Bir diğer varsayım da birinin onu kaçırmış olma ihtimali üzerine kuruluydu. O dönemlerde eğlence parklarından ve alışveriş merkezlerinden birçok çocuk kaçırılıyordu. Ama ben bunun olmuş olabileceğine hiçbir zaman inanmadım çünkü birbirimize çok yakındık. Ve kesinlikle hiçbir şey duymadık. Eğer birileri onu kaçırdıysa ölüm kadar sessiz, şimşek kadar hızlı olmalıydılar.”

“O halde sen...senin şahsi kanaatin de onun boğulduğu yönünde.”

Mike sessiz kaldı. Ona söylediği gibi, bu düşünce kafasında defalarca dönüp durmuştu. Ve hiçbir zaman bir sonuca varamamıştı. “Ne düşündüğümü bilmiyorum. Çünkü on iki yaşındaydım. Değerlendirmemin ne derece doğru olduğundan emin değilim anlarsın ya.” Çoğu insan on iki yaşındayken kritik bir ölüm-kalım meselesiyle ilgili bir karar vermek durumunda olmuyordu. “Bu yüzden bir yanım başına her şeyin gelmiş olabileceğini düşünüyor. Oradan uzaklaşıp daha sonra yolunu kaybetmiş, birileri tarafından kaçırılmış ya da gölde boğulmuş olabilir.” Sonra yeniden derin bir nefes aldı ve o güne kadar kimseye, Logan’a bile söylememiş olduğu bir şeyi Rachel’la paylaştı. “Ama bazen ben...onun boğulmuş olduğunu düşünerek biraz *huzur* bulabiliyorum. Bazen başına bunun gelmiş olmasını umut ediyorum.”

Rachel bu sözler karşısında irkildi ve Mike daha açık konuşması gerektiğini anladı.

“Çünkü bu hızlı ve acısız bir ölüm,” dedi yumuşakça. “Eğer biri onu aldıysa...” Kahretsin, bunu düşünmekten *nefret* ediyordu, böyle bir şeyin gerçekleşme ihtimalinden bile nefret ediyordu. “Eğer birisi onu kaçırdıysa, bu büyük olasılıkla daha beter bir şey olurdu.” Zihninden hızla korkunç görüntüler geçti; tecavüz, işkence, uzuvlarının kesilerek sakat bırakılması... Bir kenara atılmış küçük bir çocuk bedeni... Aklından bu görüntüleri defetmek için gözlerini kapatıp, yavaş ve derin bir şekilde nefes alma ihtiyacı duydu.” Ama eğer boğulduysa, belki de daha neler olduğunu bile anlamadan çok hızlı gerçekleşmiş olmalı.”

Başını kaldırıp Rachel’a baktığında onun daha da hüzünlendiğini, dalgın bir halde azar azar dudaklarını kemirdiğini gördü. “Sence anlamaz mıydı, fark etmez miydi?”

“Onun yaşlarındayken bir keresinde ben de neredeyse boğuluyordum,” dedi Mike. “Mavi Vadi Gölü’nde.” Amcalarından birinin göl kenarında bir evinin olduğunu ve bütün Romo sülalesinin o sene 4 Temmuz’u kutlamak için orada bir araya toplanmış olduklarını anlattı. “Rıhtımda yüzyüydük,

sonra ögle yemeği için çıktık. Yemek bittiğinde ben geri dönmeye o kadar hevesliydim ki kimselere görünmeden sessizce yanlarından sıvıştım. Kendi başıma suya girdim ve can yeleğimi giymeyi unuttum.”

Rachel nefesinin daraldığını hissetti ama Mike şimdi o anının içinde kaybolmuş gibiydi ve anlatmaya devam etti. “Oradan oraya yüzüyor ve hareket ediyordum ama gitgide suyun altına, daha derinlere doğru çekiliyordum. Çok garip bir histi. Korkmuyordum, endişelenmiyordum. Kötü bir şey olduğunu fark etmiyordum. Sanırım...o kadar küçüktüm ki bu tarz korkulara sahip değildim. Suyun altında gözümü açtığımı ve büyük olasılıkla güneş ışınlarının yansıması nedeniyle bir sürü farklı renk gördüğümü hatırlıyorum. Tamamen huzur doluydum. Aşağıda ne kadar süre kaldığımı bilmiyorum -çok uzun olmasa gerek, yoksa ölmüş olurdu- ama sonra omzumda bir çarpma hissettim ve sonrasında bildiğim tek şey halalarımın birinin beni sudan çıkararak yere yatırdığıydı. O da yeniden suya girmeye karar vermiş ve görünüşe göre ayağı bana takılmış. Zamanlaması gerçekten olağanüstüydü. Sonra bütün aile çıldırdı ve kucaklamalarıyla beni neredeyse paramparça ettiler. Ama asıl anlatmak istediğim... belki de o kadar küçük yaştayken çocuklar henüz boğulmaktan korkmuyorlardır ve belki de onu bu kadar huzur dolu yapan şey budur. Söylenenlere göre, bir yetişkin olarak bile, sonunda sadece gözlerini kapatıp, uykuya dalmak gibi bir şey... Sanki...ne bileyim... eğer gitmek zorundaysan, sanki kötü bir gidiş değilmiş gibi geliyor. Biliyorum onu kaybetmenin üstesinden gelmem asla mümkün değil, bu suçluluk duygusu da ancak benimle birlikte yok olacak -ama eğer huzur içinde öldüğünü bilsem, bunu bilmek biraz olsun iyi gelirdi.”

Rachel bir dolu duygu tarafından kuşatılmış gibiydi ama sonra aniden son derece kararlı bir ses tonuyla, “Hayır, Mike,” dedi kafasını sallayarak. “Asıl mesele...sen suya girdiğinde, *kimse sana göz kulak olmuyordu*. Ne senin ailen, ne de akrabalarından başka biri. Ve bu seni sevmedikleri anlamına

gelmez. Bazen bazı şeyler öylece yaşanır. Ve bu da, Anna'yı kaybetmenin senin suçun olmadığı anlamına geliyor.”

Mike uzun bir nefes verdi. Rachel haklıydı. Ona da göz kulak olan hiç kimse olmamıştı. Buna inanamıyordu, daha önce bu hiç aklıma gelmemişti.

Yine de... “Bu beni temize çıkarmaz Rachel. Bu sadece diğerlerinin de birkaç dakikalığına suçlu oldukları anlamına gelir. Ve eğer ben de *boğulmuş olsaydım*, onlar da büyük olasılıkla benim Anna'yla ilgili hissettiklerimin aynısını hissedeceklerdi.”

“Benim asıl demek istediğim -bu herkesin başına gelebilir. En dikkatli, en mükemmel aileler bile birkaç dakikalığına dikkatlerini çocuklarından başka bir yöne çevirebilirler.”

“Mantıklı bir şekilde düşününce haklı olduğunu biliyorum. Ve inan bana, annem ve babam da bunu bana kabul ettirmek için çok uğraştı. Ve aslına bakarsan, bu konunun hâlâ canımı sıktığını onlara belli etmemek için ben de çok uğraşıyorum. Ama işte...benim bütün hayatım o gün değişti. Ve o zamandan beri yaptığım hiçbir şey doğru gelmiyor, kendimi iyi hissetmiyorum.”

Rachel dudaklarını büzdü, afallamış görünüyordu. Niha yet, “Sen ailenle birlikte neden ayrılmadın Mike? Biliyorum bunun özel bir nedeni olmadığını söyledin...ama bence var. Onların yaptığını yapıp, yeni bir yerde yeni bir hayata başlamak...belki de seni olanlardan uzaklaştırmaya yardımcı olurdu. Sadece bu evden ayrılmanın bile bir etkisi olabilirdi -biliyorsun değil mi?” diye sordu.

Mike yalnızca içini çekti. Destiny'den neden ayrılmadığını gayet iyi biliyordu. Bu ihtimali birçok kere değerlendirmişti -Lucky ayrılıp gittiğinde, ailesi taşındığında ve o zamandan beri daha birçok kez gitmeyi düşünmüştü. Ama... burada yapması gereken şeyler vardı.

“Ayrılmadım,” dedi, “çünkü...sanırım Destiny'yi güvende tutmayı kendime görev bildim. Anna'yı güvende tutmadım;

ama eğer buradaki diğer insanların güven içinde yaşamaları-na bir katkımlı olursa, bu kendimi işe yarar bir şey yapıyormuşum gibi hissettirebilirdi. Bu tıpkı şey gibi...”

“Bir çeşit kefaretl mi?”

Mike kafasını salladı. Yalnızca bu değildi. “Hayır, bu daha çok bir...özür gibi. Anna’ya karşı. Onu koruyamadığım için. Ve...ve...” Göğsü sıkıştı ve yaşlarının boşalmaması için gözlerini sıkıca yumması gerekti. İçinin derinliklerinde bir gerçeğı daha saklıyordu. Asla dışarı çıkmasına izin vermediğı bir gerçeğı...Belki kendine bile itiraf edemediğı gerçeğı...

“Ne Mike?” diye fısıldadı Rachel, koluna dokunarak.

Şimdi yastığın üzerindeki başını daha şiddetle sağa sola sallıyordu. Destiny’den ayrılmak...bu büyük bir kapıyı kapatmak olurdu. Bu...bu bütün hayatı boyunca bildiğı şeyi -Anna’nın bir daha asla geri gelmeyeceğini kabullenmek demek olurdu. Ve bir şeyi bilmek başkaydı, onu derinlerde tüm gerçeğıyle kabul etmek başka.

“Onun gittiğini biliyorum. Öldüğünü biliyorum. Bunu biliyorum.” Gözlerini açıp Rachel’in gözlerine bakmak için kendini zorladı. “Ama..ya yanılıyorsam? Ya eğer...ya eğer o geri gelseydi? Ya eğer o eve geri gelse ve beni burada bulamasaydı?”

“Ne dersin, bu adamı sevebilir misin?”

William Shakespeare, ‘Romeo & Juliet’

14. BÖLÜM

“Ah Mike,” diye fısıldadı Rachel; başka bir şey söylemedi. Mike o an en çılgınca, en mantıksız düşüncelerini dile getirdiğini anladı. Ulu Tanrım. Neden böyle bir şey yapmıştı? Ona ne olmuştu? Ne zamandır bu tür şeyleri başkalarına anlatıyordu. Kahretsin böyle bir şeyi yapabileceğini asla tahmin etmemişti. Artık çok geçti, her şeyi Rachel Farris’e anlatmıştı.

Bir yanı kendini inanılmaz derecede zayıf ve savunmasız hissediyordu. Fakat o hiçbir zaman kendisine böyle hissetmek için şans tanımamıştı –asla.

Belki... sadece Rachel’layken.

Bu bambaşka bir tür savunmasızlıktı. Rachel’ı gördüğü andan itibaren tüm gardını alaşağı ediyordu bu kız; onun bütün kontrolünü ele geçiriyordu. Şimdiyse yalnızca Rachel’in, ruhunun derinliklerini görmesine izin vermişti. Başka kimse-
nin görmediği bir şeydi bu. Hala içinde yirmi yıldan uzun bir süre sonra Anna’nın geri dönebileceğine inanan çılgınca bir fikir vardı.

“Böyle bir şeyin olamayacağını biliyorum,” deme ihtiyacı hissetti. Her zamanki aksi tavrını takınmıştı. “Bunu anlayabiliyorum. Bu yüzden sakın deli falan olduğumu düşünme.”

Rachel başını salladı. Halen tatlı ve şefkatli görünüyordu. “Senin deli olduğunu düşünmüyorum Mike.”

Tekrar eski sert çocuk moduna dönmek istiyordu; yani her zaman görüldüğü gibi, gerçekte olduğu gibi –ama sesi tekrar yumuşadı. “Sanırım içimdeki 20’lik çocuk halen bir mucizenin gerçekleşebileceğine inanıyor. Mantıksız biliyorum. Gerçekten olmayacağını biliyorum; sadece, onu kaybettiğim günkü gibi bir his bu. Gölün çevresinde dolaşıp bağıırıyordum. O zamanlar hâlâ umudum vardı. Aklımıza gelen en kötü şeyin gerçekleşmemiş olma ihtimali vardı. Ve eğer Destiny’den ayrılırsam kesinleşecekti. Derinlerde bir yerde böyle hissediyordum. Belki de henüz hazır değilim bunu kabullenmeye, belki de asla olamayacağım. Belki de o küçükük umuda ihtiyacım var, anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” dedi Rachel Mike’ı şaşırtarak. “Umuda duyduğun ihtiyacı anlıyorum.”

Birden itirazları kesilmişti. Ona neyin iyi geleceğini söylemiyordu artık. Sadece kabullenmişti. Mike’ın da ondan tek isteyebileceği şey buydu.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Mike. Sonra elini kaldırıp yüzüne dokundu ve ona küçük bir öpücük verdi.

Artık konuşmuyorlardı ve Mike bu durumdan son derece hoşnuttu. Yeterince konuşmuştu zaten. Böylece, düşünmeyi bırakıp kolları arasındaki Rachel’a odaklanabiliyordu. Ona sıkıca sarıldı ve yatağın kenarındaki gece lambasına uzanıp kapattı.

Böylesi daha iyiydi.

Daha fazla kötü anı ve pişmanlık yoktu. Ona mantıksız umutlar veren ve aynı zamanda kalbini kıran Anna resimleri yoktu. Kollarındaki güzel kadın dışında hiçbir şey yoktu.

Mike gecenin bu kısmını daha önce düşünmemişti. Rachel’ın kalması gerekiyordu. Arabasız oradan ayrılacak hali yoktu. Rachel bunu pek sorun ediyor gibi görünmüyordu ve şaşırtıcı bir şekilde Mike da aynı durumdaydı.

Ertesi sabah Rachel uyandığında Mike'ın vücudunun kendi vücudunu tamamen sardığını hissetti. Eli hafif bir şekilde tişörtünün üzerinden göğsünü okşuyordu. Bunu sevmişti. O an her şey sıcak ve rahat görünüyordu. Dışarıdaki yağmur da dahil.

Chicago'dayken yağmurdan nefret ederdi. Onun için yağmur, işe gidene kadar sıırıslıklam olmak, yolda şemsiyelerle savaşmak ve yol boyunca ayakkabılarının zarar görüp görmediğini düşünmek demektir. Bu kez hayatında ilk defa yağmur, içine sıcak bir duygu veriyordu. Yatağın içinde Mike'la sarmaş dolaş olmuşlardı.

Perdelerin arasından gün ışığı içeri yayılıyordu. Rachel gözlerini açtı ve hareket etmeden etrafa bakındı. Mike'ı uyandırmak istemiyordu. Elini oynatmasından korkuyordu.

Sonra geçen gece Mike'ın ona anlattıklarını hatırladı. Bir günde neler değişmişti. Artık Mike'ın kalbindeki en büyük acıları biliyordu. Sadece bunu düşündüğünde bile kalbi sıkışıyordu. Onun acısını dindirmek için elinden hiçbir şey gelmiyordu. Bir şekilde onun tüm acısını alabilmeyi hayal ediyordu. Ama içgüdüsel bir şekilde bunu başaramayacağını da biliyordu. Bu acı, çok derinlerdeydi. Mike, suçluluktan ve pişmanlıktan yorgun düşmüş bir adamdı. Rachel'in tek yapabileceği ona değer vermektir.

Vay canına, bunu Mike'a söylemişti. Onu önemseydiğini söylemişti. Birçok kişi için bu çok da önemli bir şey değildi ama söz konusu Mike Romo ise çok önemliydi. Birkaç hafta önce soyadı Romo olan birinden hoşlanmak bahsi bile edilemeyecek bir şeydi. Onunla sevişmek söz konusu bile olmazdı. Tekrar tekrar kendine bunun sadece fiziksel olduğunu söylemek, sonunda bunu kabul etmesine yardımcı olmuştu.

Ama şu an bu adamı önemsemek hiç de korkunç gelmiyordu. Onu önemseydiğini hem ona hem de kendine itiraf etmekte hiçbir engel görmüyordu. Şu an içinde kıpırdanan tonlarca duygu için de aynı şeyi düşünüyordu. Aradan zaman geçtikçe onun bir Romo olması giderek daha da önemsizle-

şiyordu. Hatta onun bir gün bahçeye sahip olması bile Rachel'da birkaç hafta önce bunu öğrendiğinde duyduğu korku ve hiddeti yaratmıyordu.

“Uyandın mı?” kulağındaki tırmalayıcı, uykulu ses bile içini eritmeye yetmişti.

“Mmm sayılır.” Halen tamamiyle uyanmış olmamanın keyfini sürüyordu.

“Sen ne kokuyorsun?”

Rachel omzunun üzerinden Mike' a baktı. “Ne?”

“Her zaman çok güzel kokuyorsun ve ben haftalardır bunu merak ediyorum. Nedir bu koku?”

Böyle söyleyince soru çok daha çekici bir hal almıştı. “Mango aromalı şampuanım mı acaba?” Dünden beri duş almamış olmasına rağmen belki de kokusu hâlâ üzerindeydi.

Mike ona biraz daha yaklaştı, suratını saçlarına gömdü. “Hmm, mango evet. Çok hoş. Saçlarını sadece bununla yıkamalısın Farris.”

Anlaşılmaz bir şekilde Mike'ın sözleri Rachel'ın içini biraz daha ısıtmıştı. “Tamam, öyle yaparım.” Artık kesinlikle saçlarını başka bir şampuanla yıkamayacaktı.

“Krepe ne dersin?”

Rachel henüz yatağı terk etmek istemese de teklif hoşuna gitmişti. “Evet, biraz krep fena olmaz.”

Yarım saat sonra Mike'ın ocağının önünde durmuş, yatak odasından Jack Johnson'ın yumuşak sesi yankılanırken dışarıda yağan yağmura kendi muzlu krep şarkılarıyla eşlik ediyorlardı.

Rachel, şortu içinde harika görünen Mike'ı, hazırladığı karışımı tavaya dökerken seyrediyordu.

Daha sonra Mike karışımı bir kenara bırakarak Rachel'ı daha yakınına çekti.

Mike tarafından kucaklanmak Rachel'ın en favori aktivitelerinden biri olmaya başlamıştı son zamanlarda. Avuçlarını

Mike'ın kaslı göğüslerinin üzerine koydu ve başını kaldırıp kendini Mike'ın öpücüğüne hazırladı. Bakışları her zamanki gibi seks kokuyordu ve inlememek için kendini zor tutuyordu.

“Hmm, dün geceyle ilgili,” dedi Mike.

“Ne oldu?”

“Ben normalde insanlara böyle şeyler anlatmam.” Rachel bunu çok iyi biliyordu. Ama Mike'ın bakışları her şeyi daha da iyi ifade ediyordu. Sanki, *sana tamamıyla güveniyorum ve lütfen bunu kimseye anlatma* der gibiydiler.

“Merak etme ben boşboğaz değilim.” Tabii ki bazen boşboğazlık yapıyordu, özellikle de Tessa ve Amy ile oldukları zamanlarda. Bu konuda asla tek bir kelime bile etmeyecekti. Tıpkı onlara Edna ve Giovanni'yi anlatmadığı gibi.

“Ve lütfen benden sürekli dün geceki gibi açık ve konuşkan olmamı bekleme,” dedi ve daha sonra çenesini indirerek sanki kendine konuşur gibi ekledi. “Belki de bir daha asla olmaz.”

Mike utanmıştı, Rachel'la paylaştığı şeylerin vehameti bir yana onun mahcupluğu, çok tatlı görünüyordu. Özellikle de böyle sert bir adamın üzerinde.

Rachel gülümsemesini durdurdu ve “Anlaşıldı,” dedi.

“Güzel,” Mike gözlerini pencereye doğru çevirdi. “Bu yağmur duracağı benzemiyor.”

“Hiç sanmıyorum.” Rachel kollarını Mike'm boynuna doladı.

Mike tekrar gözlerini Rachel'a çevirmişti. “Bugün senin gitmen gereken bir yer var mıydı?”

“Pazar günleri bahçede kendi elmanı kendin topla günü; ama bu havada kimsenin geleceğini sanmam. Zaten Edna da sürekli bana haftasonları bahçede durmamam için söylenip duruyor. Büyük ihtimalle elmalardan sıkılmamdan korkuyor. Niye?”

“Benim de yok...Düşündüm ki belki yemekten sonra bir süreliğine daha yatağa dönebiliriz.”

Rachel dudağını ısırды, kasıkları daha şimdiden onunla birlikte olma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. “Uyumak için mi? Yoksa...?”

Mike sevimli ve muzip bir sırıtmayla karşılık verdi. “İkisi de.”

Hımmm. Kulağa hoş geliyordu. Rachel dudaklarına çabucak bir öpücük kondurdu ve “Şu krepleri bir an önce hazırla Romo,” dedi.

Mike, Rachel’ı eve bırakmak üzere yola çıktıklarında neredeyse akşamüstü olmuştu. Dışarıda nihayet dinmiş yağmurun taze kokusu vardı ve güneş, bulutların arasından yeniden yüzünü göstermişti. Bahçeye doğru yol alırlarken, Rachel, Mike’ın hoşlandığı şekilde arabada onun yanına kadar sokulmuştu. Hava dünden daha serindi, bu yüzden Mike ona, dün oyunlarda giydiği sarı bluzunu üzerine geçirmesi için yumuşak ve yünlü kumaştan yapılma, sıcak tutan geniş bir gömlek vermişti.

“Ciddi olamazsın?” demişti Rachel kaşlarını çatarak. “Gerçekten bunu giymemi mi istiyorsun?”

Mike başını sallamış, “Endişelenme Farris, kimse seni görmeyecek,” demişti.

“Ama sen göreceksin.”

“Ve yine de senin inanılmaz seksi olduğunu düşüneceğim. Söz veriyorum.”

“Edna’nın gömleği içinde beni hiç de seksi bulmamıştın.”

“Ama o gerçekten de berbattı. Bu onun kadar kötü değil, inan bana.”

“Pekâlâ,” diyerek kabullenmişti Rachel içini çekerek. Ve Mike şu anda Rachel’ın, bedenini sarmalayan yünlü gömlek içinde ne kadar da sevimli görüldüğünü düşünmekten kendini alamıyordu.

Hâlâ dün gece kendisini ona bu kadar açmış olmaktan dolayı pişmanlık içindeydi... Çünkü o böyle biri değildi ve daha önce hiçbir kadına karşı böylesi bir güven duygusu hissetmemişti. Neyse ki Rachel bununla ilgili tek kelime etmemişti -ve o da kahvaltıdan sonra yatağa geri döndüklerinde, yeniden Rachel'ın içinde hareket edip, onu zevkin doruklarına taşıırken nereseyse olanları unutmuş gibiydi.

Onun sıcaklığıyla tutuşurken, kendini zayıf ya da savunmasız hissetmedi... O anlarda yeniden güçlü ve vahşi Mike'a dönüşmüştü. Rachel'ı ilk kez yoğun bir şehvetle arzuladığında, bu duyguyu kontrol altına alamamış olmak onu savunmasız bırakmıştı. Rachel'dan önce, hayatındaki her şeyi kontrol altında tutmaya alışkındı. Ama bir kere kendini rahat bırakıp Rachel'ı kanıksadıktan sonra, tüm o negatif duygular yok olarak yerini güzel şeylere bırakmıştı. Görünüşe göre kontrolünü kaybetmek o kadar da kötü bir şey değildi. Daha en başında Rachel'a karşı kontrolünü kaybetmemiş olsaydı, onun içinde, en derinlerinde olmanın nasıl da güzel bir his olduğunu bilemeyecekti.

Ve aralarında yaşananların, gitgide daha güzel bir hale dönüştüğünü düşünmeye başlamıştı. Elbette yaşananlar daha ileri gidemezdi -çünkü Rachel yakında oradan ayrılacaktı- ama onunla birlikte olduğu sürenin tadını çıkarmayı planlıyordu.

"Ağaçlara bak," dedi Rachel, Creekside Parkı'nın yanından geçerken. Mike da ağaçlardaki renk değişimini fark etmişti. Gözle görülür bir şekilde sonbaharın geldiğinin resmiydi. Ve yaklaşan kış da kapıdaydı.

Ama henüz kış olmadığından, Rachel'ın Chicago'ya dönmenden önce hâlâ toplaması gereken elmaları vardı. Dereyi geçip bahçeye yaklaştıklarında Mike, "Seni tekrar görmek istesem çıldırıp benim romantik bir teklif yaptığımı falan düşünmezsin değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Rachel yumuşak bir sesle. Başka bir şey söylemedi.

Elbette bu romantizmin ta kendisiydi. Ama eğer Rachel bunu kabullenmek istemiyorsa, Mike da onu kendi haline bırakacaktı.

Kamyonetini Rachel'in 325i BMW'sinin yanına çekti ve "Peki o zaman, eğer benimle gelmek istersen, cuma akşamı Schusters'ın balkabağı tarlasında yapılacak büyük bir şenliğe davet edildim. Bob ve Mary Schuster, Logan'ın ailesiyle arkadaşlardı ve ben de onları oldukça iyi tanıyorum. Şenlik ateşi yakılacak, güzel bir gece olacak," dedi. Sonra eğildi ve yarı şaka yarı ciddi bir ses tonuyla ekledi. "Tabii senin gibi büyük şehir kızı için kulağa fazla sıkıcı gelmiyorsa."

Rachel gülümsedi ve başını salladı. "Gelmeyi çok isterim. Ve ben seninleyken *asla* sıkılmıyorum Romeo."

Rachel arabasını kitabevinin önüne çekti. Kolları sıızı içindeydi. Arabadan inerken tabanları da ağrımaya başladı ve o an karamel renkli Prada marka botlarını giymediğine pişman oldu. Çarşamba akşamıydı ve son birkaç gün oldukça yorucu geçmişti. O kadar çok elma toplamıştı ki artık rüyalarında bile elma görmeye başlamıştı. Ve elma toplamadığı zamanlar da, toplanan elmaları gazete kağıtlarına sarıp, kilere depolamakla geçmişti.

Pazartesi sabahı Edna ilk iş olarak, en kritik günlerin içinde olduklarını söylemişti, bu yüzden Amy toplanmak için aradığında, Rachel ona bundan sonra öğle yemekleri için zaman ayıramayacağını, onun yerine akşamları toplanabileceklerini anlatmıştı. Ve şimdi kitabevinin kapısını iterek içeri girdiği sırada sırtındaki her bir kasın da ağrısını hissetti. Elmalardan bir süreliğine uzaklaştığı için mutluydu; ama gerçekte tüm ağrılarına rağmen yaptığı işten de son derece memnundu. Edna'ya yardım edip onunla birlikte olmaktan da.

"Sen misin Rachel? Arka taraftayım," diye seslendi Amy.

"Evet, benim."

“Gelirken kapıyı kilitleyip, tabelayı kapalı yönünde çevirebilir misin?”

“Elbette,” dedi Rachel kapının kilidini ve keçeli kalemle yapılan çiçek figürleriyle süslenmiş neşeli tabelayı çevirirken. Yalnızca Amy gibi biri dükkânın kapalı olduğunu göstermenin bu kadar mutluluk verici bir yolunu bulabilirdi.

“Yeni gelen aşk romanlarını raflara yerleştiriyorum ama hemen yanına geleceğim. Tessa bizi Dolly’nin yerinde bekleyecek. Biraz otur ve Shakespeare’le oyna ya da başka bir şeyler yap,” diye önerdi.

O sırada adeta planlamışçasına eski arkadaşı Shakespeare iki kitaplığın arasından beliriverip miyavladı.

“Selam,” diye fısıldadı Rachel, Amy’nin kediyle selamlaştığını duymasını istemediği için. Ve kapının yanındaki koltuklardan birine oturmasıyla, Shakespeare’in üzerine atlaması bir oldu. Sanki bunu her zaman yapıyorlarmış ve sanki oraya aitmiş gibi rahatça kucağına yerleşti. Bu bir çeşit alışkanlık haline dönmeye başlamıştı. Geniş beyaz bedenini pat diye Rachel’in kucağına bıraktığı sırada çantasını yere düşürmüş olmasına aldırmadı bile.

Rachel kızgınlık ve şefkat duygusu arasında bir şeyler hissederek başını salladı ve “Sen aceleci ve saldırgan bir kedisin ama senden hoşlanıyorum,” dedi.

Ve...belki de, Mike’dan da hoşlandığıma göre bu aceleci erkeklerden de hoşlandığım anlamına geliyordu.

Ya da ben de bir anlamda öyle olduğumdan senden hoşlanıyorumdur.

Her neyse. Analiz yapmaya bir son verdi ve kedinin kulaklarının arkasını okşamaya başladı. Başta o ve Mike birbirlerine tamamen zıt gitseler de şimdi kesinlikle birbirlerini çektikleri söylenebilirdi.

Ondan hoşlandığını itiraf etmesinin üzerinden dört gün geçmişti ve hâlâ aynı güçlü duygular içerisindeydi; onu düşündükçe göğsü sıkışıyor, midesine kramplar giriyordu. Ve

hayatında ilk defa böyle bir duygu yaşıyor olmasına rağmen, artık bu durumu ne inkâr ediyor ne de bu yüzden üzüntü duyuyordu. Şimdiye dek kariyerine öyle odaklanmıştı ki, romantizm asla ilgisini çeken ve zihnini meşgul eden bir şey olmamıştı -randevuları, erkek arkadaşları elbette olmuştu ama hiçbirine karşı diğer kız arkadaşlarının yaşadığı gibi büyük bir aşk beslememişti. O ana dek.

Ama bunu kızlara ya da Edna'ya itiraf etmektense ölmeyi yeğlerdi.

Onlara böyle bir şey söylediği an, onu sürekli sıkıştırırlar, bir grup kudurmuş köpek gibi koşturup peşini asla bırakmazlardı.

Tam o sırada Amy, turuncu renkli süveteri içinde tüm sevimliliğiyle ve neşesiyle çıkageldi. Sabırsız bir ses tonuyla, "Biliyorum Tessa'nın yanına gitmemizi beklemem gerek ama dayanamıyorum. Oyundan sonra Mike'la aranızda neler oldu?" diye sordu.

Rachel gülümsedi; artık gülümsemeden durması mümkün olmuyordu. "Whippy Dip'e gitmek istemedi."

"Nereye gitmek istedi peki?"

"Evine."

Amy bir kaşını havaya kaldırdı. "Yani tahminimce bütün geceyi vahşi bir şekilde sevişerek geçirdiğiniz yere."

"Onun gibi bir şey," dedi Rachel içinin eridiğini göstermeden, yalnızca arzulu görünmeye çalışarak.

"Ve sen hâlâ aranızda geçenlerin hiçbir anlamı olmadığını iddia ediyorsun öyle mi?"

Normal görünmeyi beceremiyor muydu acaba? Amy maskesinin altındaki gerçeği mi görmüştü?

"Elbette," dedi her şeye rağmen.

Amy kollarını birleştirdi. "Sana inanmıyorum. Cevap vermen çok uzun sürdü."

Kahretsin.

Ama sonra Rachel kim olduğunu hatırladı. Bir erkeğe vicık vicık yapışan, aşırı duygusal bir kız olamazdı. “Mike Romo yatakta harika ve orası birbirimizle tamamen anlaşabildiğimiz tek yer; ama inan bana hepsi bu Ames.”

Elbette bu söylediği yalandı; ama artık her şeyi yeniden doğru açıdan değerlendirmenin zamanı gelmişti. Sadece sözde değil, beyinde de bu işi bitirmesi gerekiyordu. Bu geçici bir birliktelikti. Mike’ın hayatı burdaydı, onunki değil. Ve uzun mesafeli ilişkilere inanmıyor olduğu gerçeği bir yana, Mike’ın da bundan fazlasını isteyeceğini varsaymak bile fazlasıyla hayalperest bir düşünce olurdu. Çünkü Mike da onun gibiydi -kimseye âşık olmazdı.

Seks ve bazı derin konuşmalar; paylaştıkları bundan ibaretti ama gerçekten de güzel paylaşımlardı. Ve belki de her şey sona erdiğinde, bir erkeğe âşık olmuş olmak onun için güzel bir deneyim olacaktı. Neticede artık otuz iki yaşındaydı. Ve bu yaşadığı...muhtemelen her kadının hayatında yaşaması gereken türden bir deneyimdi.

Ama ilişkileri güzelleşmeye başlamış olsa da, yakında buradan ayrılacaktı ve tüm bu aşk meselesi ardında kalacaktı -ki bu da iyi birşeydi. Çünkü gerçeği söylemek gerekirse aynı anda hem her zamanki Rachel Farris olup, hem de Mike Romo’yu nasıl önemseyebilirdi bilmiyordu.

Bu yüzden şimdilik kendini rahat bırakacak ve yaşadığı şeyin tadını çıkaracaktı ama aynı zamanda fazla derinlere dalmamaya dikkat edecekti. Ve Mike Romo’ya karşı hissettikleri, kendi küçük sırrı olarak kalacaktı. Bu, birlikte geçirdikleri zamanı daha da özel kılacaktı. Sevişmeleri daha da muhteşem olacaktı. Ama sonra yaşananları eski bir mektup ya da favori bir kitap gibi bir kenara kaldırıp yoluna devam edecekti. Bu kadar basitti.

Eylül ayının son cuma akşamında, Mike yine Giovanni’nin üstü açık arabasıyla bahçede görüldü. Arabayı görür görmez Edna’nın gözleri ıslıl ıslıl parlarken, Rachel, “Bitirmen gereken bir hikâyen var biliyorsun,” diye hatırlattı. Son

günlerde o kadar çok çalışıyorlardı ki, Edna ona hikâyesinin yeni bir bölümünü anlatmaya fırsat bulamamıştı.

“Şişş, sessiz ol kızım,” dedi Edna hâlâ camın arkasından gizlice arabayı gözetlemeye devam ederken. “Şu an gençliğimi yeniden yaşamakla meşgulüm.”

İlk akşam havası, Schusters’ların evine giden uzun yol boyunca arabanın üstünü açık bırakmalarına izin verdi. Yolları kaplayan turuncu ve altın renkli yapraklar, araba üzerlerinden geçtikçe etrafa uçuşuyorlardı.

Şenlikteki her şey tıpkı Mike’ın sözünü verdiği gibiydi. Logan, yanında Crestview’den bir kızla birlikte gelmişti ve Rachel, Destiny’den ayrıldığından beri görmediği bazı insanlarla yeniden tanıştırdı. Hepsi de ya ailesi hakkında sorular sordu ya da her zaman Edna’dan aldıkları elmalarla ilgili yorumlar yaptılar. Ve Rachel burada insanların ne kadar da kibar olduklarını, kasabaya geri dönen birini kolaylıkla yeniden aralarına aldıklarını fark etti.

Yolun kenarındaki Schuster Çiftliği’nde balkabakları dizili halde duruyordu. O gece satış yapmıyor olmalarına rağmen Rachel, Edna’nın verandası için birkaç tane balkabağı satın almayı başarmıştı. Rachel bu olaydaki ironiyi birden fark etti. Elli yıl sonra Edna’nın evine, Giovanni’nin arabasıyla balkabağı taşıyordu.

Çiftliğin etrafındaki çayırlar, günbatımında bile zengin bir renk ahengi sunuyordu. Havada sonbaharın kendine has kokusu hissediliyordu. Hamburgerler ve sosisliler ızgaraya atılmıştı. Ateşböcekleri geceyi aydınlatıyordu. Etrafta çocuklar bağıra çağıra yakalamaca oynuyorlardı. Bu sırada yetişkinler ise Bay Schuster’in yaktığı ateşin çevresinde oturuyorlardı.

Rachel gençliğinden beri böyle bir etkinlikte bulunmamıştı ve kendisine en ilginç gelen şeyse bulunduğu yerin kendisine hiç yabancı gelmiyor olmasıydı. Belki de bu küçük kasaba hayatına alışmaya başlamıştı. Kimse söylemeden kendi

kendine spor ayakkabılarını giymişti. Öte yandan kotunun üzerine hoş, kısa kollu süveterini giymesinin sebebi ise hem gündelik hem de şık görünmek istemesindendi.

Mike şekerleme kızartmak için dallardan şişler yapmıştı. “Tanrım. Sen şu şekerlemesini alev aldırarlardansın,” dedi Rachel birden.

“Dostum, bu kamp ateşi kültüründe hiç hoş karşılanmaz,” dedi Logan ciddi bir yüz ifadesiyle ve sonra da yüzünde bir sırıtma belirdi. Ardından herkes kendi hazırladığı şekerlemeyi diğerine uzattı. Böylece Mike, Rachel’in hazırladığı karamelize şekerlemeyi yerken, Rachel ise Mike’ın kömürleşmiş şekerlemesini yemek zorunda kaldı. Dilini yakmamak için biraz bekledi ve ardından küçük bir ısırık aldı. Fakat daha sonra tadının hiç de kötü olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. “Vaay. Fena değilmiş.”

Mike’ın yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı. Rachel’in şekerlemesini yediğinde ise bu kez yüzünde alaycı bir ifade belirmişti. “Bir şekerlemeyi heba etmişsin Farris.”

Rachel’in gözleri açıldı. “Şekerleme böyle yenir Romo.”

Daha sonra hava biraz daha serinledi ve insanlar çikolata ve krakerlerini çıkarmaya başladılar. Schuster’in bir arkadaşı gitar çalıp şarkı söylüyordu. Mike Cadillac’ına hayran olan Bay Schuster ile konuşmayı bırakıp Rachel’a döndü ve ona arkasından sarıldı.

“Mmm. Böyle çok rahat.” Rachel dayanamayıp arkasını döndü ve Mike’ın yakışıklı yüzüne bakarak ona küçük bir öpücük verdi.

“Sen donuyorsun,” dedi Mike, ellerini Rachel’in kollarına sürerken.

Rachel omzunu silkti. “Donmuyorum ama biraz üşüdüm.”

Mike’ın bakışları şüpheli bir hal aldı. “Senin elbiselerle sorunun ne Farris? Neden hiçbir zaman havaya göre giyinmeyi beceremiyorsun?”

“Ben hem bu gece hem de geçen haftasonu havaya göre giyindim ama hava sonra değişti. Hatta fularımı da getirecektim ama buraya uygun olmayacağını dūřündüm.”

Mike’m yüzünde istemsiz bir gülümseme belirdi. Sonra doğrulup üzerindeki kapüşonlu montu çıkarmaya başladı. Centilmence bir hareketti ama Rachel onu durdurdu. “Onu bana verme, üşüyeceksin.”

“Yani?”

“O zaman beni kim sıcak tutacak?”

Mike Rachel’ı dinlemedi ve montu Rachel’in omuzlarını örttü. “Giy bunu ve fermuarını çek,” dedi. “Benim içimde gömlek var.” Gerçekten üzerinde kabartmalı dokuması olan bir gömlek vardı.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı Rachel. Sonra tekrar sırtını Mike’a yasladı ve Mike ona sarıldığında kendini mutlu hissetti. Bu rahat şeylere yavaş yavaş alışıyordu ve bir yandan da Mike’ın gömlekle kapüşonlu montu birleştirerek nasıl seksi görünmeyi başardığına hayret ediyordu. Mike onu kendine doğru çektiğinde hem kafasındaki soruları hem de cevapları unuttu. Birlikte gitarı ve şarkıyı dinlediler. Eski bir James Taylor şarkısını dinlediler, “*Something in the way she moves...*”

Şarkıyı dinlerken kendini değişik hissetmeye başladı. Duygusallaşıyordu, neredeyse ağlayacaktı. Ağlamak mı? Tanrım ona ne oluyordu böyle!

Ağlamak istemediğı için içindeki duyguları bastırmaya çalıştı. Ama bunu gerçekten isteyerek mi yapıyordu? Bir erkeğin şarkıdaki erkek gibi hissetmesini ister miydi? Bu da cevabı olmayan başka bir soruydu.

Başını Mike’ın omzuna yasladı ve gökyüzünü seyretti. Bulutsuz bir geceydi. Yukarıda sayısız yıldız vardı. Gençlik zamanlarını hatırladı. Şehirdeyse, Destiny’yi terk ettiğinden beri hiç yıldız gördüğünü hatırlamıyordu. Uzun süredir gökyüzünü bu kadar güzel bulduğunu hatırlamıyordu. Belki de

Jenny bu yüzden onlara bu kadar tutkundu. Şarkı bittiğinde Mike onu nazikçe yanağından öptü. Rachel da dönüp onun seksi gözlerine baktı.

“Eve gitmek ister misin?” diye fısıldadı Mike.

“Eve mi?”

“Evime.”

Rachel başıyla onayladı. Kendini bir masalın içinde hissediyordu. Onunla birlikte olmaya hazırdı.

Arabaya bindiklerinde birkaç dakika sonra Mike arabanın üstünü kapatırken Rachel onu durdurdu. “Dur. Açık bırakabilir miyiz?”

“Donarız.”

Evet, dışarısı soğuktu ama... “Yıldızlar çok parlak bu gece. Yavaş gidip gökyüzünü seyredebilir miyiz?”

Mike duraksadı. Bunun pek de uygun olmayacağını düşünüyordu ama onayladı. “Tamam tatlım, istediğin gibi olsun.”

Böylece birlikte dolambaçlı yolda ilerlerlerken, Rachel başını kaldırıp, yukarıda elmaslar gibi parlayan yıldızları seyretti. Mike’ın iPod’undan Nick Drake’in ‘Pink Moon’ aslı şarkısı duyuluyordu. Yıllardır bu şarkının adının ne anlama geldiğini düşünüyordu Rachel. O an birden ne anlama geldiğini fark etti. Belki kelimelere bile dökebilirdi bunu. Hatta üç harfli tek bir kelimeye: AŞK.

Rachel aklından geçenleri uzaklaştırmaya çalışarak Mike’a yanaştı ve gülümsedi. “Bir Romo’ya göre müzik zevkin oldukça iyi.” Rachel genelde popüler şarkıları dinlerdi. Bu da küçük kasaba hayatına duyduğu tepkiyi dile getirme yollarından biriydi. Mike’ın müzik seçiminin de kendisine yakın olduğunu düşündü.

“Bir Farris’e göre, erkek zevkin oldukça iyi.”

Rachel oyunbaz bir şekilde suratını asmışken Mike’a baktığında, onun ne kadar seksi bir adam olduğunu tekrar fark etti ve onun kokusunu tekrar içine çekti. Bu koku onun için

bir çiftleşme çağrısıydı adeta. Kendini durduramadı ve eğilip onu öptü.

“Arabayı hurdaya mı çevirmek istiyorsun?”

“Hayır, seni acele ettirmek istiyorum,” dedi ve bir elini Mike’ın kasıklarına götürdü. Çünkü bu öpücük Rachel’in arzularını biraz daha arttırmıştı.

Mike derin bir nefes aldı. “Hani üşümeyelim diye yavaş gidecektik?”

Rachel arabanın radyatör düğmesini buldu ve en yüksek seviyeye çevirdi. “Al, şimdi oldu.”

Mike yüzünde sert bir ifadeyle onu uyardı. “Seks için bile olsa hız yapmam ben tatlım.” Rachel onu istiyordu ve bu isteğini haykırarak ifade etmek istiyordu ama o sırada Mike hız limitlerinden başka bir şey düşünmüyordu. Ona itiraz edecekken kendini tuttu ve meselenin köküne inmeye karar verdi. Elini biraz daha yukarı götürdü ve aletini kavradı. Şimdiye kadar yarı sertti ve her saniye daha da sertleşiyordu.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Mike ve gaza yüklendi. “Lanet olsun kadın. Sen benim için kötü bir arkadaşsın.”

“Farrislerle takılırsan işte böyle olur,” dedi Rachel ve sırıttı. Mike Romo’ya tekrar kanun çiğnetiyordu.

Eve gittiklerinde, duyduğu arzudan dolayı Rachel’in neredeyse ateşi çıkmıştı. Mike hızlı gelmiş ama aşırı hız yapmamıştı. Şimdi de yavaş yavaş arabayı park ediyordu. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” dedi Rachel hâlâ aletine masaj yaparken.

Mike’ın nefesi ağırlaşmıştı ama hâlâ klasik bir Mike Romo’ydu. “Bu antika bir Cadillac, Rachel. Bu arabayı dışarıda bırakamazsın.”

“Niye bırakamayacaksın ki? Hava bu gece çok güzel.”

“Ben sana biraz sonra güzel gecenin ne demek olduğunu göstereceğim. Şimdi sadece sessiz ol ve arabayı garaja sokmama izin ver.”

Rachel çenesini kapatmak için kendisini zorladı. Mike'm ya da herhangi birinin kendisine patronluk taslaması hoşuna gitmiyordu. Ama onu çıplak görmek için o kadar sabırsızdı ki sessiz kalmaya boyun eğdi. Birkaç saniye sonra Mike kiledi açarken neredeyse ön kapıdan içeri düşüyorlardı. "Sonunda," dedi Rachel nefes nefese.

"Sus ve öp beni," dedi Mike.

Mike'in kolları Rachel'in beline dolandı. Rachel da elle-rini Mike'in yüzünde gezdirmeye başladı. Öpüştüler. Heye-canlı dilleri birbirine dolandı. Onun bu küçük parçasını bile içine almak, Rachel'ı hemen kapının önünde eritmişti. Hızla yatak odasına doğru ilerlediler. Hâlâ vahşi bir şekilde öpüşüyorlardı. Mike birden Rachel'in üstündeki montun fermuarını açarak çıkardı ve süveterinin alt tarafını yakaladı. Rachel da kollarını kaldırdı ve süveterini de çıkarması için Mike'a yardım etti. Rachel'in sutyenini gören Mike birden inledi. Dantelli, lavanta renkli olan sütyeni Rachel bilinçli olarak tercih etmişti. Mike sütyenin askılarını aşağı sıyırdı. O an bir şok dalgası Rachel'ı vurdu. "Bekle," dedi birden, avuçlarını Mike'in göğsüne bastırarak.

"Ne oldu? Az önce acele etmemi istiyordun. Ben de acele ediyorum."

Rachel nefessiz kalmıştı. Kendini anlatmaya çalıştı. "Ben sadece başlamak için acele ediyordum ama şimdi zaten başladık..."

"Ne?" diye sordu Mike kızgın bir şekilde.

Rachel'in seks deneyimlerinin çoğu buna benziyordu. Kapıdan şehvetli bir şekilde girip, hızlıca işlerini bitiriyorlardı. Tabii bazen ikinci tur da oluyordu ama... "Ben yavaş ilerlediğimiz zaman daha çok seviyorum." Rachel hayatındaki en iyi seksin, Mike'la yavaş seviştikleri zaman gerçekleştiğini düşünüyordu. "Yavaşken daha iyisin."

Mike nefesini verdi ama itiraz etmedi. "Haklısın. Yavaş daha iyi. Seninle yavaş harika oluyor."

Bu konuşma devam ederken Rachel'in vücudu tekrar arzıyla çıldırmaya başlamıştı çünkü Mike ona dokunmuyor veya onu öpmüyordu. Göğüsleri elleriyle buluşmak istiyordu ve bacakları arasında dayanılmaz bir basınç hissediyordu.

Neden böyle şeyler söylediğini düşündü. "Bekle, fikrimi değiştirdim. Hızlı yapalım."

Tekrar Mike'in boynuna atıldı. Kapıdan içeri girerken yaşadıkları ritmi tekrar yakalamışlardı. Ama o an Mike bileklerini tuttu ve onu geri itti. "Hayır. Sen yavaş istiyorsun ve yavaş olacak."

"Sen deli misin? Ne zamandır beni dinlemeye başladın? Ben neden bahsettiğimin bile farkında değilim." Bunları söylerken Mike'in kemerini çözmeye başlamıştı bile. Mike tekrar Rachel'in kollarını yakaladı. "Ciddiyim. Yavaşla Farris."

"Sana fikrimi değiştirdiğimi söyledim. Daha sonra yavaş yaparız. Şimdi hızlı istiyorum."

Rachel'in yalvarışları fayda etmedi, Mike kararını vermişti. "Artık çok geç." Rachel sinirli bir şekilde nefesini verdi. Mike'dan kurtulur kurtulmaz tekrar pantolonunu çözmeye başladı.

Fazla zaman geçmeden Mike yeniden bileklerini yakalamıştı. "İyi o zaman, ben seni yavaşlatırım."

Öyle mi? Rachel Mike'in gözlerine baktı. Ona karşı koymak istiyordu. "Bakalım beni nasıl yavaşlatacaksın?" Cevap olarak Mike onu sırtlayarak yatak odasına götürdü ve yatağa attı. İşte böyle, işler yoluna giriyordu.

Rachel şehvetli bir şekilde ona gülümsedi. Bu gülümseme içindeki beklentileri de açığa çıkarıyordu. Bu sırada Mike yatağın yanındaki komidine uzanıp bir şey alarak Rachel'm bileklerini tuttu ve onları yukarı doğru kaldırdı -*klik*. Rachel arkasına doğru baktı, adi herif onu yatağa kelepçelemişti.

“Eğer aşk sana karşı zalimse, sen de ona karşı zalim ol”
William Shakespeare, Romeo&Juliet

15. BÖLÜM

Mike ona bakarken Rachel’in şaşkın bakışlarının birden değiştiğini fark etti.

“Vay. Seni yaramaz çocuk,” dedi Rachel.

Mike gülümsedi. “Sadece seni yavaşlatmak için Farris. Yavaş yapmak istedin ve öyle yapacağız. İstesen de istemersen de.”

Rachel başını kaldırdı ve Mike’a küstah bir bakış attı. “Hız yapan herkese böyle mi ceza veriyorsun?”

“Sadece ateşli olanlara.” Ardından Mike üstünü çıkardı ve yatağa girdi. Rachel kotunun içinde çok güzel görünüyordu. Sutyeni göğüslerini mükemmel bir şekilde sarıyordu. Rachel haklıydı, kelepçeler işi yaramaz bir hale getirmişti. O an Mike tatlı ve yaramazın birlikte çok iyi bir ikili olduğunu fark etti. Ayrıca Rachel’i böyle etkisiz görmek hoşuna gitmişti. Hâlâ sabırsızdı ama başka çaresi yoktu. Mike, Rachel’in kotunu çözerken kontrolü tekrar eline aldığını hissediyordu. Şenlik ateşinde onunla çok güzel zaman geçirmişti ama biraz kontrole ihtiyacı vardı. Bu gece burada sevişmelerini kontrol edecekti. En azından bir süre için.

“Kaldır,” dedi Rachel’a yumuşakça ve pantolonu bacaklarından çekip aldı. Altındaki çok seksi lavanta renkli külotu ortaya çıktı. Daha önce ipek ve dantelin bu kadar harika bir

uyum içinde olduğunu hiç görmemişti. Kalçalarına muhteşem bir şekilde oturmuştu. “Arkanı dön tatlım,” dedi. Rachel’in gözleri şüpheyle bakıyordu ama tek kelime etmeden Mike’ın dediğini yaptı. Rachel’in külodunu arkadan görmek istiyordu. O an külodun bir tanga olduğunu fark etti. Arka tarafı da dantelli idi. Sanki minnacık kumaş parçalarının birleşmesinden oluşuyormuş gibiydi. “Kahretsin,” diye mırıldandı.

“Ne var?” diye sordu Rachel.

“Kıçın.”

Rachel cevap olarak kalçasını oynattı. Mike tekrar inledi ve ardından iki eliyle birlikte kalçalarına dokundu. O an Rachel da geri doğru giderek ona yaklaştı.

“Gördün mü bak, yavaşlamamız iyi oldu.”

“Mımm. Karmaşık duygular içindeyim. Bir parçam hâlâ çok arzulu ama...” Rachel cümlesini bitirmese de Mike ne demek istediğini anlamıştı. Rachel’in mükemmel poposunu birkaç dakika daha okşadı. Daha sonra onu tekrar sırtüstü çevirdi ve göbeğini öptü. Külodunu yavaşça indirdi ve sutyenine doğru hareketlendi. O sırada ikisi de aynı şeyin farkına vardılar... “Beni yatağa kelepçelediğin için sutyenimi çıkar-tamazsın değil mi?” dedi Rachel alay ederek. Bunun Mike’ın planını altüst edeceğini düşünüyordu.

“Ufak bir taktik hatası,” dedi Mike. Yavaşça sutyenini çözdü ve aşağı kaydırды. Tatlı göğüsleri serbestçe dalgalandı. Rachel derin bir nefes aldı. Göğüs uçları pembe ve sertti. Mike içgüdüsel olarak onları ellerinin arasına aldı ve sonra öpmek için eğildi. Yavaşça hareket ediyordu. Sonunda Rachel yalvarmaya başladı.

“Lütfen Mike,” diye fısıldadı.

“Lütfen ne tatlım?”

“Lütfen...İçime gir...Şimdi.”

Bunu Mike da istiyordu; hatta bir an önce bunu yapmaya

can atıyordu. Bu yüzden Rachel'ı geri çevirmedi ama hızlanmadı da. Yavaşça dizlerinin üzerinde doğruldu ve pantolonunu çözdü. Rachel kendisini seyrederken yavaşça pantolonunu çıkardı. Rachel'in gözleri külodunun altındaki ereksiyonuna kilitlenmişti. Aç bakışları Mike'ı boşalmanın eşiğine getiriyordu. "Lütfen," dedi tekrar Rachel.

"Şişşş," diyerek onu sakinleştirdi Mike. "Onun da zamanı gelecek."

Pantolonunu ve külodunu çıkardıktan sonra Rachel'in bacaklarını araladı. Rachel'in nefes alış veriş hızlanmıştı. Mike'ın kendi nefesi de Rachel'inkiyle yarışıyordu.

Sonunda Rachel'ı hafifçe kaldırarak, ona doğru yöneldi ve sıcaklığına doğru kaydı. İkisi de ateşli inlemeler çıkarıyorlardı. Mike tepeden tırnağa ürpermişti.

Bu...bu farklıydı. Neden olduğunu bilmiyordu ve açıklamıyordu ama onunla birlikte olduğu her sefer giderek daha güçlü şeyler hissediyordu. Artık içindeydi. Hareket etmiyordu. Bakışları buluştu. Daha önce kendini hiç bu kadar tatmin olmuş hissetmemişti. Ama öte yandan vücudu her an patlayacakmış gibiydi.

Daha sonra yavaşça hareket etmeye başladı. Acı verici derecede yavaş hareket ediyordu. Rachel haklıydı; yavaş iyiydi, hem de çok iyi. Yatakta dik durmaya devam etti. Ellerini Rachel'in kalçalarına koydu ve her hareketinde onun sessiz ve tedirgin inlemelerini seyretti.

Ama yavaş olmak giderek zor olmaya başlamıştı. Rachel'in etine vahşice vurmak istiyordu. Ona çığlıklar attırmak istiyordu. Ama yavaş olmak da aynı zamanda...çok tatlı bir işkenceydi; her ikisi için de. Rachel dişlerini sıkmış çarşafı çekmişti. Bir noktada Mike'ın vücudu gerçekten titremeye başladı.

O an, "Kahretsin! Daha fazla yavaş olamayacağım," dedi ve sonra giderek daha hızlı ve daha sert gidip gelmeye başladı. Rachel çığlıklar atıyordu. Gözleri yarı kapalıydı. Mike'ın

her vuruşunda hissettiği sıcaklığın içinde kayboluyordu. Tamamiyle tükenene kadar bu şekilde devam ettiler. Daha sonra Mike Rachel'ın içinden çıktı; çünkü gelmek istemiyordu. Çünkü onun içinde olmak bile hareket etmemesine rağmen tehlikeliydi. Bu kadın yatağa kelepçeli olmasına rağmen kontrolü eline alabiliyordu.

“Ben bu kelepçelerden kurtulmak istiyorum.”

Birkaç dakika boyunca o kadar uysaldı ki Mike gafil avlanmıştı.

“Neden çözeyim ki seni?” diye sordu yarı yaramaz yarı ciddi bir tonda. “Seni istediğim yerde tutmak hoşuma gidiyor.”

Rachel alt dudağını ısırıldı. “Çünkü kelepçeliyken yapamıyacağım ama yapmak istediğim şeyler var.”

O an Rachel'ın gözleri Mike'm aletine doğru kaydı. Mike onun ne yapmak istediğini anlamıştı, kendini zayıf hissetmeye başladı.

“Ah,” diye mırıldandı. Şaşırmış ve heyecanlanmıştı. “Tamam.” Kelepçeleri çözerken çok fazla acele etmemeye çalışsa da nispeten hızlanmıştı. Yatağın öbür kenarına gidip, komidinin üzerinde asılı duran polis kemerine takılı anahtarı buldu.

Ellerini çözer çözmez, “Tamamdır. İstediyini yapabilirsin,” dedi. Rachel az önceki oyunbaz halinden eser kalmamış bir şekilde, “Yat aşağı,” dedi. Mike da birden oyunbazlığını kaybetmişti. Bir süre eski modunu korumayı denediye de bu uzun sürmedi...Ciddi bir şekilde göğsü sıkışıyordu. Diğer sert taraflarından söz etmeye gerek bile yoktu. Rachel'ın seksi bakışlarıyla karşılaştığında, onun sözünü dinlemeye karar verdi. Yanına uzandığında Rachel doğruldu. Gözleri Mike'ın aletindeydi. Ona o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki Mike düzenli nefes alabilmek için gerçekten çaba harcıyordu.

Sonunda az önce Mike'ın aldığı pozisyonu aldı Rachel. Mike'm bacaklarını ayırdı ve başını arasına soktu. Daha

sonra aletini kavrayıp –bu hareket Mike’ın tekrar titremesine sebep olmuştu– ona doğru eğildi ve diliyle ucuna dokundu. Duyduğu zevk güçlü bir fırtına gibi vücuduna yerleşirken Mike inledi. Daha sonra Rachel’in tekrar eğilerek aletini ağzına almasını seyretti. Mike’m nefesi ıslık gibi çıkıyordu. Rachel hareket etmeye başladığında ona ne kadar güzel olduğunu, bunun ne kadar muhteşem olduğunu ve onun ne kadar harika bir kadın olduğunu söyledi. Tekrar titriyordu –kahretsin! Rachel’in hareketleri tüm vücudunda yankı buluyordu. Kabul etmekten nefret etse de kontrolü ona bırakmak tahmin ettiğinden çok daha iyiydi. Hatta olağanüstüydü.

Uzun bir süre sonunda Rachel geri çekilerek onu bıraktı. Dudakları şişmiş görünüyordu. Mike aklından geçeni hiç düşünmeden ona söyledi. “Tanrım sen bu işte çok iyisin.” Rachel ona şaşırtıcı bir şekilde ürkek bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Mike bu gülümsemeye dayanamadı. “Bu kadar iyi olduğunu bilseydim...”

“Ne?” diye sordu Rachel.

Mike doğruldu, suratında bir sırıtmayla, “Belki sana daha önceden nazik davranmaya başladım,” dedi.

Rachel işveli bir şekilde başını salladı. “Şanslısın, bunu hak ettin.”

“Nasıl hak ettim?”

“Üşüdüğümde bana kapüşonlu montunu verdin.”

“Sadece bu kadar mı? Bundan sonra gittiğim her yere kapüşonlu mont götüreceğim.”

Rachel gülümsedi ama gözleri buluştuğunda gülümsemesi kayboldu ve yüzü ciddi bir hal aldı. Fısıltıyla konuştu: “Hepsi bu kadar değil.”

Mike, “Biliyorum,” diye cevapladı.

Rachel şaşırmış görünüyordu. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü ilk kez birlikte olduğumuzda bana normalde bu

kadar hızlı sevişmediğini söylemiştin. Bunu da ilk kez yaptığın için özel olduğumu biliyorum.”

Rachel neredeyse nefes alamıyordu. Mike'm söyledikleri onu etkilemişti. Yaptığı şey gerçekten özeldi.

Bunu daha önce de yapmıştı ama onlar daha önceki sevişmeleri gibiydi. Rachel'm beklentileriyle, cesur görünmek istemesiyle ilgiliydi. İlk defa tamamiyle samimi olarak bunu yapmıştı. Yapmıştı çünkü ona duygularını anlatmak istiyordu. İlk kez bunun kendisi için bir anlamı vardı.

Gerçek şuydu ki sevdiğin bir adamla sevişmek diğer bütün sevişmeleri gölgede bırakıyordu. Mike'la sevişmeleri hayatı boyunca yaşadıklarının en iyisiydi. Ona ilgi göstermek kadriydi belki de ve kaderi Destiny'deydi.

Şu an bile onu öperken birlikte hareket ettiklerini hissedebiliyordu. Yanakları birlikte hareket ediyor, ona kendini çok yakın hissediyordu.

“Tekrar içine girmek istiyorum,” dedi Mike, Rachel'in kulağına eğilerek..

Bu sözler Rachel'in vücuduna işledi. Bütün arzularını yeniden alevlendirdi. “Ben de istiyorum.”

O kadar istiyordu ki, Mike'ı yeniden yatağa itti. Bazen gerçekten cesur olabiliyordu ve Mike'la birlikteyken o an içinden ne geliyorsa onu yapıyor, onu yaşıyordu. Üzerine çıkıp ona doğru eğildi, yeniden evine dönmüş gibiydi. Harka bir orgazma ulaşana kadar üzerinde istediği gibi hareket etti. Onun hemen ardından Mike da boşaldı. Mike'm üzerine doğru yığıldığında yeniden kaderinin Destiny'de olduğunu düşündü. Yorulmuştu. Orada kalamayacağı için neredeyse üzülüyordu. Mike Romo'ya tamamen âşık olamayacağı için üzülüyordu.

Yatakta, Mike'ın dolapta bulduğu bisküvileri atıştırdılar. Tabii siyah kırıntıların yatağa dökülmesine Mike Romo'nun ses çıkarmaması şaşırtıcıydı. Ayrıca onunla sevişebilmek için birkaç kez kanunları çiğnemiş olması da Rachel'ı şaşırt-

tan başka bir noktaydı. Belki Mike'la takılıyor olması onu biraz gevşetiyordu.

Öte yandan Mike gevşediğine göre kendisinin de gevşiyor olmasından korkuyordu. Çünkü bir şekilde daha önce asla ilgilenmediği şeyleri önemsemeye başlamıştı. "Her erkekle yatmadığımı söylediğimi hatırlamana sevindim. Çünkü sende bıraktığımı izlenime rağmen ben böyle birisi değilim."

Mike yemeyi bırakıp Rachel'a baktı. Ciddi görünüyordu. "Bunu bana söylemene gerek yok Farris. Anlıyorum. Seni bu konuda yargılayamam. Ben de zaten bir rahip değilim."

Rachel, Mike'ın birçok kızla birlikte olduğunu biliyordu. Hatta şaşırtıcı bir şekilde bu onu kışkandırıyor. Ayrıca Mike'a kendi seks hayatıyla ilgili hiçbir şey anlatmak zorunda olmadığını da biliyordu ama anlayamadığı bir sebepten dolayı anlatmak istiyordu.

Arkadaşları onu sürekli tek gecelik ilişkiler yaşayan birisi olarak görüyordu. Bu yüzden Mike'ın da hakkında böyle düşündüğünü sanıyordu. Normalde başkalarının kendisi hakkındaki fikirleri, zerre kadar umrunda olmazdı ama şimdi bu onun için önemliydi. İlk gecelerinde olduğundan çok daha önemliydi. "Ben daha önce hiç uzun bir ilişki yaşamadım ve şu ana kadar seviştiğim erkeklerin hepsi iyi tanıdığım, aynı sosyal çevreyi paylaştığım insanlar."

"Eee?"

Rachel başını salladı. Üzerine sarındığı çarşafa baktı. "Ben sadece benim tipik bir Destiny kızı olmadığımı bilmeni istiyorum...Ama bir fahişe de değilim." Bu kelimenin ardından yutkundu. Kendisini daha önce hiç bu şekilde savunmamıştı.

Mike sinirlenmiş görünüyordu. "Kim sana fahişe dedi?"

Rachel'in gözleri açıldı. "Kimse. Sakin ol. Ben sadece hakkımda böyle düşünmemeni istiyorum." İşte bu, meselenin kalbiydi. Mike Romo'nun onun değerleri hakkında ne düşündüğünü önemsiyordu. Mike aşağı doğru baktı. "Dinle," dedi.

Sesi derinden ve rahatlatıcı geliyordu. “Ben senin hakkında asla böyle düşünmem. Bunu sana daha önce de söylemiştim.”

Rachel bu konu hakkında konuştuğu için kendini aptal gibi hissediyordu. Sanki kendisinin savunmasız yanını ona göstermişti. Kendisinin bile farkında olmadığı bir şeydi bu. “Sanırım bu, küçük kasaba etkisi. Başka insanların ne düşündüğünü umursamaya başladım.”

Mike başını salladı. “Bu konuda endişelenmene gerek yok Farris. Ayrıca Destiny kızları bana göre değil, hiç de olmadılar zaten.” Ve ardından bir kahkaha attı. “Hepsi benden korkuyor.”

Rachel hafifçe gülümsediğini hissetti. “Şanslıyım. Ben pek kolay korkmam.”

Mike sırtıttı. “Ben de şanslıyım.”

Fazlasıyla uzayan kız sohbetinin ardından rahatlayan Rachel konuyu değiştirmeye karar verdi. Çok hızlı bir geçiş olacaktı. “Şanstan bahsetmişken, bana Lucky’yı anlat.” Hala Mike’ın hayatına merak duyuyordu; buna ailesi de dahildi. Hepsinin Romo olması giderek daha az rahatsız ediyordu Rachel’i.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Mike tekrar bir bisküvi alarak.

“Bana Anna’yı anlattın ama Lucky’dan hiç bahsetmedin. Bir gün aniden kasabayı terk ettiği dışında hiçbir şey anlatmadın.” Tabii bir de lisedeyken başının hep belada olduğunu anlatmıştı. Bu Rachel’in belalarından farklıydı. Rachel için bela haylazlık ve çocuklarla öpüşmekken, Lucky için bela uyuşturucu ve alkol olmuştu.

Mike cevaplarırken biraz üzgün görünüyordu. “Çocukken çok yakındık ama Anna kaybolduktan sonra her şey değişti. Yollarımız ayrıldı. Neden olduğunu bilmiyorum.” Başını salladıktan sonra Rachel’a baktı. “Lucky ailenin günah keçisi olmuştu. Bu kulağa çok korkunç geliyor biliyorum ama gitmesi bizim için neredeyse rahatlatıcı bir olaydı. Crestview’daki bir

arkadaşım evlendikten birkaç yıl sonra Lucky'ye rastladığını ve onun Kaliforniya'daki bir bisiklet çetesine katıldığını söylemişti.” Mike derin bir iç çekti, sıkıntılı görünüyordu. “Onu hâlâ özlüyorum. O benim kardeşim ama eski Lucky'yi özlüyorum ben. Arka bahçemizde birlikte oynadığım çocuğu özlüyorum.”

Rachel haylaz bir bakışla karşılık verdi. “Evet, çünkü Memur Romeo çok eğlenceli bir çocuktur.”

Mike kaşlarını kaldırdı. “Gerektiğinde olabiliyorum ve sen bunu biliyorsun sanırım.”

“Belli zamanlarda evet,” diyerek kabul etti Rachel ve bisiküvisinden bir ısırik aldı. Mike başını ellerinin arasına aldı. Özlem dolu bir hali vardı. “Sanırım Anna gittikten sonra eğlenmeyi bıraktım. Bu olay beni katı bir insana dönüştürdü. Ama iyi bir polis olmak için katı olmalısın.”

“Beni kenara çektiğinde çok kabaydın,” diye hatırlattı Rachel.

“Seni kenara çektiğimde ukalanın tekiydin,” diye cevapladı Mike.

“Doğru.”

Mike, Rachel'ın göğsüne düşmüş kırıntılarını yalamak için ona doğru eğildi. Bu hareket Rachel'ın hafifçe ürpermesine sebep oldu. “Ayrıca hız düşkünlerinden nefret ettiğimi biliyorsun.” Bu cümle Rachel'a, Mike'ın kendisine anlatmış olduğu ve Anna'nın kaybolduğu gölün arka tarafında hız yapan arabayı hatırlattı. Belki de Mike bu yüzden bu konuda hassastı. Mike geçtiğimiz günlerde çalıntı, modifiye bir Mustang'le yaşadığı birkaç kovalamacayı anlatırken, Rachel onu dinledi.

“Destiny'de bile kovalamacalar oluyor mu? Arabalar çalınıyor mu?” Rachel hem şaşırmış hem de korkmuştu. Kendisinin kırkbeşlik yolda altmışbeş mil hızla gitmesi bir şeydi, Mike'ın aynı yolda doksan beş mil hız yapması başka bir şeydi. Kalbinin sıkıştığını hissetti.

“Çok sık olmaz. Umarım bir daha da hiç olmaz.” Mike’ın çenesi kasılmıştı. “Gerizekalı aptal,” diye mırıldandı.

“Al bir bisküvi ye,” dedi Rachel onu rahatlatmak için. Mike bisküviden bir ısırık aldı, Rachel da kalanını ağzına götürdü.

“Anlat bakalım Farris. Şu Chicago o kadar güzel mi?”

“Tabii ki,” diye yanıtladı Rachel düşünmeden. “Büyük, heyecanlı, sürekli hareket halinde.” Bu sözcükler şu an kendine bile saçma geliyordu...O yüzden bir şeyler eklemek ihtiyacı hissetti. “Tabii işimi ve kazandığım parayı da unutmamak lazım.”

Mike omzunu silkti. Başka bir bisküviyi elinde çeviriyordu. “Biliyor musun, tonlarca paran olmadan da mutlu olmak mümkün.” Bisküviyi ağzına attı.

“Doğru ama...”

“Biliyorum biliyorum. Ailen için kendini sorumlu hissediyorsun.”

“Sana daha önce de söylediğim gibi, şehirde yaşamak bana başarmışlık hissi veriyor. Kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Bana başardığım şeyleri hatırlatıyor.”

“Biliyor musun eğer kendini iyi hissetmek için bunlara ihtiyacın varsa, kendini fazla zorluyorsun demektir.”

Rachel daha önce hiç böyle düşünmemişti. Bu yüzden ona bir bakış atıp söylediklerini umursamamayı tercih etti. “Ailem konusunda haklı olabilirsin ama bence sen de üzerine almaman gereken sorumlulukları alıyorsun. Bu konuyu gerçekten tartışmak istiyor musun?”

“Güzel nokta; istemiyorum.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Bilgin olsun diye söylüyorum. Kazandığım parayı seviyorum. Alışveriş yapıyorum, seyahat ediyorum.”

“Nereye gittin?” Mike samimi bir şekilde ilgilenmiş görünüyordu ama Rachel gittiği yerleri söylerken kendini kibirli

hissetti. “New York, Paris, İtalya, İspanya, Miami.” Tahmini doğruysa Mike’ın fazla seyahat etmemiş olması gerekiyordu. Belki arada sırada ailesini görmeye Florida’ya gidiyor olabildi. “Bunların birçoğu işle ilgili ama bazen arkadaşlarımla da bir yerlere gittiğimiz oluyor.”

“Gittiğin yerlerden en beğendiğin yer neresi?”

“İtalya.” dedi Rachel hiç duraksamadan. “Orası harika bir yer.”

“Ben de oraya gitmek isterdim. Babamın ailesinin geldiği yeri görmek istiyorum.”

“Haklısın,” dedi Rachel hüzünlü bir şekilde. “Eğer işimi kaybedersem belki bir daha heyecan verici bir yere gidemeyebilirim.” Başını kaldırdı ve Mike’ın gözlerine baktı. Neden ona birden böyle açılmak ihtiyacı hissettiğini anlamamıştı. Belki de birbirleriyle sürekli bir şeyler paylaşmaya alışmışlardı. Bugüne dek hayatındaki bu büyük korkuyu hâlâ ona anlatmamış olması bile şaşılası bir durumdu.

Mike şaşırmış görünüyordu. Rachel da ona Pamela hakkındaki her şeyi anlattı. Aslında Mike’a korktuğunu, özellikle kendisinden daha genç biri tarafından korkutuluyor olduğunu anlatmak hoşuna gitmiyordu. Fakat şimdiye kadar ona çok fazla şey anlattığı için, bunu çok da dert etmedi.

“Patronlarının senin yerine başka birini tercih ettiğine inanmıyorum. Sen zekisin, kararlısın, harikası. Daha ne istiyorlar?”

Bu cümleler Rachel’in hoşuna gitmişti. Bazı zamanlar, bu konuştuğu kişinin kasabaya ilk geldiğinde onu kenara çekenle aynı insan olduğuna inanmak zor geliyordu. “Bazen işler iyi gitmediğinde, her işletmede yukarıdakiler dengelerle oynarlar. Onlar için daha yeni, her zaman daha iyi anlamına geliyor. Ve bazen de haklılar. Ama umarım benim yöneticilerim, tanıdıkları ve güvendikleri kişiyle devam etmeye karar verirler.”

“Etmezlerse ne olacak? O zaman ne yapacaksın?”

“Başka bir iş bulacağım, umarım.”

Mike tekrar bisküvi paketine uzandığında bisküvilerin bitmiş olduğunu gördü. “Yani, sen de Edna’nın bahçesini alıp yuvana dönmeyi tercih etmiyorsun?”

“Merak etme. Bahçeyi hâlâ bizden çalabilirsin. Çünkü ben oradaki hayatımı seviyorum. Gerçekten seviyorum.” Yine Rachel’in söyledikleri hem kendini hem de Mike’ı ikna etmek istermişçesine çıkmıştı ağzından. Başarısını kaderiyle ölçmek yanlış bir şey miydi?

“Destiny’den ne zaman ayrılıyorsun?” Mike ilgisiz görünüyordu.

“Elma Festivali’nden sonraki salı.”

Rachel bir an Mike’ın çenesinin kilitletiğini görür gibi oldu. “Çok yakınmış.”

“Evet,” dedi sessizce ve ayaklarına doğru baktı. Festival bir sonraki haftasonuydu. Kasabada geçirdiği süre şimdi gözüne çok uzun görünüyordu. Salıya kadar kalıp Edna’ya temizlikte yardım etmeye ve bavullarını toplamaya karar vermişti. Gitmeden arkadaşlarıyla da biraz zaman geçirme şansı bulacaktı. Söyleyecek bir şey bulamadığı için derin bir iç çekti.

“Gitmene bu kadar az zaman varsa zaman kaybetmeyi bırakıp sana biraz daha öfkemi göstermeliyim.”

Bu cümleyi duyan Rachel rahatsızlığını üzerinden atıp, omuriliğinde tanıdık bir ürperti hissetti. Mike’a en seksi gülümsemesini gönderdi. “Biraz öfkeye hayır diyemem.”

Pazartesi günü Edna, Rachel’a bir problemleri olduğunu anlattı. “Sana daha önce Mike’m bir şeye ihtiyacım olursa onu aramam gerektiğini söylediğinden bahsetmiş miydim? Sanırım şimdi aramam gerekiyor çünkü sen, ben ve Brian bu işi halledemeyeceğiz.”

Rachel merdivenin üzerinden Edna’ya doğru döndü, şa-

şırmıştı. “Ne demek istiyorsun?” O ana kadar çok sıkı çalışmışlardı.

“Dört gün kaldı. Festival hazırlıklarının da yapılması gerekiyor. Biraz yardım çağırırmazsak elmalar ağaçta çürüyecek. Günübirlilikçilerin birkaç haftada toplayacağı elma çöpe gidecek. Çöpe giden elma, çöpe giden para demek. Böyle bir şeyi kaldıramam. Bu yıl işçi kiralamadan bu işin üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm ama sanırım yanıldım.”

Edna gündelik bir konuymuş gibi bu konudan bahsediyordu ama sıkıntılı halinden Mike’ı aramanın onun için ne kadar zor olduğu anlaşılıyordu. Onu sevmesine ve bahçeyi ona satmayı düşünmesine rağmen o bir Romo’ydu. Edna için aileden yardım istemek bir şeydi; ama ailenin dışına çıkmak farklı bir şeydi. Rachel o an Edna’nın ne kadar yardıma ihtiyacı olduğunun tekrar farkına vardı ve geldiğine çok mutlu oldu.

Öte yandan Mike’m bu sorunu nasıl çözeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. “Onu benim aramamı mı istiyorsun?” diye sordu, Edna için bunun daha kolay olabileceğini düşünerek. Edna başıyla onayladı.

O gece Rachel, Mike’ı aradı. Mike nöbetteydi; yine de onunla Dolly’nin yerinde buluşmayı önerdi. “Bir şey yapabilir misin emin değilim ama Edna’nın yardımına ihtiyacı var gibi görünüyor,” dedi küçük kahve masasında Mike’ın yanında otururken. Ortam sessizdi. Destiny’de hava karardıktan sonra her saat geç sayılıyordu.

“İşler bu kadar sıkışmadan, birkaç hafta önce haberim olsaydı daha iyi olurdu,” dedi Mike, balkabağı turtasını yerken. “Gerçekten endişeleniyorsun değil mi?”

Rachel Mike’a baktı. Kendini ona dürüstçe cevap verirken buldu. “Sanırım evet. Eğer elmalar çöpe giderse, Edna’nın bu kış için ihtiyacı olacak parayı ben verebilirim fakat bunu son çare olarak düşünüyorum. Edna’ya yardım etmek istiyorum ama eğer işler bu noktaya gelirse, Edna pek mutlu ol-

mayacaktır.” Rachel’in çok önceden Edna’ya ihtiyacı olması durumunda destek verebilmesi için gerekli birikimi olmasına rağmen, böyle bir durum ilk defa gerçekleşiyor olacaktı. Daha önce hiç böyle bir ihtiyaç doğmamıştı. Bu Edna’nın gururunu zedeleyebilirdi. Bazı insanlar maddi yardımı şükranla kabul ederken bazıları edemiyordu ve Edna’nın ikinci kategoride olduğu kesindi.

“Biz elmaları hasat ederiz,” dedi Mike basitçe.

Rachel şüpheci bir şekilde Mike’a baktı. “Nasıl?”

Mike Rachel’ın elini sıktı. “Sen o işi bana bırak Farris,” dedi ve Rachel’ı öptü.

Perşembe sabahı Rachel ve Edna pencereden baktıklarında bir dizi araba ve kamyonetin köprüden geçmekte olduğunu gördüler.

“Neler oluyor?” diye sordu Rachel.

Konvoyun sonundaki arabanın Mike’ın kamyoneti olduğunu görünce durumu anladı ve Edna’ya baktı. “Sanırım destek geldi.” Son iki günü deliler gibi elma toplayarak ve morallerini yüksek tutmaya çalışarak geçirmişlerdi. Rachel bir süredir Mike’dan haber alamıyordu ve onun yardım edip etmeyeceğini merak etmeye başlamıştı. Şimdi ondan şüphe ettiği için kendinden utanıyordu.

Arka kapıdan çıkıp, Logan, Adam, Tessa, Sue Ann ve tanımadığı birkaç insanın araçlardan indiklerini gördü. Üzerlerinde svetsörtler ve kot pantolonları vardı. Ağzı açık bir şekilde Mike’a baktı Rachel.

Mike kapıyı kapatıp Rachel’in şaşkın ağzına bir öpücük kondurdu. “Kusura bakma sana daha önceden haber veremedim. Zaman yoktu. Programımı yeniliyordum ve tabii diğer herkesinkini de. Daha gelecek insanlar da var. Sue Ann, Jenny ve Mick’in işten çıkınca geleceklerini söyledi. Jeff de yakında burada olacak. Arkadaşın Amy de dükkânı erken kapatıp gelecek. Bir de bu arkadaşlar var.” Mike Rachel’in tanımadığı diğer insanları gösterdi. Adam’ın peyzaj şirketin-

de çalışan insanlar yardım etmeyi kabul etmişlerdi. “Birlikte biraz elma toplayabiliriz diye düşünüyorum.”

Rachel öylece kalmıştı, duyduklarına inanamıyordu. Aslında çok basit bir çözümdü ama çıkıp arkadaşlarına sormak hiç aklına gelmemişti. İşte şimdi hepsi yardım etmek için buraya gelmişlerdi. Eğer sulugöz bir kız olsaydı, gözleri dolardı. Ama Mike’ın önünde döktüğü yaşların son olacağına kendi kendine söz verdiği için, yalnızca Mike’ın boynuna kollarını dolayıp teşekkür etmekle yetindi.

Ardından arka kapının birden çarptığını ve Edna’nın ortaya çıktığını gördüler. “Mike, sen gerçek bir prenssin. Sen ve Romolar hakkında söylediğim tüm kötü sözleri geri alıyorum. Giovanni’ye söylediklerim hariç tabii.”

“Sanırım bu kadarı yeterli Edna,” dedi Mike gülümseyerek.

“Edna bizi çalıştırmaya başlasan iyi edersin, burada bronzlaşıyoruz,” dedi Logan.

Edna, “Nasıl isterseniz,” deyip bir komutan edasıyla onları yönlendirdi. “Rachel, sen Sue Ann ve Tessa’yı dün topladıklarımıza devam edin. Kış için ne kadar depolamamız gerektiğini biliyorsun. Geri kalan festival için olacak. Ben bu arkadaşları koruluğa götürüp işe başlatacağım. İşinizi bitirdiğinizde, öndeki bahçeye gitmemiz gerekiyor. Oradaki elmalar olgunlaştı.”

Daha sonra deliler gibi çalıştılar. Grup yanlarında bir radyo getirmişti. Kasabada çeken tek radyodan duyulan yetmişler ve seksenler şarkıları ortamı şenlendiriyordu. Rachel normalde bahçede huzurlu bir ortam tercih etse de bugün müzik modlarına daha iyi uyuyor, herkesin daha hızlı hareket etmesini sağlıyordu. Tüm bu süreç boyunca Rachel’in yüreği bunca insanı bir araya getirenin Mike olduğu gerçeğiyle dolup taşıtı. Beş-altı hafta önce bunun gerçek olabileceğine asla inanmazdı ve bu olayla birlikte Farris-Romo düşmanlığı da son bulmuştu.

Edna bugünkü işini askerleri yönetmek ve beslemek olarak belirlemişti. Öğle zamanı elinde sandviç ve soda dolu tepsilerle gelerek herkesi doyurdu.

Birkaç saat sonra söz verildiği gibi daha fazla insan geldi ve Edna onları da işe koydu. Öğleden sonra, herkes ön bahçe-de canla başla çalışıyordu. Hasta olan Tessa bile bu enerji patlamasından payını almıştı. Jenny'nin kocası Mick, inşaat işinde birlikte çalıştığı birkaç arkadaşını daha yanında getirmişti. Amy de kitapçıda çalışan birkaç liseli genci oraya çağırmıştı. İnsanlar hem çalışıyor hem de konuşup gülüşüyorlardı. Günün sonunda Sue Ann, Logan'a eskiden akrabalarından birinin kaldığı Mavi Vadi Gölü'ndeki kulübeyi kiralamıştı.

Güneş batmaya başladığında, Edna Rachel'i içeri çağırıp tavuk kızartmasına yardımcı olmasını istedi. Rachel'a patates ezme ve mısır tanelerini koçanından ayıklama işini verdi.

"Ne diyorsun?" dedi Edna gözleri parlayarak. "Mike gerçekten işi kıvırdı değil mi?"

Rachel büyükannesine döndü. "Gerçekten iyi iş çıkardı." Üzerine yavaş yavaş bir rahatlama hissi çöküyordu. "Bu iş bitecek. Yarın bütün günü standımızı hazırlayarak geçirebiliriz."

"İnsan kendini çok iyi hissediyor değil mi?"

Rachel samimi bir şekilde kafasını salladı, sonra tekrar patatesleri soymaya geri döndü.

"Bu sana, hayatta parıltılar ve heyecandan daha fazlasının olduğunu göstermiştir. Bütün olay aslında çok basit. Mesele sana göz kulak olacak bir erkekte bitiyor."

Rachel patatesleri bıraktı ve gözlerini kısarak Edna'ya baktı. Ne söylediğini anlamak için alim olmaya gerek yoktu. "Mike buraya senin için geldi, benim için değil. O iyi biri, aynı senin bana söylediğin gibi."

Edna tekrar turtalarına dikkatini vermeden yan gözlerle Rachel'a baktı. "Eğer Mike'ın buraya benim için geldiğini düşünüyorsan bir kere daha düşün Rachel Marie Farris."

Rachel, Edna'nın söylemek istediğini anlamıştı. Bu doğru

muydu? Mike her şeyi onun için mi organize etmişti? Eğer doğruysa bu onu mutlu etmiş miydi? Yoksa buradan ayrılacağı için onu üzmüş müydü?

Cevabı bilmiyordu ama Edna'ya herhangi bir duygu belirtisi göstermeyecekti; bu yüzden patatesleri soymaya devam etti. "Belki Giovanni ile ilgili hikâyeye devam etmek istersin. Hâlâ o Destiny'ye geri döndüğünde neler olduğunu bilmiyorum."

Giovanni'den düzenli olarak kısa mektuplar geliyordu ama tüm kış hiç eve gelmemişti. Ev, Edna için tarif edilmesi zor bir kavramdı. Giovanni'nin çiftliği onun için gerçekten bir yuva gibi olmuştu ve giderek orayı daha çok seviyordu. Orası Giovanni'nin evi miydi yoksa Giovanni'nin kalbi İtalya'da mıydı? Zaman geçtikçe, yazın yaşadıkları birliktelik Edna'nın bir fantezisi haline dönüşmeye başlamıştı sanki. Her şey bir peri masalı gibiydi; harika bir yazdı fakat birden bitmişti ve ona hastalığı hakkında yazmış olmasına rağmen, onun hayatındaki bu travmatik ve korkunç dönemde yanında olmamıştı. Bu yüzden Edna kendini ondan kopmuş hissediyordu. Onun soğukalgınlığıyla yaşadığı mücadeleyi basit bir mektuba sığdırmak kolay değildi. Giovanni'nin cevap verdiği mektuplarsa yalnızca 'Çok üzgünüm. Hasta mıydın Fiorem' tarzındaydı.

Kış ilerledikçe Edna'nın enerjisi yavaşça geri geliyordu. Ağabeyleri, Eddie ile çok zaman geçirdiğini söyleyerek ona kızıyorlardı. Aslında onlara yalnızca arkadaş olduklarını açıklamıştı. Ayrıca onun hayatını kurtaran birine belirli bir bağlılık duymaması nasıl mümkün olabilirdi ki? Dell ve Wal-ly'ye o karanlık günlerinde yanında yalnızca Eddie'nin olduğunu anlatmıştı.

Güneşli bir nisan gününde Eddie, Edna'yı korulukta yürüyüşe davet etmişti. Ağaçlar yeni açan çiçekleriyle bembeyaz görünüyordu. Rüzgâr estiğinde yapraklarını kar yağar gibi döküyorlardı. Eddie yaprakları alıp Edna'nın saçına iliştirdi.

Eddie, elini tutup onu öpmek için eğildiğinde Edna çok

şaşırdı. Onu geri iterek, 'benim nişanlı olduğumu biliyorsun' dedi. Hastalığı geçtiğinden beri sürekli Eddie'nin ona 'seni seviyorum' diyeceğini düşünüyordu fakat şimdi böyle olacağını hiç tahmin etmemişti.

"Evet," diye cevapladı Eddie cesurca. "Ama o burada değil, ben buradayım. Bana değer verdiğini biliyorum Edna ve tüm kalbimle buna inanıyorum."

Ulu Tanrım.

O an içinde bir barajın yıkıldığını ve ruhunun Eddie ile olduğunu hissetti Edna. Nezaketiyle, cömertliğiyle, tatlı gülümsemesiyle ve iyiliğiyle içini doldurmuştu. İhtiyacı olduğunda gece gündüz demeden hep yanında olmuştu o.

O an ruhu aynı zamanda sıcak bir arzuyla da dolmuştu. Onu öpmek doğal bir şeymiş gibi gelmişti. Hatta kış boyunca böyle hissetmişti fakat Giovanni'ye bağlı kalmak için bütün gücüyle uğraşıyordu. Samimi olmak gerekirse, çiçeklerin arasında kollarını birbirine dolayarak dans edip öpüşürken, onun kollarında kendini güvende hissetti.

Tabii hâlâ Giovanni'ye verilmiş bir sözü vardı ve ona duyduğu duygular aniden yok olmamıştı. Vücudunu Eddie'ye dayadığında bile kendini iki erkeğe birden âşıkmiş gibi hissetti. Biri harika ve zengin bir adamdı, diğeryse kendisi kadar fakir ama onu çok iyi anlayan biriydi. O gece hiç uyumadan sürekli bunları düşündü. İkisini karşılaştırdı. Giovanni'nin öpücükleri çok daha kendinden emin, duygulu ve baştan çıkarıcıydı. Eddie'ninkiler ise tatlı, nazik ve sevgi doluydu. Giovanni egzotik ve heyecanlıyken, Eddie onun gibi sıradandı. Giovanni yaşlı ve kendinden emin biri olmasına rağmen Eddie de aylar içinde gözleri önünde bir oğlandan bir erkeğe dönüşmüştü.

İkisi arasında yapılacak bir seçimin cevabı çok açıktı ama yine de kendini arada kalmış hissediyordu. Her ikisi de çalışkan ve çiftlik yönetmeyi bilen insanlar olmasına rağmen, Giovanni ve Eddie gündüz ve gece kadar birbirlerinden farklıydılar ve ikisinin de kendilerine göre çekici yanları vardı.

Eddie'nin de söylediği gibi Giovanni orada değildi. Giovanni, Edna'nın hayatında bulunduğu süreden çok daha fazlasında ondan uzak kalmıştı. Ve eğer çektikleri bir fotoğraf olmasa şu an onun yakışıklı yüzünü hatırlamakta zorlanabilirdi.

Edna, kendini yeniden Eddie'yle birlikte yalnız bulduğunda aylardan Mayıs olmuştu. Bahar ekimi zamanı olduğundan, Wally ve Dell erzak almak için kasabaya inmişlerdi. Edna ve Eddie mısır tarlasında çalışmaya başladılar; tarlayı sürdürdüler ve geçen yıldan kalan mısırların tohumluklarını ayırmaya koyuldular.

Edna elma ve üzüm yetiştiriciliğinden çok anlamıyordu ama temel çiftlik ürünleriyle ilgili bilgisi vardı. Küçüklüğünden beri ailesinin bahçesine o bakıyordu. Buradaki toprak zengin, verimli ve ekin ekmeye elverişliydi. Üzerinde annesinin diktiği çiçekli elbisesiyle çömeldiğinde, dizleri toprağa girdi. Kürekle yerde küçük bir delik açarak içine birkaç mısır tanesi attı ve elleriyle toprağı tekrar kapattı.

Eddie yanındaki sırada çalışıyordu. Hiç konuşmuyorlardı ama Edna, Eddie'nin kendisini izlediğinin farkındaydı. Daha da ötesi Eddie'nin onu istediğini hissediyordu. Serin Mayıs havasına rağmen içini bir sıcaklık bastı ama Eddie'ye bakmaktan kaçındı. Yine bir aydan beri hissettiği tanıdık bir istek çırpınıyordu içinde, daha önce Giovanni'ye karşı da böyle hissetmişti.

"Edna," dedi Eddie her zamankinden yumuşak bir sesle. Edna başını kaldırıp ona baktı. Saçları yüzüne dökülmüştü ve üstü başı toprak içindeydi.

"Çok güzelsin," dedi Eddie. Gözlerinde daha önce Edna'nın hiç tanık olmadığı bir açlık vardı.

Edna'nın kalbi pır pır ediyordu. "Saçmalama Eddie. Üstüm başım toprak içinde."

"Hayatımda gördüğüm en güzel çamur bu." Sonra dizlerinin üzerinde tarlayı boydan boya geçmeye başladı. Ellerini yüzüne doğru götürüp onu öptü.

Tıpkı elma bahçesinde olduğu gibi Edna ona direnemedi. Öpücükleri tatlı bir şerbet gibi içine doğru akıyor, bütün vücudunu ele geçiriyordu. Daha sonra ilk hatırladığı şey, Eddie'nin altında, onunla birlikte muhteşem bir ritimde hareket ettiğiydi.

Yavaş yavaş Eddie'nin elleri kasıklarına doğru kaydı; elbisesinin altına. Edna teslim olmak üzereydi, özellikle de onu toprağa yatırıp kulağına onu sevdiğini fısıldadığında. "Eğer sen ölürsen Edna, ben de ölürüm."

Eddie'nin elleri göğüslerine ulaştığında, Edna'nın nefesi kesildi. Elleri daha sonra yeniden elbisesinin altına doğru kaydı. Onu da tıpkı Giovanni'yi istediği gibi arzuluyordu.

Bu düşünce aklına Giovanni'yi getirdi –Giovanni! Onu sevmişti ve ona bir söz vermişti. "Eddie, yapamam!" dedi ve onu sertçe itti.

"Bu doğru olmaz." Eddie ile bir dakika daha orada kalırsa, doğru olup olmadığının hiçbir anlamı kalmayacağını farkındaydı. Daha sonra ayağa kalkıp koşmaya başladı. Her adımında toprak deliniyordu sanki. Bahçenin kenarına geldiğinde durup ayakkabılarına dolan toprağı temizledi.

"Seni bekleyeceğim Edna. Sen ne zaman istersen," diye bağırdı Eddie arkasından. "Sen ne zaman doğru dersen... Ama bu doğru Edna. Aramızdaki şey yanlış bir şey değil."

"Yine mi bırakıyorsun?"

Edna sert bir şekilde başını salladı.

"Sen..." Rachel'ın hayal kırıklığı o kadar derindi ki doğru kelimeyi seçmekte zorlanıyordu. "Sen iflah olmazsın."

"Ne dersen de. Tek bildiğim tekrar tavuğa konsantre olmam gerektiği; yoksa kendimi yakacağım." Edna elindeki spatulayı Rachel'a doğrulttu. "Sen de şu mısırlarla artık işini bitirsen iyi edersin."

“Beraberken ayrı kalmak nasıl da tatlı bir hüzündür.”

William Shakespeare, Romeo&Juliet

16. BÖLÜM

Tam bir şenlik havası içinde yemeklerini yiyorlardı. Bir grup kalabalık ahırın yakınına kurulan iki piknik masasına oturmuştu; diğerleri ise ellerinde tabak ve çatallarıyla ayakta takılıyordu. Herkes Edna’nın tavuğuna övgüler yağdırmıştı; ama bu övgüler turtalar geldikten sonra verilen tepkilerle kıyaslanamazdı bile. Rachel, Amy ile birlikte turtaları dilimleyip kâğıt tabaklara koyarken, Edna’nın turta konusundaki hünerinin herkes tarafından biliniyor olmasından tuhaf bir şekilde gurur duydu. Belki de aksi huylu büyükannesinin kendi kasabasının insanları tarafından takdir edildiğini görmek hoşuna gitmişti.

Herkes tatlısını silip süpürdüğü sırada, Edna kısa bir konuşma yaptı. “Bugün burada beraber çalışıp bize yardım ettiğiniz için size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Yaptıklarınızın benim için anlamı çok büyük.”

“Edna, seni temin ederim ki turtan teşekkür etmeye yeter de artar bile,” dedi Logan.

Sofralar toplandıktan sonra insanlar evden ayrılmaya başladı ve Rachel arkadaşlarını kapıya kadar geçirerek her biriyi kucaklaştı. Bugün gelmiş olmalarının onun için de anlamı büyüktü. Geçen yıllar boyunca o arkadaşları için pek de fazla bir şey yapmış sayılmazdı –özellikle Jenny ile Sue Ann’i

liseden beri görmüyordu bile— ama yine de bugün hepsi onun yanında olmuştı.

“Size nasıl teşekkür edebilirim kızlar?” dedi Rachel, Tessa ve Amy’nin arasında kol kola onlarla birlikte yürürken.

“İster inan ister inanma,” dedi Tessa, “bu gerçekten çok eğlenceliydi. Bu yüzden teşekkür etmene gerek yok.”

“Ama yine de gerçekten bize bir şekilde teşekkür etmek istiyorsan,” dedi Amy ümitle, “burada bizimle...kalabilirsin.”

Amy konuşmaya devam ederken Rachel yalnızca içini çekti.

“Biliyorum, biliyorum —şehirde mükemmel bir hayatın var falan filan, ama...seni çok özleyeceğim.”

“Ben de sizi özleyeceğim kızlar,” diye itiraf etti Rachel. “Hem de çok.”

Tessa ve Amy’yi yolcu ettikten sonra, Mike’ın Adam ile konuştuğunu görüp, teşekkürlerini sunmak ve vedalaşmak için yanlarına doğru ilerledi.

Birkaç dakika sonra Adam’ın kamyoneti de köprüyü geçince bahçe sakinliğine kavuştu. Ortalıktaki tek ses, bulaşıkları yıkayan Edna’nın çıkardığı ve açık mutfak camından gelen tencere tava tıngırtısıydı. Rachel kendini Mike’la birlikte yalnız bulduğu sırada, akşam karanlığı çökmüş ve tatlı bir esinti Destiny’yi sarmıştı.

Ne diyeceğini bilemiyordu ama Mike’ın koyu renkli seksi gözlerine baktığında, tıpkı daha öncesinde olduğu gibi basitçe teşekkür etti.

Mike cevap olarak bir parmağıyla Rachel’in çenesini kaldırdı ve onu öptü. Ve her zamanki gibi bu öpücük Rachel’in tüm bedenini sardı, kendini ona bıraktı ve tekrar tekrar öpmeye devam ettiler.

Mike’ın bugün onlara yardım etme nedeni konusunda Edna haklı mıydı acaba? Edna’ya yardım etmesi anlaşılır bir

şeydi –ona bahçeye iyi bakacağını ispatlaması gerekiyordu, ayrıca bu sayede onun gözüne de girmiş olacaktı. Ama öpüşmesindeki sıcaklık, Rachel’ı neredeyse bu yardımın kendisi için de olduğuna inandırıyordu.

Eve yorgun ama mutlu bir şekilde girdi, arkadaşlarıyla geçen bir çalışma gününden ve onların görevlerini başarıyla tamamlamış olmalarından memnun olmuştu.

“İyi öpüşüyor mu?” diye sordu Edna.

Rachel lavabonun başındaki büyükannesini süzdü. “Sen beni mi gözetliyorsun?”

“Buna gözetlemek denemez. Camın önünde çalışırken senin dışarıda Mike Romo’yla öpüştüğünü görmek diyebiliriz.”

Rachel kabullenmiş ve bağışlayıcı bir şekilde iç geçirdi. “Tamam. Pekâlâ, *harika* öpüşüyor. Şimdi söyle bakalım, orada yardımına ihtiyacın var mı yoksa gidip bir duş alabilir miyim?”

“Hayır, benim işim bitmek üzere. Doğruca banyoya git hayatım ama işin çok sürmesin, çünkü ardından ben de gireceğim.”

Rachel on beş dakika sonra tertemiz ve zinde olarak pijamalarıyla içeri girdiğinde, Blackberry’sini Edna’nın misafir odasındaki komidinin üzerinde unutmuş olduğunu fark etti. Bu hafta o kadar uzun saatler boyu çalışmıştı ki, ona bakmaya neredeyse hiç fırsatı olmamıştı –hatta son birkaç gündür telefonunun varlığını bile unutmuştu. Bu yüzden hazır Edna banyodayken ve onu azarlaması mümkün değilken, e-postalarına bakmak için onu kaptığı gibi salondaki kanepeye yöneldi.

Gözüne ilk çarpan, K&K başlığıyla Chase’in yolladığı mesajdı. Bir anda beynine, ona hafızasını geri kazandıran bir şimşek çarpmış gibi hissetti. Aniden, Stan ile ilgili gelişmeler hakkında bilgi beklediğini hatırladı. Ve elbette işiyle ilgili de. Mesajı açtığı sırada, birkaç saniye içinde kalp atışları normal halinden, deli bir hıza ulaşmıştı bile.

Rachel,

Harika haberlerim var! Stan yeni önerilerimizin yer aldığı sunumumuza BAYILDI, öyle ki K&K ile üç yıllık bir kontrat imzaladık! Ve hepsi de senin sayende oldu! Stan bu anlaşmayı aslında daha çok, ona yavaş yavaş aşıladığın güven nedeniyle kabul ettiğini söyledi. Yani kesinlikle hâlâ yeteneklisin!

Umarım şu an oturuyorsundur, çünkü K&K'yi tekrar kazanmamızın ardında senin olduğunu büyük patronlara söylediğimde, senin gibi başarılı bir geçmişe sahip ve kendini kanıtlamış bir reklam dehasının başka bir ajansa gitmesine izin vermenin aptallık olacağını farkına vardılar.

Kötü haberi henüz Pamela'ya vermedik –bunun için senin ofise dönmeni bekliyoruz. (Lütfen artık elini çabuk tut?) –Ve artık şirketin tek Müşteri Direktörü olduğunu göz önünde bulundurursak, aldığın büyük zamdan bahsetmeme gerek bile yok. Bizim için değerın tavan yapmış durumda!

Ve geri döndüğünde muffinler havalarda uçuşacak tatlım!

Chase

Vay canına. İşi hâlâ onundu ve üstüne zam almıştı. Neredeyse iki aydır onu yiyip bitiren endişeler artık geride kalmıştı. Mutlu sona ulaşmıştı işte. Yalnızca bir tuşa basarak hem de.

İçini garip bir rahatlık duygusu sardı. Hayatında bir değişiklik olmayacaktı. Yine harika ayakkabılar içinde, harika işini yapmaya ve harika hayatını yaşamaya devam edecekti. Yeniden seyahat edecekti. Ve artık ailesinin maddi durumunu dert etmesine gerek olmayacaktı.

Kısa zaman sonra her şey eski normal haline dönecekti.

Çok kısa bir zaman içinde hem de. Tanrım, Salı günü buradan

ayrılıyordu. Şimdiden itibaren dört kısa gün kalmıştı önünde.

Burada zaman nasıl da göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti? Ve bu ‘tatilin’ sona ereceği düşüncesi ne zamandan beri onu... içten içe biraz hüzünlendirmeye başlamıştı?

Tamamen rahatlamış olması gerekirken, beklenmedik bir melankoli içine girmişti.

Kahretsin –bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Derin bir nefes alarak düşünmeye çalıştı.

Tamam, Mike’tan hoşlandığını itiraf ettin. Birine karşı bir şeyler hissetmek için kendine izin verirsen hatta bir erkek karşısında aşırı duygusal olursan olacağı bu işte.

Ve eğer işini kaybetmiş olsaydı, ki bu olabilirdi... o zaman belki de...Destiny’de kalma fikrini değerlendirebilirdi? En azından bir süre için? Belki de bu düşüncenin su yüzüne çıkması için işini kaybetmeyi *bekliyordu*.

Ama işini *kaybetmemişti*. Ve kendi kendine buradan ayrıldıktan sonra, Mike ve burayla ilgili tüm diğer şeylerin etkisinden kurtulacağını tekrarlayıp durdu. Hayat devam edecekti. Etmeliydi.

Bir şey dışında... Hayatında bir tek şey farklı olacaktı. Bundan sonra seks asla aynı olmayacaktı –asla bu kadar mü-kemmeliyi yaşamayacaktı. Asla bedeninin diğer taraflarını olduğu gibi, kalbini de iyi hissettiren bir seks mümkün olmayacaktı. Ve bunun üzerinde düşünmek oldukça can sıkıcıydı.

“Bir şey izliyor musun?”

Aniden irkildi ve sonra Edna’nın tepeden tırnağa düğmeli, eski moda bir bornoz içinde sarılı bir halde televizyonu işaret ettiğini gördü.

“Hayır,” dedi Rachel, düşüncelerinden sıyrılarak –ki bu büyük olasılıkla iyi olmuştu.

“O halde kenara kay! Benim programım başlıyor.”

* * *

Cuma günü oldukça yoğun geçti.

Sabah ilk iş, daha kahvaltılarını bile bitirmeden, elma isteyen insanlar çıkageldi. Bölge halkının çoğu festival etkinlikleri için elmalarını geçtiğimiz haftalarda toplamışlar ya da Hoskins'in dükkânından satın almışlardı. Ama Rose Marie Keckley, son dakikada turta yarışmasına katılmaya karar vermiş ve Lee Ann Turner da lise orkestrasına yardım standı için elma tartları yapmaya ikna olmuştu.

“Siz hanımların buraya erkenden gelmeniz iyi oldu,” dedi hâlâ sabahlığının içindeki Edna. “Çünkü yarım saat içinde çoktan kasabaya doğru yol almış olacağız.”

Rachel, Edna'nın iş gömleğini giymeyi nihayet reddettikten sonra artık klasik iş üniforması haline gelen tişört ve kotunu giydi ve serin sabah havasına karşın kapüşonlu eşofman üstünü de yanına alarak ahırın yanında kendisini bekleyen Edna'yla buluştu. İlk iş olarak birkaç boyalı kontraplak ve Edna'nın alet çantasını kamyonetin arkasına yerleştirdiler. Festival alanı için hazırlanan bu parçalar birleşerek, Farris Ailesi Elma Bahçesi standını oluşturacaktı.

Kasaba meydanına vardıklarında, Johnny Fulks ve Logan'm uzun merdivenlerin tepesinde, sokağa Destiny Elma Festivali afişini asmaya çalıştıklarını gördüler. Amy de hemen aşağılarında durmuş, afişin daha yukarı ya da daha aşağı asılmasıyla ilgili onları yönlendiriyordu.

Rachel, tüm aksiyonun başlamış olduğunu ve geç kaldıklarını hissetti. Meydanı çevreleyen sokakların çoğunda standlar yerlerini almıştı bile –trafik bugün tek yönlü olarak akacak ve yarından itibaren ise bölge araç trafiğine tamamen kapatılacaktı. Çimenlik meydanda, Destiny İtfaiye Teşkilatı tişörtleri içindeki adamlar masa ve sandalyeleri kurmakla meşguldü. Edna, “Halkın oturup yemek yiyebileceği ya da eğlenceleri izleyebileceği masaları hazırlıyorlar,” diye Rachel'a açıklamada bulundu.

Logan'ın yardımcılarıyla, hazırladıkları parçaları birbirine

çakıp standlarını kurduklarında öğlen olmuştu. Kontraplak beyaz renge boyanmıştı ve üstteki geniş panoda her köşesinde birkaç elma resmiyle birlikte Farris Ailesi Elma Bahçesi logosu oyulmuştu. “Geçen yıl lisedeki resim öğrencilerinden biri yapmıştı,” dedi Edna, standa oturup, Rachel’in Dolly’nin yerinden aldığı hazır sandviçleri yedikleri sırada. Tessa da onlara katılmak üzere kitabeviden yola çıkmıştı.

Edna, Mercantile dükkânından Grampy Hoskins ile konuşmaya daldığında, Rachel Tessa’yı bir kenara çekme şansı buldu. Dünkü yardımları organize etmesine bir teşekkür olarak Mike’a küçük, eğlenceli bir hediye almaya karar vermişti ama nereden alabileceğini bilemiyordu. “Seksi iç çamaşırları almayı düşünüyorum,” dedi.

“Kendin için mi onun için mi?” diye sordu Tessa.

“Onun için. *Benim* bir sürü var.”

Tessa’nın aklı bu fikre pek yatmamıştı. “Onu senin kadar iyi tanıdığım söylenemez elbette ama bunun Mike Romo için doğru bir hediye seçimi olduğundan şüpheliyim.”

“Eğlenceli tarafı da bu zaten. Ayrıca çok abartıya kaçmayacağım. Dediğim gibi yalnızca seksi bir şey almak istiyorum o kadar.”

Tam o sırada, Sue Ann elinde taşıdığı birkaç kasayla yollarından geçti. Tessa onu da çağırdı ve ona Rachel’in aradığı şeyden bahsetti.

Sue Ann bir saniye bile tereddüt etmeden Rachel’a Crestview’daki bir dükkânın adresini verdi. Hatta “Ben de Jeff’e oradan sevimli bazı şeyler almıştım,” diyerek Rachel’ı cesaretlendirdi.

Tessa görevi başarıyla tamamlamış olmanın verdiği bir rahatlık ifadesiyle, “Buralarda o tarz şeylerin yerini bilen biri varsa o kişinin kesinlikle Sue Ann olduğundan emindim,” dedi.

Birkaç dakika sonra, Rachel ve Edna oradan ayrılıp bahçeye döndüler. Sonrasında da Rachel, festival için hazırlana-

cak elma sepetlerine yardım etmek için kısa sürede geri döneceğine söz vererek, BMW'sine atlayıp Crestview'a doğru yola koyuldu.

Aradan bir saatten biraz fazla bir zaman geçmişti ki Rachel'ın, Destiny'ye dönüş yolunda tepelerin ardından son sürat ilerlemesiyle hemen arkasından gelen siren sesini duyması bir oldu.

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Bu mümkün olamazdı.

Ve dikiz aynasından kontrol ettiğinde, Mike'ın yine hemen arkasında ve yine gözünde o gülünç aynalı güneş gözlüğüyle birlikte kendisini takip etmekte olduğunu gördü. Gözlerine inanamıyordu.

Mike cama doğru yaklaştığında Rachel hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. "Ciddi olamazsın Romo? Gerçekten!"

Ve tıpkı Memur Romeo'yla ilk tanıştığı gün olduğu gibi Mike oldukça sinirlenmiş görünüyordu. "Kahretsin Farris, bu konuda ne kadar hassas olduğumu biliyorsun! Eğer hız yaparsan, bedelini ödersin."

Rachel nefesini tuttu, hâlâ olayı kabullenmek istemiyordu. Neredeyse sevgili sayılırlardı. Hangi polis kız arkadaşına ceza yazardı Tanrı aşkına?

Kendini topladı ve "Haberin olsun diye söylüyorum, bugün hız yapmak için geçerli bir nedenim var. Bir an önce bahçeye dönüp, yarınki festival için Edna'ya yardım etmem gerekiyor," dedi.

Mike yeniden konuşmaya başladığında siniri biraz daha yatışmış gibiydi. "Senin de haberin olsun tatlım, yine de sana ceza yazıyorum. Üzgünüm."

Rachel kaşlarını çatıp somurtmakla yetindi. "Memur Romeo'yla yatıyor olmanın hiçbir avantajı olmadığı açıkça görülüyor."

Mike başını eğdi ve aynalı gözlüklerinin üzerinden Rachel'a dikkatle baktı. "Ah bebeğim, bunun birçok avantajı var

-yalnızca bu onlardan biri değil.” Bunu söyledikten sonra da yazdığı ceza makbuzunu destesinden koparıp, Rachel’in avcuna tutuşturdu ve iyice eğilip onu öptü. Sonra ağzını kulaklarına doğru götürdü ve alçak sesle, “Yarın akşam festivalden sonra sana bu ceza işini tamamen unutturacağım, söz veriyorum,” dedi.

“Yarın akşam çalışacağını sanıyordum,” diye yanıtladı Rachel, kibirli bir ses tonuyla. Hâlâ kızgınlığı geçmemişti.

“Çalışıyorum. Ama mola verdiğimde, bu arayışı seninle birlikte değerlendirebiliriz diye düşünmüştüm.”

Rachel kollarını kavuşturdu. “Umarım bunun için havamda olurum. Ama belki *olmayabilirim* de.”

Mike başını kaldırdı ve Rachel’a *gerçekçi ol* bakışı attı. “Hadi ama Farris. Bana karşı koyman mümkün değil.”

Bunun tartışılacak bir yanı olmadığından, Rachel cevap olarak gözlerini devirmekle yetindi ve “Bu arada gözlüklerin çok çirkin,” dedi.

Mike sırttı ve o çirkin gözlüklerin ardından yine de seksi görünmeyi başarak Rachel’in yanından uzaklaştı.

Rachel elma festivalinin bu kadar kalabalık olduğuna inanamıyordu. Edna ile birlikte General Mercantile ve PTA’nın standları arasında yer alan kendi standlarında, sepetler dolu elma sattıklarına da inanamıyordu. Grampy çocuklar için ev yapımı elma şırası ve elma suyu satarken, PTA standında da çikolatalı kekler, kurabiyeler ve kavanozlar dolusu ev yapımı elma püresi vardı. Neredeyse hiç boş kalmıyorlardı ve bu durum Rachel’ı daha da canlandırıyordu. Destiny’ye geri döndüğünde, önceden tanıdığı insanlarla karşılaşmaktan kaçınırken, şimdi bundan zevk alıyordu ve burası mükemmel bir buluşma yeri.

“Bak sen, kimleri görüyorum? Rachel Farris, geometri sınıfımdan öğrencim,” dedi şişman, yaşlı bir kadın ve Rachel hemen onu tanıdı.

“Bayan Cosway?”

“Ta kendisi. Ve şimdi eski arkadaşın Jenny Tolliver -yani artık Jenny Brody ile yanyana sınıflardayız.”

Bayan Cosway bir sepet McIntosh elma sipariş etti ve ikisi bir süre daha sohbet ettiler.

Rachel’ı tanımayanlar olduğunda ise Edna hemen araya girip, “Torunumu hatırlarsın. Chicago’da yaşıyor ama bu sonbahar elma hasadına yardım etmek için yanıma geldi,” diyerek onu tanıtıyor ve selam vermesi için Rachel’ı peşinden sürüklüyordu.

Öğlen olduğunda, Edna, Rachel’dan yiyecek bir şeyler almasını isteyerek standdan gönderdi. “Ama acele etme. Etrafı gez dolaş. Eğlenmene bak,” dedi. Rachel da bunun üzerine Tessa ve Amy’nin ön tarafta yer alan standlarına doğru yol aldı. Kızlar, üzeri yemek kitapları ve çeşitli elmalı tariflerle kaplı bir masanın ardında oturuyorlardı. Amy daha biraz önce Logan ile birlikte festival alanını dolaşmıştı, bu yüzden Rachel yanında ona eşlik edecek birini istediğinde dolaşma sırası Tessa’ya gelmişti.

İtfaiye teşkilatı standını çocukların incelemesi için dışarı çıkardıkları parlak kırmızı bir yangın söndürme aracının hemen yanına kurmuşlar ve standda yine çocuklar için mısır haşlıyorlardı. Hemen yanındaki polis teşkilatında ise sosisli sandviç ve hamburgerler pişiriliyor ve Mike çocuklarla güvenlikle ilgili bir konuşma yapıyordu. Oraya vardıklarında Rachel ve Tessa geride durarak bir süre Mike’ı dinlediler ve onun küçük çocuklarla bu kadar kibar ve yumuşak bir şekilde konuşmasına ikisi de çok şaşırdılar. Anlattığı şeyleri çocuklara tekrarlatarak, anlayıp anlamadıklarını gözden geçiriyor gibiydi.

“Ne zaman bir yabancıнын arabasına binmelisiniz?” diye sordu, aralarında Sue Ann’in küçük kızı Sophie’nin de yer aldığı, etrafına dizilmiş yedi küçük çocuğa.

“Hiçbir zaman,” diye yanıtladı çocuklar hep bir ağızdan.

“Ya bu yabancı kendisini, sizi almak için ailenizin yolladığını söylerse?”

Tüm çocuklar hayır anlamında başını salladı ve Sophie, “Ailemiz asla tanımadığımız birisini göndermez,” dedi Mike’tan öğrendiklerini ezbere söylediği açık bir şekilde.

“Doğru. Peki ya köpeğini kaybettiğini söyler ve bulması için ona yardım etmenizi isterse?”

Bu kez koyu renk saçlı bir erkek çocuğu konuştu. “Bizim gibi küçük bir çocuktan yardım istememeli. Yardım etmesi için bir yetişkine sormalı.”

Tam o sırada Mike, Rachel’a baktı ve çocuklarla olan konuşmasına devam etmeden önce ona hızlıca göz kırptı.

Rachel Tessa’yla birlikte etrafı dolaşmaya devam ederken, Sue Ann’in yarı zamanlı çalıştığı emlak firmasının sponsor olduğu yüz boyama standını fark etti. Standda ayrıca kavanozlarla elma marmelatı satışı yapılıyordu. Destiny Fen İşleri Teşkilatı masasında ise festival için düzinelerce elmalı ve şeftalili mini pastalar hazırlamış olan Jenny yer alıyordu. Ve Schuster çiftliğindekiler bir pikap kamyonetin arkasında getirdikleri balkabaklarını satıyorlardı. Diğer standlar çeşitli organizasyonlara ev sahipliği yapıyordu ve eski tiyatronun önüne kurulan bir sahnede lise korosundan, blues gruplarına her türlü eğlence ve müzik gösterileri yer alıyordu. Sue Ann’in dediğine göre, Sophie’nin bale sınıfı da burada bir gösteri sunacaktı.

“Saat dörtte,” dedi Tessa, “çocuklar için hedefteki elmaları vurma yarışması, sonra da en hızlı turta yeme yarışması yapılacak ve hemen onun ardından da kasaba meclisi üyeleri, en güzel pişirilen turta yarışmasının galibini belirleyecek. Edna da yarışmaya katıldı mı?”

Rachel gülümseyerek başını salladı. “Arka arkaya gelen altı birincilikten sonra emekliye ayrıldığını söyledi. Sürekli kazanması insanları kızdırmaya başlamış ve o varken kimse yarışmaya katılmak istemez olmuş. Artık polis teşkilatının

orada yapılan hamburgerlerden birkaç tane alıp işimin başına dönsem iyi olacak,” dedi ve sonra havayı kokladı. “Dur bir dakika -çikolatalı kek kokusu mu alıyorum?”

Tessa yüz boyama eğlencesinin yapıldığı standın hemen arkasını işaret etti. “Kasaba meclisi standında.”

“Pekâlâ, öğle yemeği olarak hamburger, tatlı olarak da çikolatalı kek alalım.”

Tessa yemekleri taşımada Rachel’a yardım etti ve Farris standına doğru yürürlerken, “Amy gibi konuşmak ve seni anlamıyormuş gibi görünmek istemem ama...buradaki kalış süreni uzatmanın hiç yolu yok değil mi?” diye sordu.

Rachel şaşkınlık içinde Tessa’ya bakakaldı. Amy’nin aksine o Destiny dışında bir hayata sahip olmanın ve kariyer yapmak için uğraşmanın ne demek olduğunu biliyor ve anlıyordu.

Cevap vermek için ağzını açmasına fırsat olmadan Tessa kafasını salladı. “Sen bana aldırma, boşver. Dediğim gibi seni anlıyorum. Sadece...buraların sen yokken aynı tadı vermeyeceğini bilmeni istedim. Ayrıca görünüşe göre Mike ve sen de birbirinize oldukça bağlanmaya başladınız. Yanılıyor muyum?”

Yanılıyor muydu? Pekâlâ, bunun bir önemi yoktu. Önemli olan kalabalığın içinden yollarına devam ederken Rachel’ın Tessa’ya söyledikleriydi. “Aramızda güzel bir şeyin yaşandığı kesin ama...ikimiz de daha en başından bunun geçici bir ilişki olacağını biliyorduk. Bu yüzden meseleye ‘her güzel şeyin bir sonu vardır’ şeklinde yaklaşıyorum.”

* * *

“Bugün gerçekten iyi iş çıkardın,” dedi Edna kalabalık dağılmaya başladığında.

Rachel güldü, neşesi hâlâ yerindeydi. “Beceremeyeceğimi mi düşünmüşştün yoksa?”

Edna sırıttı. “Elbette hayır. Ama demek istediğim...gerçekten eğleniyor gibi görünüyordun ve ben de bu kadarını beklemiyordum.”

Rachel düşünceli bir ifadeyle, “Ben de,” diye yanıtladı.

Aslına bakılırsa, kasabasına yaptığı bu zorunlu gezi boyunca hiçbir şeyden zevk alabileceğini düşünmemişti -ama aksine zevk aldığı bir sürü şey keşfetmişti; Edna’yla vakit geçirmek, bahçede huzur bulmak, arkadaşları, burada keşfettiği birlik duygusu...ve şüphesiz polis memuru Romeo. Vay canına, bir aile düşmanlığını bile sona erdirmişti. “Gerçekten iyi bir ziyaret oldu,” diye devam etti ve sonra festival meydanını göstererek “ve tüm bu etkinliği senin yaratmış olmandan da inanılmaz etkilendim,” diye ekledi.

Büyükannesi yalnızca omzunu silkti. “Hayatta kendi zenginliğini kendin yaratırsın. Sence de öyle değil mi?”

Rachel başını salladı. “Çoğunlukla öyle evet, sana katılıyorum.”

“Dinle beni,” dedi Edna, “dokunaklı olmak istemem ama gittiğini görmek beni çok üzecek. Son birkaç senedir çocuklarım ve torunlarım üzerlerine düşeni yaparak ara sıra bana yardım etmek için yanıma geldi ve...onları görmek beni mutlu etse de zamanı geldiğinde de onlara hoşçakal demesini bildim. Ama bu kez kendimi vedalaşmaya hiç hazır hissetmiyorum.”

“Şey, ben de duygusallaşıp seni üzmem istemem ama ben de aynı şeyleri hissediyorum,” diye itiraf etti Rachel. Sonra da muzipçe gülümsedi. “Herkes ihtiras dolu ilişkilerini anlatan ukala ve alaycı bir büyükanneye sahip değil.”

Bunun üzerine Edna’nın yüzünde tanıdık, efkarlı bir ifade belirdi. “Belki de işleri ilginç hale getirirsem, seni burada tutabileceğimi düşünmüşümdür.”

Ama Rachel gözlerini devirdi. “Siz insanların derdi ne? Nereye gitsem herkes kalamayacağımı çok iyi bildiği halde benden burada kalmamı istiyor.”

“İnsanların sana değer vermesi hayattaki birçok şeyden daha güzeldir.”

“İyi tespit.”

“Demek istediğim, eğer buraya geri dönmek istersen, evimde senin için her zaman bir oda olacak.”

* * *

Hava kararıp festival sona ermek üzereyken, bütün elmaları satmışlardı. Sahnedeki son performans, Schusters'lardan gitar çalan birine aitti. Yoğun gün sona ererken, sakın gitar sesi insanı dinlendiriyordu. Yorulan Edna eve doğru yola koyuldu. Tüm toparlama ve temizlik işleri ertesi sabah yapılacaktı. Rachel, Mike'ın kendisini daha sonra eve bırakacağını söyledi Edna'ya.

Tek başına sahnenin önündeki sandalyelere doğru ilerledi ve en arka sıradakilerden birine oturdu. İçini saran tuhaf melankolik havadan kurtulamıyordu. Festival sona erdiğinde, kendi hayatında daha büyük bir şeyin son bulduğunu hissetti: Destiny'de geçen günlerin sonunu. Buraya yapmaya geldiği şeyi yaparak işini tamamlamıştı ve şimdi evine dönme vakti gelmişti. Ama bunun için içinde büyük bir çatışma yaşayacağını asla hayal etmemişti.

Gitar çalan adam, James Taylor'un şenlik ateşi gecesinde de duyduğu, sorunlu dünyasını ardında bırakması için bir erkeğe yardım eden bir kadını anlatan şarkıyı söylerken, Mike sessizce yanındaki sandalyeye ilişti ve ona sarıldı. İkisi de konuşmadan şarkıyı dinlediler ve aslında mutlu bir hikâyeyi anlatıyor olsa da şarkının sözleri Rachel'ın içini sızlattı. Mike da aynı şeyleri hissediyor muydu acaba? Yaklaşan ayrılığıyla ilgili yüreği burkuluyor muydu? Bundan emin değildi ama öyle olduğunu düşünüyordu.

Adam şarkıyı bitirip herkese iyi geceler diledikten sonra, kalan son kalabalık da çocuklarını ve elmalı ürünleri-

ni toparlayıp arabalarına doğru yol aldılar. Çok geçmeden Mike ve Rachel, meydanda geriye kalan birkaç insandan ikisiydi. Çevredeki tüm standlar boşalmıştı; yanlarındaki ağızlarına kadar dolu çöp kutuları ve yerlere saçılan ezilmiş elma parçaları darmadağın bir görüntü oluşturunuyordu. Ama şimdi ıssızlaşan bu meydan birden ona dışarıda yağmur yağarken Mike'ın yatağında olduğu sabahı hatırlattı. Tıpkı o günkü gibi, yine ikisi sanki bir kozanın içindeymiş gibi, dünyadaki son iki insan onlarmış gibi hissetti. Ve birden kafasına dank etti, böyle hissetmesini sağlayan şey yağmur olamazdı ve büyük olasılıkla bu boş kalmış meydana da değildi bunun nedeni. Belki de sadece Mike'tı ona bu duyguyu hissettiren.

“Dinle,” dedi Mike gür ve seksi sesiyle, “sana söylemek istediğim bir şey var.”

Rachel, sokak lambalarının aydınlattığı yüzüne, gözlerinin içine baktı.

“Bugün Anna'nın fotoğrafını ortadan kaldırdım.”

“Efendim?” dedi Rachel ne demek istediğini tam anlamayarak.

“İşyerindeki masamda daima bir fotoğrafı dururdu. Şef Tolliver geçenlerde onu kaldırmamı önermişti ama o zaman yapamamıştım. Ve sonra...sanırım senin önüme bakmakla ilgili söylediğin şeyleri düşündüm ve böylece bugün bir başlangıç yapmış oldum. Fotoğrafı bir çekmeceye kaldırdım. Tüm fotoğrafları bir kenara kaldırmaktan çok uzağım elbette ama bu en azından iyi bir başlangıç sayılır.”

Geceyle birlikte sonbahar serinliği çıkmıştı ama Rachel içinin ısındığını hissedebiliyordu. Çünkü yalnızca ufacık bir yünden bile olsa da, Mike kendisine, onun hayatını daha net, daha iyi bir hale getirmiş olduğundan bahsediyordu. Onun çok uzun zamandır kötü düşüncelerle nasıl bir mücadele içinde olduğunu bildiğinden, şu an için ona biraz olsun yardım edebilmiş olmak Edna'ya elma hasadında yardım etmiş ol-

maktan daha önemli ve daha anlamlı geliyordu. Cevap olarak kollarını Mike'ın boynuna doladı ve onu sımsıkı kucakladı.

Nihayet bir süre sonra Mike geri çekildi ve "Bir yerlere gidip bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu.

"Karnım tıka basa çikolatalı kekle dolu ama evet kalkalım, en azından biraz gezintiye çıkabiliriz."

"Bugün polis arabamlayım ama."

"Problem olur mu?"

"Eğer yanıma sokulmayı özlemeyeceksen sorun değil. Aramızda bir konsol var."

Rachel dudağını ısırıldı. "Pekâlâ, bu gerçekten üzücü bir durum ama hiç gidememekten daha iyidir."

El ele polis merkezine doğru yürürlerken Rachel'ın aklına aniden bir şey geldi. "Dur, standdan almam gereken bir şey var." Bu akşam onu göreceğini bildiğinden, aldığı hediyeyi yanında getirmişti.

Bir süre sonra, Mike'ın polis arabası içinde kasabanın merkezinden uzaklaşmaya başladılar ama Creekside Parkı'nı geçtikten sonra Mike sinyali vererek bahçeye doğru giden patika yola saptı.

"Ben kötü bir sevgili miyim?" diye sordu Rachel dalga geçerek. "Çok sıkıcıyım, sen de bu yüzden beni erkenden evime bırakıyorsun öyle mi?"

Mike göz ucuyla ona baktı. "Böyle bir şey asla mümkün değil Farris. Sadece aramızdaki konsoldan hoşlanmadığıma karar verdim, özellikle de sen birkaç gün içinde buradan ayrılıyorken."

Rachel bundan hoşlandı. Çünkü tıpkı liseli aşıklar gibi olmuşlardı ve arabaya girdikleri andan itibaren gerçekten de yanma sokulmayı özlemişti. "Ama, şey, Edna evde biliyorsa değil mi?"

"Oraya gitmiyorum," dedi Mike evin önünden geçip, ambara giden çakıl taşlı yolda ilerlediği sırada.

Ama ahırın önünde de durmadı ve onun ardındaki patika

yola girdi. Nihayet ev görüş alanlarından uzaklaşınca arabayı park etti.

“Bu senin için,” dedi Rachel kasabadan ayrıldıklarından beri elinde taşıdığı küçük siyah poşeti Mike’a uzatarak.

Mike şaşırmıştı –poşetin içinde eve ya da Edna’ya götürmesi gereken bir şey olduğunu düşünmüş olmalıydı. “Nedir bu?” diye sordu.

“Elmaları zamanında hazırlamamıza yardım ettiğin için bir teşekkür hediyesi.”

Merakla Rachel’in uzattığı poşeti aldı ve içindekileri çıkardı –leopard desenli ipek bir boxer şort.

Gördüklerine inanamıyormuşçasına ardarda gözlerini kırparak hediyesine baktı. Nihayet, “Şaka yapıyor olmalısın?” dedi.

Rachel içini çekti. Tessa haklı çıkmıştı. “Teşekkür ediş şeklin bu mu? Eğer öyleyse eminim bundan daha iyisini yapabilirsin.”

Mike bir ona bir de Rachel’in son derece sevimli ve seksi olduğunu düşündüğü elindeki boxer şorta baktı. “Tamam haklısın. Teşekkür ederim. Ama bunu asla giymem.”

“Benim için bile mi? Benim senin için giydiğim iç çamaşırları gibi sen de bunu benim için giyemez misin?”

“Hayır,” dedi tartışmaya kapalı bir şekilde.

“Ama beni baştan çıkarıyor.”

Mike inanmayan gözlerle Rachel’a baktı. “Ciddi olamazsın? Bu mu?”

“Evet. Leopard deseninden çok hoşlanırım ve kesinlikle çok sevimli ve aynı zamanda seksi.”

“Hayır, çok gülünç.”

Rachel kaşlarının çatılmasına engel olamadı; hediyesinin bu kadar kötü karşılanmasından dolayı hayal kırıklığı içindeydi. “Dün kasabaya gelirken beni kenara çektiğinde işte bunun için hız yapıyordum seni sersem. Her işimi bir kenara bırakıp sana hediye almaya gitmiştim.”

Mike da hafifçe kaşlarını çattı ve nihayet bir süre sonra kendini suçlu hissederek, “Bunu yapman büyük incelik, çok tatlısın,” diye itiraf etti.

“Biliyorum.”

Sonra başını kaldırarak hafifçe gülümsedi. “Rachel Farris’in tatlı birisi olacağı kimin aklına gelirdi?”

“Öte yandan sen ise,” şikayet edercesine dudaklarını bükererek, “özüne dönüyorsun,” dedi.

“Hadi ama kızma artık,” dedi Mike aralarını düzeltmeye çalışarak. Sonra Rachel’in eline uzandı ve kasıklarının arasına götürerek bastırdı. Tanrım üniforması içinde bile hoş ve sertti. Rachel kendini tutmak istese de, Mike, “Seni ateşlendirmesi gereken tek şey bu,” dediği anda bütün bedeni heyecanla ürperdi.

Seksi bir iç çekişle birlikte nefesi kesilerek, “Beni gerçekten çok iyi tanıyorsun,” dedi.

Mike tekrar hediyesine bakarak, “Sanırım bu kasabada leopar desenli boxer satılmasını yasaklayan bir yasa çıkarttıracam,” dedi. Ve sonra ciddi polis tavrını takındı, “Korkarım ki madam, arabadan inmenizi isteyeceğim.”

Yine madam demek öyle mi? Pekâlâ artık Pamela’yı alt ederek işini elinde tuttuğuna göre, bu *tam olarak* hakaret edici bir şey gibi hissettirmemişti. Özellikle de Mike’ın başlattığı bu polisçilik oyunu her geçen saniye onu biraz daha uyarmaya başladığı için.

Arabadan indiğinde Mike yanına doğru yürüdü. “Pozisyon al.”

“Ne yapayım ne?” Bu deyimini duymuş olsa da ne anlama geldiğini bilmiyordu.

“Yüzünü arabaya dön, ellerini çamurluğun üstüne koy, bacaklarını iki yana aç.”

“Ah.” Söylediklerini yaparken bunun oldukça *seksi* bir pozisyon olduğu gerçeğini inkâr edemedi.

Mike hızla arkasına geçti ve önce -tıpkı TV’de gördükleri üst aramaları gibi hızlı- sonra yavaş hareketlerle baştan aşağı Rachel’ı okşamaya başladı. Ellerini göğüslerinde gezdirdiğinde Rachel hafifçe inledi. Sonra yavaşça daha aşağılara, kasıklarına doğru götürerek dairesel hareketlerle okşamaya devam etti.

Pantolonunu kalçasından aşağı doğru kaydırduğu sırada Rachel’in nefesi kesilecek gibi oldu.

Sonra omzunun üzerinden bakarak o da oyuna katıldı. “Memur bey, bunun uygun bir davranış olduğundan emin değilim.”

Mike’ın ateşli bakışları Rachel’inkileri esir alırken, avuçlarıyla da çıplak kalçalarını kuşattı ve hemen ardından Rachel’in içine girdi. Vuruşun etkisiyle Rachel bir çığlık attı ve sonra nefes nefese, “Seni ihbar edeceğim,” dedi.

Mike kollarını, göğsünün hemen altından beline dolayarak üzerine eğildi ve kulağına yaklaşarak fısıltıyla, “Bence hepsini alabilirsin,” dedi ve içinde hareket etmeye başladı.

“Ah Tanrım, bence de,” diye mırıldandı Rachel, gittikçe daha derine giren kalınlığın verdiği zevk tüm bedenine yayıldığında. Mike her zaman onu tamamen doldurabilmişti ama ayaktayken onu daha da içinde hissediyordu. İçgüdüsel olarak kalçalarını ona doğru bastırdı, onu daha derinlerde hissetmek istiyordu. Mike da ardarda sert ve düzenli vuruşlarla tüm bedenini titreterek ona istediğini verdi.

Bu oyun işi çok seksi ve çok eğlenceliydi...sona erene kadar.

Bir noktadan sonra Mike’ın hareketleri yavaşlayarak daha duygusal bir hale dönüştü. Boynunu öptü ve dişleriyle kulak memesini hafifçe ısırды. Rachel gözlerini kapatıp kendini bu duygu dolu dokunuşlara bıraktı. Polisçilik oyunu sona ermişti ve şimdi yalnızca ikisi vardı, yavaş ve tutkuyla sevişen Rachel ve Mike.

Mike yavaş hareketlerle içinde ileri geri gidip gelmeye devam ederken, Rachel başını kaldırdı ve yıldızlara baktı. Yine

güzel ve berrak gecelerden biriydi; gökyüzü öylesine ıslıl ıslıl parlıyordu ki üzerlerine yağmur olup yağacak gibiydi.

Bir süre sonra Mike geri çekildi ve “Pantolonunu çıkar,” dedi.

Rachel hızla dediğini yaparken, “Sen de üzerindeki çıkar,” diye karşılık verdi.

Bir dakika sonra, Mike’ın üniforması ve rozeti yerdeydi. Rachel’ı havaya kaldırıp, sırtını ahıra dayadığında, onun da bacakları kendiliğinden Mike’ın beline dolanmıştı. Mike tekrar içine girdi ve bu kez ikisi birlikte inledi. Mike göğsünü Rachel’inkilere bastırırken bir yandan da onu şehvetle öptü.

Yeniden o yavaş, duygusal ritmi yakaladıklarında bakışları buluştu. Ah Tanrım! Bu, Mike’dan önce hiç kimseyle yaşamadığı bir durumdu -bir erkek içinde hareket ederken onun gözlerinin içine bakmak...Bu çırlıçıplak yakınlık, yüzlerinin birbirine bu denli yakın olması soluğunu kesiyor, içini titretiyordu. Tek kelime etmediler -kelimeler gereksizdi. Bedenleri ve gözleri her şeyi anlatıyordu.

Bu çok yoğundu.

Bu yalnızca seks değildi, çok daha fazlasıydı.

Bu olağanüstüydü. Muhteşemdi. Etkileyici ve insanı duygulandıran bir şeydi.

Ve bu aynı zamanda çok üzücü ve acıklıydı çünkü sonlardan biriydi.

Ve tüm bunların arasında, Rachel kendini Edna ve Giovanni’yi düşünürken buldu -bu bahçenin her köşesinde sevişen büyükannesi ve Mike’m büyükbabasını. Ama onlar bile sonunda ayrılmışlardı, tıpkı Rachel ve Mike’m kısa bir süre sonra ayrılacağı gibi. Bazı şeylerin kaderinde devam etmek olmuyordu demek ki. Edna ve Giovanni’nin hikâyesinin tam olarak nasıl sonlandığını henüz bilmiyor olsa da -garip bir şekilde- tarih kendini tekrar ediyormuş gibi hissetti.

Tüm benliği Mike’ın vuruşlarıyla uyumlu bir şekilde ha-

reket ederken kendini zevkin kollarına bıraktı. Doruk noktasına ulaştığında, tüm bedenini ele geçiren ve onu derinlemesine sarsarak Mike'ın kolları arasında iki büklüm hale getiren olağanüstü orgazmı boyunca çığlıklar atarak inlemeye devam etti. Ve nihayet bittiğinde, titreyen yalnızca nefesi değil, tüm bedeniydi.

Mike ona sımsıkı sarılmaya devam ederken fısıldadı, “İyi misin bebeğim?”

Rachel dudağını ısırды, kendini öylesine ona bağlı, onun kollarında öylesine güvende hissediyordu ki gerçekte iyi olup olmadığını anlaması pek mümkün değildi. Yalnızca başını salladı. Ve sonra haykırdı, “Gel bana; içimde istiyorum seni. Çok daha derinlerde, en derinde...”

Mike, “Ah, tatlım,” diye gürledi ve boşaldığı anda, Rachel ondan bir parçanın artık kendi içinde olduğu düşüncesinin keyfini çıkardı.

Bir süre sonra arabanın arkasına oturmuş, gökyüzündeki yıldızları seyrediyorlardı.

“Görev başına dönmekte geciktin sanırım,” dedi Rachel.

“Evet. Yine senin yüzünden Farris.” Ama bu kez gecikmesini mesele haline getirmedi ve keyfini kaçırmadı. Sonra aniden, “Eğer burada kalmak istesen...bahçeyi devralmak istersen Rachel...orayı aileme geri kazandırıp olamaz mı umrumda bile olmazdı.”

Rachel gözlerinin içine baktı. Son zamanlarda aklında bu düşünce sürekli gidip geliyordu; kariyerine bir son verip, buraya dönerek bahçeyi işletmek. Ama şu anda aklını kurcalayan nokta bu değildi. Şu anda odaklandığı tek şey...onu ele geçiren tek düşünce...Mike'tı. Ondaki burada kalmasını mı istiyordu? Hem de bahçe uğruna değil...kendisi için? Ve eğer öyleyse, bu o kadar kolay bir şey miydi? Yaşadığını hayattan, başka bir hayat için vazgeçmek, onu ardında bırakmak?

“Kalbim burada bırakmışken hayatıma nasıl devam ederim?”

William Shakespeare, *Romeo&Juliet*

17. BÖLÜM

Rachel derin bir nefes aldı, sorular beyninde dönüp duruyordu. Ama..

Hayır. Hayır, bunun mümkün olabileceğini sanmıyordu. Bu romanlarda, filmlerde yaşanabilirdi ancak. Ama gerçek hayatta, bir insanın hayatında yapabileceği en köklü değişikliklerden biri olurdu bu.

Evet, şehir hayatı artık onu eskisi kadar heyecanlandırmıyor olabilirdi; belki hayatında gelip geçen bir dönemdi. Ve belki zamanla, işinde elde ettiği başarı ve güç, işin kendisinden daha değerli olmuştu onun için, özellikle de yaratıcı tarafı elinden alındığından beri. Ama bunların hiçbiri, iyi ve bol kazançlı bir kariyerden öylece vazgeçip, bir zamanlar ayrılmaya can attığı yere geri dönebileceği anlamına gelmezdi. Eğer işini kaybetmiş olsaydı o zaman belki işler farklı olabilirdi. Ama *kaybetmemişti*. Onu elinde tutmak için mücadele etmiş ve başarılı olmuştu.

Ve Mike’la olan ilişkisine gelince, ikisi de *sevgi* kelimesini dile getirmemişti bile. İyi ki de öyle olmuştu –çünkü bu Rachel’in, hakkında hiçbir şey bilmediği bir konuydu. Ayrıca Mike’ın Destiny’nin her yerinde ve Crestview’daki çapkınlıklarına ne demeliydi? Daha en başından, onun bu işi kendisi kadar ciddiye almadığını anlamıştı. Mike’dan hoşlanmıştı, hem de fazlasıyla ve onun da kendisinden hoşlandığına

inanmıştı; ama aralarındaki şeyin olduğundan daha fazla bir anlam ifade ettiği düşüncesine kendini kaptıramazdı. İşin doğrusu, Mike onu anında bırakabilirdi. İçindeki gerçekçi kadın tarafı, eğer aceleyle aptalca bir karar verecek olursa, bundan birkaç ay sonrasında hayatının geri kalanını, kalbi kırılmış, yapayalnız ve bahçenin ortasına saplanıp kalmış bir halde elma toplayarak geçireceğini rahatlıkla görebiliyordu. Ve kesinlikle böyle bir hayatının olmasını istemiyordu.

Nihayet, “Seni özleyeceğim, *bizi* özleyeceğim ama biliyorsun ki gitmem gerek,” dedi.

Mike itiraz edecek olduğunda, parmağıyla dudaklarına dokunarak onu susturdu.

“Ve yalnızca ailem için değil, kendim için de gitmem gerekiyor. Benim hayatım başka bir yerde. Ve seni temin ederim ki orada iyi bir hayatım var Mike.”

“Eminim öyledir,” dedi Mike ama artık sesi soğuk ve mesafeliydi.

Rachel içini çekti, bu tavır karşısında biraz incinmişti. Yine de onu tekrar kazanmaya ve sevincine ortak etmeye çalışarak, “Sana söylemeyi unuttum. Birkaç gün önce işimi kaybetmediğimi öğrendim. Çok heyecanlı ve mutluyum.” dedi.

Mike, Rachel’a baktı ama hâlâ üzgün ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Tebrik ederim. Senin adına sevindim.”

Rachel tekrar içini çekti. “Pek de sevinmiş gibi durmuyorsun. Ama bunu yapmam gerektiğini anladığına eminim. Uğruna bu kadar çalışıp mücadele ettiğim bir şeyi bırakmak delilik olur.”

“Sen de o kadar heyecanlanmış görünmüyorsun. Yani sözde bu iş senin her şeyin ama bundan bahsetmek daha yeni aklına geliyor?”

Haklı olabilirdi ama Rachel şu anda bunu düşünmek istemiyordu. “Sen bana kızdın mı? Kızgın görünüyorsun.”

“Neden kızacakmışım?” diye çıkıştı Mike.

Rachel havayı yumuşatmaya çalıştı. “Bilmiyorum. Üstelik Edna ne zaman sana satmaya karar verirse ki öyle yapacak, bahçenin sahibi olabileceğini ve bunu artık sorun etmeyeceğimi, hatta bundan mutluluk duyacağımı bile söyledim sana.”

Mike derin bir nefes verdi; ve bu kez konuştuğunda biraz daha sakin gibiydi. “Tam bir sersem gibi davranıp eşeklik ettiğim için üzgünüm.”

Rachel gülümsedi. “Buna alıştım.”

Ve Mike gönülsüzce de olsa sırtıttı. “Dinle. Yarın akşam çalışmam gerekiyor ve pazartesi günü de akşam sekize kadar yine isteyim ama...eğer kasabadaki son akşamında Edna ya da arkadaşlarıyla bir planın yoksa...”

“Yok, sadece Edna bana güzel bir ev yemeği hazırlamak istiyor; ama sonrasında boşum.”

“O zaman işten sonra benim evimde buluşalım mı?”

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Rachel; sonra Mike’a hızlıca bir göz attı. “Aklından geçen özel bir planın var mı?”

“Evet,” dedi Mike. “Seni yatağa götürüp soluk soluğa bırakmak ve çığlıklar attırmak. Bütün gece sevişmek. Sana orgazm üstüne orgazm yaşatarak elden ayaktan kesmek ve böylece hareket edecek hal bile bırakmamak.”

Rachel nefesini tuttu. “Tamam o zaman. Bu bir randevu.”

* * *

Mike pazar akşamı işten çıktıktan sonra eve geldi ve üzerini değiştirip yeniden arabasına döndü. Neredeyse gece yarısı olmuştu ve ertesi gün öğlen yeniden görevinin başına dönmesi gerekiyordu ama kendini eve hapsedilmiş gibi hissetmişti. Bu durumda uyumaya çalışmak yararsız olacaktı.

Yol onu Dew Drop Bari’na götürdü. Çoğu insanın ertesi sabah işe gitmesi gerektiğinden park yerinde yalnızca birkaç arabanın yer aldığını görmek hiç şaşırtıcı olmamıştı. Ama

içeri girip Logan'ı barda Anita Gray ile sohbet ederken görmeyi de beklemiyordu.

“Dostum, öfkeli görünüyorsun,” dedi Logan, Mike yanındaki tabureye yerleşip Anita’dan bir bira isterken. “Sorun ne? Yine o mor Mustang mi?”

“Tanrı’ya şükür hayır,” diye mırıldandı Mike. “Sen bu saatte burada ne arıyorsun?”

“Sue Ann ile birlikte göl kenarındaki kulübeye bakmaya gittik ve sonra da kontratı incelemek için buraya geldik. Ben de burada takılıp kaldım işte.”

“Kesin olarak alıyor musunuz?” Logan, Mike’m evinin bir cadde üstünde yer alan ailesinin evinden ayrıldığından beri merkezde bir apartman dairesinde yaşıyordu.

Logan şişesini ağzına boca ederken, evet anlamında başını salladı. “Küçük, sevimli bir ev. Ayrıca bahçesi olması da cabası.”

“Hımm,” dedi Mike; ama bunun daha çok bir homurtu olarak çıktığını biliyordu. Keyifsizliğini gizlemeyi asla beceremiyordu. Logan ona tahammül ettiği için şanslıydı.

Anita birasını getirdi ve iki adam sessizce oturdular. Bir süre sonra Logan ona şüpheli gözlerle bakıp yavaşça “Şimdi anladım,” dedi.

“Neyi şimdi anladın?”

“Derdinin ne olduğunu. Rachel birkaç güne kadar ayrılıyor, öyle değil mi? Sue Ann söylemişti. Eski boktan ruh haline geri dönmen bu yüzden.”

Mike önce inkâr etmeyi düşündüyse de bundan vazgeçti. Onun yerine, “Her neyse,” dedi ve birasından büyük bir yudum aldı.

“Ondan kalmasını istemeliydin,” dedi Logan aniden. Rachel hakkında çok fazla konuşmamışlardı, bu nedenle Mike arkadaşının bu konuda hissettiklerini nasıl anlamış olduğunu hiç bilmiyordu ama Logan onu gerçekten iyi tanıyordu.

“Kalmaya niyeti yok.”

“Bunu konuştunuz yani?”

“Evet, az çok.”

“Üzıldüm dostum.”

Mike insanların kendisi için üzülop ona acımalarından nefret ederdi. “Üzülecek bir şey yok.” diye söylendi. “Hayat devam ediyor.” Sonra cüzdanından bir beşlik çıkararak bar tezgâhının üzerine bıraktı ve ayağa kalktı.

“Daha yeni gelmiştin,” dedi Logan başını kaldırıp arkadaşına bakarak.

“Şimdi de gidiyorum.”

Logan kaşlarını çatı. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Artık eve gitmeye hazırım o kadar.”

Kesinlikle hazır değildi, ama insanlarla birlikte olmak için de uygun havada olmadığını fark etmişti.

Arabasına binip eve gitmek üzere yola çıktı –çünkü görünüşe göre şu anda olmak istediği ve ona kendini iyi hissettirecek hiçbir yer yoktu. İçinde neler olup bittiğini anlamaya çalışırken, iPodundan Ben Harper’ın “Show me a Little Shame” şarkısı yükseliyordu. Logan haklıydı. Rachel yüzünden bu haldeydi. Ama bu noktaya ne zaman gelmişti? Nasıl olmuştu da onun çekici, ukala bir Farris’ten daha fazlası olmadığını düşünürken, şimdi artık hayatında yer almayacağı düşünceyle kendini bu kadar mutsuz hissedebiliyordu? Bugüne dek asla olmamışken, onun gibi biri nasıl olmuştu da bir kadına kendini bu kadar kaptırabilmişti?

Sonra birden aydınlandı. Rachel Farris nihayet onun hakkından gelebilecek biriydi. Bu kez tam adamına çatmıştı. Başlangıçta birbirleriyle bu kadar zıtlaşmalarının nedeni buydu, çünkü buradaki çoğu insanın aksine Rachel onun kahrını çekmemiş; huysuzluğuna ve kötü davranışlarına tahammül etmemişti. İşin gerçeği, bir polis olduğu için yaptıkları çoğu zaman yanına kâr kalıyordu; birçok insan eğer onunla tartı-

şırsa hapse gireceğinden ya da başına bir şey geleceğinden korkuyordu. Ama Rachel daha en başından beri, onun kendisini korkutmasına ya da sindirmesine izin vermemişti.

Ve Mike bundan *hoşlanmıştı*. Görünüşe bakılırsa, tahminlerinin de ötesinde hoşlanmıştı bu durumdan.

Ve belki de ona biraz *kızgındı*. Onun, ikisinin birbirini tamamladığını ve iyi bir çift olduklarını görememesinden dolayı kızgındı.

Ya da belki de kızdığı kişi aslında kendisiydi; ona karşı olan hislerini çekinmeden açıkça söyleyemediği için. Aralarındaki şeyin birkaç haftalık bir şeyden çok daha fazlası olduğunu düşündüğünü ona anlatamadığı için. Böylesi duyguları daha önce hiçbir kadına karşı hissetmediğini itiraf edemediği için. Hayatında şimdiye dek yeterince insanı kaybetmiş olmasına rağmen; onu uzun zamandan beri tanımasa da sevmek hatasına düşüp, sonra da alıp başını gitmesini öylece izlemekten başka bir şey yapamadığı için. Ve kahretsin –belki de kendinden başka kimseyi suçlamamalıydı, çünkü kendi kurallarını kendisi çiğnemişti: kendine rağmen onu sevmişti.

Ya da belki de ona bir şeyler söylemeye çalıştığında, kendisini cesaretlendirecek hiçbir şey yapmamasına, hiçbir söz söylememesineydi öfkesi. Hislerini nasıl dile getireceğini bilemiyordu ve ne zaman bir şeyler söylemeye çalışsa Rachel onu susturmuştu. Gözlerinin içine baktığında ya da onun içindeyken, onun da kendisine karşı boş olmadığını hissedebiliyordu ama açıkça görülüyordu ki, onun Rachel'a karşı hissettiği şeylerle aynı değildi Rachel'ın hissettikleri. Onu evine bıraktığı ilk gece ondan hoşlandığını itiraf etmiş olsa da bir daha asla buna benzer bir şey söylememişti.

Pekâlâ, bu yüzden kızgındı işte. Bunların hepsi yüzünden.

Ve...gideceği için.

Ve onunlayken son zamanlarda bir yanı kendini daha iyi... hatta neredeyse mutlu hissettiği için. Rachel, içinde uzun zamandan beri ölü olduğuna inandığı bazı şeyleri tekrar can-

landırmıştı bir anlamda. Hayattan zevk almasına engel olan tüm kötü düşünceleri içinden atmasını sağlamıştı. Onu değiştirmişti.

Ama belki Rachel ayrıldığında, kendini yeniden kötü hissedecekti. İçini yine bomboş hissedecekti. Belki Anna'nın fotoğrafı yeniden masanın üzerine çıkacaktı. Belki de çoğu insanın düşündüğü gibi, kendini beğenmiş pislik haline geri dönecekti.

Aslında kasabada son gecesini birlikte geçirmeyi önerirken yapmayı istediği şey, onu yatağa atmaktan çok daha fazlasıydı. Onunla konuşmak, belki de onu Crestview'da güzel bir yere götürmek istemişti –tek istediği şey son ana kadar onunla olmaktı, hem yatakta hem dışarıda. Ama bahçede geçen konuşmadan sonra, onu yalnızca sekse davet etmek daha uygun gelmişti. Çünkü şöyle bir bakıp düşündüğünde, en iyi anlaştıkları yer yataktı, değil mi? Ayrıca konuşup tartışacakları her şey Mike'ı öfkeliendirebilir ve gecelerini berbat edebilirdi. Mesela buradan ayrılacak olması gibi. Lütfedercesine artık bahçeyi satın almasını dert etmeyeceğini söylediğinde de biraz kızmıştı. Mike, Rachel'dan bahçeyi almasına karşı çıkmamasını *istemiyordu* –Rachel'in bahçeyi *kendisi* için istemesini istiyordu. Onun kendiliğinden burada onun yanında kalmayı istemesini istiyordu. Bunun ne kadar güzel bir şey olacağını görebilmesini istiyordu. Lanet olsun, tüm istediği onunla birlikte burada kalmasıydı.

Bu bencillik miydi? Belki de. Rachel'in sürekli tekrarlayıp durduğu gibi, Chicago'da bir hayatı vardı. Ama orada mutlu olduğuna Mike'ı ikna etmesinin üzerinden çok zaman geçmişti. Başlangıçta bu doğru olabilirdi. Bununla birlikte burası Rachel'ı iyi yönde değiştirmiş, onu yumuşatmıştı. Ve artık ne zaman Chicago'dan bahsetse, anlamını yitirmiş eski kelimeler gibi, yalnızca zorunlu bir konuşma oluyordu bu. Mike onun burada Edna'yla, arkadaşlarıyla ve kendisiyle birlikteyken *mutlu* olduğunu görmüştü.

Yalnızca sor ona gitsin. Çekinmeden, açıkça burada kal-

masını iste. Bunu yapabilir miydi? Yapmalı mıydı?

Kahretsin, zaten *çoktan yapmamış* mıydı? Ve ağzının pa-
yını almamış mıydı?

Belki inatçı bir pislğin tekiydi ama zaten elinden geleni yapmıştı; bundan daha fazlasını yapabileceğini düşünmüyordu. Hiçbir kadın uğruna yapmayacağı kadar kendinden vermişti Rachel için. Tanrı aşkına ona Anna'dan bile bahsetmişti. Ailesinin geri kalanını anlatmış, onlarla buluşmaya bile götürmüştü.

O istemiyorken, bundan daha fazlasını vermek...yalnızca kendini küçük düşürmesi demek olurdu.

Garaja doğru giden yola girdiğinde boğazının düğümlendiğini hissetti. Gözleri de yanmaya başlamıştı. Anıları zihninden uzak tutması için gözlerini sımsıkı yumup, arabayı park etti ve direksiyona şiddetle vurdu.

Bir yanı, onu tekrar görmemesinin daha iyi olacağını düşünürken diğer yanı bunun, acısını daha da çoğaltmaktan başka bir yararı olmayacağını söylüyordu. Onu son bir kez görmemeyi hayal bile edemiyordu ama...artık onunla ilgili soruların cevaplarını da bulamıyordu. Belki de bunları hiçbir zaman bilmemişti. Ve belki de asıl problem de buydu.

Evin kapısını açıp içeri adım attığında, kendini nedense Rachel Farris'le tanışmadan önceki halinden bile daha yalnız hissetti.

* * *

Pazartesi günü Rachel kızlarla Dolly'nin yerinde öğle yemeği yedi. Çok güzel, sıcak ve güneşli bir gün olduğundan dışarıya oturmuşlardı. Tessa ertesi gün aniden soğuk hava dalgasının geleceğini duyduğunu ve bu yüzden bugünün muhtemelen yılın son güzel havalı günü olduğunu söylediğinde Amy gözyaşlarına boğuldu.

Herkes şaşkınlıkla ona baktı ve Jenny çantasında Amy'ye vermek için bir mendil aradı. Nihayet Amy, "Hava yüzünden değil, Rachel'in gidecek olmasına ağlıyorum," diyebildi.

Ve Rachel, arkadaşının bu şekilde ağlamasına neden olduğu için kendini kötü hissetti.

Yemek sona erdiğinde, karşılıklı kucaklaşmalar oldu ve herkes az da olsa ağladı – Rachel dışında herkes tabii. Yine de arabasına yürürken ağlamamak için dudaklarını ısırıp, burnunu çekistirmek zorunda kalmıştı.

Daha sonra bavulunu hazırlamak için eve gitti. Edna'nın ayaklı küvetine ve eski porselen lavaboya ne kadar da alışmış olduğunu fark etti. Zamanla, misafir yatağındaki eski yorganın demode olmaktan çok, konforlu ve sıcacık olduğunu düşünmeye başlamıştı. İki inatçı kadın olarak, kendisi ve Edna'nın bu küçük evi nasıl dostça paylaştıklarını keşfetmişti.

Şimdi Mike'la olan randevusu için koyu bir kot ile üzerine, vücudunu saran şık bir kırmızı bluz giymiş ve altına siyah botlarını geçirmişti. İçine ise siyah seksi bir sutyen ile ona uyumlu dantelli bir külot giymişti. Ve bir şekilde kendini eski Rachel gibi hissetti –artık tişört ve spor ayakkabı giymek yoktu.

Edna, "Yemek hazır!" diye seslendiğinde, Rachel yemek odasına gitti ve masanın envai çeşit yemekle donatılmış olduğunu gördü; panelenmiş domuz pirzolası, soslu patates püresi, taze fasülye, ev yapımı mısır ekmeği ve son olarak bir süredir yemeye alıştığı Edna'nın elmalı turtası.

"Harika görünüyor," dedi Rachel.

Edna biraz üzgün ve kederli bir sesle karşılık verdi, "Burada son yemeğin. O yüzden iyi bir sofraya hazırlamak istedim. Ben yanında değilken Tanrı bilir karnını ne gibi saçmalıklarla doyuruyorsundur."

Rachel gülümsemeye çalıştı ama bu hiç kolay değildi. Edna'dan ayrılmak düşündüğünden de zor olacağına benziyordu.

İkisi de tabaklarını doldurduktan sonra, Rachel araların-

da açığa kavuşması gereken bir konu olduğunu düşündü ve eğer büyükannesi bunun bahsini açmayacaksa, kendisi bunu yapacaktı. “Pekâlâ, buraya kadar Edna. Artık bana Giovanni’nin geri dönüşünü anlatacak mısın anlatmayacak mısın?”

Aylardan hazırandı. Destiny’ye gelişinin üzerinden bir yıl geçmişti ki, bir gün Edna camdan dışarı bakarken Giovanni’nin turkuaz renkli Cadillac’ının sanki daha birkaç saat önce buradan ayrılmışçasına ağır ağır ve sakin bir şekilde köprüünün üzerinden eve doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Kalbi duracak gibi olmuştu. Ve geçen bunca zaman içinde, onun aslında hiç geri dönmeyeceğine inanmaya başlamış olduğunu fark etti. Ama o aniden çıkagelmisti.

Eddie’yle geçen tutku dolu birkaç dakika dışında, ne kadar acı verirse versin Giovanni’ye sadık kalmıştı. Giovanni’nin verdiği sözleri, her zaman için onun bir numarası olarak kalacağını tekrar tekrar kendi kendine hatırlatmıştı. Eddie’yle arasındaki mesafeyi mümkün olduğunca korumuştur, çünkü ona yakın olmadan onun etrafında olmak, ikisine de işkence çektirmekten başka bir şey değildi. Ama onun yakınında olmamak da işkencenin yalnızca başka bir çeşidiydi.

Edna derin bir nefes aldı ve sonra nişanlısını karşılamak için kapıya koştu. Hâlâ çok yakışıklıydı. Ve gülüşü görür görmez insanı sarhoş ediyordu.

“Edna, çiçeğim,” diye karşıladı Giovanni boynuna sarılan sevgilisini. Yeniden kolları arasında olmak güzel ama bir o kadar tuhaf bir histi. Çünkü uzun bir süre boyunca aralarında büyük bir mesafe olmuştu –fiziki olarak ölçülebilen ama duygusal anlamda ölçülemeyecek bir mesafe...

Nihayet Edna geri çekildi ve “Annen?” diye sordu.

Giovanni’nin yüzündeki tebessüm kayboldu; üzgün ama durumu kabullenmiş görünüyordu. “Annemi kaybettik,” dedi.

“Çok üzgünüm.”

O da hüznü bir şekilde başını salladı ama hemen ardından yüzü aydınlandı. “Bununla birlikte, tam da arzu ettiğim

gibi, ailemin geri kalanını Amerika'ya gelmeye ikna ettim. Yaz sonunda buraya gelecekleler."

Birkaç dakika daha bu konudan bahsettikten sonra Giovanni, "Ağabeylerin nerede -iyiler mi? Burada işler yolunda mı?" diye sordu.

"Evet iyiler ve her şey yolunda. Arka otlakta Eddie ile birlikte hayvanları olatıyorlar."

"Peki, sen sevgilim -sen nasılsın? Beni özledin, öyle değil mi?"

Her nedense bu sorular karşısında Edna'nın boğazı düğümленir gibi oldu. İki sorunun cevabı da...karışık. "Seni inanılmaz özledim. Ve, şey...biliyorsun geçen kış hastalandım."

Giovanni başını salladı. "Mektuplarında bundan bahsetmiştin."

"Doktor ölmenden korktu," dedi Edna ve bunu söylemesiyle Giovanni'nin yakışıklı yüzü asıldı. "Ölmek mi?" Ardarda gözlerini kırptı ve ellerini Edna'nın omzuna yaklaştırdı. "Ben...bunu fark etmemiştim."

"Berbattı. Ve ürkütücü. Ve senin burada yanımda olmanı diledim."

Giovanni nefesini tuttu. "Bunun için çok üzgünüm, Fiore'm." Sonra gülümsedi. "Ama şimdi iyisin ve hastalık geçmişte kaldı. Artık önümüze bakabiliriz."

Endişesi samimi görünse de, birkaç saniyede bunu bir kenara itme isteği Edna'nın gururunu incitti...kendini küçük ve değersiz gördü. Hayatının en karanlık anının Giovanni için hiçbir anlam ifade etmediğini hissetti. Nasıl iyileştiği umrun da bile olmamıştı. Onun hasretiyle nasıl yanıp tutuştuğunu, teselli için nasıl da onun varlığına ihtiyaç duyduğunu önemsememişti.

"Ne oldu?" diye sordu Giovanni.

Şimdi her şey karmakarışık bir hale gelmişti.

Geri döndüğünde Giovanni'yle evlenmek ve Eddie'ye karşı olan hislerini unutmak için her şeyi yapmaya kendi kendine söz vermişti. Ama her nasılsa, Giovanni'nin uzun süren yokluğu, aralarındaki şeyi anlamsız hale getirmişti. Ve Edna belki de onu affedemeyeceğini fark etti; ona ihtiyacı olduğunda yanında olmadığı için. Bu onun suçu olmayabilirdi ama orada yanında olmamıştı. Eddie ise olmuştu.

Ve kalbinin derinliklerinde biliyordu ki, eğer birlikte olmak için hâlâ bir şansları olsaydı bile ondan saklayamayacağı sırlar vardı. Tıpkı şu anda kendini nasıl yaralı hissettiği gibi. Ve hatta Eddie ile ilgili şeyleri de saklayamazdı.

Ona anlatmak zorundaydı –birden söylemeli ve durmamalıydı yoksa bu yük altında ezilecek ve şimdiki halinden de mutsuz olacaktı. “Hastalandığımda,” diye başladı konuşmaya, “Eddie benimle ilgilendi.”

“Çiftlik işçimiz Eddie mi?”

Edna başını salladı. Ve sonra hızla anlatmaya devam etti. Her şeyi. Ruhunu tüm çıplaklığıyla ortaya koydu. Eddie'nin kendisine aşık olduğundan ve kendisinin de içinde ona karşı filizlenen duygulardan bahsetti.

Bitirdiğinde Giovanni kederli ve düş kırıklığına uğramış görünüyordu. “Onu...seviyor musun?”

Edna zorlukla nefes alıyordu. Söyle ona. Dürüst ol. Yapabileceğin tek şey bu artık. “Korkarım evet. Ama seni de seviyorum –yemin ederim! Ve bu beni paramparça ediyor.”

Bunun üzerine Giovanni'nin yüz ifadesi değişti. Şaşkınlık ve kafa karışıklığı yerini üzgün ama kararlı bir ifadeye bırakmıştı. “Bu... kabul edilemez bir şey.”

Edna yutkunmaya ve bir şeyler söylemeye çalışsa da ağzından tek kelime çıkmadı.

“Bunun mümkün olabileceğini mi düşündün? Başka birini seven bir kadını kabul edebileceğimi?” Sonra Giovanni bakışları yerde, köprüyü işaret etti. “Buradan gitmelisin Edna.”

“Gitmek mi?” Edna nefesinin kesildiğini hissetti.

Giovanni'nin kaşları çatıldı ve hüznün dolu sesiyle, “Aptal olduğumu mu sanıyorsun? Ben gururlu bir insanım. Hiçbir zaman bir kadına karşı aptalı oynayacak değilim. Eşyalarını topla,” dedi.

Ah Tanrım. Ona Eddie'den bahsetmemeliydi. En azından bu kadar erken değil; böyle pat diye söyleyerek değil. Yine de bir şekilde bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu yoksa patlayacaktı. Ve bunun onu yaralayacağını da biliyordu ama...böylesi bir tepkiyi asla hayal etmemişti. “Peki ama... bize ne olacak?”

Giovanni sanki Edna deliymişçesine geri çekildi. “Biz mi? Biz diye bir şey yok. Sen bizi yok ettin. Sen bana ihanet ettin.”

“Ama Eddie ve ben asla...biz asla...” Edna bakışlarını yere çevirdi, utanmıştı. Ama sonra başını kaldırdı ve yeniden Giovanni'nin gözlerinin içine baktı. “Ben sana sadık kaldım Giovanni, çünkü seni seviyorum. Ve belki tüm bunları çok hızlı ve aniden anlattım ama dürüst olmam gerektiğini düşündüm. Ben hâlâ seninle evlenmek istiyorum.” Ya da belki de Giovanni onu kovmadan önce bunu istiyordu. Bağlılığını sürdürmesi gerektiğini, Giovanni burada değilken olanları ardında bırakması gerektiğini hissediyordu.

“Seninle evlenmemi mi bekliyorsun?”

Edna bir nefes aldı. “Düşündüm ki biz...bunu atlatabiliriz. Ve bunca zamandır yalnız olduğum için en azından beni anlamaya çalışacağını düşündüm.”

Giovanni uzunca bir süre Edna'ya baktı, ifadesi hâlâ kederli –ve hâlâ merhametsizdi. “Sen olduğunu düşündüğüm kız değilsin. Masum, tatlı, itaatkâr. Her ne olursa olsun benim yanımda duracak...Tüm bunlar hakkında yanıltılmışım. Üstelik her şeye rağmen ben seni seçmişken.”

Edna gözlerini kırttı. “Beni seçmek mi? Ne demek istiyorsun?”

Giovanni'nin gözleri şimdi daha sert ve soğuk bir ifade taşıyordu. "Ne kadar çok kadının beni arzuladığından haberin var mı? Ve ben seni seçtim. İtalya'ya geri döndüğümde bile her yerde güzel kadınlar olmasına rağmen, üstelik bir tanesinin benim çocuğumu karnında taşıdığını öğrenmeme rağmen ben seni seçtim. Seninle evlenmek için geri döndüm çünkü hepsinden öte seni sevdim. Senin için doğacak çocuğumdan bile vazgeçmeye hazırdım."

Edna bayılacak gibi oldu. Duydukları doğru muydu? "Sen bana...benimle nişanliyken başka kadınlarla birlikte olduğunu mu söylüyorsun? Benim nişanlımken başka bir kadını hamile bıraktığını mı söylüyorsun?"

Giovanni, bu önemsiz bir olaymış gibi elini havaya kaldırdığında, Edna taş kesilmiş bir halde onu izliyordu. "Hami-
lelik, bir hatadan ibaret. Yeterince dikkatli davranmadım."

"Asıl mesele bu değil! Senin başka bir kızla sevişmen. Hatta görünüşe bakılırsa çok sayıda kızla!"

Ama Giovanni yine, bu sıradan bir şeymiş gibi davranmaya devam etti. "Bunun bir önemi yok. Erkekler bunu yapar. Onların hiçbirini sevmedim. Hep seninle evlenmeyi planladım."

Edna hayatı boyunca bu kadar şaşkın olduğu ve öfkelen-
diği bir anı daha hatırlamıyordu. Giovanni o kadar masum olduğunu düşünmüştü ki onun kendisi dışında ilişkileri ol-
masına izin vereceğini sanmıştı! Daima onun bir numaralı kızı olmuştu ama tek kızı değildi. "Benim buna katlanacağı-
mı mı sandın? Eşini aldatan bir piçle evlenmeyi isteyeceğimi mi düşündün?" Eddie'yi seviyor olabilirdi ama Giovanni'ye karşı olan hisleri de bir o kadar güçlüydü ve hayatında bun-
dan daha yaralı olduğu bir zaman olmamıştı. Elleri yumruk oldu ve Giovanni'yi geri geri iterek göğsünü yumruklamaya başladı. "Ve bir de ben senin için Eddie'yi bir kenara ittim!"

"Ve şimdi tüm bunlara sahip olabileceksen, o ahmak çift-
çiyle birlikte defolup yoksulluk içinde bir hayat yaşayabi-

lirsin.” Giovanni çenesi sinirden titreyerek, kendi etrafında dönerek araziye işaret etti. “Sen aptalın tekisin. Ama önemli yok. Carlotta Destiny’ye gelip, senin sahip olabileceğin hayatı yaşamaktan mutluluk duyacaktır ve o zaman sen de nasıl bir aptallık ettiğini anlayacaksın.”

Bu adam...inanılmazdı. Başka bir adama karşı hisleri olduğu için onu aşağılamış, ama öte yandan kendisi Tanrı bilir kaç kızla birlikte olmakta hiçbir sakınca görmemişti!

Ve sonra Edna’nın aklına aniden İtalya’dan gelen telgraf geldi ve arkasındaki not.

Ve sonraki kelimeler ağzından çıkarken Edna içinde bir şeylerin değiştiğini ve katılaştığını hissetti. Duruşunu dikleştirdi. “Hayır. Sen bu araziye söz olarak bana verdin.”

“Seninle evleneceğime karşılık bir söz. Birkaç dakika öncesine kadar gerçekten isteğim olan şey.”

“Bana sadık kalacağına da söz vermiştin,” dedi gözüpek bir tavırla.

“O aptal notun yasal bir geçerliliği yok –bunu bilesin seni aptal köylü kıızı.”

“Bana aptal demekten vazgeç!” diye çıkıştı Edna. “Aptal olan kimmiş göreceğiz.”

Ve sonra Edna kendi kendine sessizce bir söz verdi: Bir daha asla hiç kimsenin kalbini kırmasına ve onu yaralamasına izin vermeyecekti.

Rachel olduğu yerde donakalmıştı. Tabagındaki yemeği çoktan unutmuştu. “Sonra ne oldu peki?”

“Giovanni notunun mahkeme tarafından dikkate alınmayacağından emindi. Carlotta’yı buraya getirerek onunla evlendi ve bu eve yerleştiler. Dell ve Wally eve, Kentucky’ye geri döndü ama ben burada Eddie’yle kaldım ve onunla evlendim. Ancak büyük Giovanni’yi bir sürpriz bekliyordum. Carlotta’nın hamileliği bana sadık kalmadığının kanıtı oldu

ve telgrafın arkasına yazdığı not yerel mahkeme tarafından *dikkate alındı*. Evet, peşini bırakmadım ve bana yanlış yaptığı için bahçeyi elinden aldım. O ve karısı, bugün hâlâ Carlotta'nın yaşadığı araziye satın aldılar, ama bahçeyi kaybetmek her şeye sıfırdan başlamasına neden oldu. Bu arada büyükbaban Edward ve ben de burayı evimiz yaparak yıllarca mutluluk içinde yaşadık. Tüm araziye elma dikmeye karar veren de aslında o'dur. Ve işte," dedi Edna, "hikâyem böyle bitiyor."

"Vay canına. Bu olağanüstü bir hikâye Edna."

Edna başını salladı. "Daha en başında bunun iyi bir hikâyeye olduğunu sana söylemiştim."

Rachel'in aklında düşünceler fırıl fırıl dönüyordu. "Peki, Carlotta'nın taşıdığı –ve Giovanni'nin vazgeçmeye hazır olduğu– bebek Mike'ın babası mıydı?" Son kelimeleri söylerken kendini irkilmekten alıkoyamadı.

Büyükannesi tekrar başını salladı. "Ve, sanırım bu hikâyeyi kimselere anlatmayışımın nedeni de bu. Romo'lara karşı uzun bir süre kin besledim ama onlara bundan bahsetmeye gerek duymadım. Sanırım bu onlar için fazla yaralayıcı olurdu."

"Kesinlikle," diye ona katıldı Rachel dehşete kapılmış bir şekilde.

"Yine de bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey daha var. Giovanni'nin kendi sapkın yoluyla da olsa beni gerçekten sevmiş olduğuna inanıyorum. O dönemlerde bazı erkekler, böylesi bir çifte standardı normal buluyor, hatta erkeğin hakkı olarak görüyordu. Ayrıca onun Carlotta ve çocuklarını da sevdiğine inanıyorum. Bildiğim kadarıyla, evlendikten sonra karısını asla aldatmadı. Yuva kurmak ve baba olmak onu yola getirmiş olmalıydı. Bu da insanlara gözünün hep dışarıda oluşunu ve penisini anlatmaya gerek duymamamın bir başka nedeni."

"Biliyorsun değil mi?" dedi Rachel, düşüncesini dile ge-

tirmeye engel olamayarak, “eğer bütün hikâyeyi anlatmış olsaydın, Romo ailesinin geri kalanı, bahçeyi neden aldığını anlayabilir ve tüm bu aile düşmanlığı meselesi hiç olmayabilirdi.”

Edna yalnızca omzunu silkti. “Benden nefret etmeleri ve benim de onlardan nefret etmemin, sevgili Giovanni’lerinin nasıl bir yılan olduğunu bilmelerinden daha kolay olacağını düşündüm. Bir yabancından nefret etmek, babandan ya da büyükbabandan nefret etmenden daha kolaydır.”

“Vay be,” diye karşılık verdi Rachel büyükannesine, onun bambaşka bir tarafını görmenin etkisiyle. “Büyüksün Edna.”

Ama büyükannesi yine omzunu silmekle yetindi. “Belki öyle, belki de değil. Geri geldiği gün Giovanni içimde bir şeyleri değiştirdi. O günden sonra bir daha asla eskisi gibi olmadım. Masumiyetimi kaybettim sanırım. İster inan ister inanma ama öncesinde içine kapanık, sevimli bir kızdım.”

Edna’nın tatlı ya da utangaç bir kız olduğu düşüncesi karşısında ikisi de kahkaha attı ama Rachel ona inanıyordu. Piyanonun üzerinde yer alan Edna’nın gençliğine ait fotoğraflar, bir zamanlar nasıl biri olduğuyla ilgili gerçeği anlatıyordu.

“Söylemek istediğim bir şey daha var,” dedi Edna, tabağındaki patatesleri toplamadan önce çatalını Rachel’a doğru sallayarak. “Mike’ı bırakarak büyük bir hata yapıyorsun.”

“Ne? Bir kere ben Mike’ı bırakmıyorum. O ve benim yaşadığımız...biliyorsun, kısa süreli bir ilişkiydi ve ben bunu en başından beri yeterince açık ifade ettim. Ayrıca, daha biraz önce bana bir zamanlar sevdiğin Romo’nun seni *aldattığını* anlattın –sence ben de mi bunu yaşamalıyım?”

Edna yalnızca başını salladı. “Asıl noktayı kaçırıyorsun tatlım.”

“O zaman aydınlat beni lütfen.”

“Gerçek şu ki, bahçeyi elde etmemin doğru ya da yanlış olup olmadığı –olaylara nasıl baktığınla alakalı olarak de-

ğışir. Öfkeli ve yaralıydım. O kağıt parçasının bu dünyada sahip olabileceğim tek güç olduğunu fark ettiğimde, bunu ondan intikam almak için kullandım. Ama yaşlandıkça, Giovanni'nin ailesinin, bu mirasa hakkı olduğunu düşünmeye başladım –sırf o ahmağın tekiydi diye burayı bu şekilde kaybetmemeliydiler. Ve ayrıca kendi aileme de, bir Romo'nun davranışı yüzünden tüm Romo'ları yargılamayı öğretmemeliydim. Ve sana da hayata bu kadar acımasız bakmayı öğretmemeliydim.”

Rachel bıkkınlıkla içini çekti. Daha kaç kere bunu açıklaması gerekiyordu? “Edna, bunun dünyaya nasıl baktığımla hiçbir ilgisi yok.” Ya da o öyle olduğunu düşünüyordu. “Gidiyorum, çünkü benim hayatım başka yerde. Ve çünkü kurduğum o hayattan ve düzenden gurur duyuyorum. Ve çünkü...”

“Çünkü ne?”

Neredeyse ağzından kaçırmak üzere olduğu geri kalan sebebi Edna'ya söylemeli miydi? Canı cehenneme! Belki de ilk ve son kez olarak bunu gündeme getirmeliydi. Edna'nın ailedeki en inançlı kişilerden biri olduğu düşünülürse, belki de gerçekten Rachel'ı anlar ve onu takdir ederdi. “Çünkü... gerçek şu ki, küçülmeye gidilecek olması nedeniyle işimi kaybetme riskiyle karşı karşıya kaldım ve büyük bir korku yaşadım. Ama kısa bir süre önce kaybetmediğimi öğrendim ve bu benim için büyük bir rahatlama oldu. Çünkü...biliyorsun annem, babam ve Noah'ın parayla arası pek iyi sayılmaz. Ama ben öyle değilim. Bu yüzden onlar ya da –diyelim ki sen– paraya ihtiyaç duyduğunuzda, ben yanınızda olacağım.”

Edna uzunca bir süre, ciddi bir yüz ifadesiyle Rachel'a baktı. Sonunda, “Rachel, bu senin sorumluluğun değil,” dedi.

“Ama endişem bu.” Yutkundu ve konuşmaya devam etti. “Yani demek istediğim, kaygılanıyorum anlıyor musun? Ve bundan mutluluk duymalısın, çünkü dürüst olmak gerekirse, bunca zamandır beni burada tutan şey senin için kaygılanıyor olmam. Dizlerin ve senin için...” Edna'nın gözlerinin içine baktı ve nihayet hep sormak istediği şeyi sordu. “Bana

gerçeği söyle. Dizlerini gerçekten incittin mi? Yoksa beni buraya getirmek, benimle zaman geçirebilmek için numara mı yaptın?”

Edna'nın suratı asılmıştı. “Elbette kahrolası dizlerimi incittim. Etrafta nasıl aksayarak yürüdüğümü görmüyor musun? Sırf eğlence olsun diye mi bu kadar yavaş hareket ettiğimi düşünüyorsun?”

“Şey –aile arasında...seni görmeye gelmemiz için sağlığın hakkında hikayeler uydurduğuna dair bir kanı var.”

Edna duyusuz bir şekilde başını yana çevirdi. “Eğer birkaç sefer işe yaradıysa bundan şikâyet edecek değilim. Ama evet hayatım, *gerçekten* dizlerimi incittim. Bahçede kahrolası bir tırmığa takılıp düştüm ve o günden beri dizlerim eskisi gibi değil. Ve eğer işinle ilgili korkunu bilseydim başka birini çağırırdım. Eğer gerçekten gelemeyecek durumda olsan bunu söylerdin diye düşündüm.”

Rachel içini çekti. En başından beri böyle bir seçeneği vardı ama o bunu kullanmamıştı. “Sanırım sana karşı zaafım var yaşı kadın.”

Edna dudak büktü. “Sanırım benim de sana karşı zaafım olduğu oldukça açık.” Odanın köşesindeki, büyükbabasına ait eski saatinin çıkardığı tik taklar dışında oda sessizdi – Edna son sürat konuşmaya yeniden başlayana kadar. “Ama bütün Farris ailesinin geçimini sağlaman gerektiği konusuna geri dönecek olursak...beni iyi dinle. Eğer Mike Romo'dan ayrılmanın tek nedeni buysa, kahrolası saçma bir neden bu.” Sonra çatalını yeniden Rachel'a doğru salladı. “Hikâyemden çıkarılacak diğer önemli nokta ise bir kızın iyi, dürüst ve sevgi dolu bir erkek bulduğunda ne kadar şanslı olduğudur. Giovanni'yle nişanlılığımız sona erdiğinde, düşündüğümde de çok üzülmüştüm, ama Edward'ın içindeki iyiliği keşfettimde ne kadar şanslı olduğumu fark ettim. Ve bana göre sen de Mike'in içinde iyiliği buldun. Ve ona nasıl baktığını gördüm ve biliyorum ki kalbinin derinliklerinde ona karşı belki kendine bile itiraf edemediğinden fazlasını hissediyorsun.”

Rachel derin bir nefes verdi ve sonra yutkundu. Edna'nın söylediği hiçbir şeyi inkâr etmedi. Nedense edemedi. Edna içini okuma konusunda her zaman çok başarılıydı.

Ama bu yine de durumu değiştirmiyordu. "Pekâlâ, o iyi ve dürüst biri. Ama sevgi dolu mu bilmiyorum. Bana, beni sevdiğiyle ilgili hiçbir şey söylemedi."

Edna bunun üzerine önemsiz bir şeymiş gibi omzunu silktilti. "Ah, erkekler. Bu konuda tam bir salak oluyorlar. Ama dile getirmemeleri, sevmedikleri anlamına gelmez."

"Sevdikleri anlamına da gelmez."

"O zaman belki de ona ilk sen söylemeli ve neler olacağını görmelisin."

"Neyi ona söylemeliyim?" diye sordu Rachel.

"Onu sevdiğini tabii seni budala."

Rachel gözlerini kırptırdı, midesinin dalgalanmaya başladığını hissetti. "Sevip sevmediğimden emin değilim. Yani...bugüne kadar kimseyi sevmedim. Ayrıca, aramızda yedi saatlik bir mesafe var ve yakın zamanda onun Chicago'ya taşınacağı ya da benim Destiny'ye geri döneceğim yok."

Edna bir bakışıyla onu köşeye sıkıştırdı. "Eğer Mike seninle burada bir hayat kurmak isteseydi, sen şimdi –gerçekten– bu kasabada mutlu olamayacağını mı söylüyorsun?"

Mike onunla burada bir hayat kurmak isteseydi mi? Karar vermesi çok zor bir durumdu bu. Ve birden tüm kelimeleri yüreğinin derinliklerinde hissetti. Böyle bir olasılık...Ulu Tanrım. Şaşırtıcı gerçek şuydu ki –belki de ama yalnızca belki, eğer bu istek gerçek olsa, düşünceleri tamamen değiştirebilirdi.

Ama yine de –Mike'ın bunu isteyebileceğine neden inanacaktı ki? Böyle bir şeyi asla dile getirmemişti. Ve eğer işini kaybetmiş olsaydı, belki o zaman...burada kalıp Mike'la neler yaşayacaklarını görmeyi bekleyebilirdi. Ama bu, şimdiye

dek kimseye âşık olmadığını açıkça söyleyen bir adam için alınacak fazlasıyla büyük bir risk olurdu. Birbirlerini yalnızca altı haftadır tanıyorlardı.

Bu yüzden, “Bilmiyorum. Bu oldukça karmaşık bir soru. Ve şanslıyım ki bunu bana sormamış olduğundan, cevaplanması gereken bir soru da değil,” diye yanıt verdi.

Edna bıkkınlıkla başını salladı. “Biliyor musun, susamış bir atı suya götürebilirsin ama içip içmemesi ona kalmıştır. Eğer sen gözünün önündekini göremiyorsan, benim yapabileceğim bir şey yok. Bir şeyden eminim ki, sen ve Mike hayatımda gördüğüm en inatçı insanlarsınız.”

* * *

Rachel, Mike’ın evinin dışında arabada oturmuş, onun eve gelmesini bekliyordu. Bugün gecikmişti. Bu da Rachel’a daha fazla düşünmek için zaman veriyordu. Edna’nın hikâyesinden çıkardığı ders hâlâ aklındaydı. Giovanni’nin onu aldatılabileceği hiç aklına gelmemişti. Edna’nın Giovanni’yle olan ilişkisinin, onu hayat boyu etkilemiş olduğunu görmek Rachel’ı üzmüştü. Daha da ötesi, Rachel’ın aklı Edna’nın kendisi ve Mike hakkında söylediklerine takılmıştı. İkisini talihsiz âşıklar olarak görüyordu Edna.

Tekrar saatine baktı. Mike yirmi dakikadan fazla gecikmişti. Nerelerdesin Memur Romeo?

Bu arada...Edna haklı mıydı? Gerçekten Mike’a âşık olmuş olabilir miydi? Edna’nın söylediği kadar iyi ve dürüst birisi miydi Mike? Giovanni’den daha sadık mıydı? Burada kalmak onun kaderi miydi?

Ve ailesine destek olma sorumluluğunu üzerinden atabilir miydi? İşinden ayrılmak ona nasıl bir duygu verirdi? Ve eğer böyle bir şey olsa, acaba bir şeyi bırakmak gibi mi yoksa özgürleşmek gibi mi olurdu bu?

Sorular çok fazlaydı ve Rachel bunların altında eziliyordu.

Belki de içinde bir parça, buraya yerleşmek istiyordu. Her gününü Mike'la geçirmek, Edna ve kızlarla takılmak... Daha basit, daha huzurlu bir hayat... Paranın ve işin etrafında değil, sevginin etrafında kurulu bir hayat... Bir işin insana sağlayacağı güven hissinden çok daha fazlasını duy-mak...Ve belki de kariyerinin ona asla veremeyeceği türden bir mutluluk...

On dakika daha geçtiğinde Rachel'ın sinirleri biraz daha gerildi. Romo'nun onu Destiny'de tutmak yerine, buradan ayrılmasını yeğlediğini düşünmeye başladı. Gerçekten böyle miydi? Onu göndermek? Hayır! Mike böyle biri değildi. Fakat öte yandan Edna da Giovanni'nin İtalya'da çapkınlık peşinde koştuğunu tahmin edememişti. Ve Mike'ı çok kısa bir süredir tanıyordu. Onu gerçekten tanıyacak kadar uzun bir süre geçirmemişlerdi.

Zaman ilerledikçe, Rachel giderek daha da sinirleniyordu. Öfkeden midesi kasılmıştı. Nasıl böyle bir şey yapabilir-di? Bekletilmek tek başına kötü bir şeydi; bir erkeğin evinin önünde bekletilmek ise çok daha kötüydü. Eve gelmek ne kadar zor olabilirdi ki? Gidecek başka neresi vardı?

Boğazına yavaş yavaş bir yumru oturuyordu. Mike gerçekten gelmeyecekti. Belki de geçen gece aralarında hisset-tiği gerginlikten dolayı. Belki de Rachel yarın kasabayı terk edeceği için.

Kahretsin! Bu gerçekten canını yaktı. Kabul etmek istemiyordu; çünkü tekrar eski, güçlü Rachel'a dönüştüğünü sanmıştı –ama bu basbayağı acıtıyordu.

Hayır! Buna katlanmak zorunda değildi. Burada yaralı bir şekilde oturup, önemsenmemeyi ve aşağılanmayı beklemek zorunda değildi. Kısa bir zaman önce gerçekten Edna'nın haklı olma ihtimalini düşünmüş, hatta Mike'a onu sevdiğini söylemeyi bile aklından geçirmişti. Aşk konusunda çok deneyimli olduğu söylenemezdi ama ona âşık olup olmadığını gerçekten merak ediyordu.

Ama Şimdi bunun hiç önemi yoktu. Mike onu önemsemi-yordu.

Rachel bunu kabullenebilirdi. Bavulları hazırđı ve Ed-na'nın kapısının önünde bekliyordu. Yarına kadar da bekle-mek zorunda değildi. Dilerse hemen bu gece buradan ayrı-labilirdi.

Arabayı alıŐtırdı, Mike'ın evinin önünde bir tur attı ve yerdeki çakılları çevreye sıçratarak yola ıktı. Bavullarını almak için Edna'nın evine doğru gidiyordu. Destiny'den son-suza kadar ayrılacaktı.

Mike evine doğru giderken hâlâ içindeki karmaşık duygu-larla boėuŐuyordu.

Ondan kalmasını istemeli miydi? Rachel ona nasıl cevap verirdi? Onu ciddiye alır mıydı yoksa başından mı savardı? Ayrıca kendisi böyle bir fedakrlığa hazır mıydı?

Tek bildiği geç kaldığıydı. Çünkü geçen geceden sonra bir parçası artık onu görmek istemiyordu. Onu son kez göreceği-nin farkında olmak zor bir duyguydu. Gerçek Şu ki Rachel'la vedalaşmak istemiyordu.

Daha sonra kendini toparladı ve dikkatini yola verdi. n-k ne olursa olsun onu bir kez daha görmek zorundaydı. Gr-mek zorundaydı çünkü... artık ona Őık olduğundan emindi.

O sırada telsizden bir ağrı geldi. Chillicothe'de sarı saçlı mavi gözlü bir kız evinden kaçırılmıŐtı. Onu kaçıran araba-nın Cleveland'dan çalındığı düŐünülen eski model mor bir Mustang olduğu bildirilmiŐtı. Kahretsin!

Őüphelinin kısa süre önce arabanın sahibi olan ailenin evinde tamir işleri yapan Ronald Maitland olduğu dŐn-lyordu. ŐaŐsın önceden küçük bir kıza cinsel tacizden ve küçük çaplı soygundan iki kez mahkmiyeti bulunuyordu. Maitland'ın nereye doğru yol aldığı bilinmiyordu.

Aynı Şekilde Mike da nereye gittiğini bilmiyordu. Ama o

adi herifin oraya hangi yoldan gittiğini biliyordu. Bütün duyuları kırmızı alarmdaydı. Herif önceleri bu yollarda pratik yapıyordu. Ana yollara çıkmadan kaçabilmek için.

Mike çoktan Meadowview otoyoluna çıkmıştı –burası onun yolunun üzerindeydi. Ve Maitland ne kadar hızlı kullanırsa kullansın henüz buraya ulaşmış olamazdı. Ama yakın zamanda gelebilirdi.

Bekleyecek bir nokta bulduğunda telsizden merkeze haber verdi ve tahminini onlara anlattı. Onlara tüm çevre birimlerini, bu adamın geçen haftalarda sürekli bu yollarda hız yaptığı konusunda uyarmalarını istedi. Ayrıca onlardan birkaç blok ötedeki kavşakta barikat kurmalarını istedi. Rachel'ı arayıp ona gecikeceğini söyleyebilmek isterdi ama burada telefonu çekmiyordu. Bu yüzden daha sonra ona neden geç kaldığını anlatmaya karar verdi.

O an arabayı gördü. Kahrolası Mustang tam ona doğru geliyordu. Çağırıp aldığından beri onun buraya geleceğinden emindi. Eğer Ronald Maitland buradan kurtulursa kendini hiç affetmeyecekti.

Araç her zamanki gibi çok hızlı gidiyordu ve bu yüzden Mike çocuğun güvenliğinden endişe ediyordu. Araba onu geçer geçmez sirenini açtı, mavi ışıkları karanlığı delip geçiyordu. Aracın her hareketini takip ediyordu.

Birden hiç beklemediği bir şey oldu ve Mustang kontrolünü kaybetmeye başladı.

Mike frene asılarak ona vurmaktan kurtulmuştu. Herifin kontrolü sağlayıp çocuğu öldürmemesi için dua ediyordu. Mustang yolun dışına doğru kaydı ve sürücü kaldırırma çarpmamak için yavaşlamak zorunda kaldı. O an Mike önünü keserek aracın tekrar otoyola girmesini engelledi. Her iki araba da altmış mille yol alıyordu ama Mustang karşısına çıkan ağaç yüzünden kısa süre sonra yavaşlamak zorunda kalacaktı; Mike da çevresinde zikzaklar çizerek aracın ağacın çevresinden dolanmasına engel oluyordu.

Sonunda Mustang ağaca metreler kala durmak zorunda kaldı. Maitland kaçınılmaz sonun yaklaştığını anlamış olmalıydı. Mike telsizden destek isterken kalbi deli gibi çarpıyordu. Hemen arabasını durdurdu. Desteği beklemek isterdi ama bu sürede Maitland'ın kaçmasından korkuyordu. Buna tahammül edemezdi. Harekete geçmek zorundaydı.

Arabasının hoparlöründen seslendi. "Arabanda kal."

Dikkatli bir biçimde arabasından indi. Silahını ve elektroşok cihazını çıkarmıştı. Arka koltukta ağlayan kızı görebiliyordu. Arka camdan kızla göz göze geldiler, kız çok korkmuş görünüyordu. Şu an tek düşündüğü şey kızı kurtarmaktı.

Kurtaramadığı kız kardeşi Anna'yı düşündükçe kalbi burkuluyordu. Bu düşünce dikkatini dağıtmıştı... sadece bir saniye için.

Sürücü koltuğundan ateşlenen otomatik silahı gördü ve ardından her şey karardı.

“Bana Romeo’mu geri ver.”
William Shakespeare, *Romeo&Juliet*

18. BÖLÜM

Rachel virajı aldığı anda karanlığın içindeki mavi ışığı gördü ve yavaşladı. Başını çevirip baktığında bunun bir polis arabasından geldiğini gördü.

Arabaya doğru yaklaştıkça yavaşladı ve birden yerde yatan adamı gördü. Hareketsizdi.

Aman Tanrım! Kahretsin. Yoksa bu...?

Tanrım olamaz bu Mike!

HAYIR! Hayır, hayır, hayır, hayır.

Bu imkânsız, gerçek olamaz. “Mike!”

Rachel frene asılarak durdu ve arabadan dışarı fırladı.

Ona doğru koşarken çılgınlık atıyordu. “Hayııııııı!” bacakları uyuşmuştu ama koşmaya devam ediyordu. Mike’ın başının etrafında bir kan gölü oluşmuştu ve gitgide büyüme-ye devam ediyordu. Tanrım! Tanrım!

Hiç düşünmeden dizlerinin üzerine çöktü, bütün vücudu titriyordu. Kalbi patlayacak gibiydi. “Mike! Tanrım hayır!”

Ellerini göğsüne bastırırken yanaklarından süzülen yaşları fark etti. *Lütfen ölme! Lütfen lütfen.* Kalbi atıyordu. *Teşekkürler Tanrım!* Bunu fark ettiği anda tekrar hayata döndüğünü hissetti.

Ama şimdi ne yapacaktı? Burada telefonunun çekmediğini biliyordu ama Mike’ın telsizi arabadaydı. Tam oraya koşup

telsizin nasıl çalıştığını anlamaya çalışacaktı ki siren sesleri duydu. Sesler giderek yaklaşıyordu.

“Tanrıya şükür, geliyorlar.” Mike’ın bilinci yerinde olmasına rağmen onunla konuşuyordu. “Yardım geliyor.” Nefesi korkudan tir tir titriyordu. Yaşadığına emin olmak için tekrar kalbine dokundu. “Her şey iyi olacak. Söz veriyorum,” diye fısıldadı.

Ama etrafta çok fazla kan vardı. Ya... ya o...?

Tanrım olamaz. O... O ölemez.

Görebilmek için gözündeki yaşları silmek zorunda kaldı. Sürekli Mike’ın göğsünü ovuşturuyordu. Onun sıcaklığını, onun gücünü hissediyordu. Bu gücün yok olmaması için dua ediyordu. “Lütfen ölme Mike, lütfen ölme. Seni seviyorum.”

Rachel hastane odasında Mike’ı uyurken seyrediyordu.

Düzelecekti. *Teşekkürler teşekkürler teşekkürler.* Yaklaşık bir saattir sürekli şükrediyordu.

Logan dışarıda Mike’ın ailesine haber veriyordu. Mike’la baş başa kaldığında, şimdiye dek duygularını inkâr etmiş olmakla ne kadar saçma bir iş yaptığını anladı. Bunu düşündüğünde gözlerinden yine yaşlar süzüldü. Geçen bir saat boyunca sürekli ağlamıştı. *Kahretsin –geçen yıllar boyunca tek bir gözyaşı dökmemişken şimdi ağlamadan duramıyorsun.*

Görünüşe göre hayatta onu ağlatabilen tek şey Mike’dı. Bazen sevişmelerinin verdiği bütünlük duygusu, bazen de onun ölmesinden duyduğu korku. Bazen de yeni yeni kabullendiği Mike’ın onun için yaratılmış kişi olduğu gerçeği. Onsuz yaşayamayacağı kişi... Sonsuza kadar sevebileceği kişi... Şimdiye kadar bu duygudan sürekli kaçtığı için ağlıyordu artık.

Mike’ın gözleri aralandığında Rachel ayağa fırladı.

“Uyandın!” Bu güzel gözlere tekrar bakabilmek harikaydı.

“Buradasın,” dedi yumuşak bir tonda.

Rachel yatağa oturup elini tuttu. “Tabii ki buradayım.”

Mike gözlerini kırıştırdı. Kendini toparlamaya çalışıyordu. “Kızı kurtardılar mı?”

Bunca şey içinde Mike’ın aklına gelen ilk soru buydu. Edna haklıydı, Mike iyi biriydi. “Polisler onu senin söylediğin yere kurdukları barikatla yakaladılar. Kızın durumu iyi.”

Mike rahatladı. “Tanrıya şükür.”

“Ve sen de iyi olacaksın. Etrafta çok fazla kan vardı ama görünüşe göre kurşun sadece omzunu sıyırıp geçmiş.” Kanı hatırladığında Rachel’in tekrar gözleri doldu ama kendini tutmayı başardı. Yine de bir sonraki cümlesini titreyerek söyleyebildi. “Sen...başını yola...çarpmışsın. Ama sadece bir şişlik var.”

“Demek ki canım o yüzden bu kadar acıyor.” Mike gözlerini Rachel’a çevirdi. “Sen ağlıyor musun?”

“Hayır,” diye yalan söyledi Rachel. Gözyaşlarını tutmaya çalıştığı fazlasıyla belli oluyordu.

Mike başını yastıktan kaldırdı. “Öyle görünüyor.”

“Bu gece biraz üzücü oldu.”

Mike’ın suratı birden sıkıntılı bir hal aldı. Fısıldayarak “İsa aşkına,” dedi.

“Ne oldu?”

“Altımda iç çamaşırım var mı?”

Belki de bu sorunun sebebi aldığı ağrı kesicilerdi ama Rachel ona cevap vermek için yorgani kaldırdığı sırada Hello Kitty desenli önlüğüyle içeri giren neşeli bir hemşire, “Tabii ki var,” diyerek cevapladı. “Hatta onun Acil Servis’teki kızları bayağı eğlendirdiğini söyleyebilirim.”

Mike, “Kahretsin,” diye mırıldandı ve gözlerini kapattı.

Hemşire Mike’ın değerlerine bakarken Rachel bekledi. Daha sonra neler olup bittiğini anlamak için tekrar yorgani

kaldırdığında, gözlerine inanamadı. Ah, Tanrım! Leopar desenli çamaşırını giymişti.

“Bunu benim için mi giydin?”

Mike ona bir bakış fırlattı. “Büyütecek bir şey yok.”

Büyütecek bir şey vardı, en azından Mike söz konusu olunca. Rachel kendine, ona iyileşmeden bunu söylemeyeceğine dair söz vermiş olmasına rağmen dayanamadı. Yeterince uzun süredir bekliyordu. Yanıbaşında söylediğinde Mike’ın bu cümleyi duymadığına emindi.

“Seni seviyorum.”

Mike’ın ağzı açık kalmıştı, öylece Rachel’a bakıyordu. Rachel bunu söylemek zorundaydı. “Orada kan gölünün içinde seni yatarken gördüğümde öldüğünü zannettim ve yıkıldım. Bunu asla kaldıramazdım. Sana bunu daha önce söylememekle aptallık ettim. Sana söylüyor olmak da beni çok korkutuyor ama doğru bir şey yaptığımı düşünüyorum; çünkü...ben aslında insanlara gösterdiğimden çok daha fazla korku sahibi biriyim ve sen benim bütün korkularımı dindirecek erkeksin.” Bu iyi gelmişti. Artık söylediklerini geri almanın hiçbir yolu yoktu.

Mike hâlâ ona bakıyordu. Rachel yüzündeki ifadeyi anlayamıyordu. Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Mike yumuşak bir tonda konuştu. “Bana elini ver.” Rachel söyleneni yaptı.

Mike, Rachel’ın gözlerine baktı. “Böyle şeyler nasıl söylenir bilmiyorum ve boğazıma kadar uyuşturucuya boğulmamış olsaydım belki daha iyisini yapabilirdim ama... Ben de aynı senin gibi hissediyorum ve senin kasabayı terk edeceğini düşündükçe, kendimi berbat hissediyorum.”

Tatlı dilli şeytan. Rachel gülümsedi.

“Kalmamı mı istiyorsun Memur Romeo?”

Mike hafifçe gözlerini kıstı ve derin bir nefes aldı. “Kahretsin küçük hanım. Benimle evlenir misin diye soruyorum.

Belki hayalindeki teklif böyle değildir ama şu an yapabileceğimin en iyisi bu.”

Ah! Ah Tanrım! “Evet,” diye cevapladı Rachel. Hiç duraksamadı bile. Bu kadar ilerisini düşünmemiştii belki ama söylediği kelime birden ağzından çıkıvermişti. Mike bu sözleri söylediğinde onu dünyadaki her şeyden daha çok istediğini anladı. İşinden ve Chicago’daki hayatından daha fazla istiyordu onu. Şimdi her şeyin yoluna girdiğini hissetti. “Evet, evet, evet,” diye tekrarlardı.

Mike bu cevaba şaşırmış görünüyordu. “Gerçekten mi?”

Rachel başını salladı ve elini sıktı.

“Ah!”

“Pardon,” dedi Rachel; serumu fark etmemiştii. “Şimdiye kadar evlenmeyi hiç düşünmemiştim Mike ama şu an bunu istiyorum.”

Mike’m yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “Bir hastane yatağında, leopar desenli çamaşırla zavallı görüldüğüm için bana evet demedin değil mi? Eğer öyleyse teklifimi geri alıyorum.”

Rachel hafifçe gülümsedi. “Hayır. Sebebi bu değil.”

“Peki, o zaman neden?”

“Çünkü seninle tartışmayı seviyorum. Seninle gülmeyi, flört etmeyi, beni yatakta çıldırtmanı seviyorum. Ayrıca ben-
ce iyi kalpli bir adamsın.” Aynı Edna’nın söylediği gibi. “Gerçekten iyi bir adamsın. Bahçeyi birlikte yönetmek istediğim, birlikte yaşlanmak istediğim ve iyileşir iyileşmez defalarca sevişmek istediğim adamsın.”

Memur Romeo şaşırmış görünüyordu. “Yatağa gel Rachel.”

Doktorun gelmediğinden emin olduktan sonra Rachel dik-
katli bir şekilde yorganı kaldırdı ve yanına uzandı. Mike’ın yanında olmak kendini harika hissettiriyordu.

Yüzleri birbirine çok yakındı. “Bir hastane yatağında ya-

tan, içinde bir kurşun yarası olan, kafasında bir şişlik bulunan ve utanç verici bir çamaşır giyen bu adamı çok mutlu ettin. Seni seviyorum tatlım.”

Bu sözler Rachel’ın içini ısıttı. Şimdiye kadar bir erkeğin ona söylediği en güzel sözcüklerdi bunlar. Elini yavaşça göğsüne bastırarak onu öpmek için hareketlendi.

Dudakları birleştğinde ikisi birden inlemeye başladı. Rachel onu tekrar tekrar öptü; en azından Mike’ın ereksiyonunu hissedene kadar.

“Tanrım!”

“Evet. Vurulsam da, hasta yatağında ağrı kesicilerin etkisi altında olsam da seni istiyorum. İşte sen beni bu kadar çıldırtıyorsun.”

“Benim erkeğim sadıktır.”

William Shakespeare, Romeo&Juliet

SON SÖZ

Rachel mutfakta, Edna’nın fırından elmalı turtayı çıkarışını izliyordu. Turtanın leziz kokusu her zaman olduğu gibi küçük evi sarmıştı.

“Eğer senden ders alırsam, senin kadar güzel elmalı turta yapmayı öğrenebilir miyim sence?” diye sordu.

Edna, Rachel’ın tezgâh üzerindeki eline dokunarak, “Bundan emin değilim tatlım,” dedi. “Deneyebiliriz ama şükret ki bir süreliğine daha buralardayım, bir yere gitmeye niyetim yok.”

İlkbahar geldiğinde, bahçe yeni bir isim ve tabelaya kavuşmuştu: Farris-Romo Ailesi Elma Bahçesi. Rachel ve Mike henüz evlenmemişlerdi ama birçok sebepten dolayı tabelayı değiştirmek gerektiğini düşündüler. Ayrıca Mike, o günlerde bahçede en az Rachel kadar zaman geçiriyordu ve iki kadını ağır işleri yapmaktan kurtarıyordu. Bu arada Rachel da yaratıcı yeteneklerini bir internet sitesi hazırlamakta kullanmıştı ve tekrar sonbahar hasat dönemi geldiğinde, bahçede haftasonları çeşitli aile aktiviteleri ve elma şarabı yapımı ile Edna’nın turtaları, elma marmelatı, elma sosu ve Rachel’in yapması için Edna’yı teşvik ettiği diğer elmalı ürünlerin vitrininde yer aldığı küçük bir dükkânları olmuştu. Edna bunca değişikliğe bayılmasa da Rachel ve Mike’in işlere ortak olması karşılığında yapılanlara razı geliyordu.

Ve Rachel da Farris soyadının şanını yeniden yüceltmek için, Mike ve Edna'yla birlikte çalışarak eski bahçeyi tamamen yepyeni yöntemlerle büyütüp geliştirmekten daha iyi bir yol olmadığını fark etmişti.

Evlilik için, iki nedenden dolayı büyük bir organizasyon planlayabilecekleri bir zamanları olana kadar bekliyorlardı. Rachel eğer sahiden evlenecekse, masal gibi bir gelinlik giymek ve tüm yakın arkadaşlarının yanında olduğu bir tören istiyordu. Ve ayrıca ikisi de Farris ve Romo ailelerinin bütün üyelerini aynı anda Destiny Kilisesi'nde toplanmaya zorlamanın cesaret isteyen bir şey olsa da iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Ve eğer bu tören, Destiny'deki gelmiş geçmiş en büyük kavga haline dönüşürse, balayı için İtalya'ya kaçıp, her şeyi unutabileceklerdi.

"Rachellll!" Edna'nın evinin arka kapısı çarparak kapandı ve Mike yüzünde sert bir ifadeyle içeri girdi. "Bu sabah kahrolası kedinin benim kahvaltılık mısır gevreğimi aşırırken yakaladım."

"Etrafta şımarık bir kedi olduğunu bilirken, ortalıkta mısır gevreğini bırakmaman gerekiyor demek ki." Rachel'in ısrarlarıyla Shakespeare'i evlat edinmişlerdi –Mike bunun geleneksel Romo nişan hediyesi sayılmasını istemişti– ama şimdiye dek kedinin kötü alışkanlıklarının hiçbirini değiştirememişlerdi. Yine de Rachel bu durumu önemsemiyordu –şişman kedinin geceleri kanepede yanma kıvrılmasından hoşlanıyordu. Mike'a göreyse Rachel'in asıl amacı onu ikna edip kendi tarafına çekmekti.

"Evimi *seninle* paylaşmak başka, bu aptal kediyle paylaşmak bambaşka," diye yakındı.

"Homur, homur, homur." Rachel, Mike'ın gerçekten de bir hayvana ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Kendisi ve Shakespeare'i, Mike'ın kaybettiği ailesinin yerine koyabileceği iyi bir başlangıç olarak görüyordu. Ve bir keresinde izlendiğinin farkında olmadığı bir anda, onu kediyi okşarken gördüğünde, Mike'ın havlayan ama ısırmayan bir köpek gibi olduğunu

anladı; sızlanması yalnızca dilindeydi.

“Bu konuyu çözmeniz için siz ikinizi baş başa bırakıyorum.” dedi Edna. “Hoskins’in dükkanına birkaç kilo elma götürmem gerekiyor.”

“Kamyonete yüklemede yardımcı olmamı ister misin?” diye sordu Mike.

“Hayır çoktan hallettim, ama teşekkür ederim,” diyerek çıktı Edna.

Edna’nın gidişini izledikten sonra Mike, kollarını Rachel’in beline dolayarak konuşmaya başladı. “Dinle, kedi konusunda bana nasıl yaranabileceğini biliyorum sanırım.”

Rachel sırtıttı. “Bu harika.”

“MacIntosh’ların olduğu yeri gübrelemem gerekiyor ama öncesinde beni ikna edebilirsin diye düşünüyorum. Ne dersin Farris? Bir öğleden sonra hazzı yaşamak ilğini çeker mi?”

Bu adam doyumsuzdu. Ama konu Mike olduğunda kendisi de öyle olduğundan bunu hiç sorun etmiyordu. “Edna’nın kitapları üzerinde çalışmam lazım –her şeyi bilgisayara aktarmaya uğraşıyorum.”

Mike, ‘ciddi olamazsın’ der gibi Rachel’a baktı ve o da pes ederek içini çekti. “Pekâlâ, –beni ikna ettin.”

“Hava çok güzel,” dedi Mike ve Rachel’la birlikte bahçeye çıktılar. Elma ağaçları çoktan beyaz çiçeklerini açmıştı ve her yer dantellerle süslenmiş gibiydi. Rachel daha önce bundan daha güzel bir şey gördüğünü hiç hatırlamıyordu – bu harika manzara her seferinde nefesinin kesilmesine ve kalbinin derinliklerinden gelen sesi dinleyip burada kalarak doğru kararı verdiği için şükretmesine neden oluyordu. Her ne kadar bu kararı almadan önce kendisini uykudan uyandıran şey, Mike’ın hayatını kaybedeceğine dair duyduğu endişe olmuş olsa da.

İşinden vazgeçmiş olmak, acı vermekten çok özgürleştirici bir şey haline dönüşmüştü zamanla. Nihayet bazen güçlü

ve sorumluluk sahibi bir kadın olmanın, hayatında farklı ve yeni bir şeyler istemeyi kabul etmek anlamına da gelebildiğini anlamıştı. Ve şimdi hayatını aniden her zamankinden daha dolu yaşadığını ve daha zengin olduğunu hissediyordu. Ailesi ve parayla ilgili endişelerine gelince...pekâlâ hâlâ bir miktar birikmiş parası vardı, ama eğer ailesi bundan daha fazlasına ihtiyaç duyacaksa, kendi başlarının çaresine bakacaklardı. Edna haklıydı –bu onun sorumluluğu değildi– nihayet bunu anlamıştı. Belki de başları her sıkıştığında arkalarında onu bulamayacak olmaları nedeniyle artık daha dikkatli olmaya bile başlayabilirlerdi.

Mike’a gelince, onun Anna’yla ilgili biraz daha huzur bulmuş olduğunu umuyordu, özellikle de başka bir küçük kızın hayatını kurtardıktan sonra. Ve bu zafer gerçekten de işe yaramıştı – ama Rachel onun kızkardeşi hakkında *hiçbir zaman* tamamen huzura kavuşamayacağını artık anlamıştı. Elinden gelebilecek tek şey, sonu gelmeyecek üzüntüsüyle baş etmeye çalışırken onun yanında olmaktı.

“Bu arada,” dedi Mike koruluğun derinliklerine, Sugar Creek deresine doğru yürüdükleri sırada. “Bugün seni hız yaparken gördüm.”

Bugünkü görevi bitip eve geleli daha çok olmamıştı. “Ve beni kenara çekmedin?” Rachel gerçekten de afallamıştı, duyduklarına inanamıyordu. Daha birkaç ay öncesine kadar Mike ona sürekli ceza yazıp duruyordu – hatta Şef Tolliver bile kendi nişanlısına ceza makbuzu yazmış olması karşısında şok geçirmişti.

“Eskisi kadar hızlı gitmiyorsun, bu yüzden de sana karşı biraz hoşgörülü olmaya çalışıyorum.”

Rachel gülümsedi. “Vay canına. Şimdi beni ne kadar çok sevdiğini *gerçekten* anladım.”

“Ama Tanrı aşkına şu arabayı yavaş kullan Rachel,” dedi uyarıcı gözlerle ona bakarak. “Yoksa bir dahaki sefere...”

“Evet, evet,” dedi Rachel Mike’ı çiçekleri açmış bir elma

ağacının altına çekip, ellerini elleri arasına alarak. “Biliyorum –hız yaparsan, bedelini ödersin, Destiny’de hız yapan kişilere karşı asla hoşgörülü olmayız. Anladım, Memur Romeo. Şimdi kes sesini ve öp beni.”

-Son-

(En azından şimdilik.)

Destiny ve insanları sizi de büyülemiş olabilir. Yeni bir Destiny romanının sayfaları arasında kaybolmak isterseniz **Deli Dolu Bir Yaz**’ı okuyabilirsiniz.